

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JENNIFER L. ARMENTROUT

YAYARIN YOKSA

“Tek bir tercih her
şeyi değiştirebilir.”

**“Güzel, gerçek ve çok etkileyici...
Bu kitap sonsuza dek en sevdiğim
kitaplar rafımda yer alacak.”**

Sarah J. Maas

Lena, lise son sınıfta yarına umutla bakıyordu.
Arkadaşlarıyla bol vakit geçirmeyi, üniversite
başvurularını tamamlamayı ve belki de çocukluk
arkadaşı Sebastian'a duygularını açmayı planlıyor-
du. Fırsatlarla dolu harika bir yıl vardı önünde.

**Bir an, tek bir tercih her şeyi
mahvedinceye kadar...**

**Artık Lena geleceğe umutla bakmıyor.
Arkadaşlıkları aynı değil, üniversite başvuruları
imkânsız görünüyor ve Sebastian olanlar için onu
hiçbir zaman affetmeyebilir...**

**Lena içinde her gün büyüyen pişmanlıkla hayatına
devam etmeyi umuyor. Ama ya yarın yoksa?**

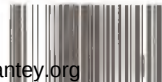

www.dexkitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rarfey.org>

ISBN 978-625-8021-55-4

9 786258 021554

sertifika no: 44919

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 54

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JENNIFER L. ARMENTROUT

YA YARIN YOKSA

Çeviren:
Asena Çakmak Özdemir

YA YARIN YOKSA

Orijinal adı: *If There's No Tomorrow*

© 2017 by Jennifer L. Armentrout

Yazan: Armentrout, Jennifer L.

Çeviren: Asena Çakmak Özdemir

Yayına hazırlayan: Burcu Oğuz

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Taryn Fagerness Agency ve Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş.'nin işbirliğiyle yayımlanmıştır.

1. baskı / Şubat 2022 / ISBN 978-625-8021-55-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Grafik uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hareket edemiyordum, her yerim ağrıyordu; derim fena halde gerilmiş, kaslarım ateşe verilmişçesine yanıyor, kemiklerim iliklerime dek sızlıyordu.

Kafam allak bullaktı. Beynim puslu, örümcek ağlarıyla sarılı gibiydi. Kollarımı kaldırmaya çalıştım ama külçe gibi düştüler.

Düzenli bir bipleme ve sesler duyuyor gibiydim ama hepsi çok uzaktan geliyordu, sanki ben tünelin bir ucundaydım da kalan her şey diğer taraftaydı.

Konuşamıyordum. Bo... Boğazımda bir şey vardı, genzimde. Kolum birdenbire seğirdi, elimin üstünün kuvvetle çekiştirildiğini hissettim.

Gözlerimi neden açamıyordum?

İçimi bir panik aldı. Neden hareket edemiyordum?

Bir terslik vardı. Gerçekten bir terslik vardı. Sadece gözlerimi açmak istiyordum. Gözlerimi...

Seni seviyorum Lena.

Ben de seni seviyorum.

Kafamda sesler yankılanıyordu, seslerden biri benimdi. Kesinlikle benimdi ve diğeri...

“Uyanıyor.” Bir kadın sesi tünelin diğer ucunda bir yerden düşüncelerimi böldü.

Ayak sesleri yaklaştı ve bir erkek sesi “Propofol veriyorum hemen” dedi.

“Bu ikinci uyanışı” dedi kadın. “Tam bir savaşçıymış. Annesi duyunca çok sevinecek.”

Savaşçı mı? Neden bahsettiklerini anlamıyordum, annem duyunca neden çok sevinecekti?..

Belki de ben sürsem iyi olur.

Kafatasımın altından başlayarak damarlarıma bir sıcaklık yayıldı sonra yavaş yavaş tüm vücudumu kapladı ve ardından ne rüya kaldı ne düşünce ne de sesler.

DÜN

BİR

10 Ağustos, Perşembe

“Neredeyse *bununla* seks yapacaktın diyorum.”

Joanna’s’a gireli daha beş saniye olmamışken Darynda Jones’un -kısaca Dary’nin- gözüme gözüme soktuğu telefona burnumu kırıştırarak baktım.

Joanna’s, daha pirinç tanesi kadar olduğum zamanlardan bu yana Clearbrook’un demirbaşlarındandı. Geçmişte, – saç bantları ile Britney Spears’ın yükselişi arasında bir yerde sıkışıp kalmış gibi bir restorandı ama temiz ve rahattı, mutfağındaki her şey kızarmış yiyeceklerden oluşurdu. Ayrıca Virginia Eyaleti’nin en iyi buzlu çayını yapardı.

“Amanın” diye mırıldandım. “Ne halt ediyor bu?”

“Ne halt ediyora benziyor?” Beyaz kemik çerçeveli gözlüklerinin arkasından Dary’nin gözleri kocaman açıldı. “Basbayağı şişme yunusla *işi pişiriyor*.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü evet, aynen öyle görünüyordu.

Telefonunu yüzümden çekerek başını yana eğdi. “Akıldan ne geçiyordu ki?”

“Şirin biri, yani şirin biriydi” diye geveledim, bir yandan da omzumun üzerinden etrafı kolaçan ettim. Neyse ki duyma mesafesinde kimse yoktu. “Ayrıca onunla *seks yapmadım*.”

Kahverengi gözlerini devirdi. “Ağzın onun ağzının üstündeydi, elleri de senin...”

“Tamam, tamam.” Her ne diyecekse engellemek için ellerimi kaldırdım. “Anladık. Cody’yle takılmak bir hataydı. İnan bana, biliyorum. Hepsini aklımdan silmeye çalışıyorum ama sen de pek yardımcı olmuyorsun.”

Arkasında durduğum tezgâhın üzerinden eğilip “O kadar düşmene asla izin vermem” dedi fısıldayarak. Gözlerimi kısınca gülümsedi. “Ama anlıyorum. Adam kas yığını. Aptal ama eğlenceli.” Abartılı bir es verdi.

Zaten Dary’nin o iğrenç parlak kıyafetlerinden tut da yanları tıraşlanmış, tepesinde birkaç tutam isyankâr lülesi olan kısacık saçlarına dek her şeyi abartıydı. Saçı şu an siyahtı. Geçen ay lavanta rengiydi. İki ay önce de pembeydi herhalde.

“Ayrıca Sebastian’ın arkadaşı.”

Midem düğümlendi. “Bunun Sebastian’la bir ilgisi yok.”

“Tabii tabii.”

“Şükret ki seni seviyorum” diye çıkıştım.

“Bana bayılıyorsun.” Ellerini tezgâha vurdu. “Bu hafta sonu çalışıyorsun değil mi?”

“Evet. Neden? Hafta sonu ailenle DC’ye gideceksin sanıyordum.”

İç geçirdi. “Hafta sonu mu? Nerdee? Bütün hafta DC’deyiz. Yarın çıkıyoruz yola. Annem sabırsızlıktan

ölüyor. Yemin ederim kadın oturup ciddi ciddi plan yapmış; gitmek istediği müzeler falan, hangisine saat kaçta gidilecek, ne zaman öğle yemeği, ne zaman akşam yemeği yiyeceğiz hepsi belli.”

Dudaklarımı büzdüm. Annesi acayip planlı biriydi, eldiven, atkı kutularına dek evdeki her şey etiketliydi. “Müzeler eğlenceli olur.”

“Sen ineğin teki olarak öyle dersin tabii.”

“Ne yalan söyleyeyim, öyleyim.” Bunu itiraf etmekte bir sıkıntı duymuyordum. Üniversiteye gidip antropoloji okumak istiyordum. İnsanlar ne demeye böyle bir alanda okumak istediğimi soruyorlardı ama adli bilimlerden kurumsal işlere, öğretmenliğe kadar pek çok çalışma alanı vardı. Ben en çok müzelerde çalışmak istiyordum, haliyle DC’ye gitmeyi çok isterdim.

“Aynen, aynen.” Dary kırmızı vinil bar sandalyesinden hoplayarak indi. “Annem kafayı yemeden gideyim ben. Eve beş dakika geciksem polisi arayıp kaçırıldığımı falan söyler malum.”

Sırıttım. “Mesaj atarsın.”

“Tamamdır.”

Nemli bezi alıp dar tezgâhın üzerini sildim. Mutfaktan yankılanan tencere tava tıngırtıları kapanma saatinin geldiğini söylüyordu. Eve gidip de üzerime sinen tavuk ve yanmış domates çorbası kokusundan kurtulmak sonra da Feyre ve peri saraylarının son hikâyesini bitirmek için can atıyordum. Ardından da görünmez takıldığım Facebook’taki kitap kulübünde bahsettikleri şu seksi kitaba başlayacaktım. Kraliyet ailesi ve seksi erkek kardeşler hakkında diyorlardı. Hem de beş tane.

Kitaba atlamasam olmazdı.

Yemin ederim Joanna's'ta garsonluk yaparak kazandığım paranın yarısı tasarruf hesabı yerine kitaplara gidiyordu ama ne yapayım, elimde değildi.

Peçeteliklerin etrafını sildikten sonra başımı kaldırıp, topuzumdan fırlayarak yüzüme düşen kahverengi bir tutam saçı üflediğim esnada kapının üzerindeki zil çaldı ve içeri ince yapılı biri girdi.

Şaşkınlıktan elimdeki limon kokulu bezi düşürdüm. O anda ağzım bir karışık açık bakakalmış olabilirim.

Joanna's'a altmış yaş altı insanlar anca cuma akşamları futbol maçlarından sonra ya da yazın bazı cumartesi akşamları gelirlerdi. Kesinlikle *perşembe* akşamları değil.

Joanna's'ın gelir kapısı emekliler derneği üyeleriymiş, benim de yaz boyunca burada garsonluk yapma sebeplerimden biri buydu. Kolay işti ve paraya ihtiyacım vardı.

Kapanmaya on dakika kala Skylar Welch'in gelmesi ise tam bir şoktu. Buraya hiç yalnız gelmemişti. *Hiç*.

Dışarıda sokak lambaları karanlığı delip geçiyordu. BMW'sini çalışır halde bırakmıştı ve arabasının en az onun kadar güzel ve kusursuz kızlarla dolu olduğuna emindim.

Gelgelelim kibar olmanın yanından bile geçmiyorlardı.

Söz konusu Skylar olunca son birkaç *milyon* yılı onu delice kıskanmakla geçirdiğimi söyleyebilirdim. İşin kötü yanıysa kız gerçekten tatlı biriydi, bu da ondan nefret etmeyi insanlığa, yavru hayvanlara ve gökkuşaklarına karşı bir suç haline getiriyordu.

Siyah beyaz plastik yer döşemesi yarılıp da onu yutacakmışçasına temkinli temkinli yürürken elini omuz-

larına gelen uçları sarı, açık kahve saçlarından geçirdi. Bu korkunç floresan lambaların ışığında bile yanık teni güzel ve mükemmeldi.

“Selam Lena.”

“Selam.” Sipariş vermeyeceğini ümit ederek doğruldum. Olur da yiyecek bir şey isterse Bobby’nin tepesi atar, ben de kızın istediğini pişirmesi için onu beş dakika ikna etmekle uğraşmak zorunda kalırdım.

“Nasıl gidiyor?”

“İdare eder.” Parlak şeker pambesi dudaklarını kemi-rerek kırmızı bar taburelerinin yanında durup derin bir nefes aldı. “Kapatmak üzeresiniz değil mi?”

Başımı yavaşça evet anlamında salladım. “On dakika.”

“Ya, özür dilerim, çok zamanını almayacağım. Aslında buraya uğramayı düşünmüyordum.” İğneleyici bir *Hadi ya?* dedim içimden. “Kızlarla göle gidiyorduk. Birkaç oğ-lan parti veriyormuş, ben de buradan geçerken bir uğra-yp... Ee... Sebastian eve döndü mü acaba diye sorayım dedim” diye açıkladı.

Başka ne sorardı ki zaten?

Çenemi sımsıkı kenetledim. Skylar daha kapıdan gir-diği an Sebastian yüzünden buraya geldiği belliydi, yoksa benimle ne diye konuşsundu? Evet, tatlı mı tatlı bir kızdı ama okulda ayrı kümelerin insanıydık. Ben genelde o ve arkadaşlarının gözünde görünmez olanlardandım.

Bununla bir sorunum yoktu.

“Bilmiyorum.” Yalan. Sebastian, cumartesi sabah Ku-zey Carolina’dan dönecekti. Yaz için ailesiyle birlikte ku-zenlerini ziyarete gitmişti.

Göğsüme panikle özlem arası bir sancı saplandı; işin içine Sebastian girince alışık olduğum o iki his.

“Hadi ya?” Sesi şaşkıındı.

Yüzüme bomboş bir ifade takındım. “Hafta sonu bir ara döneceklerdi herhalde ama bilmiyorum.”

“Evet, öyleydi galiba.”

Üzerinde son derece hoş duran siyah bluzunun kollarıyla oynarken tezgâha baktı. “O... Yani ondan haber alamadım da... Arayıp mesaj attım ama...”

Ellerimi şortuma sildim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Acayip garip bir andı. Bir yanımda çirkeflik et ve konuşmak istese Sebastian telefonunu açardı herhalde de diyordu ama bu, hiç benlik değildi. Ben bir dolu şey düşünüp dile getiremeyenlerdendim.

“Meşguldür herhalde” dedim sonunda. “Babası oradaki birkaç üniversiteye bakmasını istemişti, kuzenlerini de yıllardır görmemişti.”

BMW’den biri korna çalınca Skylar omzunun üzerinden dönüp baktı. Kaşlarımı kaldırarak arabadaki her kimse olduğu yerde kalsın diye içten içe dua ettim. Bir saniye sonra Skylar sırma saçlarını kulağının arkasına atarak bana döndü. “Bir şey daha sorsam?”

“Tabii.” Restoranın ortasında bir kara deliğin belirip beni girdabına çektiğini hayal etsem de hayır diyecek değildim.

Yüzünde hafiften bir gülümseme belirdi. “Başka biriyle mi çıkıyor?”

Sebastian’la Skylar’ın bambaşka bir hikâyesi oldu da ben mi kaçırdım diye merak ederek yüzüne bakakaldım.

Skylar, nüfusu *eh* diyebileceğimiz Clearbrook’a taşın-

dığı günden beri Sebastian'a sarmıştı. Kimsenin onu suçladığı yoktu. Sebastian, annesinin rahminden herkesi büyüleyip kendine hayran bırakan bir cazibeyle çıkmıştı. Bu ikisi ortaokulda beraberlerdi, lise boyu çıkmışlardı, Kral ve Kraliçe olmuşlardı. Ben de artık gelecekte bir gün onların düğününe katılmam gerekeceğini kabullenmiştim.

Derken bahar geldi...

"Ondan ayrılan *sendin*" diye hatırlattım elimden geldiğince kibar bir şekilde. "Bak, şirretlik etmeye çalışmıyorum ama başka biriyle olsa ne olacak ki?"

Skylar o incecik kolunu beline sardı. "Biliyorum. Biliyorum. Ama önemli işte. Sadece... Yani nasıl desem, daha önce büyük bir hata yaptın mı hiç?"

"Tonlarca" dedim kuru bir sesle. Liste kolumdan bacağımdan uzundu.

"Tamam, işte ondan ayrılmak da benim hatalarımdan biriydi. En azından ben öyle düşünüyorum." Tezgâhtan bir adım uzaklaştı. "Neyse, onu görürsen uğradığımı söyler misin?"

Bu isteyeceğim son şeydi ama başımı salladım çünkü görürsem ona söyleyecektim. Çünkü ben *böyleydim* işte.

Gözlerimi devirdim.

Skylar gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi, daha iyi bir insan falan olasıymı geldi. "Teşekkürler" dedi. "Haftaya okulda görüşürüz herhalde. Ya da partilerin birinde."

"Tabii." Yüzüme gevrek bir gülümseme yapıştırdım, dışarıdan bakınca muhtemelen kafadan çatlağın teki gibi görünüyordum.

Skylar parmaklarını sallayıp veda ederek dönüp kapıya yürüdü. Kapının koluna uzandı ama durup omzunun

üzerinden bana baktı. Yüzünden tuhaf bir ifade gelip geçti. “Seni biliyor mu?”

Dudaklarımın kenarı büzüştü. Sebastian’ın benim hakkımda halihazırda bilmediği ne vardı ki? Ölümüne sıkıcıydım. İnsanlarla konuşmaktansa kitap okuyordum, *History Channel*’ın ve *Antik Uzaylılar* türü programların hastasıydım. Voleybol oynuyordum, hiç iyi değildim gerçi ama okul süper olmayınca ben de takıma girmeyi başarmıştım. Daha ilk yılımızda Megan arkamdan iş çevirip beni bulaştırmasa hayatta oynamazdım. Keyif almadığımdan değildi ama sönük, sıradan bir tiptim işte.

Gün yüzüne çıkarılacak gizli bir sırrım falan yoktu.

Gerçi sincaplardan ölümüne korkardım. Gözümde, sıçandan bir farkları yoktu, sadece daha kabarık tüyleri vardı o kadar, üstelik çok da *art niyetliydi*ler. Aşırı utanç verici bir durum olduğundan kimse bilmezdi bunu. Ama Skylar *bundan* bahsetmiyordu muhtemelen.

“Lena?”

Bir anda düşüncelerimden silkinerek gözlerimi kırpıştırdım. “Benim neyimi biliyor mu?”

Birkaç saniye sessiz kaldı. “Ona âşık olduğunu biliyor mu?”

Dilim damağım kururken gözlerim alabildiğine açıldı. Kalbim önce teklemiş sonra da karın boşluğuma oturmuştu sanki. Sırt kaslarım kasılıp midem altüst olurken panikten bir duvar etrafımı sardı. Zorla, hırıltılı çıkan bir kahkaha attım. “Ben... Ben ona âşık değilim. Kendisi... daha ziyade hiç istemediğim bir *erkek kardeş* gibidir.”

Skylar hafifçe gülümsedi. “Bak, işine karışmaya çalışmıyorum.”

Biraz öyleymiş gibi geliyordu oysa.

“Biz beraberken ona nasıl baktığımı görüyordum.” Sesinde herhangi bir yargı ya da saldırı yoktu. “Belki de yanılmışımdır.”

“Üzgünüm, yanılmışsın” dedim ona. Sesimin gayet ikna edici olduğunu düşünüyordum.

Yani kimsenin bilmediğini sandığım bir sırrım *vardı*. En az sincaplardan korkmak kadar utanç verici bir sırды ama konunun sincaplarla bir ilgisi yoktu tabii.

Ve daha demin bunun hakkında yalan söylemiştim.

İKİ

Clearbrook merkezine on beş dakika uzaklıkta, zamanında tüm vaktimi hayal kurarak geçirdiğim ilkokula yürüme mesafesinde bir yerde yaşıyordum. Caddelerde irili ufaklı, çeşit çeşit evler vardı. Annemle birlikte, annemin sigorta çalışanı olarak tek başına güçbela karşılayabildiği orta boy evlerden birinde oturuyorduk. Lori üniversiteye gittiğinden ve ben de bir yıla kalmaz gideceğimden daha küçük bir eve taşınabilirdik ancak annemin henüz bu evden, tüm bu hatıralardan, olanlar yerine olması gerekenlerden ayrılmaya hazır olduğunu düşünmüyordum.

Taşınısaydık muhtemelen hepimiz için iyi olacaktı ama taşınmamıştık ve o zamandan bu yana da köprünün altından çok su akmıştı.

Annemin sokağa park ettiği ikinci el Kia'nın yanından geçip evin önündeki park yerine girdim. Motoru kapattım ve bir zamanlar babama ait olan on yaşındaki gümüş Lexus'un hindistancevizi kokusunu içime çektim. Annem istememişti, Lori de öyle, haliyle araba bana kalmıştı.

Babamdan bana kalan tek şey bu değildi.

Yolcu koltuğundaki çantamı alıp çıktım ve kapıyı ses-

sizce kapattım. Ben bizimkinin yanındaki daha büyük eve bakarken ağustosböcekleri ötüyor, sessiz sakin sokağın bir yerlerinde bir köpek havlıyordu. Tüm pencereler karanlıktı, öndeki kalın akça ağacın dalları sallanıyor, yaprakları hışırdıyordu.

Bir yıl sonra bugün, burada böyle durup yandaki eve ezik ezik bakmayacaktım. Üniversitede, umarım öncelikli tercihim Virginia Üniversitesi'nde olacaktım. Olur da erken kayıta giremezsem diye baharda diğer üniversiteleri de e-posta yağmuruna tutacaktım ama ne olursa olsun burada olmayacaktım.

En iyisi *böylesi* olacaktı.

Bu kasabadan gitmek. Artık birbirinin aynı bu hikâyelerden uzaklaşmak. Yandaki evle arama gereken mesafeyi koymak.

Bakışlarımı evden çekip taş döşeli yoldan yürüyerek içeri girdim. Annem çoktan yatmıştı, o yüzden ben de dolaptan içecek bir şeyler alıp koridordaki banyoda hızlı bir duş almak üzere üst kata çıkarken olabildiğince sessiz olmaya çalıştım. Lori üniversiteye gidince onun evin ön kısmındaki odasını alabilirdim. Daha büyüktü, kendi banyosu vardı ama benim odamın da kendine has bir mahremiyeti, kendi özel balkonu ve merdivenleri vardı ki birçok sebepten ötürü bundan vazgeçmek istemiyordum.

Çok fazla düşünmek istemediğim sebeplerden ötürü.

Odama girer girmez içeceğimi etajerin üstüne koyup havluyu kapının orada bıraktım. Çekmecedan en sevdiğim geceliği alıp başımdan geçirdim. Etajerin üstündeki gece lambasını açarak odayı yumuşacık tereyağı misali ışıqla doldurduktan sonra uzaktan kumandayı alıp tele-

vizyonu açtım, *History Channel*'a geçtim ve sesi kısıtım.

Masamın üzerine tutturulmuş, üzeri yazılı çizili dünyaya haritama şöyle bir baktım. Günün birinde illa ki gidip görmeyi planladığım yerlerin işaretli olduğu haritaya. Her yerine çizilmiş kırmızı ve mavi daireler sırtımama neden olurken artık daha ziyade kitaplarımı koyduğum bir yer haline gelen masamdan kırmızı ve siyah renkli, sert kapaklı kitabı aldım. Buraya taşındığımızda babam şifoniyer ile televizyonun durduğu yerdeki duvara raflar yapmıştı ama o raflar artık tıka basa dolmuştu. Odadaki tüm boş yerler de kitapla doluydu; etajerimin önü, şifoniyerimin kenarları, gardırobumun içi, hatta dolapta kıyafetten çok kitaplar yer kaplıyordu.

Her zaman kitap okuyan biriydim, çok *fazla* okurdum, özellikle de romantik konulu, o klasik sonsuza dek mutlu yaşadılar türü kitapların bağımlısıydım. Lori eskiden ucuz bir kitap zevkim olduğunu söyleyerek benimle durmadan dalga geçerdi ama kimin umurundaydı. En azından onunki gibi gösterişli bir kitap zevkim yoktu ve bazen tek istediğim... Sanırım, *hayattan kaçmaktı*. Gözlerimi açmak için gerçek hayat sorunlarıyla uğraşılan bir dünyaya ya da bambaşka, büsbütün gerçeküstü bir dünyaya balıklama dalmak. Perilerle mücadele edilen ya da vampir klanlarıyla dolaştığın bir dünyaya. Yeni şeyler deneyimlemek, her zaman ama *her zaman*, o son sayfaya tatmin olmuş hissederek ulaşmak istiyordum.

Çünkü bazen sonsuza kadar mutlu yaşadılar olayı sadece okuduğum kitaplarda oluyordu.

Yatağımın kenarına oturdum, kitabı tam açacaktım ki balkon kapısından gelen hafif bir tıkırtı duydum. Kalp

atışlarım tavan yaptı, bir anlığına donup kaldım. Sonra da kitabı yatağa atarak ayağa fırladım.

Gelen ancak tek bir kişi olabilirdi: *Sebastian*.

Kilidi çevirip kapıyı açtım, yüzümde kocaman bir gülümse oluşmasını engellemeye imkân yoktu. Görünüşe bakılırsa vücudumu durdurmaya da. Kollarımı bacaklarımı hiç düşünmeden hareket ettirip kendimi eşikten atıvermiştim.

Benden daha uzun, katbekat daha güçlü ve sert bir bedene çarptım. Kollarımı onun omuzlarına dolayıp yüzümü resmen göğsüne gömerken Sebastian homurdandı. Annesinin asırlardır kullandığı deterjanın o tanıdık kokusunu içime çektim.

Sebastian da kollarını bana dolarken bir an bile tereddüt etmedi.

Hiçbir zaman etmezdi.

“Lena.” Sesi toktu, hatırladığımdan daha tok hem de, sadece bir aydır burada olmadığı düşünülürse garip bir durumdu. Ama birini hayatınızın neredeyse her günü görüp bir anda görmemeye başlayınca bir ay sonsuzluk gibi geliyordu. Yaz boyunca iletişimi koparmamıştık, mesajlaşmış hatta birkaç kere telefonda konuşmuştuk ama hiçbirini onun *burada* olması gibi olmuyordu.

Sebastian beni kucaklayarak kaldırdı, ayaklarım yerden birkaç santim yükseldikten sonra geri bıraktı. Başını eğip de göğsü sertçe benimkine çarpınca ta ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık dalgası yayıldı.

“Bakıyorum da beni çok özlemişsin” dedi parmakları ıslak saçlarımda kıvrılırken.

Evet. *Tanrım*, onu çok özlemiştim. Onu cidden çok öz-

lemiştim. “Ne alakası var?” Sesim göğsü üzerinde boğukça çıktı. “Seni bu akşam servis yaptığım seksi erkek zannettim sadece.”

“Bak sen.” Başımın üzerinde kıkırdadı. “Joanna’s’ta seksi erkek falan yoktur ama neyse.”

“Sen nereden bileceksin ki?”

“İki nedenim var. Birincisi o yere adımını atan tek seksi erkek benim ve orada değildim.”

“Vay be! Ne kadar da mütevazısın Sebastian.”

“Ben sadece gerçekleri söylüyorum.” Dalga geçer bir ses tonu vardı. “İkincisi, benim başka biri olduğumu düşünseydin cırt cırtlı bant gibi yapışıp kalmazdın böyle.”

Haksız değildi.

Kollarımı iki yana indirerek çekildim. “Kes sesini.”

Yeniden kıkırdadı. Onun bu ufak gülüşlerini her zaman sevmişimdir. Resmen bulaşıcıydı, canın sıkkın da olsa elinde olmadan gülerdin.

“Cumartesi geleceksin sanıyordum” dedim odaya girerken.

Sebastian da arkamdan geldi. “Oynamayacağım gerçi ama babam yine de yarın akşamki hazırlık maçı için burada olmamı istedi. Koçla anlaştı bile. Babamı biliyorsun işte.”

Babası top söz konusu olunca Sebastian’ı itekleyen, itekleyen ve *itekleyen* tipik, Amerikan futbolu takıntılı babalardandı. O kadar ki, futbol antrenmanı varken Sebastian şehir dışında olacaklarını söylediğinde bayağı şaşırmışım. Babasını tanıyorsam Sebastian kesin her sabah daha kargalar bokunu yemeden çıkıp koşmuştur.

“Annen uyuyor mu?” diye sordu balkon kapısını kapatırken.

“Evet.” Odanın ışığında dururken dönüp ona şöyle doğru düzgün bir baktım. İtiraf etmesi utanç vericiydi, asla da itiraf etmezdim zaten ama adeta kafamdan her şey silinip gitmişti.

Sebastian... su gibi *güzeldi*. Bu söz genelde bir erkek için söylenmezdi hatta dürüst davranmak gerekirse kimse için söylenmezdi.

Saçları kahverengi ile siyah arası bir tondaydı, yanları kısa kesilmiş üstleri daha uzundu, dağınık dalgalar halinde koyu kahve kaşlarına dek iniyordu. Suç işlercesine gür kirpikleri en koyu kot renginde gözlerini çepeçevre sarıyordu. Yüzü çok köşeliydi; çıkık elmacık kemikleri, keskin bir burnu, sert, keskin hatlı bir çenesi vardı. Üst dudağında, dudağının tam ortasındaki düzgün kıvrımın orada bir yara izi vardı. Lise ikide futbol antrenmanı esnasında kaskını başından düşüren bir darbe aldığı anda olmuştu. Omuz koruyucuları ağzına çarpmış, üst dudağını yırtmıştı.

Ama yara izi ona çok yakışıyordu.

Odama bakınırken gözlerimi basketbol şortundan ve düz beyaz tişörtünden alamıyordum. Ortaokuldayken de kolları, bacakları böyle uzundu ama şimdi nereden bakarsan bak daha dolgunlaşmış, kas üstüne kas yaparak mermer Yunan heykelleriyle yarışır hale gelmişti. Eh, bunca yıl futbol oynayınca vücut böyle oluyordu herhalde.

Sebastian artık komşunun sevimli oğlu olmaktan çıkmıştı.

Bunu, ön kapıya gelmekten daha kolay olduğunu fark ettiği zamandan bu yana *yıllardır* yapıyorduk. Arka kapıdan çıkıyor, bahçe kapısından bizim arka bahçeye geçiyor sonra da birkaç basamak çıkıp balkona geliyordu.

Ailelerimiz onun odama bu şekilde girip çıktığını biliyordu, birlikte büyümüştük. Onların gözünde de, Sebastian'ın gözünde de kardeş gibiydik.

Ancak gece ziyaretlerinden haberleri olduğundan şüpheliydim. Bu ziyaretler on üç yaşımızdayken, babamın gittiği ilk gece başlamıştı.

Kapıya yaslanıp yanağımın içini kemirmeye koyuldum.

Sebastian Harwell okulun en popüler çocuklarından biriydi ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Harika, yetenekli, komik, akıllı ve *kibardı*. Kendine özgüydü.

Aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biriydi.

İnceden inceye deşmek istemediğim sebeplerden ötürü geldiği zaman yatak odamı olduğundan küçük hale getiriyordu; yatak küçücük oluyor, hava ağırlaşıyordu.

Televizyona bakıp “Ne seyrediyordun böyle?” diye sor-du kısık sesle.

Ekрана baktım. Çılgın tipli, kahverengi çalı saçlı bir adam eliyle etrafı gösteriyordu. “Ee... *Antik Uzaylılar*’ın tekrar bölümünü.”

“Oldu o zaman. Ama o izlediğin adli bilimler programı kadar korkunç değil sanırım. Çünkü bazen endişeleni...” Sebastian bana dönünce cümlesi yarım kaldı. Başını yana eğdi. “O... Benim tişörtüm mü?”

Eyvah. *Olamaz*.

Ne giydiğimi hatırlayınca gözlerim fal taşı gibi açılıverdi: Onun lise birdeki antrenman tişörtü. Birkaç yıl önce bir sebeple burada bırakmıştı, ben de geri vermemiştim.

Resmen sapık takipçi gibiydim.

Yanaklarım kızardı sonra o kızarıklık vücudumun

önüne yayıldı. Tüm vücudum ortadaydı neredeyse. Tişört bir omzumdan sarkıyordu, sutyenim yoktu, tişörtün altını çekiştirmemek için kendimi zor tuttum.

Saçmalama, dedim kendime, seni milyonlarca kez mayoyla gördü. Bunun da bir farkı yok.

Gel gör ki farklıydı işte.

“Benim tişörtüm ol!” Yatağıma otururken kalın kirpikleri inerek gözlerini örttü. “Ben de nereye gitti diye merak ediyordum.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir anda taş kesilerek kapıya yapıştım. Onun tişörtünü gece yatarken giymemin garipliği kaçtığını düşünür müydü ki? Yani evet, biraz garipti. İnkâr edecek değildim.

Kendini yatağıma attı ama attığı gibi geri doğruldu. “Off ya! Bu ne be?” Sırtını ovuştururken gövdesini döndürdü. “Yok artık ya!” Kitabımı alıp kaldırdı. “Bunu mu okuyorsun?”

Gözlerimi kıstım. “Evet. N’olmuş?”

“Resmen silah olarak kullanılabilir bu. Başına bununla vuracak olsan ölür gider sonra da o izlediğin Olay Yeri İnceleme programlarına konu olurum.”

Gözlerimi devirdim. “Abartma istersen.”

“Aman neyse hiç uğraşamayacağım.” Kitabı yatağın diğer ucuna attı. “Yatacak mıydın?”

“Birileri kabaca bölmeden önce kitap okumaya hazırlanıyordum” diye dalga geçtim. Kendimi zorla kapıdan uzaklaştırıp ağır ağır Sebastian’ın *kendi* yatağıymış gibi yayıldığı yatağıma yaklaştım, yanlamasına uzanıp yatağının da yumruğuna yaslamıştı. “Kendisi şu an burada olduğundan adını vermeyeyim, ayıp olur.”

Dudağının kenarları yukarı kalktı. “Gitmemi ister misin?”

“Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Eliyle yanındaki yere pat pat vurdu. “Hadi gel de neler kaçırdım anlat.”

Kendime kalas gibi davranma diye diye yatağa oturdum ancak tişört yüzünden pek de kolay değildi. Şimdi durduk yere karşısında oramı buramı açmak istemiyordum. Belki de istiyordum. Ama muhtemelen o istemezdi.

“Çok da bir şey kaçırmadın” dedim odanın kapısına bakarak. Neyse ki kapıyı çoktan kapatmıştım. “Keith birkaç parti verdi...”

“Bensiz mi gittin yoksa?” dedi elini göğsüne bastırarak. “Kalbim kırıldı.”

Pis pis sırtıtarak bacaklarımı uzattım ve ayaklarımı üst üste koydum. “Kızlarla gittim. Kendim gitmedim. Hem gitsem ne olacak yani?”

Gülerken gamzesi çıktı. “Göl kenarında parti verdi mi?”

Başımı iki yana salladım, tişörtün uçlarını çekiştirirken ayak parmaklarımı oynattım. “Hayır. Evindeydi.”

“Güzel.” Ona bakınca kirpikleri indi. Boşta olan eli aramızdaki boşluktaydı. Parmakları uzun ve inceydi, teni güneşten yanmıştı. “Ee başka ne yaptın? Kimseyle çıktın mı?”

Parmaklarımı oynatmayı bırakıp başımı ona doğru salladım. Öylesine, sıradan bir soruydu. “Pek sayılmaz.”

Kaşının birini kaldırarak bana baktı.

Hemencecik konuyu değiştirdim. “Bu arada bu akşam Joanna’s’a kim gelip seni sordu tahmin et.”

“Kim gelip beni sormaz ki?”

Ona ters ters baktım.

Pis pis sırttı. “Kim?”

“Skylar. Dedigine göre sana mesaj atmış sen de ona aldırış etmemişsin.”

“Aldırış etmemek değil.” Uzanıp alnına düşen saçını çekti. “Sadece cevap vermedim.”

Dudaklarımı büzdüm. “Bu da aynı şey değil mi?”

“Ne istiyormuş?” diye sordu cevap vermek yerine.

“Seninle konuşmak.” Yatak başına yaslanıp yastığı kucağıma aldım. “Bana dedi ki... Benden sana seni sor-duğunu söylememi istedi.”

“Şuna bak, sen de sana söyleneni yerine getiriyorsun.” Durdu ve iyice sırtmaya başladı. “İlk defa.”

Yorumuna kulak asmamayı tercih ettim. “Bir de sen- den ayrılması bir hataymış, öyle söyledi.”

Başını geri atarken gülümsemesi yok oldu. “Böyle mi dedi cidden?”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Şaşırmış görünüyor- du. Acaba güzel bir şaşkınlık mıydı, kötü bir şaşkınlık mıydı? Onu hâlâ önemsiyor muydu? “Evet.”

Sebastian bir an kıpırdamadan durdu sonra da başını iki yana salladı. “Aman neyse ne.” Elini ışık hızıyla uzata- rak kucağımdaki yastığı alıp başının altına sokuşturdu.

“Rica ederim, al tabii, ne demek” diye mırıldandım ti- şörtü omzuma çekerek.

“Aldım zaten” dedi gülümseyerek. “Yeni bir çilin çıkmış.”

“Ne?” Başımı ona çevirdim. Kendimi bildim bileli yüzüm çil bombardımanına uğramış gibiydi. “Yeni bir çilim olduğunu anlamanın imkânı yok.”

“Anlayabilirim. Eğil bak. Nerede olduğunu göstereyim.”

Tereddütü gözlerle onu süzdüm.

Parmağını kıvrarak “Gel gel” diye tatlı tatlı beni çağırdı.

Sığ bir nefes alıp ona doğru eğildim. Elini kaldırırken omuzumdan saçım kayıp öne düştü.

Sırtışı geri dönmüş, dudaklarında oynayıyordu. “İşte tam orada...” Parmağının ucunu çenemin ortasına bastırdı. Havayı içime çektim. Kirpikleri aşağı büküldü. “Yeni olan bu.”

Bir anlığına kıpırdayamadım, olduğum yerde öylece oturup çeneme dokunan parmağına doğru eğildim. Aptalca bir şeydi, tam deli işiydi nitekim dünyanın en yumuşacık dokunuşu olmasına rağmen tüm hücrelerimde hissetmiştim.

Elini indirdiğinde titrek bir nefes aldım. “Sen var ya... Çok şapşalsın ya!”

“Yine de beni seviyorsun ama.”

Evet.

Deliler gibi. Derinden. Karşı konulamaz biçimde. Cümleme böyle beş zarf daha ekleyebilirdim. Sebastian’ı, ne zamandan beri, off, yedi yaşında bahçelerinde bulduğu siyah yılanı hediye olarak getirdiğinden beri seviyordum. Neden böyle bir şey istediğimi düşünmüş olabilirdi bilmiyordum ama yılanı, sahibine ölü kuş getiren kediler gibi yanıma kadar taşıyıp önüme atmıştı.

Öyle böyle değil, cidden garip bir hediye, hani erkek arkadaşların birbirine vereceği cinsten bir hediye ki bu da onunla ilişkimizi gayet iyi açıklıyordu. Ona acı verici,

utanç verici bir biçimde âşıktım, o ise bana erkek arkadaşlarından biriymişim muamelesi yapıyordu. En başından beri böyleydi, hep de böyle olacaktı işte.

“Sana tahammül edemiyorum resmen” dedim.

Sırtüstü dönüp kollarını başının üzerinden uzatarak güldü. Tişörtü yukarı kalkarken dümdüz karnı, kalçasının iki yanındaki kasları ortaya çıktı. Onları nasıl yaptığına dair zerre kadar fikrim yoktu.

“Sen kendine yalan söyleyedur, bir gün inanırsın bakarsın.”

Gerçeğe ne denli yakın olduğundan habersizdi. Söz konusu Sebastian ve ona karşı hissettiklerim olunca tek yaptığım yalan söylemek oluyordu.

Bak, yalan söylemek de bana babamdan kalan bir diğer şeydi mesela.

Kendisinin çok ama çok başarılı olduğu bir konu.

ÜÇ

Bu saatte ne bok yiyorduk burada? Daha çok erkendi.

Megan'ın arkasında dururken duvara kaynayıp oracıkta unutulaydım ne güzel olurdu. Sonra da uzanıp kestirirdim mis gibi. Sebastian gecenin üçünde gitmişti ve şu an yorgunluktan kolumu kaldıracak halim yoktu.

Çavuş Rogers ya da Teğmen On Numara Muşmula Surat olarak da bilinen Koç Rogers kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Bir insanın yüzü mütemadiyen mi asık olurdu? Bir kere bile gülümsediğini görmemiştim. Geçen yıl play-off'ları kazandığımızda bile.

Kendisi ayrıca Yedek Subay Eğitim Teşkilatı eğitimci olduğundan bize de acemi birliğindeymişiz gibi davranıyordu. Bugünün de farklı olacağı yoktu.

"Tribünlere koşun" diye emretti. "On tur."

Derin bir of çekerek uzanıp atkuyruğumu sağlamlaştırıırken Megan da yüzü bana dönük etrafımda zıplıyordu. "Sonuncu olan smoothie ısmarlar."

Dudaklarımın kenarı büzüldü. "Hiç de adil değil ama. Senin kazanacağın belli."

"Biliyorum." Kıkırdarken salondaki tribünlere doğru koşmaya başladı.

Eğilip siyah şortumu çekiştirdim sonra da ölüm fermanımı imzalarcasına tribünlere koşmaya başladım.

Takım, metal oturaklara varmıştı bile. Merdivenlerden çıkarken spor ayakkabılarım yere küt küt vuruyordu. Tribünün en üst sırasına geldiğimdeyse tahmin edildiği üzere duvara yapıştım. Bu yetmiyormuş gibi baştan başlayacaktık, aşağı inerken tüm dikkatimi önümdeki oturaklara verdim. Kolum, dizim davul gibi şişmeye başlamıştı, beşinci turda artık bacak kaslarım ciğerlerimle beraber yanıyordu.

Öldüm ölecektim.

Hem de kaçınıcı defa.

Koşu bitip de Megan'ın yanına giderken bacaklarım jöle kıvamına gelmişti.

“Çilekli muzlu smoothie istiyorum ben” dedi pespembe olmuş yüzüyle. “Şimdiden sağ ol.”

Gözucuyla tribünlere bakarken “Kes sesini” diye mırıldandım nefes nefese. Neyse, sonuncu olmamıştım bari. Tekrar ona döndüm. “Ben McDonald's'a gideceğim.”

Megan şortunu düzeltirken somurttu. “Gitmesen şaşardım.”

“En azından yumurta yiyorum” diye açıkladım. Antrenmandan sonra kafamdan geçen o kötü, çok kötü planlarımda olduğu üzere yumurtalı McMuffin ve patates mücver yemek yerine smoothie içseydim benim de öyle deli gibi fit bacaklarım, karnım falan olurdu muhtemelen.

Burnunu buruşturdu. “O yumurtalar, yumurtadan sayılmıyor bence.”

“Çarpılırsın bak.”

“Ay diyene bak.”

“Ay bir çeneni kapamadın gitti ya.”

Megan o sarı saçlarını geriye savurarak kahkaha attı. Bazen nasıl bu kadar yakın arkadaşlık merak ediyordum. Taban tabana zıttık. Cosmo’daki flört ipuçları ya da annesinin evdeki dergilerinden haftalık burç yorumları dışında bir şeycik okumazdı. Bense elime gelen ne varsa okuyordum. Ben bursa başvuracaktım, onunsa devasa bir üniversite fonu vardı. Megan anca bir şeyler içmek için McDonald’s’a giderdi, o da çok sık olmazdı zaten, bense o kadar çok gidiyordum ki sabah pencereleri silen kadınla senlibenli olmuştuk artık.

Adı Linda’ydı bu arada.

Megan daha dışadönük, yeni şeyler denemeye daha açık biriyken ben bir işe girişmeden önce her şeyin artısını eksisini tartıp neredeyse her olayın eksisini artısından daha çok bulan biriydim.

Megan on yediden küçük gösteriyordu, çoğunlukla perdelere tırmanan deli kedilerden farksızdı. Zaman zaman şapşalın önde gideni olurdu. Ama bu dünyadan bihaber budala halleri yalnızca dışarıdan görünendi. Matematikte parmağını oynatmadan başı çekerdi. Dışarıdan bakınca hiçbir şeyi ciddiye almıyor havası olsa da zehir gibi kızdı.

İkimiz de UVA’ya¹ gitmeyi planlıyorduk ya da ümit ediyorduk diyelim. Birlikte ev tutup Dary’ye sevgi pıtırıcı-ğı modunda can çekiştirmek için dualar ediyorduk.

İki tane patates mücveri sipariş ederek tam karşısına geçip yeme kararlılığıyla kaptanın bizi beklediği yere doğru yürürken koşup önüne geçtim.

1. İng. University of Virginia, Virginia Üniversitesi (ç.n.)

Bu antrenmanlar tam bir işkenceydi.

Henüz sezona girmedığımız ve günlerden de cuma olduğu için sadece beden eğitimi vardı. Kalça egzersizleri. Eğil kalk. Ölümüne koş. Zıpla. Hiçbir şey beni bu hareketlerden daha fazla kondisyonsuz hissettirmiyordu. Toparlanırken kıcıımı zor sürüyordum, düşünmek dahi istemediğim yerlerimden terler akıyordu.

“Son sınıflar birkaç dakika daha burada kalsın” diye bağırdı Koç Rogers. “Diğerleri gidebilir.”

Kağı gibi hareketlerle ayağa kalkmaya çalışırken Megan bana bir bakış attı. Mekikler yüzünden karın bölgesi hafiften sızlıyordu, o yüzden daha ziyade iki büklüm oturup dış çıkaran bebek gibi ağlamamaya çalışıyordum.

“İlk maça birkaç haftamız var, ilk turnuvarımız olacak ama sizden bu sezonun ne kadar önemli olduğunu anlamanızı istiyorum.” Koç Rogers şapkasını düzelterek siperliğini aşağı çekti. “Sadece son yılınız olduğu için değil. Yetenek avcıları da turnuvalara gelecek. Virginia ve civar eyaletlerdeki pek çok üniversite birinci sınıfa başlayacak olan oyuncularını arıyor.”

Dudaklarımı bastırarak kollarımı gevşekçe bağladım. Voleybol bursu güzel olurdu. Ben de istiyordum. Haliyle fırsat kollayacaktım ama takımda daha iyi kızlar vardı, Megan da dahil.

İkimizin birden UVA'ya bursla girme olasılığı çok zayıftı.

“Bu sezonki performansınızın ne kadar önemli olduğunu anlatamam” diye devam etti koç. Sert bakışları mekiklerimin ne denli rezil olduğu dikkatinden kaçmamış gibi üzerimde gezindi. “Yeniden yaparım deme şansınız

yok. Avcıları etkileyecek başka bir fırsatınız olmayacak. Gelecek sene diye bir şey olmayacak.”

Megan’ın gözleri benimkilere kayarken kaşları da havaya kalktı. Biraz abartılı bir ifadeydi gerçi.

Koç iyi bir hayat için tercihlerden falan bahsetmeye devam edip durdu sonra da konuşmasını bitirdi.

Grup dağılınca bordo-beyaz spor çantalarının yanına gittik.

Megan bana omuz atarken çantasından suyunu çıkardı. “Bugün biraz çuvalladın sanki.”

“Sağ ol” diye cevapladım elimin tersiyle alnımdaki teri silerken. “Bunu duymak nasıl iyi geldi anlatamam.”

Şişeyi ağzına götürürken kıkır kıkır güldü ama tam cevap verecekken koç soyadıyla seslendi. “Hah sıçtın” diye mırıldandı Megan gözlerini kocaman açarak.

Homurtumu içime gömerek dönüp önünde nice sıçrayışlar yaptığımız filenin yanında duran koça koştum. Koçun soyadınızı kullanması annenizin tam adınızı kullanması gibi bir şeydi.

Koç Rogers’ın düzgünce kırpılmış sakalları karabiberden ziyade tuzu andırıyordu ama adamın formu gayet yerindeydi, göz korkutucu demek solda sıfır kalırdı, o derece. O tribün koşusunu Megan’inkinin yarısı kadar zamanda bitirirdi ve şu an bana bir on tur daha koş diyecek gibi duruyordu. Şayet öyleyse ruhun şad olsun Lena.

“Bugün seni izliyordum.”

Of hayır.

“Kafan pek de idmanda değildi.” Kollarını göğsünde kavuşturdu, neye bulaştığımı biliyordum. “Hâlâ Joanna’s’ta mı çalışıyorsun?”

Bu konuşmayı daha önce de yaptığımızdan, gerilerek başımı yukarı aşağı salladım. “Dün gece ben kapattım.”

“Eh, belli oluyor. İdmanların varken çalışman konusunda ne düşündüğümü biliyorsun.”

Evet, biliyordum. Koç Rogers, iş insanının *dikkatini dağıttığından* spor yapanların başka yerde çalışmaması gerektiğini düşünüyordu. “Sadece yaz için.” Kısmen yalandı çünkü okul zamanı hafta sonları da çalışmayı planlıyordum. McDonald’s bütçemi kabarık tutmam gerekiyordu ama onun bunu bilmesine gerek yoktu tabii. “İdman için özür dilerim. Biraz yorgunum ve...”

“Bir hayli yorgun diyelim biz şuna” diye lafımı kesti iç geçirerek. “Her sette zoraki koştun.”

O performansım için takdir alamayacaktım belli ki.

Başını kaldırıp burnunun üzerinden bana baktı. Koç antrenmanlarda ve maçlarda canavar kesiliyordu ama onun dışında kendisini severdim. Sporcularını önemserdi. *Gerçekten* önemserdi. Geçen yıl evleri yanınca her şeylerini kaybeden bir öğrenci için bağış düzenlemişti. Hayvanlar üzerinde test yapılmasına karşıydı, onu ASPCA² tişörtü giyerken görmüştüm. Ne var ki şu an bu adamdan hiç mi hiç hoşlanmıyordum.

“Bak” diye devam etti. “Evde işlerin biraz gergin olduğunu biliyorum, özellikle baban konusunda... Her konuda.”

Ta ki çenem sızlayana dek dişlerimi sıkarak yüzüme olabildiğince kayıtsız bir ifade takındım. Herkes babamı biliyordu. Küçük yerde yaşamak korkunçtu.

“Sana da annene de fazladan para lazım olabilir, bunu

2. İng. *American Society for the Prevention of Cruelty to Animals*, Hayvanlara Karşı Şiddeti Önleme Topluluğu (ç.n.)

da anlıyorum ancak buradaki büyük resmi görmem gerek. Bu idmanları ciddiye alıp daha fazla zaman ayırırsan bu yıl oyununu geliştirebilirsin. Hatta bir avcının gözüne girebilirsin. Öyle olursa da bursu sen alırsın. Daha az öğrenim kredisi ödemesi olur. Dikkatini vermem gereken konu da bu: geleceğin.”

Ne demek istediğini gayet iyi bilsem de ona annemin, benim *ve* geleceğimin onu ilgilendirmediğini söylemek istiyordum. Ama söylemedim. Sadece ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek şöyle en yağlısından bir patates mükverri getirdim gözümün önüne.

Of, o bebeği ketçaba boğacaktım.

“Yeteneklisin.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Sahiden mi?”

Bakışları biraz yumuşarken bir elini omzuma koydu. “Burs almak için şansın var bence.” Omzumu nazikçe sıktı. “Sadece aklın geleceğinde olsun. Çabalarsan önünde hiçbir şey duramaz. Anlıyor musun?”

“Evet.” Kısa bir an, beni bekleyen Megan’a baktım. “Burs... Çok iyi olur elbette.”

Hem de çok iyi.

Üniversite bittikten sonraki on küsur yılımı şimdiden uyardıkları şu lanet öğrenci kredisi borcunu geri ödemekle geçirmemek şahane olurdu.

“Gerçekleştirmek senin elinde Lena.” Koç Rogers elini çekti. “Yolundaki tek engel kendinsin.”

* * *

“Ne dediğin umurumda değil, Chloe çok daha iyi bir

dansçı!” Megan yatağımın kenarından ciyaklıyordu. Saçları her an havalanıp yılanlara dönüşerek ona katılmayan herkesin gözünü çıkarabilirdi.

Tamam, belki de son zamanlarda çok fazla fantastik kitap okuyordum.

“Eğer bana katılmıyorsan kesinlikle arkadaş olamayız!” diye de hararetle ekledi.

“Mesele kimin daha iyi dansçı olduğu değil, bana kalırsa ‘sarışınlar lobisi’ne oynuyorsun.” Abbi yatağımda yüzüstü sere serpe uzanıyordu. Sık, koyu renk kıvrırcık saçları dağınıktı. “Ben şahsen Niacıyım.”

Megan kaşlarını çatarak ellerini havaya kaldırdı. “Aman neyse ne, of.”

Masanın üzerinde duran telefonum çaldı, arayanı görünce hiç düşünmeden sesli mesaja düşürdüm.

Bugün olmaz İblis.

“Bence *Dance Moms*’ı³ seyretmeyi bırakmanız lazım.” Dolabıma dönüp vardiyamda giyebileceğim bir şort aramaya devam ettim. Esnemelere boğulurken keşke biraz kestirebilseydim diye düşündüm ama antrenmandan sonra Megan gelmişti ve şimdi işe gitmeme bir saatçik vardı.

“İğrenç görünüyorsun” dedi Abbi, bana dediğini anlamam biraz zamanımı aldı. “Dün gece uyumadın mı?”

“Vay be, çok teşekkürler” diye yanıtladım kaşlarımı çatarak. “Sebastianlar dün gece dönmüş, bana uğradı, biraz oturduk.”

“Oo Sebastian” diye cıvıladı Megan ellerini çırparak.

3. Küçük yaştaki çocukların dans kariyerlerini ve anneleriyle ilişkilerini takip eden Amerikan yapımlı bir şov programı. (ç.n.)

“Ne o, yoksa seni tüm gece uyutmadı mı? Yani öyleyse daha önce anlatmadığına çok kızacağım. *Tüm ayrıntıları istiyorum.* Ne var ne yok bütün o açık saçık, ağız sulandırıcı ayrıntıları.”

Abbi yüzünü ekşitti. “Ortada herhangi bir açık saçık ya da ağız sulandırıcı ayrıntı olduğunu sanmıyorum.”

“Buna alınsam mı alınmasam mı bilemedim” dedim.

“Sadece öyle bir şeyi gözümün önünde canlandıramıyorum” diye cevap verdi Abbi iki omuzunu da silkerek.

“Onunla bu kadar zaman geçirip nasıl oluyor da öfkeli, azgın bir dağ aslanı gibi üzerine atlamıyorsun anlamıyorum” diye dalga geçti Megan. “Ben kendimi tutamazdım.”

Başımı arkaya attım. “Vay be.” Arkadaşlarım garip insanlardı. Hele de Megan. “Sen Phillip’e dönmedin mi ya?”

“Bir bakıma. Pek de emin değilim. Konuşuyoruz bakalım.” Megan kıkırdadı. “Ayrıca ona dönmem türünün iyi örneklerinden olup yan evde yaşayan bir çocuğun hakkını veremeyeceğim anlamına gelmiyor.”

“Hiç durma” diye mırıldandım.

“Tüm seksi tipler nasıl da bir arada dolaşıyorlar hiç fark ettiniz mi? Sebastian’ın tüm arkadaşları; Keith, Cody, Phillip. Hepsi bir içim su. Aynısı Skylar ve arkadaşları için de geçerli. Kışın güneye göçen kuşlar gibiler.”

Abbi alçak sesle “Nereden çıktı bu şimdi?” diye mırıldandı.

“Her neyse, Sebastian’a karşı pek de arkadaşça olmayan düşüncelerimden utanmıyorum. Herkes ona vurgun” dedi. “Ben de öyle. Abbi de öyle...”

“Ne?” diye bağırdı Abbi. “Ben ona vurgun falan değilim.”

“Ha doğru. Sen Keith’ten hoşlanıyordun. Benim hatam.”

Abbi’nin tepkisini görmek üzere dönmüştüm ve sağ olsun o da beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Dirsekleri üzerinde doğrulup başını Megan’a çevirdi. Bakışlar adam öldürebilseydi, Megan’ın tüm ailesi oracıkta can verirdi.

“Elimin tersi pistir, bir cimciksiz zaten KitKat gibi ayırılırsın ikiye.”

Kıkırdaya kıkırdaya dolaba geri dönüp çömelerek o daracak yerde yukarıdan sallanan kotlar ile kitaplar arasında eşinmeye başladım. “Keith, sevimli çocuk Abbi.”

“Yani öyle ama playboyun teki, her gelen üstüne atlıyor.”

“Ben atlamadım” dedi Megan.

“Ben de öyle.” Kot şortu bulup çektim ve ayağa kalktım. “Öte yandan Keith göğüslerin çıktı çikalı sana yanaşmaya çalışıyor hani.”

“Beşinci sınıftan beri yani.” Megan kahkaha atarken Abbi de ona zavallı yastığımı fırlattı. “Ne be? Doğruya doğru.”

Abbi başını iki yana salladı. “Manyaksınız siz ya! Keith’in sizin o kar beyazı kıçlarınızdan daha koyu tenli olan kızlara bakacağını hiç sanmıyorum.”

Sandalyeye çökerken yüzümü ekşittim. Sandalyenin sırtı masaya değince kitap yığınları sallandı. “Keith’in her renkten, şekilden, boydan kıza ilgi duyacağına gayet eminim” dedim masadan düşen tükenmez ve fosforlu kalemeleri eğilip alırken.

Abbi püfledi. “Aman ya. Keith’e karşı var olmayan ilgimden konuşmayalım bence artık.”

Abbi'ye döndüm. "Ne oldu biliyor musun? Dün akşam Skylar, Joanna's'a uğrayıp Sebastina'a âşık olup olmadığını sordu." Öyle alelade bir kahkaha atmaya çalıştım. "Deli mi ne?"

Megan'ın mavi gözleri gezegen kadar açıldı. Gezegen dediysek Jüpiter kadar, Plüton değil hani. "Ne?"

Abbi de dikkat kesilmişti. "Ayrıntılar Lena."

Skylar'ın dün söylediklerini onlara da anlattım. "Cidden çok tuhaftı."

"Yani görünen o ki onu geri istiyor" dedi Abbi düşünceli düşünceli. "Ama ne demeye böyle bir şey sordu? Doğru olsa bile bunu neden onun eski kız arkadaşına itiraf edersin ki?"

"Değil mi? Ben de aynısını düşünüyordum." Ayağımla ağır ağır daireler çiziyordum. "Sebastian'la çıkarlarken onu sık sık görüyordum ama bu, arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyor. Ona en gizli sırlarımı söyleyecek değilim herhalde."

Abbi başını yana eğdi, bir şey söylemek istiyor da söylemiyormuş gibi bir hali vardı.

"Ah ya! Az kalsın unutuyordum" dedi Megan ayaklarını yere indirirken, belli ki konu değişmişti. Kalp şeklindeki yüzü pespembe oldu. "Cody ile Jessica yeniden görüşmeye başlamışlar."

"Hiç şaşırmadım." Cody Reece takımın yıldız oyuncu kurucusuydu. Sebastian ise yıldız arka hücum oyuncusuydu. Kusursuz takım arkadaşlığı. Ama Jessica... Eh, kendisi tanıdığım en iyi insan sayılmazdı.

"Cody, Keith'in temmuzdaki partisinde sana asılmaya çalışmıyor muydu?" diye sordu Abbi sırtüstü dönerken.

Ona Ölüm Yıldızı'nın lazerinden çok daha ölümcül kuvvette bir bakış attım. "Hepsini unutmuştum ne güzel, *hatırlattığın için sağ ol.*"

"Ne demek" dedi aynı şekilde iğneleyerek.

"O partiyi hatırlıyorum. Cody acayip sarhoş olmuştu." Megan saçını bir ip gibi kıvırmaya başladı, çocukluğumuzdan beri bunu yapmayı çok severdi. "Muhtemelen sana asıldığını bile hatırlamıyordur ama dua et Jessica öğrenmesin. Kız aşırı sahiplenici. Son yılını cehenneme çevirir."

Jessica konusunda o kadar endişelenmiyordum, yani mantiken, birlikte değillerken Cody'nin partide bana asılmasına nasıl kızabilirdi ki? Çok saçmaydı.

Megan küfrederek ayağa fırladı. "On dakika önce anemle buluşmam gerekiyordu. Beni okul alışverişine götürecektim, beş yaş kıyafetlerine dönüyorum demek oluyor bu." El çantasıyla, spor çantasını aldı. "Bu arada, bugün cuma, haftalık hatırlatmamı unuttum sanma."

Kocaman bir of çektim. Başlıyorduk yine...

"Artık bir erkek arkadaş edinme zamanın geldi. Şu an için herhangi biri olur. Kanlı canlı biri ama. Kitaptan erkek arkadaş değil." Odamın kapısına yürüdü.

Ellerimi kaldırdım. "Neden erkek arkadaş olayına bu kadar takıntılısın?"

"Neden bana bu kadar takıntılısın?" diye taklit etti Abbi.

Aldırış etmedim. "Bir tane oldu hatırlarsan, değil mi?"

"Evet." Çenesini kaldırdı. "*Oldu.* Geçmiş zaman."

"Abbi'nin de erkek arkadaşı yok!" diye çıkıştım.

"Şu an ondan bahsetmiyoruz. Ama ben neden kimseyle ilgilenmediğini biliyorum." Başının yanına vurdu. "*Biliyorum.*"

“Of ya!” Başımı iki yana salladım.

“Sözüme kulak ver. Hayatını yaşa biraz. Yoksa otuzuna geldiğinde bir ton kediyle tek başına yaşayıp akşamları ton balığı yerken bulursun kendini, ona göre. Öyle iyisinden ton balığı da değil ha! O bildiğin yağın içinde olanlardan. Neden? Çünkü dışarıda olup bebeklerinin müstakbel babasıyla tanışabileceğin yerde her dakikayı kitap okuyarak geçiriyorsun.”

“Abarttın ama biraz” diye mırıldandım yan yan ona bakarak. “Ayrıca o yağın içindeki ton balıklarının nesi varmış?” Abbi’ye döndüm. “Suda olanlardan daha lezzetli oluyor.”

“Katılıyorum” diye cevapladı Abbi.

“Ayrıca bebeklerimin müstakbel babasıyla tanışmaya hiç de can atmıyorum” diye ekledim. “Çocuk istiyor muyum onu bile düşünmedim. Daha on yedi yaşımdayım. Üstelik çocuklar beni geriyor.”

“Beni hayal kırıklığına uğrattıyorsun” dedi Megan. “Ama seni yine de seviyorum çünkü ben iyi bir arkadaşım.”

“Sen olmasan ne yapardım?” Sandalyemde döndüm.

“Öyle sıradan kevaşenin teki olurdun.” Megan gevrek gevrek sırıttı.

Elimi kalbime koydum. “Ahh!”

“Hadi gittim” dedi parmaklarını sallayarak. “Sonra haberleşiriz.”

Sonra da odadan fırlayıp çıktı. Kelimenin tam anlamıyla fırladı. Başı arkada, kolları sağa sola savrularak bir gösteri atı misali havalı havalı sekerek gitti.

* * *

“Sıradan diyene bak.” Abbi boş kapı eşiğine bakarken başını iki yana salladı.

“Yalnız olmama bu aşırı ilgisini asla anlayamayacağım.” Abbi’ye baktım. “Hiç hem de.”

“Kafasından ne geçiyor kim bilir.” Abbi durdu. “Ee... Şey... Sanırım annem babamı aldatıyor.”

Ağzım bir karış açıldı. “Dur, ne?”

Abbi ayağa kalkıp ellerini kalçasına koydu. “Evet. Doğru duydun.”

Bir anlığına ne diyeceğimi bilemedim, dilimin çözülmesi birkaç saniyemi aldı. “Neden böyle düşünüyorsun ki?”

“Sana annemle babamın son zamanlarda tartışıklarını söylemiştim, hatırlıyor musun?” Arka bahçeye bakan pencereye yürüdü. “Kardeşimle ben duymayalım diye pek belli etmemeye çalışıyorlardı ama olay iyice kızıştı, Kobe kâbuslar görmeye başladı artık.”

Abbi’nin erkek kardeşi daha beş ya da altı yaşındaydı. Zor tabii.

“Sanıyorum hastaneden eve geç geldiği için tartışıyorlardı, hani *neden* geç geliyor diye. Geç derken ciddi ciddi geç Lena. Yani diğer hemşireler dururken insan kaç kere işe çağrılır ki? Babam aptal mı?” Pencereden dönüp yatağın yanına geldi ve oracığa pat diye çöktü. “Çarşamba gecesi işten döndüğünde uyanıktım, vardiyası biteli dört saat olmuştu ve darmadağın görünüyordu. Saçı başı dağılmış, kıyafetleri birinin yatağında yuvarlanmış da eve öyle gelmiş gibi kırıış kırııştı.”

Çenemi sıktım. “Belki de işte zor bir gün geçirmiştir.”

Bana yapma yahu dercesine bir bakış attı. “Tıraş kolonyası kokuyordu hem de babamın kullandığından değil.”

“Oo... Fena.” Sandalyede öne doğru eğildim. “Onu görünce sana bir şey söyledi mi peki?”

“Olay da o zaten. Suçlu görünüyordu. Gözümün içine bakamadı. Mutfaktan koşarcasına çıktı. Sonra da ilk yaptığı şey doğruca üst kata gidip duşa girmek oldu. Yani bu duş olayı anormal olmayabilirdi ama her şeyi birleştiren...”

“Of ya. Ne diyeceğimi bilemiyorum” diye itiraf ettim elimdeki şortu evirip çevirirken. “Sen bir şey söyleyecek misin peki?”

“Ne diyeyim? ‘Aa selam baba, annem galiba seni aldatıyor, gidip bir bak istersen’ mi diyeyim? İşin sonu hoş olmaz sonra. Çok düşük ihtimal ama bir de yanılıyorsam?”

Olduğum yerde büzüstüm. “İyi noktaya parmak bastın.”

Elleriyle bacaklarını ovuşturdu. “Aralarında neler oluyor bilmiyorum. Geçen yıla kadar mutlulardı ama işler bir anda boka sardı.” Yüzündeki bukleleri çekerken başını iki yana salladı. “Sadece birine söylemem gerekiyordu.”

Sandalyeyi ayaklarımla ittirerek ona yaklaştım. “Gayet normal.”

Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. “Konuyu değiştirebilir miyiz? Bu konuya beş dakikadan fazla katlanasım gelmiyor.”

“Elbette.” Bunu herkesten iyi anlıyordum. “Nasıl istersen.”

Derin bir nefes aldı, tüm o düşüncelerinden silkinmiş benziyordu. “Ee... Sebastian erken gelmiş eve.”

Dönmek istediğim konu bu değildi ama madem Abbi beni kafasını dağıtmak için kullanmak istiyordu, ben de istediğini verebilirdim. Omuzlarımı silkerek başımı geri atınca kalbim de o esnada ufak bir takla attı.

“Onu gördüğüne sevindin mi?” diye sordu.

“Tabii ki” dedim Sebastian’dan bahsederkenki o tipik, sıkıcı ses tonumu kullanarak.

“Nerede şu an?”

“Okuldadır. Akşama hazırlık maçları var. O oynamıyor ama muhtemelen antrenmanlara katılır.”

“Hafta sonu çalışıyor musun?”

“Evet ama bu son hafta, okul başladı artık. Ne oldu ki? Bir şey mi yapmak istiyordun?”

“Herhalde. Eve tıklıp bebek bakıcılığı yapmaktan ve anne babanın birbirlerini yemesini dinlemekten iyidir.” Abbi sandaletleriyle ayağımı dürttü. “Bak, söylemesi hiç hoşuma gitmiyor ama Skylar’ın sana öyle sormasının bir nedeni olabilir mi sence?”

“Benimle Sebastian’ı mı? Hayır. Neden ki? Çok saçma.”

Yüzünden şüpheli bir bakış geçip gitti. “Sebastian’ı hiç mi sevmiyorsun?”

Kalbim delice çarpmaya başladı. “Elbette seviyorum onu. Seninle Dary’yi de seviyorum ama. Hatta Megan’ı bile seviyorum yani.”

“Ama Andre’yi sevmiyordun?”

“Hayır, sevmiyordum.” Gözlerimi kapatarak aslında erkek arkadaşım olmasını bile istemediğim eski erkek arkadaşımı düşündüm. Geçen yıl boyu çıkmıştık ama Abbi haklıydı. Andre harika ve kibar biriydi, haliyle onunla birlikteyken kendimi pislik gibi hissetmişim. Ancak denemedim diyemezdim, cidden denemiştım hatta işi sonraki aşamaya -hani o aşamaya- getirmeme rağmen bir türlü ilgi duyamadım. “Yürümüyordu.”

Abbi bir süre konuşmadı. “Ne düşünüyorum biliyor musun?”

Kollarımı iki yana düşürdüm. “Zekice ve akıllıca bir şey mi?”

“O ikisi aynı anlama geliyor seni salak.” Yine ayağımı tekmeledi. “Kendine Sebastian konusunda tam anlamıyla dürüst davranmıyorsan UVA’ya başvurman mantıklı.”

“UVA’yla ne ilgisi var şimdi?”

Başını yana eğdi. “Onun listesinde o kadar yukarılar da olmayan bir okulun senin girmek için deli gibi uğraştığın okul olması tesadüf mü yani?”

Afallayarak sustum, ne diyeceğimi bilemiyordum. Abbi daha önce hiç Sebastian’a arkadaştan öte bir ilgi duyduğumu ima etmemişti. Utanç verircesine hasret dolu bu arzuyu iyi sakladığımdan emindim ama görünüşe göre pek de sandığım kadar iyi saklayamıyormuşum. Önce beni pek de tanımayan Skylar şimdi de Abbi...

“UVA harika bir okul, antropoloji bölümü şahane.” Gözlerimi açıp tavandaki çatlak sıvaya baktım.

Abbi’nin sesi yumuşadı. “Yine bir şeyler... saklamıyorsun, değil mi?”

Genzim yanarken dudaklarımı sıkı sıkıya bastırdım. Neden bahsettiğini biliyordum, Sebastian’la ilgisi yoktu. Daha önce gelen cevapsız çağrı ile ilgiliydi. “Hayır” dedim. “Saklamıyorum.”

Bir süre suskun kaldıktan sonra “İşe giderken ciddi ciddi o şortu mu giyeceksin?” dedi. “Onu giyince ucuz Daisy Duke’a⁴ benziyorsun yalnız, söyleyeyim de.”

* * *

Keithlerdeyim. Geliyor musun?

4. İng. *The Dukes of Hazzard* dizisinde Catherine Bach’in oynadığı karakterin adı. Aynı zamanda adını yine bu karakterden alan ve vücuda oturan çok kısa kot şortlar. (ç.n.)

Cuma vardiyasının ardından tam arabayı park ederken Sebastian'dan mesaj gelmişti. Normalde Sebastian'la takılabilmek için böylesi bir fırsatı tepmezdim ama Abbi'yle olan o sohbetin ardından biraz garip hissediyordum. Ayrıca deli gibi yorgundum ve örtülerin altına girip kendimi bir süreliğine kitabın birinde kaybetmeye can atıyordum.

Bu akşam evdeyim, diye cevap yazdım.

Anında gülen kaka emojişi gönderdi.

Sırtarak cevap verdim, Pislik.

Üç nokta belirdi, Gece uyanık olur musun?

Belki, dedim arabadan çıkıp kapıya yürürken.

O zaman uğrarım belki.

Midem taklalar attı. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Sebastian genelde evde uğraşmak istemediği bir şeyler olduğunda ki bu bir şeyler çoğunlukla babasıyla ilgili oluyordu, bazen *gerçekten* geç bir saatte gizlice gelirdi.

Onca yıl Skylar ile çıkmasına rağmen içten içe bunu asla onunla yapmadığını biliyordum. Canını sıkan bir şey varsa *bana* gelirdi, buna o kadar sevinmemem gerekirdi ama seviniyordum işte. Bu durumu seviyordum.

Şemsiyeler, ayakkabılar, açılmamış zarflarla dolu ufak bir sehpanın olduğu sıkış tepiş holü geçip kısık sesli televizyona doğru gittim.

Televizyonun yumuşak parlaklığı kanepeyi aydınlatıyordu. Annem bir eli yastığın altında, yan yatıp kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu.

İkili koltuğun etrafından dolanıp kanepenin sırtındaki battaniyeyi alarak annemin üstüne dikkatlice örttüm.

Doğrulurken Abbi'nin bugün söylediklerini düşündüm. Annesi babasını aldatıyor muydu bilemiyordum ama annemi düşündüm, babamı asla aldatmazdı. Hatta az kalsın gülecektim çünkü annem babamı denizin kumu sevdiği gibi seviyordu. Babam onun evreniydi, sabah yükselen güneşi, gece gökyüzüne hükmeden ayıydı. Lori'yle beni de severdi ama babamı daha çok severdi.

Gel gör ki annemin sevgisi yetmemişti işte. Benimle ablamın sevgisi de öyle. Babam en nihayetinde bizi terk edip gitmişti. Hepimizi.

Tanrı yardımcım olsun, babama çok benziyordum.

Tıpkı onun gibi görünüyordum ama ben onun daha... vasat bir versiyonuydum. Aynı ağız. Yüzüme büyük gelen o aynı koca burun. Aynı ela gözler; öyle hoş, ilginç bir ton da değil, sıradan kahverengiye kaçan bir ela. Saçım da onunkine benziyordu, güneşte zaman zaman kumrala dönen bir kahverengiydi, uzunluğu göğüslerimi geçiyordu. Ne sıksaydım ne aşırı kilolu. Ortalarda bir yerdeydim. Ne uzundum ne kısa. Sadece...

Vasat.

Annemle alakam yoktu. O, sapsarı saçları, pürüzsüz cildi ile göz alıcı bir kadındı. Son beş yılda hayat ağır gelmiş olsa da sonuna kadar direnmiş, bu da onu iyice güzelleştirmişti. Annem güçlü bir kadındı. Bazen her şeyi bırakacakmış gibi görüldüğü anlara rağmen ne olursa olsun asla pes etmezdi.

Annem için sevgimiz devam etmeye yeterdi.

Lori genlerin kutsanmış tarafını almış, anneme çekmişti. Tüm o kıvrımları, dolgun dudaklarıyla dibine kadar sarışın bombaydı.

Ancak benim için benzerlikler fizikselden öteydi.

Ben de *koşardım*, sağlıklı türünden değil ama. İşler zora girdiğinde tıpkı babam gibi koşup kaçardım. Bugüne odaklanmaktansa yarınları bekleyen bir sanat türü yaratmıştım.

Anneme benzer yanlarım da vardı. *Kovalardım*. Varlığımdan bile bihaber olan birinin peşinden giderdim. Durmaksızın asla dönmeyen birilerini beklerdim.

Görünen o ki ailemin en kötü özellikleri bende toplanmıştı.

Göğsüme bir ağırlık çöreklenirken yukarı çıkıp yatmaya hazırlandım. Bu kasımda babam gideli dört yıl olacaktı. Bu kadar çok zaman geçtiğine inanamıyordum. Nereden baksan daha dün olmuş gibi geliyordu.

Yatak örtülerini çekip tam içine girecekken gözüm balkon kapısına takıldı. Kilitli bıraksam iyi olacaktı. Sebastian muhtemelen gelmezdi, hem gelse bile... Yok, yok bu hiç iyi değildi.

Belki de bu yüzden başka kimse ilgimi çekmiyordu.

Bu yüzden Andre'ye ilgi duymamıştım.

Ellerimle yüzümü ovuşturarak iç geçirdim. Belki de salaklık ediyordum. Sebastian'a olan hislerim ilişkimizi değiştiremezdi. *Değiştirmemeliydi*. Aramıza biraz mesafe, birtakım sınırlar koymak hiç de kötü bir fikir değildi. Hatta büyük ihtimalle yapılacak en akıllıca, en sağlıklı şeydi çünkü ne koşup kaçmak istiyordum ne kovalamak.

Ne yaptığımın farkına varmadan yataktan uzaklaşmaya başladım.

Kapıya yürüyüp ufak bir çıt sesiyle kilidi açtım.

DÖRT

Yatağımın hareket edip birinin adımı fısıldamasıyla uyanır gibi oldum.

Yana dönüp de irkilerek geriye sıçrarken gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırdım. Lamba açık uyuyakalmışım, kitabın sırtıma batan sert kapağını hissediyordum. Gerçi şu an kitabı düşündüğüm falan yoktu.

Sebastian yatağın kenarında oturuyordu, başını yana eğmiş hafiften sırtıyordu.

“Hey” diye mırıldandım uykulu gözlerle ona bakarken. “Sa... Saat kaç?”

“Üçü biraz geçiyor.”

“Eve daha yeni mi dönüyorsun?” Sebastian’ın eve dönüş için saat kısıtlaması yoktu. Benim okul süresince saat kısıtlamam vardı ama Sebastian maçta sayı yaptığı sürece ailesi onun istediği zaman gelip gitmesine izin veriyordu.

“Evet. Deli bir badminton maçı yaptık. Beş oyunda kaybeden arabaları yıkayacaktı.”

Güldüm. “Hadi ya?”

“Aynen.” Gülerken gamzesi belirdi. “Keith ile kardeşi, Phillip’le ben.”

“Kim kazandı?”

“Bir de soruyor musun?” Koluma hafifçe vurdu.
“Phillip’le ben herhalde. O ana kuzusu köpeğimiz oldu.”

Gözlerimi devirdim. “Aman ne önemli.”

“Galibiyetimiz seni de kapsıyor ama.”

Gözlerimi kısarak “Ha?” diye sordum.

“Öyle.” Elini kaldırıp alnına düşen saçı çekti. “Cipi kirletebileceğim kadar kirletmeyi planlıyorum, hani *The Walking Dead*’teki⁵ şu terk edilmiş arabalara benzesin. O yüzden bu hafta sonu göle gidip benim bebeği dağıtalım diyorum.”

Kıkırdayarak yüzümü yastığa gömdüm. Sebastian’ın onunla göle gelmemi istemesinin bir şey ifade etmemesi gerekiyordu ama ediyordu işte. Hem de çok fazla şey ifade ediyordu. “Çok fenasın sen ya.”

“Fena tatlıyım, değil mi?”

“O kadar da uzun boylu değil” diye mırıldandım kolumu battaniyenin altına çekerken.

Sebastian yana yatıp ayaklarını yatak örtüsünün üzerine uzattı. “Akşam ne yaptın? Kitap mı okudun?”

“Evet.”

“İnek.”

“Öküz.”

Kıkırdayarak güldü. “Bugün antrenman nasıldı?”

Burnumu büzüştürerek homurdandım.

“O kadar mı kötüydü ya?”

“Koç işe gitme dedi. Bunu ilk kez de söylemiyor ama bu defa babamı da işe karıştırdı, böyle yapması da... Yani, biliyorsun işte.”

5. Amerikan yapımı, aynı adlı çizgi romana dayanan zombi konulu korku, gerilim dizisi. (ç.n.)

“Evet” dedi sessizce. “Biliyorum.”

“Oyuna daha fazla dikkatimi verirsem burs alma şansım varmış.”

Sebastian hafifçe koluma vurdu. “Sana o sahada yetenekli olduğunu milyonlarca defa söyledim.”

Gözlerimi devirdim. “Arkadaşım olduğun için öyle söylersin tabii.”

“Arkadaşın olduğum için beceriksiz olsaydın onu da söylerdim.”

Sessizce güldüm. “Berbat durumda olmadığımı biliyorum ama takımın yarısının falan yanından geçemem, Megan’ın da. Yetenek avcılarının beni görmesinin imkânı yok. Sorun da değil yani” dedim hızlıca. “Öylesi bir burs beklediğim yok sonuçta.”

“Anlıyorum inan.” Gülüşü kaybolmaya başladı. Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı ve onu izlerken uykumdan kalan son kırıntı da yok olup gitti.

Örtünün kenarlarını tutarak çeneme kadar çektim. Bir kalp atışı sonra “Neler oluyor?” diye sordum.

Bir eliyle yüzünü ovuşturarak aldığı nefesi oflayarak verdi. “Babam... Ciddi ciddi gönlünü Chapel Hill’e kaptırmış durumda.”

Önceki deneyimime dayanarak bu konuşmayı dikkatli yönetmem gerektiğini biliyordum. Babasından pek bahsetmezdi, bahsettiğinde ne diyecekse çarçabuk söyleyip konuyu hemen kapatırdı. Sürekli onun bu konuda konuşması gerektiğini düşünürdüm. Gerçi benim de babamdan pek konuşmadığımı düşünecek olursak olay biraz ironik oluyordu.

“Chapel Hill cidden iyi bir okul” diye başladım. “Çok

da pahalı, değil mi? Ama burs alırsan süper olur yani. Hem kuzenlerine de yakın olmuş olursun.”

“Evet, biliyorum ama...”

“Ama ne?”

Sırtüstü uzanıp ellerini başının altına koydu. “Oraya gitmek istemiyorum. Öyle iyi bir sebebin de yok. Kampüs falan deli güzel ama istemiyorum işte.”

Sebastian’ın Cody’yle olduğu kadar Keith ve Phillip’le de yakın olduğunu biliyordum, belki onlarla bir ilgisi vardır diye düşündüm. “Oğlanlar nereye gitmek istiyor?”

“Keith ve Phillip, WVU’ya⁶ gitmeyi umuyorlar. Phillip oranın takımına girmeyi çok istiyor. Keith de partiler için oraya gitmek istiyor sanırım.” Durdu. “Cody, Penn State’te kararlı.”

Yıllarca WVU Amerika’nın bir numaralı partilerinin olduğu okuldu, hâlâ da ilk beşte olduğundan emindim, haliyle tam Keith’e göreydi. “Oraya mı gitmek istiyorsun?”

“Çok da değil.”

Rahat bir duruş bulana dek biraz kıpırdandım. “Sen nereye gitmek istiyorsun peki?”

“Bilmiyorum.”

“Sebastian” dedim iç geçirerek. “Artık bilmen gerekiyor. Bu son yılımız. Çok da zaman kalmadı. Yetenek avcıları oyunlara gelecek...”

“Bilmem, belki de avcıları falan umursamıyorumdur...”

Ağzım bir anda kapandı, nitekim son bir yıldır Sebastian’da hissettiğim olay gün yüzüne çıkmıştı.

Başını bana doğru çevirdi. “Bir şey demeyecek misin?”

“Senin biraz daha ayrıntı vermeni bekliyordum.”

6. İng. West Virginia University, Batı Virginia Üniversitesi (ç.n.)

Çenesinde bir kas seğirirken başını geri çevirdi. “Ben... Off Tanrım... Gecenin bir yarısı senin odandayken bile söyleyemiyorum. Babam şu gardırobun içinden keçileri kaçırmış halde çıkacakmış gibi geliyor. Tabii ondan Bloody Mary⁷ değil de olsa olsa Bloody Marty olur.”

Derin bir nefes aldım. “İstemi... Üniversitede futbol oynamak istemiyorsun değil mi?”

Gözlerini kapattı, dakikalar uzayıp gitti. “Delilik değil mi? Yani ben *oldum olası* futbol oynuyorum. Antrenmana gitmediğim ya da annemin pantolonumdan çimen lekelerini çıkarmaya çalışmadığı bir gün bile hatırlamıyorum. Oynamayı seviyorum. İyi de oynuyorum.” Bunu zerre kadar kibir sergilemeden söylemişti. Doğruydı. Sebastian’da Tanrı vergisi bir futbol yeteneği vardı. “Ama bir dört yıl daha şafak sökerken kalkıp, koşup top yakalamayı... Babamın bir dört yıl daha tüm varlığını maçların nasıl gittiğine bağlayacağını düşündükçe... Kendimi içkiye vermek istiyorum. Hatta belki uyuşturucu, meth falan kullanmaya başlarım. *Artık ne olursa.*”

“Bunu istemezsin bence” dedim tekdüze bir sesle.

Gülümser gibi oldu ama o tebessüm çabucak kayboldu. Göz göze gelip bakıştık. “Yapmak istemiyorum Lena.” Bunu bana bir türlü dile getiremediği bir sır gibi fısıldadı. “Bir dört yılı daha bununla geçirmek istemiyorum.”

Nefesim kesilir gibi oldu. “Yapmak zorunda olmadığını biliyorsun değil mi? Üniversiteye gidip futbol oynamak zorunda değilsin. Hâlâ başka burslar alacak zamanın var. Dolu zamanın hem de. Ne istersen yapabilirsin. *Ciddiyim.*”

7. İng. Bir aynanın karşısına geçip de elinde yanan bir mumla üç kere Bloody Mary dedikten sonra aynada kanlar içinde bir kadının belireceği söylenen efsaneye, oyuna gönderme yapılıyor. (ç.n.)

Güldü ama gülüşünde bir gıdım neşe yoktu. “Futbolu bırakmaya karar verirsem babama inme iner.”

Biraz daha öne eğilince yüzlerimizin arasındaki mesafe birkaç santime indi. “Babana bir şeycik olmaz. Hâlâ rekreasyon bilimi okumak istiyor musun?”

“Evet ama babamın düşündüğü sebepler yüzünden değil.” Alt dudağını yavaş yavaş dişleriyle kemirip en sonunda pat diye bıraktı. “Onun benim için planı belli. Üniversite takımında oynayacağım sonra da seçtiğim ikinci bölümü okuyacağım. İlkini değil. Kendisi çok gerçekçidir.” Bakışları bana kayarken gülüşü biraz buruktu. “Birkaç yıl oynayacağım sonra da ya koçluk yapacağım ya da rekreasyon bilimi diplomamla başka takımlarda çalışacağım.”

Karşımda tam bir Amerikan rüyası duruyordu. “Senin planın ne peki?”

Gözleri kocaman açıldı, ürkütücü ve capcanlı bir maviydi. “Rekreasyon alanında ne kadar çok şey yapabilirsin biliyor musun? Hastanelerde çalışabilirim, veterinerlerle beraber çalışabilirim hatta psikoloji alanında bile çalışabilirim. İlla spor yaralanmaları olmasına gerek yok. Ben gerçekten birine *yardım* etmek istiyorum. Kulağa aptalca ve klişe geliyor, farkındayım.”

“Hiç de aptalca ya da klişe değil” diye çıkıştım. “Hem de hiç.”

Yarım yamalak gülümsedi. Ama kısacık bir an sonra o ışıltının bir kısmı söndü ve “Bilemiyorum. Babam deliye döner muhtemelen. Onun için dünyanın sonu gibi bir şey bu” dedi.

İçten içe Sebastian’ın bu varsayımında haklı olduğunu biliyordum. “Ama atlatacaktır. Atlatmak zorunda.”

Gözlerini yere indirdi. “Büyük ihtimalle beni evlatlıktan falan reddeder.”

“Yok artık, o kadar da uzun boylu değil.” Bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. “Bu senin hayatın. Onun değil. Neden sevmediğin bir şey yapasın ki?”

“Öyle.” Yüzünde ufacık bir gülümseme belirdi ve arkasına yaslanıp bana baktı. “Sen hâlâ UVA’ya mı girmek istiyorsun?”

Belli ki sohbet resmi olarak sona ermişti. “Evet.”

“Bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii sorabilirsin.”

“Öylesine, alakasız bir soru ama...”

Kıkırdadım. “Senin tüm soruların öyle zaten.”

Başını sallayarak kabul etti. “Andre’yle neden ayrıldınız?”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırırken onu doğru mu duydum diye düşündüm. Tam cevap verecektim bir gülme tuttu.

Örtünün üzerinden bacağımı dürtükledi. “Sana alakasız demiştim.”

“Evet. Ee... Bilmiyorum.” Hay sıçayım, ona gerçeği söyleyecek değildim. *Yürümedi çünkü sana âşığım.* Sonrası hiç de iyi olmazdı.

Sebastian ağzını açtı ama sonra hemen kapattı. Ona gözücuyla baktığımda dudaklarının bir çizgi halini aldığına gördüm. “Sana bir şey yapmadı değil mi? Hani dalga malga geçip ya da hani canını yakıp...”

“*Hayır!* Tanrım hayır. Andre neredeyse mükemmeldi.” Onun bu söylediklerini idrak etmeye çalışırken gözlerim alabildiğine açıldı. “Bir dakika, bir dakika. Bir şeyler yaptığını mı düşünüyordun?”

“Tam olarak değil. Öyle olsa kendisi şu an yürüyor ol-

mazdı.” Tek kaşımı kaldırdım. “Yalnızca neden ayrıldığınızı hiç öğrenemedim. Bir gün beraberiniz sonra bir baktım... ayrılmışsınız.”

Yatak örtüsü omuzlarımdan kayıp indi. “Sadece ona olması gereken şekilde ilgi duymuyordum, bu da beni... huzursuz ediyordu.”

Göğsü derin bir nefesle kalktı. “O hissi bilirim.”

Ona nasıl yani dercesine bir bakış attım. Ama tavana bakıyordu. “Var ya, aslında ben de sana aynı soruyu soracaktım... Skylar senden neden ayrıldı? Hiç söylemedin.”

“Hiç sormadın ki?” Gözleri bana döndü. “Aslına bakarsan hiçbir zaman Skylar’la ilgili bir şey sormadın.”

Ağzım açıldı ama bir şey demedim. Düşününce haklıydı. Skylar’ı hiç sormadım çünkü bilmek istemiyordum. Ona destek olmak demek ilişkileri hakkında her şeyi bilmem gerektiği anlamına gelmiyordu. “Şey... Beni ilgilendirmez diye düşünüyordum” diye genel geçer bir laf ettim.

Kaşları çatılırken dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. “Şu dakikaya kadar aramızda birbirimizi ilgilendirmeyen bir şeyler olduğunu bilmiyordum.”

Yani...

“Skylar benden ayrıldı çünkü kendimi ilişkiye vermediğimi düşünüyordu. Maçları ve arkadaşlarımı ondan daha çok önemseddiğimi düşünüyordu.”

“Eh biraz banal olmuş.”

“Aşağı yukarı Andre’yle ayrılmanızla aynı sebep değil mi? Sen ona ilgi duymuyordun. Muhtemelen kendini tamamen veremiyordun.”

Dudaklarımı büzüştürdüm. “Aman ne olacaksa? Daha lisedeyiz. Bir ilişki yaşamak için tam olarak ne kadar uğraşmamız gerekiyor?”

“Bence ilişki, olsun diye uğraşman gereken bir şey değil. Kendiliğinden, doğal olmalı.”

Burnumu kırıştırdım. “Dünyevi deneyimlere fazla dalmadın mı acaba?” diye geyiğe vurdum.

“Ee deneyimliyim n’aparsın?”

Gözlerimi devirerek örtünün altından bacağına tekmeledim. “Doğru mu peki? Futbolu ve arkadaşlarını ondan daha mı çok önemsiyordun?”

“Kısmen doğru” diye yanıtladı bir süre sonra. “Yani futbol kısmı doğru değil biliyorsun.”

Düşününce bu konuda nasıl hissedeceğimden emin olamadım. Ben de onun arkadaşlarından biri olduğuma göre beni daha çok önemsediyini mi söylüyordu yani? Ama bir saniye kadar sonra bunun salak saçma bir soru olduğunu fark edip kendimi yumruklamak istedim.

“Biraz daha oturup gideyim artık” diye mırıldandı elini kaldırarak. Yanağıma düşmüş bir tutam saç alıp kulağımın arkasına atarken parmakları tenime değdi ve bir anlığına nefesim kesildi. Elini geri çekerken baştan aşağı ürperdim. “Uyar mı sana da?”

“Uyar” diye fısıldadım tepkimi görmediğini bilerek. Hiçbir zaman görmezdi zaten.

Elini aramıza koyup biraz daha yakınlaştı, dizinin dizime dokunduğunu hissettim. “Lena?”

“Efendim?”

Bir an duraksadı. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Şu an yanımda olduğun için.”

Aniden bastıran yaşları gözkapaklarımla kapatarak

söyleyebileceğim en gerçek şeyi söyledim. “Başka nerede olacaktım?”

* * *

“Annem son yılıma gelip henüz ne yapmak istediğimi bilmiyor olmamı gülünç bulduğundan hayatımda en çok yapmak istediğim on şeyin listesini çıkarmamı istedi” dedi Megan üçüncü buzlu çayını içerken, bir yandan da patates kızartmalarıyla oynuyordu. “Annemin kayışları hepten koparmış biri olduğunu göz önüne alırsak komik oluyor.”

“Annen bunu hemen yapman gerekmediğinin farkında değil mi?” Abbi peçetesine gül bahçesi çiziyordu. “Ya da ne bileyim, sonradan falan değiştirebileceğinin?”

“Kendisi bir ‘yetişkin’ olduğundan bunu bilmesini bekleyebilirsin.” Yetişkin derken elleriyle havada tırnak işareti yaptı. “İlk yılı 4,0’dan yarım puan aşağıda bitirdiğimden keyfinin gayet yerinde olduğunu da düşünebilirsin. Ne de olsa üniversitede ne seçersem seçeyim başaracağım.”

Joanna’s’ta tezgâhın arkasında, kollarımı kıkırdatarak kavuşturup tezgâha yaslandım. Neyse ki cumartesi akşamı olduğundan restoran durgundu. Sadece iki masa vardı ve ikisi de hesapları halletmişti. Bobby arkada bir yerlerde yarım paket sigara içmekle meşguldü, Felicia ile diğer garson kızın nerede olduklarından haberim yoktu. “Ee liste yaptın mı peki?”

“Ah evet! Yaptım.”

Abbi ondan bir patates kaçırdı. “Duymaya can atıyorum.”

"Hayatımdaki en süper listeydi." Ağzına bir patates atıp elini peçeteye sildi. "Fahişelik, striptizcilik, uyuşturucu satıcılığı gibi şahane kariyerler yazdım ki uyuşturucu satıcılığı derken öyle ufak tefek işleri de kastetmedim. Doğrudan *eroin*. Ha bu arada Tracey Sims'in de beyaz işinde olduğunu öğrendim."

"Hmm." Abbi taburenin üzerinde dönüp Megan'a doğru eğildi. "Beyaz derken? Eroini mi kastediyorsun başka bir şey mi?"

"Eroin ya. Hiç duymadınız mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hiç duymadım da sen nereden duydun?"

"Biliyorsunuz kuzenim bir zamanlar onunla çıkıyordu." İki patatesi alıp haç yaptı. "Bana onun kullandığını söylemişti. O yüzden de ayrıldılar zaten."

Abbi kaşlarını çattı. "Ciddi misin ya?"

Tezgâhtan çekildim. "Umarım değildir."

Megan başını evet dercesine salladı. "Gayet ciddiyim."

"Bu çok... Çok üzücü" diye mırıldandım açılan kapıya doğru bakarken. Gördüklerime inanamıyordum. Cody Reece ile tayfası, Phillip de dahil, Cody'nin elindeki telefona gömülmüşlerdi. Ne arıyorlardı burada? Sebastian'la beraber olmadıkça hiçbiri Joanna's'a gelmezdi.

"Öyle. Yani fena işler" diye devam etti Megan patatesini sepetin kenarına vururken. Tuz taneleri tezgâha döküldü. "Elime bir iğne alıp da kendime bir şeyler enjekte ettiğimi düşünemiyorum bile. İkide bir yüzümü yolup duracaksam haraç olmaya hiç de gönüllü değilim."

"Umarım doğru değildir ya. Tracey iyi biridir." Abbi omzunun üzerinden bakıp da gözleri irileşirken Phillip de Megan'ı görmüştü.

Phillip sessizce yaklaşırken parmağını ses etmeyin

dercesine dudaklarına götürdü, parmak uçlarında yürürken komik görünüyordu, boyu iki metreyi falan geçiyordu. Esmer teni, seksi gülüşüyle başı Megan'la bir iki defa sıkıntıya girmişti, o da en az Megan kadar zeki bir çocuktü. Sırta sırta gelip tam Megan'ın arkasında durdu.

"Ashında düşününce gönüllü olmadığım bir dolu şey var" diye konuşmaya devam etti Megan patatesini sepete bırakarak. "Hatta birçok..." Phillip onu kollarıyla sarınca çığlığı bastı.

"Hey bebek." Çenesini onun omzuna koydu. "Beni özle?.."

"Ne yapıyorsun burada?" Megan asrın sorusunu sorarken dirseğiyle onu böğürtecek kadar sertçe vurdu. "Ciddiyim. Sapık sapık takip mi ediyorsun, ne yapıyorsun ya?"

"Belki de ediyordumdur." Onu bırakarak tezgâha yaslanıp bize gülümsedi. "Bak, seni takip etmemi istemiyorsan gittiğin her yerde yer bildirimi yapma sen de."

Yüzümü eksittim.

Megan gözlerini kısarak ona baktı. "Şu an seninle konuşmuyorum. Bilmem hatırlıyor musun?"

Phillip gülümserken gözlerinin etrafındaki koyu kahve teni kırıştı. "Dün gece benimle konuşmakta hiçbir sorunun yoktu ama."

"Çünkü sıkılmıştım." Bana bakarken elini omzundan inen kalın örgüsünde dolaştırdı. "Onu buradan çıkaramaz mısın?"

"Hayır" dedim gülerek.

Abbi öne eğilip bir patates daha aldı. "Tişörtünde ne yazıyor?" Gözlerini kısarak baktı. "George Washington partisi gibisi yok çünkü bir George Washington partisi koloniler özgür kalıp dünya onları *bağımsız bir millet* ola-

rak tanıyana dek durmaz...' Off bu ne ya?" Başını iki yana sallayarak güldü. "Nereden buldun bu tişörtü?"

"Sokakta bir çöp konteynerinin yanında."

Gözlerimi devirirken diğer oğlanlar arkadaki masaya geçtiler. "Ne içiyorsunuz?"

"Grey Goose."⁸

"Ha ha" dedim kuru bir sesle. "Yaşına uygun bir şeyler seçsen?"

"Kola o zaman." Phillip elini tezgâha vurarak dikkatini başka yere verdi. "Megan, aşkım..."

Abbi'ye bir bakış atarak arkama dönüp makineden istediğini doldurarak ona uzattım. Sonra da buzlu su sürahisini alıp masaya yürüdüm.

Keith'in partisinden bu yana Cody'yi görmemiştim. Yanaklarım şimdiden kıpkırmızı kesilmişti ama omuzlarım dikti. "Selam millet."

Başını ilk kaldıran Cody oldu. Diğer iki oğlan başlarını eğmiş telefonda bir şey seyrediyorlardı.

"Selam" dedi.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırıp partiyi düşünme de-yip durdum içimden. Cody'nin yakışıklı olduğunu kabul etmem gerekiyordu ki bu da beni o akşamki kötü hayat tercihlerime götürmüştü. Sapsarı dalgalı saçları, insanın gözünü kör edecek beyazlıkta mükemmel dişleri, ortası çukur bir çenesi vardı. Virginia'nın ne idiği belirsiz yerlerinden ziyade kucağında sörf tahtasıyla California kumsallarına ait gibi görünüyordu.

Dahası Cody yakışıklı olduğunun gayet *farkındaydı*. Bu farkındalık da bu denli rahat sergilediği gülüşünden

8. Fransa'da üretilen bir votka markası. (ç.n.)

belli oluyordu. “Ee ne yapıyorsunuz burada siz?” diye sordum sularını koyarken.

“Bunu tüm müşterilerinize soruyor musunuz?” Cody kolunu koltuğun sırtına attı.

“Tabii ki, her zaman.” Bardağa düşen buzlar tıngırdadı. “Müşteriye hizmette kusur etmeyeyim dedim.”

“Canımız sıkıldı. Bir de işte Phillip, Megan’ın burada olduğunu görmüş.” Cody su bardağını aldı. “Gelip onu görmek istedim.”

Dönüp Phillip’in hâlâ Abbi ile Megan’a serenat yapıyormuşçasına durduğu tezgâha baktım.

“Ben de seni görmek istedim.”

Başım zınk diye dönerken tek kaşımı kaldırdım. “Kafan mı iyi?”

“Şu an değil.” Göz kırptı. “Niye inanması bu kadar zor geliyor ki? Senden hoşlanıyorum Lena. Bir süredir de görmüyorum seni.”

“Buralardayım, çalışıyorum.” Phillip onların yanına gelince geri çekildim, Cody’nin yanına kabine doğru kayarak girdi. Hızlıca diğerlerinin içecek siparişlerini aldım. “Siz, menü ister misiniz?”

“Ben isterim.” Cody bana o gülüşüyle bakınca kayıtsız bir ifade takındım. “Seçenekleri severim” dedi. “Bir sürü seçenek olsun.”

Bunun çok zavalılıca bir cinsel ima olduğunu düşünerek başımı iki yana sallayıp uzaklaştım. Menüleri alırken “Biri beni öldürsün” dedim kızlara.

“Hey gitme hemen ya.” Megan taburede döndü. “Sen orada yetişkinlik ve ben burada Phillip’e kulak asmamacılık oynarken Keith, Abbi’ye mesaj atıp çıkma teklif etti.”

“Hadi ya?” Menüleri göğsüme bastırdım.

“Bu akşamki partisine çağırdı” diye düzeltti Abbi.

Geri çekilirken “Demek ki seninle olmak istiyor” diye hatırlattım ona.

Abbi gözlerini devirdi. “Ne istiyorsa istesin, böyle bir şey olmayacak.”

“Meşhur son sözler” diye mırıldandı Megan sonra da “Gitmemiz gerek bence. Keithlere gitmeyeli de kaç hafta oldu” dediğini duydum.

“Bilmiyorum.” Abbi çizim yaptığı peçetesine baktı. “İçimden bir ses kabul edersem beni utandıracaksın diyor ama...”

“Ne münasebet” dedi Megan şaşırılmış gibi yaparak.

“Neyse halledin siz aranızda.” Dönüp menüleri oğlanlara götürerek hepsinin önüne birer tane koydum. Sonra da içeceklerini hazırlayıp getirdim. “Ne istediğinize karar verdiniz mi?”

“Ben verdim.” Cody’nin kahverengi gözleri ışıldarken Phillip kıkırdayınca menüyle alakasız bir şey söyleyeceğini anlayarak kendimi hazırladım. “Bir dilim senden istesem?”

Çok da şaşırmayarak başımı yana eğdim. Cody... Cody’ydi işte. Onu ciddiye almak zordu, annemin deyişiyle çok çiğdi. “Bu, on yedi yıllık hayatımda duyduğum en salakça şey, hangi insan evladı bu cümleden etkilenir bilemiyorum doğrusu.”

“Obaaaa!” dedi Phillip kıs kıs gülerek.

Cody istifini hiç bozmadan öne eğildi. “Başka güzel cümlelerim de var. Duymak ister misin?”

“Yok kalsın. O kadarını kalbim kaldırmaz.”

“Hadi ama” diye ısrar etti Cody. “Güven bana, karşında gerçek bir yetenek duruyor.”

“Tamam, sen yeteneğinin tadını çıkar ben de sipariş vermenizi bekleyeyim, olur mu?”

“Ahh!” Elini kalbine bastırarak kendini koltuğun sırtına attı. “Kırdın kalbimi ama. Neden bu kadar kötüsün ki?”

“Çünkü şu siparişlerinizi alıp sonra da çalışıyormuş gibi yaparken kitap okumaya devam etmek istiyordum” diye cevapladım en tatlı gülümsememle.

Cody uzanıp arkadaşının telefonunu alırken güldü. “Aman seni yoğun işlerinden alıkoyamayalım.”

Oğlanlar nihayet siparişlerini verdiler, kısa koridora yürüyüp dinlenme odalarını geçerek çift kanatlı kapıdan mutfığa girdim. Başında topuzunu sıkıştıran bir bone takılı Bobby’yi buldum. Siparişleri iletip sonra da dönüp yeniden tezgâha gittim.

“Siz başka bir şey istiyor musunuz?” diye sordum kızlara boş patates kızartması sepetlerini alırken.

Abbi başını iki yana salladı. “I-ıh. Birazdan kalkarım zaten.”

“Eve yürüyerek mi gideceksin?” Megan omzunun üzerinden oğlanlara doğru dönüp Phillip’e bakarak iç çekti. “Neden bu kadar yakışıklı olmak zorunda ki?”

“Senin dikkat süren de sinek kadar ha! Bana eve yürüyecek misin diye soruyorsun, saniyesinde Phillip’ten bahsetmeye başlıyorsun.” Abbi başını tezgâha yasladı. “Senin dikkat eksikliğinin bile dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu var. Ayrıca evet, eve yürüyerek gitmeyi düşünüyordum. Beş blok ötede oturuyorum.”

Megan ona bakarak güldü. “Gerçekten dikkat eksikliğimin olduğunun farkındasın değil mi?”

“Biliyorum.” Abbi kollarını kaldırdı ama başı hâlâ

tezgâhtaydı. “*Hepimiz biliyoruz. Bunun için uzman olmaya gerek yok.*”

“Size annemin indigo çocuk olduğuma inandığı zamanlardan bahsetmiş miydim hiç?” dedi Megan ve örgüsünün ucuyla oynamaya başladı. “Auramı falan test ettirmek istemişti.”

Abbi yavaşça başını kaldırıp ona bakarken dudakları hafifçe aralandı. “Ne?”

Onları sohbetleriyle baş başa bırakarak patates sepetlerini mutfığa götürüp oğlanların siparişlerini kontrol ettim. Mutfaktan çıktığımda Cody’nin tuvaletlerin karşısındaki duvara yaslanmış durduğunu gördüm.

Adımlarım yavaşladı. “Ne oldu?”

“Bir dakikan var mı?”

Elini dağınık sarı saçlarından geçirip kolunu indirdi. “Bak, seni gerçekten görmek istedim.”

“Sebep?” Kollarımı önümde bağlayıp ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim.

“Seninle Sebastian hakkında konuşmam gerekiyor.”

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. “Neden?”

“Sebastian’la ikimiz iyi arkadaşız ama siz daha bir yakınsınız. Yani onun kız kardeşi gibi falansın sonuçta.”

Kız kardeşi mi? Cidden mi?

“Her neyse, sana bir şey sormak istiyordum.” Başka yöne baktı. “Sebastian sana hiç futbol oynamak istemediğiyle ilgili bir şey söyledi mi? Yani dediğim gibi onunla yakınsınız ama böyle bir konuyu konuşmak istemiyor.”

Bir anlığına kaskatı kesildim sonra kollarımı iyice birbirine geçirdim. Sebastian’ın güvenine ölümlük de ihanet etmezdim. Arkadaşı için bile. “Neden böyle düşündün ki?”

Bunun üzerine başını duvara yasladı. “Yani kendisi... Bilemiyorum.” Cody başında duran kolunu indirdi. “Pek ilgili değil sanki. Antrenmanda olmasın da nerede olursa olsun gibi bir havası var. Bu sezonu pek umursamıyor gibi. Sahadayken kendini tam vermiyor. Sebastian çok yetenekli Lena. Hem de hiç çaba göstermesine gerek olmayacak cinsten bir yetenek bu. Hepsini bir kenara atacakmış gibi bir his var içimde.”

Yanağımın içini kemirirken diyecek bir şeyler düşündüm ve sonunda “Yani sadece futbol sonuçta” deyiverdim.

Cody bana alnımın ortasından üçüncü bir el çıkmış da ona bir fiske atmış gibi bakıyordu. “Sadece futbol mu? Yani sadece onun *geleceği* diyorsun.”

“Eh biraz abartıyorsun sanki.”

Kaşının birini kaldırırken duvardan çekildi. “Belki de ben kuruyorum kafamda” dedi bir süre sonra.

“Bence de öyle” dedim. “Gidip siparişinize bakmam gerek, o yüzden...”

Cody beni kısa bir an inceledi sonra da başını hafifçe iki yana salladı. “Yani sohbetimiz burada bitti diyorsun. Anladım.”

Yanaklarımı ateş bastı. Cam kadar şeffaf mıydım ben ya?

“Hadi bırakayım da işini yap.” Ellerini kotunun cebine sokup dönerek salona doğru yürüdü, ben de orada öylece durup arkasından bakakaldım.

Tuhaf şekilde terleyen avuçlarımı önlüğüme silip olabildiğince güçlü bir nefes verdim.

Yemekleri aldığım gibi çocukların masasına götürdüm, Megan’la Abbi de gitmeye hazırlanıyorlardı.

“Çıkıyor musunuz?”

“Evvvet.” Abbi çantasını omzuna attı. “Arkadaşlar, arkadaşlarının eve tek başlarına yürümelerine izin vermezler. Özellikle de söz konusu arkadaş, muhtemelen gidip de başkalarının arabasına binecekse.”

Megan gözlerini devirdi. “Cody’yi arkaya giderken gördüm? Onunla mı konuşuyordun?”

Başımı aşağı yukarı sallarken temizleme bezini elime aldım. “Sebastian hakkında konuşmak istiyormuş.”

“Hı hı” diye mırıldandı Megan. “Ne düşünüyordum biliyor musun?”

Abbi’nin yüz ifadesi fikir aslında başkasına ait diyor-du gerçi.

Megan kaşlarını kaldırıp sesini alçalttı. “Acaba Sebastian en iyi kız arkadaşının en iyi erkek arkadaşıyla yiyiştigini duysa ne düşünürdü? Resmen *film* gibi.”

Keskin bir nefes aldım. Hem de ne film. Ama Tanrı beni o hallere düşmek zorunda bırakmayacak kadar seviyordur diye umuyordum.

Kızlar gitti, ben de dikkatimi tezgâhın arkasında tuttuğum kitaba vererek Megan’ın söylediklerini düşünmemeye karar verdim. Yoksa soğuk terler falan dökmeye başlayacaktım.

Daha bir sayfa okumuştum ki telefonumun arka cebimde titrediğini hissettim.

Ekrana bakınca artık kafamda ne Sebastian ne Cody ne de sırlar vardı.

Mesajın kimden geldiğini gördüm.

Kalanına bakmadım.

Okumadan sildim.

BEŞ

Duştan sonra nihayet alt kata indiğimde annem mutfaktaydı, saçlarımın uçları hâlâ nemliydi. Annem soluk mavi tezgâhın başında termosuna kahve koyuyordu. Omuzlarına gelen sarı saçları, düzleştirici sağ olsun, göz alıcı derecede düzdü. Giydiği beyaz bluzda da tek bir kırışıklık yoktu.

“Günaydın tatlım.” Dönüp hafifçe tebessüm etti. “Erkencisin.”

“Uyuyamadım.” Sabahın dördünde uyanıp dünyada ne var ne yok incik cıncık düşünmeye başladığım o can sıkıcı sabahlardan biriydi. Ne zaman uykuya dalmaya çalışsam aklıma bir şeyler geliyordu; bir yetenek avcısının gözüne takılmak, Cody’nin cumartesi söyledikleri... Sebastian oynamayı istemeyerek her şeyi bir kenara mı atıyordu?

“İyi misin?”

“Evet, evet. Uykusuzluk işte. Bugün antrenman da var, kalkayım madem dedim.” Ufak kilere giderek kapısını açıp raflara bakındım. “Pop-Tarts’ yok mu?”

“Kalmadı. Öğle arasında gider alırım. Bugün mısır gevreği yiyeceksin artık.”

9. Kellogg’s’un iki ince hamur katı arası çeşitli dolgu malzemeleriyle dolu olan kahvaltılık ürünü. (ç.n.)

Ben de markasız mısır gevreği kutularından birini alıp buzdolabına gittim. “Ben de alabilirim sonra.”

“Senin almanı istemiyorum.” Bana termosun üzerinden baktı. “Paranı Pop-Tarts’a harcamanı istemiyorum. Market alışverişi yapacak paramız var tatlım.”

Bana sırtıarak baktı. “Fason Pop-Tarts için anca ama olsun.”

“Bunun için paramız olduğunu biliyorum ama hoşuna gitmiyorsa...”

“Gitmiyor çünkü ağzına sokup sokabileceğin en berbat şeylerden biri” diye lafımı kesti, sonra da durup tavana baktı. “Hoş, daha da kötöleri var ama neyse.”

“İyy anne ya!” diye bağırarak sızlandım.

“Hı hı.” Masaya yürüdü ama oturmadı.

Ağzıma birkaç kaşık mısır gevreği sokup da ona bakana dek sessizce oturdu.

Lavabonun üzerindeki ufak pencereden dışarı bakıyordu ama gözlerinin arka bahçeyi görmediği belliydi. Görülecek çok bir şey olmadığından değil tabii. Sadece çimlerle artık pek kullanmadığımız ikinci el bahçe mobilyası vardı.

Babam buradayken Cadılar Bayramı’na kadar yaz boyu gece geç saatlere dek orada oturur, konuşurlardı. Eskiden bir de ateş yaktığımız taş ocak vardı ama birkaç yıl önce kırılmıştı. Annem onu atmadan önce bir yıl daha elinde tuttu.

Çürüyüp parçalanmasına rağmen atmadı.

Lori’yle ikimiz zamanında balkona çıkıp kulak misafirliği yapardık ama dinlediğimizi biliyorlardı galiba ki yalnızca sıkıcı sıkıcı konulardan konuşurlardı. İş. Faturalar.

Planlanan ama asla çıkılmayan tatiller. Mutfaktaki soluk mavi tezgâhların bir türlü yapılmayan yenilemesi.

Geriye dönüp bakınca her şeyin başladığı ayı, nokta atışı söyleyebilirdim. Ağustostu, on yaşımdaydım. Verandadaki konuşmalar sert fısıldaşmalara dönüşmüş, babamın bir hışımla içeri girip sinekliği sertçe çarpıp kapatması, annemin de onun peşi sıra içeri girmesiyle son bulmuştu.

Annem zaten her zaman babamın peşinden giderdi.

Ben, bu annemi daha çok seviyordum.

Acımsı tattaki suçluluğu bir seferde yutkunarak kaşığımı indirdim. Böyle düşünmek çok fenaydı ama bir o kadar da gerçekti. Bu annem fırsatı olunca yemek yapıyordu, okulu soruyordu. Şakalar yapıyor, akşamları kanepede dondurma eşliğinde benimle birlikte *Dance Moms* ya da *The Walking Dead* izliyordu. Eski annemse akşam yemeklerini hep babamla yerd, evde olduğu zamanlar babam da evde olurdu, haliyle o da babamla vakit geçirirdi.

Eski annem günün her saniyesi babamla birlikteydi.

Şimdi de yüzündeki gülümseme kaybolunca babamı, maaştan maaşa yaşayan sigortacı olmadığı, geceleri tek başına geçirmedığı hayatını mı düşünüyor diye merak ettim.

Kaşığımı kâseye vurdum. “İyi misin anne?”

“Ne?” Gözlerini birkaç kere kırıştırdı. “Evet, evet. İyiyim tabii. Neden sordun?”

Ona inansam mı diye yüzünü birkaç saniye inceledim. İyi görünüyordu -dünkü gibi, ondan önceki günkü gibi- ama dudaklarının ve gözlerinin etrafında belli belirsiz çizgiler vardı. Kaşlarında kırışıklıklar vardı ve benim-

ki gibi ela ama daha yeşil olan gözleri dalgın bakıyordu. “Üzgün görünüyorsun.”

“Üzgün değilim. Sadece birkaç şey düşünüyordum.” Ensemi sıkarak eğilip alnından öptü. “Akşam geç dönem ama yarın akşam yemeği saati evde olurum. Spagetti yapmayı planlıyorum.”

“Köfte de olacak mı?” diye sordum şöyle ev yapımı, yağlı ve mükemmel köfteler hayal ederek.

Geri çekilerek kaşlarını oynattı. “Çamaşırları sen halledersen olur. Sevgine ve ilgine muhtaç havlularımız var.”

“Oldu bil.” Oturduğum yerden zıplayıp kâsemle kaşığı-mı alıp lavaboya götürdüm. Sudan geçirip bozuk bulaşık makinesinin üstündeki bankoya koydum. “Yapmamı istediğin başka bir şey var mı?”

“Hmm...” Oturma odasına gidip çantasını omzuna astı. “Banyoyu temizlesen?”

“Yalnız şu an iyi niyetimi sömürüyorsun.”

Annem sırtıarak bana baktı. “Havluları yaptın mı köfteler senindir.”

Şu köfteler için çok heyecanlanıyordum çok.

“Sana az yağlı Pop-Tarts da alacağım.”

“Hele bir al bak seninle bir daha konuşuyor muyum?”

Kahkahalar atarken gri ceketini merdiven tırabzanlarının üstünden aldı. “Eh öyle veya böyle benimle konuşmak zorundasın. Annenim sonuçta. Benden kaçamazsın.”

“Bu kapıdan az yağlı Pop-Tarts’la girersen kaçmanın bir yolunu bulurum emin ol.”

Kapıyı açarken gülüyordu. “Tamam, tamam. Böyle en şekerlisinden, en yağlısından alacağım. Hadi, akşama görüşürüz.”

“Seni seviyorum.” Kapiya doğru yürüdüm ama pence-
reden eğilip bakarken topuklularıyla arabaya giderken
sendelediğini gördüm.

Alt dudağımı kemirirken ağırlığımı diğer tarafıma
vererek mideme oturan tuhaf huzursuzluğu anlamaya
çalıştım. Annem iyi olduğunu söylemişti ama olmadığını
biliyordum. Hiçbir zaman da olmayabilirdi nitekim şu an
burada olsa da gönlü içten içe hâlâ babamın peşindeydi.

* * *

Farklı idmanlar yaparken ve teknikler çalışırken ken-
dimi tamamen oyuna verdim, haliyle maç sonrasında Koç
Rogers’tan nasihat yemedim. Antrenmandan cuma günü-
ne kıyasla milyonlarca kat daha iyi şekilde ayrıldım.

Eve vardığımda üzerimdeki teri atmak için hızlıca duş
alıp öğle yemeği olarak mikrodalgada pişirilebilir domuz
pastırmasıyla, bir tabak daha mısır gevreği yedim. Tam
oturma odasına giderken sehpanın üzerindeki telefonum
çaldı. Homurdanarak kim olduğuna baktım. Açmayı hiç
düşünmeden sesli mesaja yönlendirip uzaktan kumanda-
yı elime alarak *ID Channel*’ı¹⁰ açtım.

Arkada *Dangerous Women*¹¹ oynarken kanepeye oturup
kitabımı elime aldım. Dün gece serinin ilkini bitirmiş,
ikinciden de birkaç bölüm okumuştum ama Gece Sarayı
ve Ulu Periler’in dünyasına dalmak için can atıyordum.

Bir de Rhysand’in tabii.

10. İng. Investigation Discovery, suç ve araştırma konulu belgesel türü programlar yayınlayan bir
Amerikan televizyon kanalı. (ç.n.)

11. İng. Tehlikeli Kadınlar, 1991 yapımı Amerikan dizisi. (ç.n.)

Onu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

Kanepenin köşesine kıvrılıp tam okumaya başlıyordum ki kapı çalındı. Bir anlığına duymazdan geleyim diye düşünüp kitabın sayfalarına gömüldüm ama bir kere daha çalınca oflayarak kalkıp kapıya gittim. Pencereden şöyle bir bakıp da kimin geldiğini görünce midem resmen ayak parmaklarıma indi.

Sebastian.

Yüzüme yayılan aptalca sırıtışa engel olamayarak kapıyı açtım. "Hey."

"Meşgul müydün?" Elini kapının menteşesine koyup yaslandı. Bu hareketiyle eski, soluk gri tişörtü pazılarının üzerinde öyle bir gerilmişti ki gözlerim takılmadan edemedi.

"Pek değil." İçeri girmesi için geri çekildim ama kapıda kaldı.

"Süper. Göle gidip arabamı kirleteyim diyordum. Var mısın?" Göz kırptı, hay lanet olası, bunu yaparken çok yakışıklı görünüyordu. "Çok eğlenceli olacak."

Badminton maçını kazandığını unutmuştum. "Olur. Dur da anahtarlarımı alayım." Eski spor ayakkabılarını ayağıma geçirip telefonumla çantamı alarak Sebastian'ın peşinden dışarı çıktım. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Malum, göle giden yollar son derece tozlu topraklı. Yeterli hasarı sağlar diye düşünüyorum."

O direksiyon başına geçerken ben de yolcu koltuğuna oturdum. "Ben nasıl yardımcı olacağım yalnız orasını bilemedim."

Anahtarları çevirirken bir omzunu salladı. "Yanımda ol yeter."

Midem taklalar atarken arkama yaslanıp kemerimi taktım ve çaresizce bu hisse aldırış etmemeye çalıştım. Parlak güneş ışığı cama yansıyordu. Sebastian arkaya uzanıp beyzbol şapkasını alarak kafasına geçirdi ve si-perliğini önüne çekti, ben de... *iç çektim*.

Elimde değildi.

Beyzbol şapkalı erkeklere karşı zaafım vardı ve Sebastian süper görünüyordu. Bu eski, yıpranmış şapka bir şekilde onun çenesini daha da ortaya çıkarıyordu.

Offf.

Gözlerimi kapatıp kendime ona bakma dedim. Öylesine *genel olarak* yani. Yoksa hayatımın sonuna dek mi? Ya da ne bileyim en azından gelecek yıla kadar falan. Bu daha mantıklı bir plandı, evet.

Cidden kendime gelmem gerekiyordu.

Gözlerimi devirerek kafam dağılsın diye radyoyu açtım. "Keith'in kar kayağıyla su kayağı yapma girişiminden beri göle gitmemiştim."

Sebastian dolu dolu bir kahkaha attı. "Off ya, ne zamandı o? Temmuz muydu? Asırlar önceymiş gibi geliyor."

"Evet." Arkama yaslanıp tişörtümün etek kısmıyla oynamaya başladım. "Sen Kuzey Carolina'ya gitmeden önceydi işte."

"O zamandan beri göle gitmediğine inanamıyorum. Ben olmayınca eğlenceli olmuyor diye değil mi?" diye dalga geçerek kolumu hafifçe dürttü. "Çekinme ya, itiraf edebilirsin."

"Tabii tabii hep ondan." Elini ittirip bacaklarımı üst üste koyup uzattım. "Kızlar göle pek meraklı değil." En azından bu yalan değildi. "Ee Megan'la Phillip yeniden bir araya gelir mi dersin?"

“Kim bilir. Belki. Sonra yine ayrılırlar. Yine birleşirler.” Güldü. “Ama Phillip ona geri dönmek istiyor. Bu konuda gayet açık.”

“Ne güzel” diye mırıldandım.

Kaşını kaldırarak bana baktı.

“Çoğu erkek böyle şeyleri kankalarına söylemez de” diye açıklık getirdim.

“Nereden biliyorsun? Erkek misin?”

“Evet. Gizliden gizliye öyleyim.”

Sebastian bana kulak asmadı. “Bence çoğu erkek bir kıza gerçekten ilgi duyuyorsa bunu kimin bilip bilmediğini takmaz. Bundan utanmaz.”

Eh, sözüne güvenmek durumundaydım.

Göl kasabadan yirmi dakika kadar uzaklıkta, bir dizi çakıl ve toprak yolu geçtikten sonra Keithlerin aile çiftliğine yakın bir yerdeydi. Hatta bildiğim kadarıyla gerçekten de Keithlerin toprakları içindeydi ve göl ailelerine aitti. Ama bunu ciddi anlamda kanuni olarak uygulamadıklarından uygun gördükleri insanlar gelip kullanabiliyordu.

Sebastian özel arazi yoluna saptı. Tekerler engebeli yolda sarsıla sarsıla giderken havaya kalkan toz anında cipin her yerine doluverdi. “Keith delirecek.” Bir yandan pencereden bakarken bir yandan gülüyordum. “Ama o da kesin aynısını yapardı.”

“Aynen, arabasını çamura bulayıp getiren o da olabilir. Hiç de kötü hissetmiyorum.”

Neredeyse bir saat boyunca girilebilecek her yola girdikten sonra artık popom acıyordu, araba da zaten tanınmaz hale gelmişti. Dönüş yoluna başlamıştık ama ağaçların arasından bir an için gölü gördüm.

İçim özlemle doluverdi. Bazen boş, sessiz bir eve gitmek bana eti, derisi olmayan kemikleri hatırlatıyor diye düşündüm. Sadece ev. İçi boş.

Midem suçlulukla buruldu. Evimiz boş değildi. Annem vardı, eve geldiğinde ablam oluyordu ve dahası annem evi ev yapabilmek için elinden ne geliyorsa yapıyordu... Ama bazen eksik olanları inkâr edemiyordu insan işte.

Annem... Annem yarım bir hayat yaşıyordu.

Sürekli çalışıyordu, eve geliyordu, biraz daha çalışıyordu, yemek yiyordu, uyuyordu. Sonra ertesi gün sil baştan aynı şeyler. Onun kursağında kalan yarım hayatı, böyle geçip gidiyordu.

“Biraz daha kalabilir miyiz?” diye sordum ellerimi dizlerimin arasına sokuşturarak. “Gitmen gereken bir yer yoksa yani.”

“Yok. Yapacak hiçbir şeyim yok. Madem öyle şu yollar-da birkaç tur daha dönüp iskeleye gidelim.”

“Tamamdır, süper” diye mırıldandım.

Sebastian birkaç tur atıp da arabayı yamaçta, çalılaların yanına çekene dek sessizce oturdum. Durunca kemeri mi çıkardım.

“Bir dakika kımıldama, kal öyle” deyip kapısını açtı.

Kalkık kaşlarıyla atlayıp arabanın önünden dolaşmasını seyrettim. Kapımı açıp abartılı bir şekilde eğildi. “Leydim.”

Burnumdan horultular çıkararak güldüm. “Şaka mı ya?”

Elini bana uzattı. “Ben centilmen biriyimdir.”

Beni cipten indirmesi için elini tuttum. Tam aşağı atlayacaktım ki diğeri eliyle kalçamı tuttu. Bu temasın

şaşkınlığıyla öne doğru atıldım ve ayağım ıslak çimenin üzerinde kayd.

Sebastian elini kalçamdan kaydırıp belimi kavrayarak beni yakaladı. Kendine doğru çekti, göğsüne. Bu beklenmedik hareket karşısında ciğerlerimden bir hava boşaldı. Vücutlarımız birbirine yapıştı.

Boğazım anında kururken yavaş yavaş başımı kaldırdım. Şapkanın siperliğinden gözlerini göremiyordum. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki o da hissedebiliyor muydu merak ettim.

Fazla yakındık.

“Bir sorun mu var?” Güldü ama sesinde bir farklılık vardı. Normalden boğuktu ve gülüşü omurgama ürperti-ler yayıyordu. “İskeleyle kadar yürümeyi becerebilir misin bilemiyorum doğrusu.”

“Of tamam ama.” Saçma sapan bir şey yapmadan, yani, ne bileyim yanaklarına uzanıp dudaklarını dudaklarıma falan çekmeden önce mesafe koymak ihtiyacıyla geri çekildim.

Sebastian gülümsedi. Bu da onun tek uyarısı oldu.

Sonra hafifçe eğilip kolunu dizlerime doladı ve bir saniye sonra havadaydım, midem omuzlarından sarkıyordu. Kalçalarımı kavrayan kolu beni sımsıkı tutuyordu.

Ciyaklayarak tişörtünün sırtını yakaladım. “Ne yapıyorsun?”

“İskeleyle gitmene yardımcı oluyorum işte.”

“Of ya!” Bağırarak tişörtünü iyice kavradım. Saçlarım kalın bir perde gibi sallanıyordu. “Kendim yürüyebilirim!”

Sebastian dönüp yürümeye başladı. “Ben o kadar emin olamıyorum.”

“Sebastian!”

“Düşüp de bir yerini incitecek olursan kendimi asla affetmem.” Devrilmiş bir ağaç kovuğunun üzerinden geçti. “Annen bana kızar. Ablan eve dönmek zorunda kalır ki kendisi ciddi ciddi ödümü koparıyor.”

“Ne?” Çığlık atarak sırtını yumrukladım. “Lori niye ödünü koparıyor be?”

Uzun ve gereksiz adımlar atarak olduğum yerde hoplamama neden oluyordu. “Bir garip ya. Sırf bakışı bile ürpermesini istemediğim yerlerimi ürpertiyor.”

Başımı kaldırdım. Artık arabayı pek göremiyordum. Yumruğumu böbreğine geçirince homurdandı ve bu hareketime karşılık attığı adımla beni daha da fazla zıplattı.

“Hiç hoş değildi.”

“Bak *canını yakacağım* şimdi.”

“Sen yapmazsın öyle şeyler.”

Gölge güneşe, taşlı toprak ve kırık dallar çimene döndü. Islak toprağın kokusu gittikçe kuvvetlendi. “Beni artık indirebilirsin.”

“Bir saniye sonra.”

“Ne?..”

Aniden kolunu yana açıp etrafında dönerken “*I believe I can fly. I believe I can touch the sky...*”¹² diye şarkı söylemeye başladı.

“Yok artık!” Büyük ihtimalle sırtına kusacak olsam da içimden ağır bir kahkaha koptu.

“*I think about it night and day!*”¹³

12. İng. Amerikalı şarkıcı R. Kelly'nin 1996 tarihli şarkısı. *İnanıyorum uçabilirim, gökyüzüne dokunabilirim.* (ç.n)

13. İng. Gece gündüz bunu düşünüyorum. (ç.n.)

“Çok şapşalsın ya!” Yeniden kahkahaya boğuldum. “Ne sıkıntın varsa artık!”

“*Spread my wings*¹⁴ ve bilmem ne bilmem ne!” Bir anda durdu, omuzlarından kaydım. Etkileyici bir kolaylıkla beni yakalayıp yere, tam ama *tam önüne* indirdi.

Geriye doğru tökezleyip löp diye çayırlara oturuverdim ve ellerimi sıcacık çimenlere bastırdım. “Sen... Sen normal değilsin.”

“Bence harikayım.” O da yanıma çöktü. “Gerçi herkes benim bu gizli yeteneğimi duyamaz bak.”

“Yetenek mi?” Nefesimi tutarak ona baktım. “Katledilen kutup ayıları gibi böğürüyordun be!”

Başını geriye atarak öyle bir kahkaha attı ki şapkası düştü. “Bence böyle ilahi bir sesin olmadığı için kıskanıyorsun.”

“Birileri hayallerde yaşıyor!” dedim elimi ona doğru savurarak.

Hızla geri çekilerek bileğimi bir çırpıda yakaladı. “Vurmak yok. Of ya, beş yaşında çocuk gibisin.”

“Sana gösteririm şimdi beş yaşı!” Kolumu çekip kurtarmaya çalıştım ama o da aynı anda kendine doğru çekince dengemi kaybettim. Nasıl oldu bilmiyorum ve hiçbir şekilde de anlamış değilim ancak gövdemın yarısı çimenlerde yarısı onun üzerindeydi. Bacaklarım onunkilere dolanmıştı, neredeyse kucağında sayılırdım ve göz göze duruyorduk.

Gözlerime bakmıyordu o ayrı.

En azından buradan bakınca öyle görünmüyordu. Daha çok dudaklarıma odaklanmış gibiydi ve midem bir

14. İng. *Kanatlarımı açıp...* (ç.n)

tuhaf oldu. Zaman durmuştu sanki, onun bana dokunan her bir yerini ayrı ayrı hissediyordum. Kolu belime dolanmıştı, sert uyluğu benimkine dayalıydı. Avucumun altındaki ince tişörtünden sert göğsünü hissediyordum.

“Ben mi hayallerde yaşıyorum?” diye sordu hırıltılı bir sesle.

Ürperdim. “Evet.”

Elini kaldırdı, yüzüme düşen saçı öyle nazık, öyle büyük bir özenle çekti ki nefesimi tuttum. Elini enseme koydu.

Saniyeler geçti, sadece birkaç kalp atışı ve daha önce hiç duymadığım bir ses çıkardı. Hırıltılı, alçak ve derinlerden gelen bir ses. Sonrasında hiç düşünmeden hareket ettim, başımı ve dudaklarımı eğerek...

Sebastian'ı öptüm.

ALTI

Öpücük o kadar hafifti ki sanki dudaklarımızın üzerinde birer fısıltıydı, bunun olduğuna inanamıyordum ama olmuştu işte. Kolu hâlâ bana dolanmış duruyordu, eli hâlâ ensemde, saçlarıma dolanmış haldeydi.

Dudakları hâlâ benimkine yakındı hatta o kadar yakındı ki aldığı her nefesi dudaklarımdan üzerinde hissediyordum, kendim nefes alıyor muydum bilmiyordum ama nabzım deliler gibi atıyordu. Onu yine öpmek istedim. Onun beni geri öpmesini bekledim. Tek istediğim buydu. Gelgelelim şaşkınlıktan kıpırdıyamıyordum.

Sebastian'ın başı yana eğildi ve burnu benimkine süründü, anca o zaman nefes aldığımı fark ettim çünkü kısacık ve keskin bir nefes aldım. Beni öpecek miydi? Belki bu defa daha sert olurdu. Daha derin.

Bir anda başını geri çekti, daha ne olduğunu anlamadan kışkırtıcı düşerek çimlerde yanına oturdum. Artık birbirimize dokunmuyorduk. Konuşayım dedim de ne diyeceğimi bilmiyordum. Beynim hepten durmuştu.

Derken neler olduğu kafama bir anda dank etti.

Sebastian *beni* öpmemişti.

Ben onu öpmüştüm.

Onu öptüm ve... tüm zamanların içinde minicik bir anlığına... onun da beni öpeceğini sanmıştım. Öyle hissetmiştim.

Ama öpmemişti.

Beni çimlerin üzerine, adeta bir çöp gibi öylece yanına atıvermişti.

Off Tanrım ne yapmıştım ben böyle?

Kalbim boğazımda bir yerleri tıkarken kafamdan aynı anda binlerce düşünce geçiyordu. Ne söyleyeceğime dair tek bir fikrim bile olmamasına karşın ağzımı açtım.

Sebastian ayağa fırladı, yüzü solgun ve çenesi gergindi. “*Kahretsin. Özür dilerim.*”

Ağzım zıncı diye kapandı. Onu öptüğüm için o mu özür diliyordu?

Şapkasını yerden alıp başına taktı. Geriye bir adım atarken yüzüme bakmıyordu. “Bunun olmama... Yani böyle olmaması gerekiyordu, değil mi?”

Ağır ağır başımı kaldırdım. Cidden soruyor muydu bunu? Buna verecek cevabım yoktu çünkü dudaklarımın yanlışlıkla kayıp da onun üzerine düştüğü falan yoktu. Kısa ve yakıcı bir nefes alırken dikkatimi yemyeşil çimenlere verdim. Onun bu sözlerini kavradıkça parmaklarım da otları daha sıkı kavıyordu.

Göğsümün orta yeri acıyla kesilmiş, mideme doğru katı bir yağ gibi akıyor, tüm iç organlarımı kaplıyordu.

“Ee, ben yemekten önce koçla buluşacaktım, unutmuşum” dedi yana dönerek. “Gitsek iyi olur.”

Yalandı tabii.

Yalan söylemeyip de ne yapacaktı?

Kaçmak istiyordu. Aptal değildim ama lanet olsun işte, bu acı... Bugüne dek benden bir kere bile kaçmak istediğini görmemiştim.

Göğsümdeki acı boğazıma yükselerek beni boğmaya başladı. Yüzüme iğne iğne batan bir sıcaklık basarken içimde derin bir utanç oluştu.

Of Tanrım.

Kendimi yüzüstü göle bırakıp batasım vardı.

Uyuşmuş bir halde ayağa kalkıp şortumdaki çimleri silkeledim. Arabaya giderken hiç konuşmadık, *off*, ağlamak istiyordum. Genzim yanıyordu. Gözlerim acıyordu. Şu an tüm irademi burada dağılmamak için kullanıyordum, yüreğim öylesine sızlıyordu ki şuracıkta ikiye yarılma-
madığına şaşıyordum.

Arabaya bindiğim gibi kemerimi taktım ve derin, düzgün nefesler aldım. Eve gidene kadar sağlam kalmam gerekiyordu. Tek yapmam gereken buydu. Eve vardım mı kendimi yatağa atıp öfkeden kudurmuş bir bebek gibi hıçkırığa haykırığa ağlayabilirdim.

Sebastian arabayı çalıştırdı, motor gürledi. Radyo açıldı, anlamadığım alçak sesli mırıltılar vardı.

“Şey... Bir sorun yok aramızda değil mi?” diye sordu gergin bir sesle.

“Yok” dedim hırıltılı bir şekilde ve hafifçe öksürerek genzimi temizledim. “Yok tabii.”

Sebastian yanıt vermedi, birkaç saniye boyunca bakışlarını üzerimde hissettim. Ona bakmadım. Bakamazdım da, büyük ihtimalle baktığım gibi gözyaşlarına boğulurdum.

Vitesi D’ye getirip yola çıktı.

Kafamdan ne geçiyordu ki benim? Bugüne dek Sebastian'a karşı hissettiğim hiçbir şeyi göstermemiştim. Çoğunlukla duygularımı belli etmeyip soğukkanlılığımı korurdum. Ama şimdi kalkıp onu öpmüştüm.

Zamanı geri almak istiyordum.

Zamanı geri alıp o kısacık saniyeleri yeniden hissetmek istiyordum çünkü bir daha asla hissetme şansım olmayacaktı.

Zamanı geri almak ve onu öpmemek istiyordum; büyük, çok büyük bir hataydı.

Arkadaşlığımızın, ilişkimizin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

* * *

Çarşamba sabahı şakaklarım sızlıyor, gözlerim acıyordu ama daha ağlamamıştım bile. Hele dün akşam yemeğinde içi ekmekli, soğanlı köfteleri güçbela yerken ağlarım sanıyordum. Annem de fark etmiş ama sabahki antrenmandan sonra iyi hissetmediğimi söyleyerek sorularını savuşturmuşum. Sonrasında tek sayfa kitap bile okuyamamıştım. Sadece yatağa yatıp kıvrılarak acınası bir şekilde bakakaldığım balkon kapısından çıkıp gelmesini, mesaj atmasını, bir şeyler olmasını bekleyip durmuştum işte. *Herhangi bir şey*. Ama hiçbir şey olmadı.

Normalde büyük bir sorun değildi. Yaz boyunca da her gün konuşmamıştık. Ama gölde olanlardan sonra artık durum farklıydı.

Genzimin yanması, gözlerimin batması geçmemişti ama yaşlar da düşmemişti. Gecenin yarısında, ne zaman-

dan beri... Babamla olanlardan beri ağlamadığımı fark ettim. Nedense bu, ağlama isteğimi daha da körükledi. Neden bir türlü kendimi bırakıp da ağlayamıyordum?

Bu şekilde tek yaptığım başıma deli bir ağrı sokmak oluyordu.

Neyse ki perşembe günü antrenman yoktu, yoksa başka bir hak edilmiş nasihat almamla sonuçlanırdı. Annem gittikten sonra yeniden yatakta kıvrılıp gözlerimi çatlak tavana dikerek gölde olan her şeyi tekrar tekrar gözümün önüne getirdim, ta ki işlerin battığı o âna kadar.

Sebastian'ı öptüğüm âna.

Bir yanımda hiç olmamış gibi davranmak istiyordu. Daha önce işe yaramıştı.

Örneğin hâlâ babam yokmuş gibi davranabiliyordum.

Ama Sebastian'ın gece ziyareti ya da mesajı olmadan perşembe sabahı uyandığımda biriyle konuşmam gerektiğinin farkındaydım. Ne yapacağımı, bu durumla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum, başıma sık gelen bir şey değildi. Ben de sabah kızlara mesaj atarak onlarla konuşmam gerektiğini söyledim. Bir sebep göstermeyince acil bir durum olduğunu anlayacaklarını biliyordum.

Abbi ile Megan hemen gelmişlerdi, Dary kasabada olsaydı o da derhal gelirdi.

Megan uzun bacaklarını altına kıvrıp yatağıma oturdu, sarı saçları omuzlarından dökülüyordu. Abbi bilgisayar sandalyemde oturuyor ve tıpkı benim gibi görünüyordu, yataktan yeni kalkmış da altına bol bir eşofman, üstüne de askılı body geçirip gelmiş gibi.

Megan'ın getirdiği Oreo eşliğinde onlara olanların özeti geçmiştin zaten. Konuşurken üç beş tane de yemiş

olabilirim tabii. Tamam, on diyelim şuna. Buna rağmen hâlâ dünden kalan spagetti ile köfteleri gömmeyi planlıyordum.

“Ben sadece şunu diyeyim, Sebastian’a âşık olduğumu hep biliyordum zaten” dedi Megan.

Haftalık olarak bebeğimin müstakbel babasını bulma laflarının Sebastian’a olan ilгимle ilgili olup olmadığından emin olamayarak ağzımı açtım.

Megan “Bir süredir ona karşı aşırı takıntın olduğundan şüphelendiğimden itiraf etmeni umarak haftalık nasihatlerimi sürdürdüm” diye devam etti.

Onun düşünce yapısına aklım ermiyordu. Hem de hiç.

“Benim de aynısını düşündüğüm açık zaten” dedi Abbi. “Yani daha geçen gün konuştuk, sana bir şeyler söylemiştim hatta.”

“Andre’den ayrılman hiç de büyük bir sürpriz değildi” diye ekledi Megan. “Andre’den hoşlanmayı cidden çok istedin ama olmadı, neden? Çünkü Sebastian’dan hoşlanıyorsun, hem de çok.”

Doğruydı. Andre’yi sevmeyi cidden çok istemiştim, ondan hoşlanıyordum da. Ama... Kalbim onda değildi ve bu onunla yatmak için muhtemelen olup olabilecek en aptalca nedendi ancak onunla ilişkimizi bir sonraki aşamaya geçirirsek hissettiklerimiz değişebilir sanıyordum. Gel gör ki değişmemişti, bu da ilişkinin sona erdiğini gösteren işaret olmuştu.

Gardırobun önünde bir ileri bir geri yürüyordum. “Madem bu kadar barızdı neden bir şey söylemediniz?”

“Bu konuda konuşmak istemediğini düşündük” dedi Megan omzunu silkerek.

Abbi de onaylayarak başını salladı. “Ashına bakarsan hiçbir konu hakkında konuşmayı sevmiyorsun.”

İnkâr etmek istedim ama... doğrudu. Fena halde doğrudu. Sebastian’la da durum aynen böyleydi. Ben dinlerdim, konuşmazdım. Bir şeyleri düşünmekle saatlerimi harcayabilirdim ama o düşüncelerin tekini bile asla dile getirmezdim.

“Ama bu konuyu şimdilik geçelim. Kafam karıştı” dedi Megan. “Hani bir ses çıkardı dedin ve... nasıl bir sestен bahsettiğini biliyorum. Seni tuttu. Bu da onun da bir şekilde ilgisi olduğunu gösteriyor.”

Ellerimi iki yanımda açıp açıp kapatıyordum. Diz boyu huzursuzlukla yatağımın önünde volta atmaya devam ettim. “Ben de anlamıyorum. Yani aklımdan ne geçiyordu gerçekten bilmiyorum. Her şey iyi gidiyordu. O gayet kendisi gibiydi, şakalaşıyorduk falan...”

“Şakalaşıyor muydunuz?” diye sordu Megan, ona ters bakınca ellerini kaldırdı. “Bak, her şeyi tamı tamına anlamaya çalışıyorum burada.”

“Düşündüğün gibi değil ama” diye yanıtladım şakaklarımı ovuşturarak. “Ben koluna vurdum, yani şapşallık işte, o da o sırada bileğimi yakaladı. Sonraki hatırladığım tek şey ben onun kucağındaydım ve... birbirimizin gözlerine bakıyorduk.”

“Sen de o anda onu öptün?” Abbi bacak bacak üstüne attı. “Tek bir öpücük?”

Yüzümü ellerimle örterek başımı salladım. “Dudağından hızlı bir öpücük. Öpücük sayılır mı onu bile bilmiyorum.”

“Çabuk mabuk, öpücük öpücüktür” dedi Abbi.

“Bilemiyorum.” Megan yanındaki Oreo paketini didikliyordu. “Öpüşmenin çeşitli seviyeleri vardır. Dudaklara hızlıca dokunup çekilmek vardır sonracığıma dudakların kapalı olduğu daha uzun bir öpüşme vardır... Bir dakika ya, ben ne diye size farklı öpüşme türlerini açıklıyorum ki? Bu odadaki hiç kimse kızlık zarı defilesinde değil. Farklı öpüşmeleri biliyorsunuz.”

“Oofff” diye inledim kollarımı düşürürken.

Abbi başını iki yana sallayarak gözlerini devirdi. “Sana çoğu zaman diyecek söz bulamıyorum zaten de, kızlık zarı defilesi nedir ya? Söylenecek... Söylenecek söz yok cidden.”

Megan ağzına bisküviyi tek parça halinde sokuşturduktan sonra konuşmaya devam etti. “Yani onu hızlıca öptün, hani araya dil falan girdikten sonra bir kaçmaca olmadı.”

Yeniden yürümeye başladım. “Evet. Öyle.”

Peçetesini çıkarıp ağzının kenarındaki ufak siyah kırıntıları sildi. “O da seni öptü mü?”

“Hayır” diye fısıldadım. “Öpecek sandım ama öpmedi.”

Abbi kaşlarını kaldırdı. “Ne yaptı peki? Öyle boylu boyuna uzandı mı? Hem de sen onun kucağındayken?”

İki büklüm bir halde yine başımı salladım. “Aşağı yukarı.”

Kızlar aralarında bakıştılar ve Megan ağzına bir bisküvi daha tıktı. “Onu öptüğüne çok şaşırmadım. Yani onu zaten arzuluyordun, taa... Dur bakayım ne zamandan beri? Ta ki büyüyüp de erkeklerin peni...”

“Ondan arkadaştan öte bir şekilde ne zaman hoşlanmaya başladığımı biliyorum” diye lafını kestim. “Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum bile.”

“Eh muhtemelen olayı yaşamak yerine her saniyeyi beynine kazımakla meşgul olduğundandır.” Abbi sandalyede arkasına yaslandı. “Hep öyle yaparsın zaten. Ortada harika bir şeyler olurken sen kafaya takıp düşünür de düşünürsün.”

Bunu da inkâr etmek isterdim ama haklıydı. Böyle yapıyordum. Hem de çok fazla. “Belki böyle yapıyorum ama kusurlarımı didiklemeyi başka zamana bıraksak?”

Abbi sırtıttı. “Tamam, tamam.”

“Belki de onu hazırlıksız yakaladın” dedi Megan. “O yüzden korkmuş olabilir.”

“Sence sebep bu mu?”

“Olabilir. Yani ezelden beri arkadaşsınız. Onun da sana ilgisi olsa bile muhtemelen gafil avlanmıştır.” Omuzlarındaki saçlarını elleriyle taradı. “Sonrasında ona bir şey dedin mi? Yok, yok cevap verme. Biliyorum zaten. Hiçbir şey demedin.”

Dudaklarım büzüştü.

Ellerini kaldırdı. “Bak, öküzlük olsun diye demiyorum. Sadece bir şey yapmadıysan veya söylemediysen, *senin* hata yaptığını düşündüğünü düşünmüş olabilir diyorum.” Dönüp Abbi’ye bir bakış attı. “Öyle değil mi?”

“Yani...” Abbi kolunu sandalyenin koluna koydu. “Bak, seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?”

Oo, olay hoşuma gitmeyecek bir noktaya gidiyordu. “Evet.”

“Ben öylesine bir şey söyleyeceğim. Hani sırf göz önünde bulunduralım diye” dedi sözcüklerini dikkatlice seçerek. “Sen Sebastian’ı öptün. Bunun sadece arkadaşça bir öpücük olmadığını varsayalım. Yani, insanların dudak-

tan öpmeyi arkadaşlıktan öte olarak değerlendirdiğini düşünelim.”

“Katılıyorum” dedi Megan onun lafına maydanoz olarak. “Yoksa kafalar çorba olur.”

“Onu öptün, o da senin onu sadece arkadaş olarak sevmediğini anladı. Bu durumda iki olasılık var. Biri Megan’ın dediği gibi hazırlıksız yakalanıp garip bir tepki vermiştir, şimdi de bir yerlerde saklanıyordu.”

Sebastian’ı öyle kenarda köşede saklanırken hayal edemiyordum.

“İkinci seçenek ise onu öptün ama o bunu doğru bulmadı. Tuhaf gelince de olabildiğince çabuk şekilde uzaklaştı. Şimdi de senin bunu unutmanı bekliyor.”

Off.

Balkon kapısına yürüdüm. “Keşke yapmasaydı diyor yani?”

“Yani...” Alt dudağını ısırды. “Biriyle birlikte değil. Sen de değilsin.” Abbi yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. “Tonla ortak yanınız var. İkiniz de çekicisiniz...”

“Ben seni orada kaçırmazdım yani” dedi Megan.

“Sağ ol” dedim boğuk boğuk gülerek.

“İkiniz de birbiriniz hakkında çok şey biliyorsunuz. Ancak onu öptüğünde kendisinin de bundan hoşlandığını ve bunu istediğini fark etmiş olsaydı o da seni öperdi diye düşünmek zorundayım. Ya da ne bileyim, böyle olmaması gerekirdi demekten başka bir şey söylerdi.”

Göğsüm sıkışarak perdeyi aralayıp dışarı baktım. Rüzgârda yaşlı akçaağacın dalları sallanıyordu.

Abbi haklıydı. Sebastian böyle olmaması gerektiğini söylemişti.

“Çünkü ikinizin birlikte olmaması için hiçbir neden yok” diye ekledi. “Senden hoşlansaydı... böyle olmaması gerekirdi gibi bir laf etmezdi diye düşünüyorum.”

Midem ekşirken bir yandan da için için sızlıyordu. Nasıl oluyordu da ciddi ciddi göğsüm ikiye yarılmış gibi hissedebiliyordum? Titrek bir nefes aldım. “Ne yapacağım?” Perdeyi bırakıp onlara döndüm.

Megan’ın sarı kaşları kalktı. “Ben çoktan ona mesaj atıp n’aber, ne yapıyorsun demiştim bile.”

Bunu yaptığımı düşününce içimi bir telaş aldı. “Böyle si bir yöntem için fazla korkak olabilirim.”

“Korkak değilsin Lena” diye moral verdi Abbi. “Niye yapamadığını anlıyorum. O senin en yakın arkadaşlarından biri. Bu olay da aşırı karışık.”

Karışık demek az kalırdı.

“Bence en akıllıca hareket bir şeyler söylemen olur” diye devam etti Abbi. “Ona mesaj atıp her şeyin yolunda olup olmadığını falan sorabilirsin. Daha kolay olur.”

Bunu yaptığımı düşünmek bile midemi kaldırıyordu. “Kendimi çok aptal hissediyorum.”

Megan kaşlarını çattı. “Neden?”

“Çünkü... Çünkü bu konuya odaklanıyor bile olmama-lıyım.” Yatağa gidip Megan’ın yanına çöktüm. Paketten bir bisküvi daha bulup ağzıma attım ama boğazım yine o acıyla dağlanarak geçit vermedi. “Yani dert etmem gereken daha önemli konular var.”

“Ne gibi?” diye zora koştı Megan. “Dünya barışı mı? Siyaset mi? Ülke borçları mı? Yani ne bileyim, kesin daha bir dolu konu vardır. Haberleri izleyen sensin. Haberleri hangi kanal veriyor onu bile bilmiyorum.”

Hafiften gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Son yılımı düşünmem gerek. Bu yıl neredeyse tüm ileri seviye dersleri alıyorum, voleybol takımı programı da resmen kan alacak besbelli. Burs bulmam gerek...”

“Var ya, bunların hepsi saçmalık.” Megan bana döndü, yanakları kıpkırmızıydı. “Ne olmuş yani? Çocuğun birini düşünüyorsun, bize o çocuktan bahsediyorsun. Başka konuları da düşündüğünü biliyorum. Abbi de biliyor. Erkek düşkünü olmadığını kanıtlamak için gün boyu etrafta dolanıp öyle önemli, ciddi konulardan bahsetmene gerek yok. Başlarım şimdi ‘ah aman Tanrım kız da tam bir erkek düşkünü’ olayına. Çünkü kızlar, biz bunun üstesinden gelemeyiz. Biz kazanamayız.”

“Eyvah eyvah.” Abbi kıkırdadı. “Birileri söylenmeye başladı.”

“Tabii söyleneceğim be! Bak biz erkekleri düşündüğümüzde diğer insanlar sığ olduğumuzu düşünüyor ki bu insanlar da genelde kızlar oluyor çünkü gerçekçi olalım, kızlar son derece kaltak oluyorlar. Neymiş efendim, öyle boylu bosl, kıvrımlı değilmişiz, ne demek istiyorlarsa artık. Hoşlandığımız bir çocuğu kafaya takmadığımızı söylüyorsak yalan söylüyor derler. Tuhaf mısın derler. Dikkatimizi başka konulara verecek olsak kasıntı derler. Nereden tutsan *kazanamıyoruz* işte. Duygularımız olmasına ya da duygularımız hakkında düşünmeye iznimiz yok sanki. Başlarım böyle işe.”

“Bak bunu her zaman söylemem” dedi Abbi ciddiyetle, “ama kız haklı.”

“Herhalde haklıyım be!” Ellerini havaya kaldırarak savurdu. “Ayrıca tüm bunlar kızlardan hoşlanan kızlar

için de söyleniyor. *Erkek düşkününü* at yerine *kız düşkününü* koy. Nereden tutsan elinde kalan berbat bir şey işte. Sebastian'la neler olduğunu merak ediyorsun çünkü senin için önemli, ne yapalım yani, okulla voleybol da öyle, iş de öyle hatta ülke borçları da öyle."

Güldüm.

Megan derin bir nefes aldı. "Erkekler hakkında düşünmek hoşuma gidiyor, Phillip başı çekiyor tabii ve işin aslı birçok kişiden daha zekiyim, özellikle de bana erkek düşkününü diyen kişilerden. Erkekleri canım istediği kadar düşünürüm ve bunun dışında da gayet güzel bir hayatım olabilir, o yüzden siktir et. Kendine bu konuda çok yüklenme çünkü şu an hayatının bu anında senin için önemli olan konuya odaklanmış durumdasın. Bu, bugün bir erkek olur, yarın başka bir şey."

Ona kısmen şoka uğramış bir halde bakarken gülümsemeye başladım. "Vay be Megan. Bütün bu söylediklerini tekrar ettirip kaydetmek istiyorum."

Megan gözlerini devirdi. "İsteme bence, ikinci defalar hiç güzel olmaz."

Abbi sandalyeyi bize doğru sürükledi. "Bir daha söyleyeceğim ama Megan haklı."

Yatağa gidip kendimi sırtüstü attım, az kalsın Oreo paketinin üstüne düşüyordum. Tavana bakarken göğsümdeki gerginlik bir nebze olsun azalmıştı. Yine de üzüntüm, Sebastian'la ilgili bir kamyon dolusu kafa karışıklığıyla beraber bir gölge gibi hâlâ orada duruyordu, sadece birazcık daha hafiflemişti. Onların sayesinde. Arkadaşlarımla sayesinde. "Kızlar" dedim. "Kendimi biraz daha iyi hissediyorum şimdi. Yani kanepede kıvrılıp zırlarken dünden kalan yedi köfteyi yemeyebilirim."

Abbi gülerken öksürmeye başladı. "İyi bari."

“Köfteyi ben yesem olur mu o zaman?” diye sordu Megan eliyle kolumu dürterek. “Bu kadar şeker tükettikten sonra biraz et iyi gelir gibime geliyor.”

Abbi oflayarak iç geçirdi.

“Tamam. Şimdi söyleyeceğim şey çok banal olacak” diye uyardım hareket etmeden. “Ama sonsuza dek arkadaş kalacağız değil mi? Çünkü içimden bir ses bu, benim su katılmamış tek salaklığım olmayacak diyor.”

Megan kıkırdadı. “Evet çok banal oldu ama evet sonsuza dek arkadaş kalacağız.”

“Dary’yi de unutma” dedi Abbi ayağıyla ayağıma vurarak. “Bu dörtlü hep böyle kalacak. Ne olursa olsun.”

YEDİ

Kızlar gittikten sonra telefonumu alıp balkona çıktım. Balkon demirlerinden sarkarak Sebastian'ın evine baktım. Annesi bahçede çalışıyordu; dizlerinin üstüne çökmüş toprağı eşiyordu. Kafasında büyük hasır şapkalarından vardı, sadece birkaç tutam kahverengi saçı görünüyordu o kadar.

Teraslarının etrafındaki toprağı küreğiyle kazarken tüm bedeni sarsılıyordu. Yanındaki karton kutuda masmavi, kıpkırmızı şakayıklar bekliyordu. Gözlerim tuğladan verandalarına kaydı, verandanın tam ortasında bir taş ocak vardı. Bizimkisi gibi parçalanıp gitmemişti.

Sebastian'ın annesi sessiz sakın biriydi. Sebastian'ı onca yıldır tanımama, evlerine binlerce defa girip çıkmış olmama rağmen annesiyle ettiğimiz sohbetlerin sayısı bir elin parmağını geçmezdi.

Her zaman nazik davranırdı, selam verirdi, halimi hatırlımı sorardı, annemi sorardı, Lori'nin üniversitede neler yaptığını sorardı ama hepsi bu.

Tüm sohbeti Sebastian'ın babası yapardı.

Aldığım nefesi ağır ağır verirken telefonuma baktım.

Demek bunca zaman Abbi'yle Megan Sebastian'a hissettiklerimin arkadaşlıktan öte bir şeyler olduğundan şüphelenmişlerdi. Muhtemelen Dary de böyle düşünüyordu. Bunu kendilerine saklamaları, beni zorlamamaları büyük bir şeydi. Beni gayet iyi tanıyorlardı.

Balkondan dönüp sandalyeme çöktüm ve ayaklarımı sandalyenin kenarına koydum. Elimde telefon, seçeneklerimi düşündüm.

Bu olayı yok sayarak hiç olmamış gibi davranabilirdim. İzlediğim yol, sanırım ezelden beri, bu olmuştu. Kendime her şeyle yarın ilgileneceğime söz verebilirdim. Ama öyle olunca ne yapacağımı biliyordum. Yarın demek benim için her zaman olasılıklar, imkânlar demekti ama yarın olduğunda her şeyi bir sonraki güne ertelerdim.

Bunu yapamazdım.

Dudağımı kemirerek mesajları açtım, Sebastian'dan gelen son mesajı, cuma günü geleni buldum.

İyi miyiz?

diye yazarken midem altüst oldu.

Göndere basacak cesareti bulana kadar biraz vakit geçti, bastığım gibi de keşke yapmasaydım dedim. Artık geri de alamayacağımdan mesajıma uzun uzun baktım. Futbol antrenmanının bittiğini biliyordum. Bazen sonrasında takımdakilerle takılırdı. Bazen doğruca eve gelirdi.

Hemen cevap vermeyince alnımı dizlerime yasladım.

Ona mesaj attığım için hâlâ biraz şaşkındım. Olağan tepkim hiçbir şey yapmamak olurdu, Sebastian illa ki bir ara yanıma gelirdi ya da iş kendiliğinden hallolurdu. Ama şimdi öyle yapamıyordum.

Evlerine gidip orada mı diye bakabilirdim ama *daha demin* mesaj atmıştım, yani muhtemelen bu biraz aşırı olurdu. Baktım yerimde oturamıyorum kalkıp balkona çıktım, merdivenlerden inmeye başladım. Sonra ne yaptığımdan emin olamayınca yarısında durdum.

Yeniden Sebastianların bahçesine baktım. Annesi çiçekleri neredeyse bitirmişti. Sadece pembe olanlar kalmıştı. Gerisingeri dönüp merdivenlerden çıktım ve içeri girip köfteleri ısıtmak üzere alt kata indim. Kanepenin koluna tüneyip haberleri izlerken dört tanesini yedim.

Bitirdiğimde Sebastian hâlâ mesaj atmamıştı.

Acı verircesine dolu midemle geri üst kata çıkıp odanın ortasında elimde telefonla öylece ayakta dikildim. İçimde oturup kitap okumak için fazlaca huzursuz bir enerji dönüp duruyordu. Belki bir şeyleri falan temizlerdim.

Kendimi oyalamaktan *bile* âciz durumdaydım.

Telefonu etajerin üstüne koyup dolabıma gittim. Kitaplar, kotlar her yere saçılmış durumdaydı. Tişörtlerle, kazakların yarısı askılarından çıkmış sallanıyordu.

Eh o kadar da âciz değildim.

Dolabın kapısını kapatıp kendimi yatağıma yüzüstü attım ama bu, mideme hiç de yardımcı olmadı tabii.

İnleyerek örtülerin arasında “Çok rezilim” diye mırıldandım.

Derken telefonum biyledi ve dizlerimin üstüne kalktı. Telefonu anında etajerin üzerinden aldım. Cığerlerim sıkıştı. Sebastian cevap vermişti. *Sonunda*.

Evet. Neden olmayalım ki?

“Neden mi?” diye fısıldadım oysa ta ciğerlerimden haykırarak söylemek istiyordum. “Ne demek *neden*?”

Tam böyle yazacakken durup parmaklarımı ekranda dolandırđım. Kalbim depar atmışım gibi hızlı hızlı çarpıyordu.

Cesur davranıp neden bu soruyu sorduğumu açıklayabilirdim. Dürüst olmam gerekirse milyonlarca şey söyleyebilirdim. Onu öpmem konusunda ne düşündüğünü, neden kaçtığını sorardım. Keşke hiç yapmasaydım mı diye düşünüp düşünmediğini sorabilirdim. Hatta ona mesaj yazıp onu öpmenin yuvaya dönmek gibi hissettirdiğini söyleyebilirdim.

Ama bunların hiçbirini yazmadım.

Telefonum yine biyledi.

Sen iyisin değil mi?

Hayır değildim.

Kendimi bildim bileli ona âşıktım ve şu an arkadaşlığımızın mahvolup her şeyin artık iyiden iyiye garipleşmesinden korkuyordum.

Bunları da yazmadım tabii.

Onun yerine Evet. Elbette, dedim. Sonra da telefonu yastığın üzerine fırlattım. Yeniden inildeyerek kendimi yatağa sırtüstü attım.

“Amma korkağım ya.”

* * *

Artık birkaç hadsizsin haddini bildirmek üzere *Feyre*’ye fena halde hazırdım.

Sert kapağı pat diye açıp alnımı yumuşak cildin üzerine yasladım. Kalbim göğüs kafesimde küt küt atıyordu. Son beş bölüm aralıksız kalp krizi geçirtmişti, üçüncü kitabın çıkmış olması için dua ettim. Çıkmadıysa kendimi balkondan atacaktım.

Kitabı kucağıma indirip eski, ahşap bahçe sandalyesindeki oturuşumu değiştirdim. Dünyanın en rahat sandalyesi değildi ama popomun altındaki minder ve kolçaklarla mükemmel bir okuma köşesi oluyordu.

Balkondan esen ılık rüzgâr çıplak omuzlarıma vurup ensemdeki ince saçları hareket ettirdi. Sandalyemin yanında bir başka kitap daha bekliyordu. Bu daha çağdaş bir türdü.

Okul başlamadan önce bir cumartesi gününü geçirmenin daha iyi bir yolunu düşünemiyordum: yiyip içip okumak.

Sert kapaklı kitabımı üzerinde altın rengi bir taç olan karton kapaklıyla değiştirip kitabı kucağıma koyarak hızlıca Facebook'a baktım. Özel mesaj yoktu. Snapchat'te birkaç bildirim vardı, ben de dün gece kaldırımda yalpalaya yalpalaya yürüyen futbol oyuncularından birinin videosunu izledim. Bir diğeri kahvaltı ederken fotoğrafını koymuştu. Dary, Washington Anıtı'yla bir dizi trafik levhası fotoğrafı koymuştu. Trafik levhalarına karşı garip bir ilgisi vardı.

Instagram'a geçip selfilerin, yaz sonu sahil fotoğraflarının arasında hızla dolaştım. Tam kapatacakken herkesin fotoğrafında bir benzerlik fark ettim. Tüm kızlar mayo, erkekler mayo şort giyiyordu. Herkes elinde kırmızı plastik bardaklar tutuyordu. Tüm fotoğraflar gece çekilmişti.

Keith.

Yine dün gece parti vermişti herhalde.

Başparmağım Skylar'ın paylaştığı fotoğrafta durdu.

Kalbim yeri boyladı, ne kadar aptalım, ne kadar aptalmışım diye düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

Şu hasır bahçe sandalyelerinden birinin kenarında oturmuş, ellerini arkasına yaslamıştı. Üzerinde o seksi vücudunu ortaya çıkaran gece mavisi bir bikini vardı. Sebastian'ın karşısında oturuyordu. Sebastian gülümsüyordu. İkisi de gülümsüyordu. İkisi birlikte... harika görünüyorlardı.

Fotoğrafa ne kadar süre baktım bilmiyordum. Çok uzun süre baktım ama.

Bu kızı neden, off, neden takip ediyordum ben?

Cevabı biliyordum. Sebastian'la çıktığı için onu yıllar önce takip etmeye başlamıştım, şimdi de görüldüğü üzere cezalandırılıyordum. Kıskaç sürdüğün teki olmadığımı kanıtlamak için fotoğraflarını beğenmişim bile.

Ne var ki ben üst düzey bir kıskaç sürtüktüm.

Sonraki hareketime engel olamadım. Doğruca Sebastian'ın hesabına gidip dün gecedan hiç fotoğraf paylaşmış mı diye baktım ama son paylaşımı üç hafta öncedendi. Sosyal medyayla pek arası yoktu, ara ara öylesine bir şeyler paylaşırdı, o kadar.

Şu an kendimi bambaşka sebeplerle balkondan atmak istiyordum.

Sebastian perşembeden bu yana birkaç kere mesaj atmıştı ama onu öpüşmeden beri görmemişim. Kendimi komik duruma düşürmenin âlemi yoktu. İşler değişmişti. Sebastian evdeyken, Skylar ile çıktığı zamanlarda bile

onu her gün olmasa da en az iki günde bir görüyordum. Bir tek evde olmadığı zamanlar göremiyordum.

Bu da benden kaçıyor demek oluyordu.

Alçak sesle küfürler savurup uygulamayı kapattım, telefonu da yerdeki kitabın üstüne koydum. Midem huzursuz bir öfkeyle çalkalandı, başımı iki yana sallarken arka bahçedeki büyük akçaağaca diktim gözlerimi. Onu öptükten birkaç gün sonra Skylar'a mı dönmüştü? Bir önemi var mıydı ki?

Olmaması gerekirdi ama vardı işte.

Kendimden tiksinererek kitabın kapağını açtım, benden uzak bir şeylerde kendimi kaybetmem gerekiyordu.

Daha birkaç sayfa okumuştum ki balkon merdivenlerinden çıkan ayak sesleri duydum. Başımı kaldırıp da Sebastian'ın kafasını görünce donakaldım, odama kaçmakla, kollarımı açıp ona koşmak arasında kıvrandım.

Bunların ikisini de yapmadım.

Kalbim küt küt çarparken kitabı yavaşça kapattım, o da son basamağa gelmişti. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Off yok artık.

Üstüne üstlük Sebastian bir de tişörtsüz gelmişti. Onu ilk kez böyle yarı çıplak görmüyordum ama her defası *ilk defa* görüyormuş gibi oluyordu.

Göğsü mermerden oyulmuşçasına belirgin, karnı biçimli, kalçaları inceydi. Aşırı kaslı değildi. Sadece futbolun bir vücudu nasıl güzel şekle soktuğunun başı çeken örneklerindendi. Kafasında da şapka vardı. Ters takılmış.

Püreye dönüşüverdim.

Ondan nefret ediyordum.

Dudağının bir kenarı yukarı kalkarken küçük balkonda kasıla kasıla yürümeye başladı.

“Selam inek.”

Bir anlığına cevap veremedim. Aklım göle, kucagında oturduğum, dudağımın da dudağında olduğu âna gitti. Yanaklarımı ateş bastı ve gitgide aşağılara, çok daha aşağılara yayıldı.

Of Tanrım.

Kendime hâkim olmam, hiçbir şey olmamış gibi davranmam gerekiyordu. O aynen böyle yapıyordu. Ben de yapabilirdim. Yapmak zorundaydım, yoksa nasıl arkadaş olabilirdik?

Boğazımı temizleyerek kitabı göğsüme bastırdım. “Sana da selam kaz kafalı, ne oldu, evden çıkarken giymeyi mi unuttun?”

Gözleri ışıldayarak bana döndü. Omuzları gevşedi. “Seni göreceğim diye o kadar heyecanlandım ki temiz tişört aramakla zaman kaybetmeyeyim dedim.”

“Hı hı tabii.”

“Sana mesaj atayım diyordum.” Balkon parmaklıklarına yaslanıp ayaklarını yanıma uzattı. “Ama burada olabileceğini düşündüm.”

“O kadar mı tahmin edilebilirim?”

“Evet.”

“İyi madem” diye mırıldandım söyleyecek bir şeyler ararken. “Ee... Bu sabah antrenman var mıydı?”

Sebastian başını yukarı aşağı salladı. “Evet. On ikiye kadar. Eve gelince de kestirdim biraz.”

“Geç mi yattın dün?” diye sordum olabildiğince masum şekilde ama nabzım tavan yapmıştı.

O geniş omuzlarından birini silkti. “Pek sayılmaz” diye cevap verince bunun Skylar’a mı döndüğüne ya da başka biriyle mi takıldığına dair bir şifre olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Ama cidden hiçbir anlam ifade etmeyen iki kelimeden ibaretti.

“Keith deli gibi sarhoş oldu sonra da havai fişek ateşledi.” Kollarını kavuşturarak göğsüne gereksiz bir dikkat çekti. “Hâlâ o parmaklarını havaya nasıl uçurmadı hayret ediyorum. Ya da elini.”

“Ben de.”

“Her neyse, buraya gelmemin bir sebebi var. Keith bugün mangal partisi veriyor. Aslında ağabeyi veriyor. Sadece birkaç kişi gelecek. Sen de benimle gelsene” dedi.

Kalbim çılgınlık atarak dans etmeye başladı; *evet, evet, evet!* Beynimse irkilerek çekilip derhal kalbime çenesini kapamasını söyledi çünkü malum, kalbim aptaldı, bana da aptalca şeyler yaptırıyordu. “Bilemiyorum...”

“Hadi ama.” Ayağımı tuttu. Çekmeye çalıştım ama iyice kavrayarak parmaklarını ayak bileğime doladı. Bu hareketinden bir şey çıkarmak istemedim. “Daha geçen hafta geldim ve kaç gündür görüşemedik.”

Değil mi? Aynen, seni öptüm ve belli ki hiç oralı olmadın. Normal davranıyordu, gayet normal hem de. Hatta öyle ki gölü ben mi hayal ettim diye merak etmeden edemedim.

“Vakit geçirelim biraz. Şöyle, mangalda pişme cheeseburger ile beraber güzel bir vakit.”

Kitabımı kucağıma koyup sandalyenin kollarını tuttum. “Aç değilim.”

“Ne yani kömürde cheeseburgere hayır mı diyorsun? Bence şu an zora koşuyorsun.”

Bacağımı yeniden kurtarmaya çalışırken gözlerimi kısıtım.

Sebastian çenesini indirdi. “Ben süreceğim, sen keyfi- ne bakacaksın. Tek yapman gereken o güzel kışını kaldı- rmak, gerisini ben hallederim.”

Gözlerim kocaman açılırken donakaldım.

Güzel bir kışım olduğunu mu düşünüyordu?

Gülüştü yüzüne yayıldı ve bir saniye sonra parmakları ayağımın tabanında dans etmeye başladı. Anında çığlığı bastım tabii. “Dur, dur yapma!”

Parmakları ayağımın üzerinde dolanırken kaşlarını yukarı kaldırdı. “Gelecek misin benimle?”

Hızlı hızlı solurken yine gıdıklayacak diye paranoyak- laşmışım. “Hiç de adil oynamıyorsun yalnız.”

“İstedığımı almak için gıdıklamak dururken ne diye adil oynayacakmışım ki?” diye yanıtlarken parmağının birini tabanımın ortasına koydu. Tüm bacağım irkildi. “Evet kararın nedir? Lenalito?”

“*Lenalito mu?*” diye bağırdım parmaklarımı sandal- yenin kollarına gömerek. Bana en son ne zaman böyle seslenmişti? Sutyen takmaya başlamadan falan önceydi herhalde. “On yaşında değilim Sebastian!”

Kirpikleri inerek gözlerini örttü. “Artık on yaşında ol- madığını biliyorum.” Sesi boğuklaştı. “İnan bana.”

Dudaklarım aralanırken bu söyledikleri beynimde dö- nüp duruyordu. Gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı ve gözlerime baktı. Kalbimde dans falan yoktu artık, sadece bedenimin her bir noktasında hissettiğim hırçın bir zonk- lama vardı.

Neden beni öpmedin?

“Benimle gel” dedi yeniden. “Lütfen.”

Gözlerimi kapattım. Gitmek istiyordum istemesi-

ne ama... Gidecek olursam desteğe ihtiyacım olacaktı. "Megan'la Abbi de gelebiliyorsa bakarım."

"Herhalde" dedi. "Keith bunu duyarsa havalara uçar. Biliyorsun kendisi..."

"Abbi'yle çıkmaya çalışıyor. Biliyorum." Uzunca bir nefes alarak gözlerimi açtım ve başımı salladım. "Tamam, olur."

"Süper." Kocaman gülümsedi ve bacağımı yeniden balkon demirine koydu. Parmakları birkaç saniye daha oyalandıktan sonra bıraktı. "Bana direnemeyeceğini biliyordum."

Onu duymamış gibi yapmaya karar vererek bacaklarımı indirip yerden telefonumla kitaplarımı aldım. "Bana birkaç dakika ver." Kalkıp kapıya yürürken yanaklarımın alev alev olduğunu hissettim. "Anneme haber vereyim."

"Mayonu da al" dedi balkon parmaklıklarından inip sandalyeme kurulurken.

Bikinili Skylar'ı düşünerek kendiminkini yanlışlıkla unutmaya karar verdim.

Kitapları yatağa koyup çabucak Abbi'yle Megan'a mesaj atıp telefonumu çantama koydum.

Aşağıya indim ve annemi mutfakta buldum. Önünde kimi zımbalı kimi ayrı ayrı bir dolu kâğıt yığılıydı. Sarı saçlarını tepeden atkuyruğu yapmış, okuma gözlüklerini burnunun ucuna indirmişti.

"N'apıyorsun?" diye sordum sandalyesinin yanına gelip.

"Yeni sigorta kanunlarına bakıyordum" dedi başını kaldırarak. "Yani cumartesimi olabilecek en sıkıcı şekilde geçiriyorum. Senden n'aber? Bu hafta sonu çalışmıyordun, değil mi?"

“Yok.” Avuçlarımı sandalyenin sırtına koydum. “Sebastian’la mangala gitmeyi düşünüyordum.”

“İyiymiş.” Çenesini avucuna koyup gözlerini bana dikti. “Randevu gibi geldi bana.”

“Anne” diye uyardım.

“Ne?” Gözlerini kocaman açtı. “Canıgönülünden onayladığımı...”

“Of ya” diye homurdandım ellerimi havaya kaldırarak ve Sebastian’ın aşağı geleceği tutsun diye dua ederek merdivenlere baktım. “Öyle bir şey değil. Biliyorsun sen de.”

“Anneler ümit ve hayal ederler, ne yaparsın...” dedi. “Sebastian iyi bir çocuk Lena.”

“Muhtemelen Abbi ile Megan da gelecek. Başka insanlar da.” Sandalyeden uzaklaştım. “Hayallerini yıktığım için kusura bakma.”

“Tüh” dedi üzülerək iç geçirip. “Sebastian’la ilk çocuğunuza minik minik patikler örerim diyordum.”

“Yok artık.” Ona şaşkın şaşkın baktım, şaşkından ziyade dehşetle diyelim. Annemin kafası bazen yerinde olmuyordu. “Çok komiksin, ne hoş ya, etrafım komik insanlarla çevrili hep.”

“Neden bir başkasıyla da çevirili olmasın ki?” Sırtarak gözlerini önündeki kâğıt yığınının çevirdi, başımı iki yana salladım. “Ne zaman gelirsin eve?”

“Yemekten önce değil. Belki akşama?”

“Tamam, uyar bana. En azından bugün akşam yemeği yapmak zorunda kalmayacağım.” Annem işte, imkânsız bile olsa işin her zaman iyi kısmına bakardı. “Bu arada” dedi, başını yeniden kaldırıp ancak duymak istemeyece-

ğim şeyler söylerken gördüğüm o anne bakışıyla beni olduğum yere mıhladı.

Babam hakkında bir şey söyleyeceğini biliyordum.

Gerildim.

“Telefonuna bakmaya başlaman gerek artık Lena. Bu iş fazla ileri gidiyor.”

Kollarımı göğsümde bağlayarak burnumdan nefes aldım. “Daha yeterince ileri gitmedi.”

“Lena” diye uyardı annem. “Güzelsin, hoşsun, aşırı derecede sadık davranıyorsun ama aramızda olanlar...”

“Anne tamam, söz veriyorum bakacağım telefona. Tamam mı?” Bu konuşmayı hiç mi hiç yapasım yoktu. “Ama şu an gitmem gerek. Sebastian bekliyor.”

Daha da konuşacak gibiydi ama başını geriye attı. “Tamam. İyi eğlenceler ama dikkatli ol.”

Eğilerek alnından öptüm. “Her zaman.”

* * *

“Ben yalnızca bunun çifte standart olduğunu söylüyorum.” Ayaklarım Sebastian’ın cipinin sıcak ön paneline yaslıydı. Klima sonuna kadar açtı ama içerinin sıcaklığını kırdığı yoktu. “Sen arabayı tişörtsüz sürebiliyorsun ama kızın biri bikinisiyle ya da tişörtsüz sürse aman diyeyim insanlar o canım akıllarını falan yitirirler.”

“Ben de kızların bikiniyle araç kullanmasını sonuna kadar destekliyorum diyorum işte” diye cevap verdi, bir eli direksiyonda, diğeri koltuğumun arkasındaydı. Beyzbol şapkası öne çevrilmiş, güneşi engelliyordu, üzerinde hâlâ tişörtü yoktu, mayo şortu ve Nike terlikleriyle duruyordu.

Güneş gözlüklerimin arkasından gözlerimi devirdim.
“Ona ne şüphe.”

“Bak erkekler böyle şeyleri umursamaz. Kesinlikle çıplaklıkta eşitliğe karşı durmayız. Asla.”

Eyaletler arası yola yaklaşırken yavaşladı. “Kızlardan nefret eden yine kızlar.”

Başımı yavaşça ona çevirdim ama o, yola odaklanmıştı.

“Arabayı bikini üstüyle süren bir kıza sürtüğ deyip ardından üstsüz araba kullanan erkeğe seksi olduğunu söyleyen bir kıızı rahatlıkla gözümün önüne getirebiliyorum.”

Sebastian’ın hakkı vardı ama bunu hayatta itiraf etmezdim. Ayaklarımı ön panelden çekip koltuğumda kıpırdanırken bulanık bulanık geçen ağaçları seyrettim. Abbi ile Megan da Megan’ın Sebastian’la aynı takımında oynayan kuzeni Chris’in arabasıyla geliyorlardı.

İçimden bir ses bu ufak mangal olayı gece bitmeden koca bir partiye dönüşecek diyordu. Böyle ufaktan başlayıp da azar azar büyüüp saatler içinde kontrolden çıkarak muazzam bir hale gelen ne ilk ne son parti olurdu. *Hele* işin içinde Keith varsa.

Dar ve dönemeçli yoldaki ağaçların arasından güneş ışığı sızıyordu. Bu yolu her kim yaptıysa yılanın falan peşinden gitmiş olsa gerekti.

Başımı koltuğa yaslayarak uzun akça ağaçların ve eğreltilerin elmalıklara yol verişini izledim. Her tepede dizi dizi, göz alabildiğine uzanıyorlardı ve çoğu Keith’in ailesine aitti.

Bu yoldan Sebastian ve arkadaşlarımla pek çok defa geçmiştim ve bir anda bunun okuldaki son yılımdan önceki son cumartesi olacağının farkına vardım. Bir daha hiç böyle bir cumartesim olmayacaktı. Bir yıl sonra

Sebastian'la ben bu yoldan onun cipiyle geçemeyecektik. Sebastian artık öyle bir anda balkonumda bitmeyecekti. Dary, Joanna's'a gelip hayatımdaki kötü tercihlerimi yüzüme yüzüme vurmuyacaktı.

Göğsüm yanarken titrek bir nefes aldım.

Of, birden bebek gibi ağlayasım geldi. Yakında değişecek olan bu şeyler güzel şeyler olduğundan ağlamamam gerekiirdi. Artık kendi başıma olacaktım, şanslıysam Megan'la beraber UVA'ya kabul edilirdim, o da bana her cuma, kedilerle beraber tek başıma yaşlanacağımı, ucuz konserve ton balığı yiyeceğimi hatırlatmaya devam ederdi. Dary, FaceTime'dan olası tüm berbat seçimlerimden dem vururdu. Abbi çok uzakta olmayan bir üniversiteye gidecekti, hafta sonları birbirimizi görebilirdik.

Sebastian ise şayet bırakmazsa ona futbol için hangi üniversite tam burs verirse oraya giderdi, dürüst olmak gerekirse böyle de yapacaktı. Yine iletişim halinde olurduk. Birbirimizi arardık, o aramalar zamanla mesajlara dönüşürdü, mesajlar da gitgide azalır anca tatillerde eve geldiğimizde görüşürdük.

Büyüyecektik, büyüdükçe de ayrı düşecektik ve bu, insanın ödünü koparıyordu ama şu an, tam bu saniye yarınımız vardı. Gelecek haftamız vardı. Koca bir yılımız vardı. Yani daha sonsuz zamanımız var dedim kendime.

Henüz kaçınılmaz olanla yüzleşmek zorunda değildim.

Sebastian parmaklarını dizime vurunca şaşkınlıkla ona baktım.

"İyi misin orada?" diye sordu.

"Evet" dedim boğuk bir sesle. Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim.

Yüzü endişeli bir ifadeye büründü. “Ne düşünüyorsun?”

Omuzlarımı silktim. “Sadece gelecek yıl bu zamanda üniversiteye gittiğimizde nasıl olacağını düşünüyordum. Bunun son yaz olduğunu.”

Sebastian cevap vermedi. Gerilmiş çenesiyle yola bakıyordu. Öfkeliyken ya da söyleyeceği bir şey olup da sessiz kaldığı zamanlardaki gibi görünüyordu.

Tam ben ona ne düşündüğünü soracakken “Her zaman hayatımın bir parçası olacaksın... Biliyorsun değil mi?” dedi.

Böyle bir yorum beklemediğimden nasıl cevap vereceğimi de bilemedim.

“Farklı okullara bile gitsek” diye devam etti aynı yerde olma şansımız varmış gibi, “birer yabancıya dönüşmeyeceğiz.” Aklımı okuyordu sanki ama sadece beni iyi tanıyordu işte. Fazla iyi. “Bize böyle olmayacak.”

Niyetleri ne olursa olsun bu, herkesin başına geliyor demek istedim. Ablam farklı üniversitelere giden tüm arkadaşlarıyla iletişimde olacağına yemin etmişti ama daha ilk sınıfta olmasına rağmen yepyeni arkadaşları ve yeni bir erkek arkadaşı vardı.

İnsanlar ayrılıp da her gün görüşmediğinde artık birbirlerini görmek istememeye başlıyorlardı. Bunun böyle olduğunu herkesten daha iyi biliyordum.

Seni sevdiklerini söyleseler bile.

“Her zaman arkadaş olacağız.” Gözleri kısa bir an yüzüme döndü. “Ne olursa olsun.”

Hay ben bu işe, şimdi de ben seni arkadaş olarak görüyorum olayına mı girmiştik?

Evet. Resmen böyle olmuştu.

İçimdeki alevi bastırmak için nefes alıp göğsümde sızlayan acıyı yok sayarak ellerimi şortumun üstüne koydum. “Emredersiniz Kaptan.”

Dudakları ufak bir tebessümle kıvrıldı.

“Skylar da Keithlere gelecek mi?” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda söylediğime pişman oldum.

“Bilmiyorum.” Cevap hiç ondan beklenmeyecek kadar kısaydı.

Alt dudağımı kemirirken yavaşlayarak Keithlerin kilometrelerce uzanan elma bahçelerine komşu devasa evlerine sapmak üzere yolun sağına geçtik. Ev kocaman bir çiftlik arazisi üzerindeydi, hani şu çok eşli olup da elli çocuğu yoksa kimseye gerekmeyecek türde evlerden.

Ailesi zengindi. Nesillerdir elma yetiştiriyorlardı, Keith’in de üniversiteye gidip Sebastian’la beraber futbol oynamayı istediğini bilsem de bir noktada aile işini devralacağını düşünüyordum. Duyduğum kadarıyla WVU’ya çoktan kabul edilmişti. Üniversite takımında savunma oynayacak cüssedeydi.

Taş döşeli garaj yolu şimdiden birkaçını tanıdığım arabalarla dolmuştu. Skylar’ın BMW’sini ya da Cody’nin SUV’sini görmemiştim neyse ki. “Küçük bir parti mi demiştin?”

Sebastian kıkırdadı. “Evet, plan oydu.”

“Oldu o zaman.”

Cipi bir Honda’nın arkasına, daha sonra çıkabilmek üzere yeterli park mesafesi bırakarak park etti. Çantamı alıp araçtan çıktım. Yolun kalanını yürüyüp çift kanatlı cam kapıdan girerek evin yanına giden, küçük taşlarla döşeli

yoldan geçtik. Her adımda kahkahalar ve çığlıklarla beraber su şapırtılarının sesi de artıyordu. Mangaldaki etin boş midemi mutlulukla guruldatan kokusunu alabiliyordum.

Sebastian haklıydı, mangalda cheeseburgeri asla geri çeviremezdim.

“Hey.” Sebastian koluyla kolumu dürttü. “Ne zaman gitmek istersen söyle olur mu? Başka biriyle gitme.”

“Başka biriyle de gidebilirim eve, endişelenmene gerek yok.”

“Endişelenmiyorum. Sadece hazır olduğunda seni eve ben götürürüm.”

Tişörtünü omzuna attı. Giymek çok zahmetli oluyordu herhalde.

Dışarıdan bakınca Sebastian baskıcı biri gibi görünebilirdi ama sadece birini partiye getirip sonra eve dönerken ne yaparsan yap diyen tipte biri değildi.

“Belki de eve seninle dönmek istemiyordumdur.” Çantamı sallıyordum. “Eminim beni eve bırakabilecek bir dolu kişi vardır.”

“Evlerimizin yan yana olduğunu düşünürsek çok aptalca olmaz mı sence de?”

“Mantığımı sorgulama.” Sebastian’ın yanından yürüyüp önüne geçtim. “Çünkü cidden çok fazla kalmak istemiyorum.”

“Ben de...”

“Hay...” Tam adımımı atacakken ayağımın altını tekmeleyince ciyakladım. Sağa sola yalpalarken çantamı ona savurdum.

Kahkahalar atarken çantayı koluyla engelledi. “Adımlarına dikkat et.”

“Öküz” diye mırıldandım geri dönerek.

“Ben de geç saate kadar kalmayı planlamıyorum” diye devam etti. “Yarın sabah antrenman var, hem de birebir koçla.” Durdu. “Bir de babamla.”

Onun için üzıldüm. “Baban nasıl?”

“Gün içinde onunla bu konuyu konuşmak için vakit bile olmuyor” dedi ve ben onu daha fazla zorlayamadan elimi tutup beni durdurdu. “Geç saate kadar kalmak istemememin nedeni antrenman değil...” O masmavi gözleri gözlerime kilitlenmişti. “Seninle konuşmam gerek.”

Kalbim tekledi. Elimi çekip çılgınlık atarak elma bahçelerine doğru koşmak istedim... ama garip kaçırdı. “Ne konuda konuşmak istiyorsun?” Konunun ne olduğunu bil-meme rağmen sordum.

“Bir şeyler işte.”

Kaşımın birini kaldırdım. “Şu an konuşamaz mıyız?”

“Hayır, sonra” dedi. Elimi bırakıp etrafımdan dolandı. “Önce bir şeyler içeyim.”

SEKİZ

“Dostum!”

Keith oturduğu yerden zıplayıp Tarzan gibi önümüze indi, tabii Tarzan’ın... *slip mayo* giydiğini düşününce, off... Keith iriyarı bir tipti, ayı kadar iri, geniş omuzlu, uzun. Slip mayonun yanından yöresinden geçmemesi gerekiyordu.

“Lena’yı da getirmişsin!”

Sebastian önümde zınk diye durdu. “Ne giyiyorsun sen böyle ya?”

Aşağı bakmamaya çalışıyordum ama bir tür kara büyü yapılmışçasına kendime hâkim olamıyordum. Görmüştüm... Hem de çok fazla şey görmüştüm. Geriye bir adım attığımda artık çok geçti. Keith, Sebastian’ın yanından hızla geçmiş, bir saniye sonra ayaklarım yerden kalkmış, beni kollarında ölesiye sıkıyordu. Plastik ördek gibi ciyakladım.

“Seni yüz yıldır görmüyordum.” Keith omuzlarını hareket ettirince bacaklarım sağa sola savruldu. “Ne kadar oldu sahiden?” diye sordu, gözeneklerinden sızan bira kokusunu alabiliyordum.

“Bilmem” dedim kesilen nefesimle, kollarımı hareket ettiremiyordum. “Bir ay falan?”

“Yoooo!” dedi. “Daha fazla olması lazım.”

“İndir onu” diye gürledi Sebastian. “Resmen çıplaksın be!”

Keith başını geri atıp kahkahayı bastı sonra da benimle birlikte etrafında döndü. Hiçbir uyarı yapmadan da beni zınk diye bırakınca geriye tökezledim. Sebastian omuzlarımdan tutup dengemi sağladı. “Şort mu giyseydim?” Ellerini kalçasına koyunca duruşu iyice bir genişledi ve *Tanrım*, korneam yanıyordu. “Böyle daha rahat hareket ediyorum, kığım da mükemmel görünüyor. Ayrıca yeşili de gözlerimi ortaya çıkarıyor, öyle değil mi?”

“Hıı evet” diye fısıldadım başımı yavaşça iki yana sallayarak.

Sebastian şapkasının siperliğinin altından alnını ovuşturdu. “Resmen gözlerim kanadı.”

“Ona kutsandı diyelim. İkiniz de resmen hayatla *kutsandınız*.” Keith bir elini benim, bir elini onun omzuna koydu. Bizi açık kapıdan içeri soktu. “Hamburgerler oldu sayılır. Birazdan da birkaç sosis atacağız. İçecekler de soğutucularda.”

Keith’in evi her zaman partilerin gözde yeri olmuştu. Sonbahardan ilkbahara her hafta sonu, güzelce biçilmiş çimlerin ilerisindeki araziye şenlik ateşleri kurulur, yaz boyunca da insanlar bizim ev genişliğindeki havuzun -ki buna havuzun etrafındaki kum rengi tuğladan teras dahil değildi- başında toplanırlardı. Terasta on küsur sandalye vardı, çoğunda da okuldan tanıdığım yüzler oturuyordu. Birkaç kişi bizi görünce el salladı.

Keith'in ailesi arka bahçeye hatırı sayılır miktarda para aktarmış olsa gerekti, hani annemin ev kredisini kapatacak türde bir miktar. Havuzla terasın haricinde her yerde çiçek bahçeleri ve banklar, kimilerinin dairelerinden daha büyük olan havuz kulübesinin arkasında at nalı oyunu alanı ve gerilmiş bir badminton filesi vardı.

Temmuzdaki partiden bu yana buraya gelmemiştim.

"Hey." Keith elini kısacık tıraşlanmış saçında gezdiren dikkatimi çekmeye çalıştı. "Senin Abbi de geliyor mu?"

"Evet." Keith'in ne giydiğini gördüğünde Abbi'nin bürüneceği yüz ifadesini düşününce kahkaha atacak gibi oldum. "Birazdan gelir, seni gördüğüne çok sevinecek."

Abbi beni öldürecekti.

"Harika" dedi bu fikre biraz aşırı sevinç göstererek. "Geldiğine çok sevindim. Artık benimle arkadaş olmak istemediğini düşünmeye başlamıştım."

Başımı iki yana salladım. "Seni hâlâ seviyorum Keith. Biraz yoğunum sadece."

"Söz konusu benken nasıl yoğun olursun ya?" Keith geri geri yürüyerek mangalın başında duran ağabeyi Jimmy'ye doğru gitti.

Kardeşinin başını çevirip bakmasıyla kahkahayı basması bir oldu. "Hay sıçayım, bunu mu giydin?"

Keith poposunu ona dönüp salladı. "Bir daha hiç çıkaramayacağım galiba."

"Tanrı yardımcımız olsun" diye mırıldandı Sebastian.

Elimin tersiyle alnımdaki boncuk boncuk terleri silerken gözücuyla Sebastian'a baktım. O kadar sıcaktı ki şu mayo olayına şimdiden pişman olmaya başlamıştım. "Kimin arkadaşlı..."

“Evet.” Kıkırdayarak rengârenk bir saksı çiçeğinin etrafından dolandı.

Evin arkasındaki çift kanatlı cam kapıya bakarken içeride bir hareket gördüm sandım. “Keith’in annesiyle babası evde mi?”

“Değillerdir umarım.” Sebastian havuza baktı. “Babasının gelip de herkesi at nalı turnuvasına çağırması komik olurdu.”

Çantamı diğerlerinininkinin yanına bırakıp “Ailesinin tüm bu partilere bir şey dememesine inanamıyorum. Yani ne bileyim, annem de çok rahat kadındır ama her hafta sonu böyle partiler veremem.”

“Keith ile Jimmy anne baba açısından şanslılar sanırım.” Vücudunu bana doğru eğdi. “Keith’in o iğrenç halini görmeden önce ben...”

“Yo! Seb.” Omzumun üzerinden dönünce şezlonglardan birinden kalkıp güneşte ışıldayan esmer teniyle bize doğru yürüyen Phillip’i gördüm. “Ne zaman geldin?”

“Daha şimdi geldik” dedi Sebastian ona dönerek.

Phillip kasıla kasıla yanımıza geldi. Bir elini Sebastian’ın omzuna koyup beni de başıyla selamladı. Parmaklarımla el salladım.

İkisi hazırlık maçından ve sezonun gelecek cuma oynanacak ilk maçından bahsederlerken ben de içimden *It’s a Small World*¹⁵ şarkısını söylüyordum. Derken, Keith kırmızı plastik bir bardakla dönüp Sebastian’la benim elime birer tane tutuşturdu.

“Sadece bir tane” dedi Sebastian köpüğü içerken. “Akşam araç kullanacağım.”

15. Disneyland’deki kayak gezisinin ve bu gezi esnasında çalan şarkının adı. (ç.n.)

Keith yüzünü astı. “Süt çocuğu n’olcak!”

“Çok da umurumda.” Sebastian onun dediğinden hiç rahatsız olmadan birkaç tabak kaptı, cheeseburger yemek üzere kalktık. “Wood’un oyun kurucusunu gördün mü? Topu aldığı gibi...”

Ben yine muhabbetten kopup biramı yudumlarken evin köşesinden Chris’in geldiğini gördüm. Oğlanların yanından kalkarak Megan’la Abbi’yi görmek için kapının oraya gittim.

“İyi ki geldiniz ya” dedim. “Millet varsa yoksa futbol konuşuyor. Futboldan başka bir şey konuşan yok. *Sadece* futbol.”

“Mayo giymedin mi?” Megan’ın ağzından çıkan ilk cümle bu oldu. Kot şortla bikini üstü giyiyordu. Yüzünün yarısı kocaman siyah güneş gözlüğüyle kaplıydı. “Abbi’yle ikiniz havuzlu bir partiye gelirken nasıl giyineceğinizi hiç bilmiyorsunuz.”

Abbi saçlarını iki yandan örmüştü. “Aman uyarayım, arabaya bindiğinden beri herkes ve her şey hakkında dır-dırlanıp durdu.”

“Uzun bir gündü.” Bardağımı elimden alıp tepesine dikerek etkileyici bir yudumda bardağın yarısını mideye indirdi. “Öncelikle şurada duran pislik” dedi parmağıyla -orta parmağıyla- Phillip’i göstererek, “bana dün gece mesaj atmadı. Biliyorum buradaydı, Meg de öyle ve malumunuz kendisi iki yıldır Phillip’e takmış durumda.”

Dudaklarımı büzüştürdüm. Meg Carr’ın kimseye takık olduğunu düşünmüyordum ama akıllılık edip ağzımı açmadım. Ama Abbi öyle yapmadı.

“Bilmem ayrıldığınızı hatırlatmam gerekiyor mu aca-

ba? Öylesine konuşuyoruz demiştin.” Abbi bana yaslanarak kolunu omzuma koydu. “Madem öyle ne önemi var?”

“Bir önemi var. Hemen söyleyeyim.” Bardağımdan bir yudum daha aldı. “Bana geri dönmek istediğini söylüyor, bu fikir de gayet hoşuma gidiyor. Ama madem geri dönesi var en azından mesajlarıma cevap vermesi gerekiyor.”

Abbi bana baktı.

Sessizliğimi korumaya devam ettim.

“Sonra şu kalın kafalı kuzenim” dedi yine orta parmağıyla Sebastian ve arkadaşlarıyla birlikte olan Chris’i işaret ederek, “kendisini gönülden severim ayrı ama yol boyu man-yak gibi Mandi’yle mesajlaştı. Şimdiden sarhoş olduğuna eminim. Hepimiz korkunç şekilde öleceğiz diye düşündüm.”

Midem hafiften buruldu. Mandi, Skylar ile arkadaştı. Chris’le görüşüyorsa, ki bu yeni bir gelişmeydi, Mandi de bu akşam burada olacak demkti. Dolayısıyla Skylar da, nitekim bu kızlar paket olarak dolaşırlardı.

Gerçi ben de öyleydim ama neyse.

“Son kısmında haklı bak” dedi Abbi. “Hepimiz öleceğiz sandım ben de.”

“Annem bu akşam yeni erkek arkadaşıyla beraber yemeğe çıkalım dedi. Bu arada adam benden sadece on yaş büyük, tiksindim yemin ederim.”

Şöyle bir Abbi’ye baktım. Ailesiyle ilgili şüphelerine rağmen inceden gülümsüyordu.

“Ben de ona bunun son senemden önceki son hafta sonu olduğunu ve istediğim son şeyin onunla ve gelecek ay daha yeni ve ıslıl ıslıl bir versiyonuyla değişecek olan erkek arkadaşıyla vakit geçirmek olduğunu açıklamak zorunda kaldım.”

“Ooo” diye mırıldandım.

Bardağımı yeniden aldı. “Fena geçmedi bence, yani sonuçta buradayım, ben kazandım.” Bardağı tokuşturur gibi yapıp tekrar bana uzattı.

“Senin olsun” dedim elimi sallayarak. “Benden daha çok ihtiyacın varmış.”

“Teşekkürler” dedi Megan öne atılıp beni yanağımdan öperek. “En iyi arkadaşımsın sen benim.”

Abbi başını yana eğdi. “Ben?”

“Sen daha demin dırdır ettiğimi söylüyordun. İkinci sıraya indirdim seni” dedi Megan bardağın ağzından.

Güldüm. “Dary de üçüncü mü oluyor bu durumda?”

“Dary ne zaman gelecek ya?” dedi Megan etrafına bakınırken.

“Yarın” dedi Abbi.

Öyle deyince Megan’ın yüzü düştü. “Özledim onu. Tonla selfi çekip onu bombardımana uğratalım.”

“Ama önce, Sebastian’la işler ne durumda, onu söyle bakalım” dedi Abbi başını ondan yana sallayarak.

“İyi” dedim hemen. “Sonra konuşuruz olur mu?”

Abbi karşı çıkmak ister gibi oldu ama uzatmadı. Sebastian benimle ne konuşmak istiyor diye gerilmeye başlamadan biraz olsun eğlenmek istiyordum.

Uzunca bir süre havuzda ve etrafta kim var kim yok hepsiyle gelişigüzel selfiler çekerek Dary’ye gönderdik. O eğlenceli ilk tepkileri gitgide kaybordu, onu tanıyorsak muhtemelen yirminci fotoğrafta fenalıklar geçirmeye başlamıştı ama işin eğlencesi buradaydı.

Daha sonra Keith, Abbi’yi de havaya kaldırıp döndürmece yaptı, kız onun kıyafeti karşısında dehşete düşmüş-

tü ama istemeden de olsa hoşuna gitmişe benziyordu. Kendini ondan kurtarıırken bir yandan da gülümseyerek onun ne kadar aptal olduğunu homurdanıyordu. Megan ayrılıp havuzun öbür ucunda duran Phillip ve bir arkadaşının yanına gitti.

“Ciddi ciddi ona dönmeyi düşünüyor mu?” diye sordum Abbi’ye.

“Kim bilir?” İç geçirdi. “Dönmez umarım. Clearbrook’un Selena Gomez’iyle Justin Bieber’i gibiler.”

“Kimse onların bir araya gelmelerini istemiyor gerçi.”

Abbi yüksek sesli bir kahkaha attı. “Doğru dedin.”

Kendime Sebastian’ı aramıyorum diye diye bahçeye bakınırken ızgara başında Cody’yi gördüm, elinde bir bardak, etrafında da oğlanlar vardı. “Bu ne zaman gelmiş ya?”

“Kim?.. Ha, bilmiyorum.” Abbi cırlak pembe güneş gözlüklerini düzeltti. “Bir dolu insan çıkıp çıkıp geliyor, çok çılgın ya.”

Soğutucunun yanına gittik. Abbi kola alırken ben de buzun içinden bir şişe su aldım. “Sebastian benimle daha sonra konuşmak istediğini söyledi.”

“Ne konuda?” Kutu kolanın halkasını açtı.

“Bilmiyorum. Normalde pek kaçamak cevaplar vermez ama konu bence belli yani.”

Abbi bir süre bekledikten sonra “Dün Instagram’da Skylar’ın fotoğrafını gördün, değil mi?” diye sordu.

Midem düğüm düğüm oldu. “Evet.”

“Belki de Skylar’a geri dönmeyi düşünüyordur” deyince iç çektim. “Bir araya geleceklerini söylemek istiyor olabilir. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama şu öpüşme

olayından sonra sana bir şeyler söyleme gereği duyuyordur muhtemelen.” Gözlüğünü yukarı ittirirken bir bulut güneşin önüne geçti.

“Eh, Skylar ile kusursuz bir çift oluyorlar.” Oğlanlara kısacık bir bakış attım. Keith kalçasını çıkarmış, eliyle şaplak atıyor gibi yapıyordu.

“Ne var yani? Siz de Sebastian’la kusursuz bir çift olurdunuz.”

Kendimi aniden çalılara atmak istedim. “Bunu düşünmek istemiyorum artık. Çok can sıkıcı, ben de çok can sıkıcıyım. Cidden.” Abbi’ye döndüm. “Kelimenin tam anlamıyla kendimi deliye çeviriyorum.”

“O zaman üniversiteye gidene dek vakit geçirmek için kendine şöyle seksi bir çocuk bulman gerek.”

“Aynı Megan gibi konuştun ha” dedim. “Ama bakarsın zaman geçirecek birini bulurum. Tercihen şöyle tarihe ilgi duyan, okumayı seven seksi bir tip.”

“Bu bayağı ilişki oldu çıktı yalnız. Hani ben sadece Netflix, eğlence falan diyordum.” Ses tonu kuruydu. “Ben- ce o kadar aceleci davranmayalım.”

Sudan bir yudum alırken güldüm.

Megan dans ede ede bize doğru gelirken Abbi ona döndü. Megan gelip tam önümüzde durdu ve gözlüklerini kaldırdı. “Millet az önce ne duyduğuma inanmayacaksınız.”

“Ne?” diye sordum konunun değişmesine sevinerek.

Megan’ın sesi heyecanlıydı. “Griffith ile Christie, Steven’la beraber çıkıp kokain almak üzere birtakım karanlık kişilerle buluşmaya gitmişler.”

Şişeyi indirdim. Bize böyle bir şey söylemesini *hiç mi hiç* beklemiyordum.

“Hiç şaşırmadım” diye mırıldandı Abbi. “Temmuzda da aynısını yapmamışlar mıydı? Christie çok fena dağıtmıştı. Keith az kalsın 911’i arıyordu.”

Megan’ın ağzı bir karış açıldı. “Biliyor muydun? Ne yani sürekli yaptıkları bir şey mi?”

“Şimdi de yaptıklarına göre sürekli demek ki” diye karşılık verdi.

Bense hâlâ şöyle bir çıkıp kokain alalım olayına takılı kalmıştım, markete gidip kola cips alıyorlardı sanki.

Bayağı uç bir işe benziyordu.

Safın teki değildim ama gidip de bu işlere bulaşanların *onlar* olmasına şaşırmıştım. Açıkçası tanıdığım *herhangi* birinin gidip kokainle, eroinle uğraşmasına şaşırdım.

“Vay anasını diyorum.” Megan kırmızı bardağına baktı. Gidip yeniden doldurmuştu. “Phillip de bu akşam deneyecekmiş. Adam neredeyse onlarla birlikte gidiyordu. İnanabiliyor musun?”

Abbi dudağını kıvırdı. “Salak herif.”

“Değil mi ama?” Megan içkisini yudumladı. “Gidip ona biraz bağıracağım. Birazdan dönerim.”

Gidişini izlerken kaşlarını havaya kalktı. “Bu... Yani vay be...”

“Sence Keith de yapar mı böyle bir şey?”

Saçımı kulağımın arkasına attım. “Ben *onların* bile yaptığını bilmiyordum o yüzden zerre kadar fikrim yok.”

“Gerçi o slip mayo her şeyi açıklıyordu” dedi uzunca iç çekerek. “İnsanın öyle bir şeyi güzel bulması için kafasının iyi olması gerek.”

Kıkırdadım. “Öyle cidden.”

“Hey.” Sebastian’ın sesini kulağımın dibinde duymamla kolunu omzumda hissetmem bir oldu. İçimden puf diye bir hava çıkıverdi. Sıcacık, sert göğsü sırtıma yaslandı. Yüzümü ateş basarken omurgamdan aşağıya bir ürperti dalgası yayıldı. “Nerelerdeydin?”

Abbi kaşlarını yay gibi gererek gözlerini bana dikti.

Dikkatimi derhal havuza verdim. “Ben tam buradaydım. Sen nerelerdeydin?”

“Her yerde” deyip bana döndü. Beyzbol şapkası yine ters takılmıştı. Suratlarımızın arasında birkaç santim vardı, neredeyse göldeki kadar yakındık. Hatta o kadar yakındık ki nefesindeki hafif bira kokusunu bile duyabiliyordum. “Ve aklıma şöyle bir fikir geldi. Fikir, beni kapsıyor. Sonracığıma seni... ıslatmayı kapsıyor.”

Ağzım bir karış açılırken kafamda müstehcen şeyler dönmeye başladı.

Of Tanrım.

“Cidden mi?” diye ciyakladı Abbi. “Devamını duymaya can atıyorum.”

Off. Tanrım.

Sebastian gülümserken uzanıp gözlüğümü yüzümden çıkardı. Kendi başına taktı. “Malumunuz ben daha çok göstererek anlatan tiplerdenim.”

Tek yapabildiğim öylece ayakta dikilip ona bakmak oldu çünkü kendimi başka bir gerçekliğe kaymış gibi hissediyordum, hani şu okuduğum, herkesin ortasında ilan- aşkların bol olduğu, mutlu sonların vaat edildiği aşırı yetişkin romantik kitaplarda var olan türden bir gerçekliğe. Gözlerimi onun kısık bakan gözlerinden alamıyordum, öylesine maviydi ki resmen gerçeküstü görünüyordu. Bir-

birimize sağ gözünün altındaki minicik çili görebileceğim kadar yakın duruyorduk.

“Ne yapa?..” diye fısıldayacak oldum ama sesim hepten uçup gitti.

Sebastian başını eğip kollarını sırtıma sararak belime doladı. Beni kendisine çekti, kalbim ölümüne çarpıyordu.

Gerçekten oluyordu. Etrafımız arkadaşlarımızla çevriliydi ve bu *gerçekten* oluyordu.

Başını yana eğdi, dudaklarımız aynı hizaya geldi. “Lena, Lena, Lena.”

Gözlerimiz kapandı, ılık nefesini dudaklarımda hissediyordum. Vücudumdaki her kas gerilmişti. Beklenti, istek ve ihtiyaçla nefesim kesildi.

Oluyordu işte ve bu defa bambaşka sonuçlanacaktı.

DOKUZ

Ellerim göğsüne indi, oradan omuzlarına kaydı. Kahkahalar, müzik kilometrelerce uzaktan geliyordu. Sebastian beni iyice kendine çekti, eğilip bir kolunu bacaklarımın altından geçirdi. Beni havaya kaldırınca gözlerim zınk diye açıldı.

Beni burnumun ucundan öptü.

O anda havada uçmaya başladım, o kadar ani olmuştu ki uğradığım şaşkınlıktan çılgılık bile atamadım.

Soğuk suya önce popom çarptı, kollarım dört yana savrularak suya batarken ciğerlerim kilitlendi. Manda gibi dibi boyladım. Ayaklarım havuzun dibine çarpınca olanlara inanamayarak bir saniye kadar orada kaldım.

Az önce tam olarak ne olmuştu? Aman Tanrım.

Beni öpeceğini sanmıştım ama oyundan ibaretmiş meğer. Sebastian'ın anca *arkadaşlarına* yapacağı türden bir şeydi. Pazartesi günü aramızda hiçbir şey olmamış gibi dalga geçiyordu ve ben... tam bir salaktım.

Herkesin bize nasıl baktığını biliyordum. Gözlerim kapalı, ellerim onun omuzlarında.

Ne kadar *aptaldım*.

Bir de üstüne boğulacaktım.

Ciğerlerim yanarken ayaklarımla zemini ittirerek yüze çıktım ve etrafa sular saçsa saçsa küfrü bastım. “Seni geri zekâlı dangalak!”

“Hey ben sadece sana yardımcı oluyordum.” Sebastian, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla havuzun kenarında dikiliyordu. “Baktım, serinlemeye ihtiyacın var gibi duruyordu.”

“Lena’nın ümit ettiği ıslaklığın bu olduğunu sanmıyorum” dedi Abbi kupkuru bir sesle.

Sebastian’ın başı zıncık diye Abbi ile bir anda onun yanında biten Megan’a döndü ve ben orada kendi aptallığımda boğulurken Megan içkisi boğazına kaçınca öksürerek havuzun kenarından uzaklaştı. Elini yüzüne doğru yelpaze gibi sallıyordu.

Abbi’yi gırtlakladığımı hayal ederek yeniden suya battım. *Gebertecektim* onu.

Çok ama çok uzun zamandır böylesine utanmamıştım, havuzun sığ tarafına yüzüp kendimi sürüye sürüye sudan çıktım. Sebastian elinde plaj havlusuyla geliyordu.

“Islak ıslak çok tatlı görünüyorsun” dedi.

“Kapa çeneni.” Geniş basamaklardan çıktım.

“Böyle çok hoşuma gidiyorsun.”

Belimden eğilip saçlarımı omuzlarımdan dökerek sularını sıktım. İri iri damlalar düşüp parmak arası terliklerimin altında ufak bir birikinti oluşturdu. “Şu an yüzüne bir tane patlatmak istiyorum.”

“Amma saldırgansın ha!”

Tişörtümü çekiştirdim ama nafile. Üstüme yapışmıştı. Neyse ki tişörtüm beyaz, şortum da sıyrılacak kadar bol

değil diye şükrediyordum. “Şimdi saldırgan neymiş göreceksin yüzünde.”

Başını geriye atıp kahkahalarla güldü. “Hoşuma gidebilir aslında.”

“Ah hiç hoşuna gitmeyecek.” Uzanarak kafasından güneş gözlüklerini alıp taktım. “Güven bana.”

Keith sallana sallana yanımıza geldi. “Bir kızı nasıl ıslatacağını iyi biliyorsun Seb.”

Yüzüm alev alev yanarken ellerimi yumruk yaptım.

“Öyle mi dersin, bence ikinizin zerre kadar fikri yok bu konuda” diye yapıştırdı cevabı Abbi.

Keith’in kaşları kalktı. “Ah bebeğim, şu an dizlerimin üstüne çöküp sana ne kadar iyi olduğumu gösterirdim ama...”

“Ne yaptığını bilmediğini anlamak için bunu duymak yeterli.” Abbi elini kaldırıp onu susturdu. “Yani biliyor ol-san, burada uluorta konuşmana gerek kalmazdı.”

“Kızın hakkı var şimdi” dedi Sebastian. Keith gülerken uzanıp Abbi’nin örgüsünü çekti. “Sana yanıldığını kanıtlayabilirim. Bana beş dakika ver.”

“Beş dakika mı?” Abbi suratını ekşitti.

Sebastian’ın elinden havluyu çekip aldım ve boğazına falan yapışmamak için kendimi zor tutarak onu kenara ittirip havuz kulübesiyle, at nalı oyunu alanına doğru yürümeye başladım.

“Biraz aptalca oldu değil mi?”

Arkamı dönünce elinde bir şişeyle Cody’yi gördüm. Neden bir köşeye saklanıp da aptallığımı kendi kendime yaşayamıyordum ki? Çok mu şey istiyordum?

“Öyle” diye mırıldandım.

“Bayağı atmış tepen” dedi.

Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım. “Ne kadar da gözlemci bir insanmışsın, hiç söyleyen olmuş muydu?”

Hafiften gülerken şişeyi kaldırdı. “Hey, seni basket topu gibi havuza atan ben değilim.”

Havluyu omuzlarıma koyup içimden ona kadar saydım. Cody yanlış bir şey yapmamıştı. “Ee sen n’apıyorsun?”

“Hiç.” Şişeden bir yudum aldı. “Kalsam mı başka yere mi gitsem ona karar vermeye çalışıyorum.”

Hiç de sohbet havamda olmadığımdan çok da bir yorumda bulunmayacaktım. Abbi hâlâ Keith’le tartışıyordu, Sebastian ise şezlongların yanında Phillip ve Megan’la beraberdi. “Nereye mesela?”

“Bilmem. Bugün öyle pek de havamda değilim aslında.” Kulübeye yaslanarak bacaklarını üst üste attı. “Sizinkilerden biri yok, değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım. “Dary. Ailesiyle beraber DC’de.”

“İyiymiş.” Öyle pek de içten söylememişti. “Sen kaç kadar kalmayı düşünüyorsun?”

Hava kararmaya başladığına göre saat sekizi geçmişti herhalde. “Çok kalmayacağım.” Eve gidip annemin aldığı Pop-Tarts’ı yemek istiyordum.

“Belli ki senin de keyfin yerinde değil.” Bana doğru eğildi. “Sebastian’ın anahtarlarını çalıp kaçabiliriz.”

Somurtmamaya çalıştım. “Pek de akıllıca olmaz ben-ce.”

“Nasıl ya?” Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Gayet de eğlenceli olur.”

“Hıı ne demezsin.” Taşların yeterince ısındığını uma-

rak kurusunlar diye terliklerimi çıkardım. “Her şeyi geçtim, adamın cebinde duran anahtarları nasıl alacaksın?”

“Senin de bana hiç inancın yokmuş be” dedi. “Parmaklarım sinsidir.”

“Öyledir kesin ama Jessica’ya döndüğünü duydum, Sebastian’ın anahtarlarını alıp gittiğimizi duyarsa hiç hoşuna gitmeyecektir” dedim. “Şimdi kalkıp bir de böyle si bir drama yaşayasım yok.”

“Hah, haberler de amma hızlı yayılıyormuş.” Cody başını salladı. “Jessica biraz... asabi olabiliyor.”

“Jessica’yı tarif etmek için asabi biraz hafif kalır sanırım” dedim gülererek. “Kötü niyetle falan söylemiyorum bak.”

“Yok yok, biliyorum.” Kolumu hafifçe dürttü. “Misafirimiz geliyor.”

Başımı çevirecek fırsatım olmadı.

“Hey” dedi Sebastian arkamdan. “Bir şeyleri bölmüyorum ya?”

Tüm kaslarım gerildi, arkamı dönüp ona bakmak istemedim. “Cody’yle sohbet ediyorduk.”

“Görebiliyorum.” Sebastian yanıma gelip o kadar yaklaştı ki vücudunun yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordum. “Ne hakkında?”

“Menfur konulardan konuşuyorduk” dedi Cody.

Sebastian kıs kıs güldü. “*Menfur* ne demek biliyor musun acaba?”

“Başlatma şimdi Seb.” Cody öksürerek güldü. Yana doğru bir adım atıp şeyi bana doğrulttu. “Sana bütün bunlarla iyi eğlenceler.” Sonra da kıkırdayarak şişenin ağzını Sebastian’a yöneltti. “Senin de yarın koçla antren-

manın olmasına sevindim. Tüm ay yoktun. Takımın gerisinde kalmanı istemem.”

“Kimsenin gerisinde kalmam merak etme sen.”

“Tabii ne demezsin” dedi Cody ve dönüp gitti.

Sebastian’a şöyle bir baktım. “Sence de biraz kabalık etmedin mi?”

“Etmedim. Gelip de seni sıkıcı bir sohbetten kurtarıyım demiştim.”

“Yardım işareti falan gönderdiğimi hatırlamıyorum.”

“Vay be.” Önüme geçince ağaçların arasından süzülen ı ışık üstünde kıpır kıpır oynamaya başladı. Kaşları çatıldı. “Bu biraz...”

“Ben olsam o söyleyeceğin sözü dikkatle söylerdim” diye uyardım gözlerimi ona dikerek. “Kelimelerini dikkatli seç.”

Ağzı açıldı, açıldığı gibi de kapandı. Yana dönerek şapkasını çıkardı, parmaklarını saçlarından geçirip şapkayı geri taktı. “Aranıza girdim diye mi dikleniyorsun?”

Ah tabii ya. *Emin ol sebebi bu.* Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum, neyse ki hava o kadar aydınlık değildi. Tüm tenim ateş karıncaları sürüsü gibi hüsrarla kaplandı. “Boş ver.”

“Bir dakika...” Güldü ama boğuk boğuk. “Ne yani? Cody’den mi hoşlanıyorsun?”

“Ne?”

“Cody’den mi hoşlanıyorsun dedim” diye tekrar etti.

Havluyu iyice çekiştirdim. Onu doğru duymuş olamazdım. Ben onu öpüyorum, o kalkmış bana bunu mu soruyordu? “Hoşlanıyorsam ne olacak?”

Okulu bırakıp da sokak performansçısı olacağım demişim gibi bakıyordu suratıma.

“Cody dalgacının tekidir Lena. Okulun yarısıyla birlikte oldu. Şimdi de Jessi...”

“Onun ne olduğunu gayet iyi biliyorum ama sen bunu neden umursuyorsun onu bilmiyorum” dedim sesimi yükseltmemeye gayret ederek.

Sebastian duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. “Ona şimdiye dek hiç ilgi duymamıştın. Hiç. Şimdi mi hoşlanmaya başladın yani?”

Cody’den hoşlandığımı falan yoktu ama konuşma gitgide gülünç bir hal alıyordu.

“Bunları neden söylüyorsun? Dün gece Skylar’la takılmıyor muydun sen?”

Sebastian’ın çenesi aniden yana döndü. “Bunun şimdi konuyla ne alakası var?”

Aldığım nefes göğsümü kavurdu. Çok uzun süredir yüzeye çıkmadan var olan hislerin, o metalimsi acılığın, iğrenç kıskançlığın tadını alabiliyordum. Yıllardır gizlenip de yokmuş gibi davranılan hislerin. Ama şu an sanki çırılçıplak kalmıştım, derim olduğu gibi sıyrılmış, artık saklayacak bir şey kalmamıştı.

Sebastian avucuyla göğsünü, tam kalbinin üstünü ovuşturdu. “Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum.”

Elektrik çarpmışçasına geri çekildim. “Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyor musun? Sen başlattın ve var ya seninle şu an konuşmak istemiyorum. Sana çok kızgınım.”

“Kızgın mısın?” Kaşları havaya kalktı. “Ne konuda?”

Havluyu indirip kendimi işaret ederek üstümü gösterdim. Altımda ufacık bir göl oluşmuştu. İçten içe beni havuza itmesinin şu anki tavrımla ilgisi olmadığını biliyordum. Daha önce kaç kere yapmıştı. İşin aslı ben de onu

kaç defa Keith'lerin havuzuna itmiştim. Ama ona kızgın olmak istiyordum çünkü kızgın olmak utanmaktan, acı çekmekten, hayal kırıklığına uğramaktan iyiydi.

"Bana cidden bunun için mi kızgınsın?" Geri çekildi.
"Ne oluyor be? Sen..."

"Seni öptüm!" Bunu söyler söylemez genzim düğüm düğüm oldu.

Başını bana eğerken çenesi kasıldı. "Ne?"

"Pazartesi günü seni öptüm... Bunu planlamamıştım aslında. Öylece oluverdi ve ben... Ben daha tek kelime edemeden resmen kaçıp gittin. Beni az önce havuza attığın sırada da beni öpeceğini sandım" dedim hızlı hızlı so-lurken, biraz da midem bulanıyordu. "Öpeceksin sandım."

Azalan ışıktaki gözleri geceleyin okyanus gibiydi, kopko-yu sonsuz bir mavi. "Lena ben san..."

"Sebastian!"

Skylar'ın sesini duyunca irkilerek geri çekildi, omzu-nun üzerinden bakarken göğsü derin derin kalkıp indi.

Hay ben bu işin...

Üzerinde uyluklarına inen straplez bir elbiseyle taş yoldan bize doğru geliyordu. Öyle hızlı yürüyordu ki saç-ları omuzlarında dans ediyordu. Podyumda yürüyordu sanki. "Buradaymışsın. Her yerde seni arıyordum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak, saklandığımız fa-lan yok, bizi bulmak hiç de zor değil, haliyle *her yere* bak-mana gerek yoktu dememek için zor tuttum kendimi.

Skylar yanıma gelirken yüzüne şu Miss Amerika gül-ümsemesini takındı. Elini Sebastian'ın koluna koyunca gözlerimi yere indirdim. "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Olur diyeceğini bilerek gözlerimi kısa bir an sıkıca kapattım, bu konuşmayı daha fazla hasara uğratmadan bitirme zamanı gelmişti. Ayaklarımı terliklerime geçirdim. “Benim... şeye gitmem gerekiyor.”

Sebastian bana döndü. “Lena...”

“Görüşürüz” dedim lafını keserek, Skylar’a da zoraki bir gülümsemeyle baktım.

O da bana gülümsedi, bir şey dedi gibi geldi ama hızla havuza dönerken kulaklarımdaki uğultudan onu duymadım, doğruca Abbi’nin yanına gittim.

“İyi misin?” Şezlongun ucunda oturuyordu. Keith de arkasını sandalyenin sırtına yaslamıştı, bir ara gidip slip mayosunu değiştirmeye karar vermiş olacaktı ki şimdi üstünde short, tişört vardı. Büyük gelişme.

“Evet, evet” dedim boğazımı temizleyerek. “Gayet iyiyim.”

Şüpheli bir edayla havuz kulübesine doğru şöyle bir baktı. Ağzını açacak oldu ama sözünü devam ettirmedim. “Yarın konuşuruz.”

“Olur.” Yanındaki yere pat pat vurdu. “Gel otur.”

Sırtımı kulübeye vererek şezlonga oturdum ve omzumun üzerinden dönüp bakmadım. Bir kere bile. Orada öylece oturup Keith ile Abbi’nin didişip atışmalarını dinlerken kendime Sebastian’la olan hiçbir şeyin önemli olmadığını söyleyip durdum. Bu akşam felaket geçmişti. Ama yarın daha iyi bir gün olacaktı.

Öyle olmak zorundaydı.

BUGÜN

ON

20 Ağustos Pazar

Hareket edemiyordum, her yerim ağrıyordu; derim fena halde gerilmiş, kaslarım ateşe verilmişçesine yanıyor, kemiklerim iliklerime dek sızlıyordu. Daha önce hiç böylesi bir acı yaşamamıştım. Zar zor nefes alıyordum.

Beynim puslu, örümcek ağlarıyla sarılı gibiydi. Kollarımı kaldırmaya çalıştım ama külçe gibi düştüler. Kafam allak bullaktı.

Düzenli bir bipleme ve sesler duyuyor gibiydim ama hepsi çok uzaktan geliyordu, sanki ben tünelin bir ucundaydım da kalan her şey diğer taraftaydı.

Konuşamıyordum. Bo... Boğazımda bir şey vardı, genzimde. Kolum birdenbire seğirdi, elimin üstünün kuvvetle çekiştirildiğini hissettim.

Gözlerimi neden açamıyordum?

İçimi bir panik aldı. Neden hareket edemiyordum? Bir terslik vardı. *Gerçekten* bir terslik vardı. Sadece gözlerimi açmak istiyordum. Gözlerimi...

Seni seviyorum Lena.

Ben de seni seviyorum.

Kafamda sesler yankılanıyordu, seslerden biri de benimkiydi. Kesinlikle benimdi ve diğeri...

“Uyanıyor” dedi bir kadın sesi tünelin diğer ucunda bir yerden düşüncelerimi bölerek.

Ayak sesleri yaklaştı ve bir erkek sesi “Propofol veriyorum hemen” dedi.

“Bu ikinci uyanışı” dedi kadın. “Tam bir savaşçıymış. Annesi duyunca çok sevinecek.”

Savaşçı mı? Neden bahsettiklerini anlamıyordum, annem duyunca neden çok sevinecekti?..

Belki de ben sürsem iyi olur.

Tekrar kafamda bir ses ve bu da benimkiydi. Benim olduğuna emindim.

Kafatasımın altından başlayarak damarlarıma bir sıcaklık yayıldı sonra yavaş yavaş tüm vücudumu kapladı ve ardından ne rüya kaldı ne düşünce ne de sesler.

22 Ağustos Salı

Midem bulantıyla altüst oldu.

O boğucu, her yeri kaplayan karanlık yeniden hafiflediğinde fark ettiğim ilk şey bu oldu. Midem kusacak mışım gibi bulandı, içeride çıkacak bir şey varıysa tabii.

Her yerim ağrıyordu.

Başım, çenemle birlikte zonkluyordu ama en kötü ağrı göğsümdekiydi. Aldığım her nefes ciğerlerimi kavuruyordu ve pek bir işe yaramıyor gibiydi. Yeterli oksijen alabilmek için daha çok nefes almalıyım. Normal olmayan bir gerginlik vardı, sanki göğsümde lastik bantlar geriliydi.

Vücuduma neler olduğunu anlamlandırmaya çalışır-

ken gözlerimi açtım. Başta hiçbir şey olmadı, sanki diki-
lererek kapatılmışlardı ama uğraştım, ta ki birazcık olsun
açılana dek çabaladım.

Parlak ışık beni kör ederek onca çabamı boşa çıkardı
ve gözlerimi yeniden kapadım. Işıktan kaçıp büzüşmek
istedim. Hafifçe hareket ettim ama acı okları baştan aşı-
ğıya her yanıma batınca durdum.

Neyim vardı böyle?

“Lena?” Ses daha da yakınlaştı. “Lena uyanık mısınız?”

Sesi tanıyordum, ablamın sesiydi. Ama çok anlamsız-
dı, onun Radford’da olması gerekiyordu. Üniversitede. Sa-
nırım yani.

Hangi gündeysdik hiç bilmiyordum. Cumartesi mi? Pa-
zar mı?

Koluma soğuk parmaklar dokundu. “Lena?”

Yeniden deneyerek gözlerimi açtım, bu defa ışığa ha-
zırlıklıydım. Görüşüm aydınlandı, tepemde asma bir
tavan gördüm, tıpkı sınıftakine benziyordu. Gözlerimi
indirerek sağıma baktım ve yanımdaki iki sandalyeden
birinde oturan Lori’yi gördüm.

Oydu.

Ama *değildi*.

Ablam korkunç görünüyordu, hiç *bu kadar* kötü gö-
ründüğünü hatırlamıyordum. Nitekim genetik olarak her
daim harika görünecek olması daha doğmadan belirlen-
mişti, buna sabah kalktığı zamanlar da dahildi ama şu
an, yıkanmamış saçları gelişigüzel toplanmıştı. Gözleri
kan çanağı olmuş, gözaltıları şiş ve kızarıktı. Üzerindeki
gri Radford Üniversitesi tişörtü kırış kırıştı.

“Selam” diye fısıldadı gülümseyerek ama gülümseme-

sinde bir terslik vardı. Cılız ve gergindi. “Uyandın sonunda seni uykucu şey.”

Çok uzun zamandır mı uyuyordum? Öyle gibi geliyordu. Sanki günlerdir uyuyordum. Ama burası benim odam ve yatağım değildi. Dudaklarımı ıslattım. Ağzımla boğazım gibi onlar da kupkuruydu. “Ne?..” Nefesim yetmeyince sözcükleri çıkarmakta zorlandım. “Ne oluyor?”

“Ne mi oluyor?” diye tekrar ederek gözlerini sıkıca kapattı. Gözlerinin kenarları kırıştı. “Fairfax’ta yoğun bakımdasın. INOVA’da” dedi yumuşak bir ses tonuyla ve gözlerini yeniden açarak kapıya baktı.

“A... Anlamıyorum” dedim boğukça fısıldayarak.

Gözleri hızla bana döndü. “Ne?”

Konuşmak çok yorucuydu. “Neden... yoğun bakımdayım?”

Lori’nin gözleri gözlerimle buluştu. “Trafik kazası geçirdin Lena. Kötü...” Nefesi kesilince derin bir nefes aldı. “Çok kötü bir kaza.”

Trafik kazası mı? Bir müddet ona baktım sonra gözlerimi çevirip asma tavana ve aşırı parlak ışıklara yönelttim. Bir saniye kadar sonra başımı hafifçe çevirirken bir şakağımdan diğerine sıçrayan keskin ağrıyla yüzümü buruşturdum. Beyaz duvarların önünde üzerlerinde tehlikeli madde yazan kutular ve dolaplar diziliydi.

Elimin üstündeki çekiştirme hissi arttı. Katater takılıydı. Kesinlikle hastanedeydim de trafik kazası? Hatırlamaya çalıştım ama kafamın içi gölgelerle doluydu, anılarım da o gölgelerin ardına saklanmıştı.

“Ben... trafik kazası... hatırlamıyorum.”

“Tanrım” diye mırıldandı Lori.

Kapı açıldı ve annemi gördüm. Arkasında beyaz önlük giymiş uzun, ince bir adamla içeri girdi. Aniden durup ellerini göğsünde kavuşturdu. O da Lori kadar kötü görünüyordu.

“Ah bebeğim” dedi annem ağlayarak sonra da öne atılıp hızla yatağın yanına geldi.

O anda bir anı yüzeye çıkıverdi. Sözcükler... Bana söylenen sözler. *Beni eve taşıyacak, annemi atlatıp yatağa yatıracak kadar çok seviyor musun?*

Biri bana böyle söylemişti... Dışarıda, Keithlerin evinin önünde. Ses karanlıklardan çıkıp gelmişti, ürkütücü bir şekilde tanıdıktı. *Ama önce McDonald's'a uğrayıp çıtır tavuk alalım.*

Çıtır tavuk mu?

Bu anı geldiği gibi uçup gitti; ses kimindi, gerçek miydi rüya mıydı onu bile bilmiyordum.

“Tanrıya şükürler olsun.” Annem eğilip alnımı öptü sonra burnumu ardından çenemi. “Of şükürler olsun. Şükürler olsun.” Yeniden alnımı öptü. “Nasıl hissediyorsun kendini?”

“Kafam karışık” dedim güçbela. Gerçekten olağanüstü bir biçimde karışık.

“Hatırlamıyor.” Lori ayağa kalkıp ellerini kalçalarına koydu. “Kazayı hatırlamıyor hiç.”

“Bu, bu tarz yaralanmalarda ve ağır sedasyonda görülen bir durum” dedi beyaz önlüklü adam. “Her şeyi sisteminden attığımızda hafızası büyük ihtimalle tamamen ya da parça parça geri gelecektir.”

Ağır sedasyon mu?

Annem Lori'nin yerine geçip yatağa en yakın sandal-

yeye oturdu. Serumun bağı olduğu elimi tuttu. “Bu, Doktor Arnold. Kendisi...” Çenesini indirerek başını iki yana salladı, nefesi bir anda kesilir gibi oldu.

Söyleyemediği şeyin son derece ciddi olduğunu biliyordum, yüzüne bakarken onu kafamda mutfak masasına oturmuş, sözleşmelere gömülmüş bir halde gördüm. Okuma gözlükleri takılıydı, bir dahakine telefonum çaldığında bakmamı söylemişti. Ben de ona karşılık bir şeyler söylemiştim.

Dikkatli ol.

Her zaman.

Ne zaman olmuştu bu? Cumartesi. Cumartesi günü şeyden önce...

Doktor Arnold yatağın kenarına oturup bacak bacak üstüne attı. “Sen çok şanslı bir genç kadınsın.”

Dikkatimi ona verirken onun sözüne güvenmeye karar verdim nitekim neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Annem elimi sıkınca ona şöyle bir baktım, gözyaşlarına boğuldu boğulacaktı. Gözleri şişmiş, Lori’ninkiler gibi kızarmıştı.

Doktor yatağın ucuna uzanıp hasta çizelgesini aldı. “Yorgunluk dışında kendini nasıl hissediyorsun?”

Yutkundum, zımpara yutmak gibiydi. “Yorgunum. Ve hiç... iyi hissetmiyorum.”

“Muhtemelen sedasyonun etkileridir” dedi parmaklarını çizelgenin ortasında dolaştırırken. “Sana şu an çok kuvvetli ağrı kesiciler veriyoruz, onlar da seni biraz hasta hissettiriyor. Ağrı kesici demişken, ağrın nasıl?”

“Ee... Başım ağrıyor.” Hızlıca anneme baktım, rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. “Göğsüm ağrıyor. Her yerim ağrıyor...”

“Bir hayli darbe aldın” dedi Doktor Arnold ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Darbe mi? Trafik kazası geçirdim sanıyordum. Ama ben daha sormadan devam etti. “Beyin sarsıntısı geçirdin ama beyninde şişliğe dair herhangi bir belirti yok. Böyle devam ederse bu konuda düzlüğe çıkacağız demektir.” Çizelgeyi inceledi. “Sol kolunun kırıldığını fark etmiş olabilirsin. Üç ila altı hafta kadar alçıda kalacak.”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırptırdım. Alçı mı?

Kolum *kırılmazdı*. Antrenmanlarım ve maçlarım yaklaşıyordu.

Sol kolumu kaldırıncı zonkladı. Evet. Kesinlikle kolumda bir alçı vardı. Bakışlarım doktora döndü, hiçbir şey gerçek gelmiyordu.

“Ben... Kolum alçıda olamaz. Ben voleybol oynuyorum.”

“Tatlım.” Annem kolumu nazikçe sıktı. “Şu an voleybolu dert etmene gerek yok. Kendini sıkıntıya sokacağın son şey o.”

İyi de nasıl sıkıntıya girmezdim? Son yılımdı. Koç, yetenek avcılarının gözüne girebileceğimi düşünüyordu, oynayamazsam Megan küplere binerdi.

Doktor Arnold çizelgeyi bıraktı. “Çok ciddi şekilde yaralandın Lena, buna çift taraflı pnömotoraksa sebep olan göğüs travması da dahil.”

Adama bön bön baktım. Pnömo ne?

Belli ki afalladığımı görmüştü, hafifçe tebessüm etti. “Kabaca, göğüs boşluğuna hava girmesi, bunun ciğerine baskı yapması ve ciğerinin genişlemesini engellemesi demek oluyor. Sıklıkla tek taraflı olur, çok ufak bir delik açıp havayı dışarı çıkarmamız gerekir.”

İki yanımın da bandajlara sarılı olduğu hissine dayanarak burada olanın bu olmadığına kanaat getirmiştım.

“Senin durumundaysa iki taraftaki kaburgan da kırılarak göğsünün iki yanını delmişti dolayısıyla ciğerlerin çıkmıştı ve bunu düzeltemedik. Bu durumun ne kadar ciddi olduğunu anlatamam. İki ciğer birden çıktığında genellikle hastayla daha sonrasında sohbet etme şansımız olmaz.”

Annem diğer elini kaldırıp yüzünde dolaştırdı. Parmakları ağzının üstüne gelince durdu.

Doktor bir kolunu dizine koydu. “İçeri girip iki tarafını da ameliyat etmek zorunda kaldık.” Kendi vücudu üzerinde ilgili yeri işaret etti. “İçerideki havayı çıkarmak ve sızıntıyı kapatabilmek için.”

Yok...

Artık.

“Ciğerlerinin toparlanıp iyileşmesi için zaman tanımak istedik, bu sebeple de seni ağır şekilde yatıştırıp senin yerine cihazların nefes almasını sağladık ama seni uzun süre bu şekilde tutmamıza gerek kalmadı. Dün artık uyanmaya hazırdın.” Doktor Arnold yeniden gülümsedi.

Uyanmak üzereyken insanların hayal meyal konuşmalarını hatırlıyordum ama kıyıda köşede kalan başka bir şey vardı. Herkes konuşuyordu. Ama bir kişi çılgık atıyordu... Yo, hayır çılgık hastaneden gelmiyordu.

“Dediğim gibi, çok şanslı bir genç hanımsın. Ventilasyon tüpünü çıkardık ama tansiyonun biraz düşük olduğundan seni bir iki gün daha yoğun bakımda tutacağız. Gözümüz üstünde olsun istiyoruz.”

Dediklerini anlıyordum, mantıklı da geliyordu ama büyük bir yanımda bir türlü inanamıyordum.

“Hazır olduğunu düşündüğümüzde seni servise çıkaracağız ki enfeksiyon ve enflamasyon durumunu gözlemleyebilelim. Seni bugün nefes alıştırılmalarına başlatacağız, yarın itibarıyla da yataktan çıkarıp biraz biraz yürüteceğiz.”

Bu söylenenleri bir türlü algılayamıyordum.

“Her şey yolunda giderse ki gideceğine inanıyorum, gelecek haftanın başına evine dönmüş olursun.”

Gelecek haftanın başına mı?

“Bir süre ağrın sizin, morlukların olacak ve voleybol da epey bir süre rafa kalkacak.”

Kalbim sıkıştı. Olamaz. Oynamak zorundaydım. Yapabi...

“Ancak yüzde yüz iyileşeceksin, birkaç anlaşılabilir istisna dışında uzun süreli etkiler olmayacak. Onları da daha sonra çözmeye çalışırız.” Doktor Arnold ayağa kalktı, *anlaşılabilir istisna* derken neyi kastettiğini merak ettim. “Hayatını emniyet kemeri kurtardı, diğerleri de takmış olsaydı...”

Annem adamın lafını kesip “Teşekkürler” dedi çarçabuk. “Çok teşekkürler Doktor Arnold. Yaptıklarınız için size ne kadar minnettar olduğumu, olduğumuzu, ifade bile edemem.”

Bir dakika. Eksik bir şeyler vardı. Voleyboldan, göğüs tüplerinden daha önemli bir şey. Buraya nasıl gelmiştim? Ne olmuştu?

“Diğerleri?” dedim nefesim kesilerek, Lori’ye baktım.

Ablam annemin yanındaki sandalyeye çökerken beti benzi attı.

Doktor Arnold’un yüzü bir maske takmışçasına kayıt-

sızlaştı. Hastanede ne kadar kalacağıma dair bir şeyler söyleyip kaçarcasına odadan çıktı.

Gözlerimi anneme çevirdim. “Diğerleri derken... neyi kastetti?”

Annem cevap vermeyince “Hatırladığın son şey ne?” diye sordu ablam.

Annem ona ters ters baktı. “Şu an olmaz Lori.”

“Olur.” Kısa bir soluk aldım. “Evet, olur. Şimdi.” Boşlukları, belleğimdeki boş kısımları gözden geçirip didiklemeye çalıştım. Cumartesi günü annemle konuştuğumu anımsıyordum, ona... “Keith’in partisine gittim.” Gözlerimi kapatarak başımdaki zonklamaya aldırış etmemeye çalıştım. “Hatırladığım kadarıyla...”

“Neyi hatırlıyorsun?” dedi annem fısıltıyla ve yeniden oturdu.

Dişlerimi sıkınca çenem zonkladı. Havuz partisini. Sebastian’ı. Beni öpeceğini düşündüğümü. Havuza atıldığımı. Sonrasında konuştuğumuzu, hayır, tartıştığımızı sonra da... “Havuzun kenarında... Abbi’yle oturduğumu hatırlıyorum. Başka da bir şey hatırlamıyorum.”

Seni seviyorum Lena.

Ben de seni.

Bunu kim söylemişti? Abbi mi? Megan mı? Onlardan biriydi. Elimi hüsrarla kaldırıp da damar yolu batınca yüzümü ekşittim.

Annem elimi tutup dikkatle dudaklarına götürdü. Eklemlerime bir öpücük kondurdu. “Bir anda bir dolu bilgi yüklendin. Güzelce dinlen ki seni alıp eve götürebilelim. Bu konuları sonra konuşuruz.”

Doktor ne demişti? Emniyet kemeri hayatımı kurtar-

mişti ama *diğerleri...* Diğerlerinin hayatı kurtulmamış gibi konuşmuştu. *Ah Tanrım.* Arabada benimle birlikte başkaları da vardı.

“Hayır.” Makinelerin biplemesi kalp atışlarımla birlikte hızlandı. Doğrulamaya çalışınca yatağa çekiliyordum gibi hissettim. “Bilmek istiyorum... Neler olduğunu... hemen şimdi öğrenmek istiyorum.”

Annemin gözleri yaşlarla doldu. “Bebeğim bence şimdi konuşmayalım.”

Birisi çığlık atmıştı... Megan mı?

“Hayır” dedim hırıltılı bir sesle. “Konuşalım.”

Annem kısa bir müddet gözlerini kapattı. “Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Söyle gitsin” diye yalvardım, kalbim o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki göğsümü yarıp çıkacak sandım. Megan mıydı? Hayır. Abbi mi? Nefes alamıyordum. Sebastian mı? Of Tanrım, beni partiye Sebastian getirmişti.

Başımı geriye atarak ciğerlerime hava almaya çalıştım.

Annem kolumu yavaşça indirdi. “Arabada tek başında değildin.”

Tanrım. Tanrım.

Gözlerim çılgına dönmüş bir biçimde annemden Lori’ye kayarken göğsüme bir ağırlık çöktü. Ablam ufak pencereye bakarken gözlerini sıkıca kapattı. “Arabada Megan... ve kuzeni Chris de varmış. Phillip ile Cody de.” Lori gözlerini kırpıştırarak bana bakınca gördüm... Yanağından yaşlar süzülüyordu. “Çok üzgünüm Lena... Onlar başaramadılar.”

ON BİR

“Hayır” diye fısıldadım Lori’ye bakarak. “Hayır. Do... Doğru değil.”

Başını indirerek ellerini yüzüne kapattı. Omuzları sarsıldı ve benim tüm bedenimi bir titreme aldı. Kalbim deliler gibi çarparken yeterli hava almakta zorlanıyordum. “Hayır” dedim yeniden.

“Üzgünüm.”

Bakışlarımı anneme kaydırdım. “Doğruyu söylemiyor. Değil mi? Anne... Yanılıyor.”

“Hayır bebeğim.” Annem hâlâ elimi tutuyordu, şimdi daha da sıkı kavradı. “Onlar... Öldüler.”

Başımı yavaşça iki yana sallarken elimi çektim. Sol kolumu kaldırdım. Sol omzumdan aşağıya keskin bir batma hissi yayıldı. “An... Anlamıyorum.”

Annem birkaç derin nefes aldı, kendini toparlamaya çalışıyordu. Gözlerindeki yaşlar parıldarken öne eğilip ellerini kalçamın yanına koydu. “Kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

O anda denedim, gerçekten çabaladım ama aklıma gelenler birkaç diyalogdan ibaretti. Çıtır tavuklarla ilgili

bir şeyler, iyice zorladığımdaysa Keithlerin garaj yolunda ayakta dururken... Cody'ye bakıp bir şeyler düşündüm ve...

Belki de ben sürsem iyi olur.

Bunu diyen bendim. Bu soruyu sormuştum. Sordum, biliyordum. Bir huzursuzluk bastırdı, endişe, tereddüt. Kendimi SUV'nin, Chris'in SUV'sinin arka yolcu kapısında dururken gördüm. Belki de ben sürsem iyi olur.

Hayır. *Hayır.*

Gözlerimi sıkı sıkıya kapatırken göğsüme bir yumru oturdu. Anlamıyordum. Abbi'yle oturuyordum. Beni partiye Sebastian götürmüştü. Ne ara onların yanına gitmiştim? Megan nasıl olmuştu da?..

Düşünemiyordum. Yapamıyordum. “Ne oldu?” dedim hırıltıyla. “Bana... her şeyi anlatın.”

Birkaç saniye geçti. “Polis... Bir polis yardımcısı saat on birde kapıyı çaldı. Hâlâ ayaktaydım. Mutfaktaydım, dışarı bakınca onu gördüm, bir şeyler olduğunu anlamıştım. Polisler öylesine çıkagelmezler...” Annem cümlesini devam ettiremedi, gözlerimi açtım. Dudakları titriyordu. “Bana senin kötü bir kaza geçirdiğini, helikopterle INOVA'ya götürüldüğünü söyledi. Derhal hastaneye gitmem gerektiğini.”

“Evden çıkarken beni aradı. Ben de gece hemen arabaya atlayıp geldim.” Lori eliyle alnını ovuşturdu. “Bize başta bir şey söylemediler. Buraya iki hastanın getirildiğini, ikisinin de ameliyatta olduğunu duyduk.”

İnce battaniyenin altında bacaklarımı hareket ettirdim. “İki kişi? Kim...”

“Cody'ydi” dedi Lori, başını sağa sola sallarken tavana baktı. “Dün gece vefat etti.”

Dün gece? Pazar günü? “Nasıl?”

“Tam olarak bilmiyoruz. Ailesi odaya çağrıldığından onlarla konuşamadım” diye açıkladı annem yüzüme bakarken. “Sadece ciddi bir travma geçirdiğini biliyorum, o kadar. Ee...” Aldığı nefesi sertçe bıraktı. “Sanırım uyanmasını zaten beklemiyorlardı.”

Olamaz. Ölmüş olamazdı. Onunla Keithlerin evinde konuştuğumu hatırlıyordum. Sebastian’ın anahtarlarını çalıp kaçmakla ilgili şaka yapmıştı. Ölmüş olmasının... imkânı yoktu. Cody... Cody oyun kurucuydu. Cuma akşamı Chris ve Phillip ile birlikte maçı vardı. Cody’nin Penn State’te oynayacağı söyleniyordu. Daha yeni konuşmuştuk. Şakalar yapıp dalga geçiyordu.

Ama Chris ile Phillip de bizimle birlikteyse... Bu, onların da...

Dudaklarım kıpırdandı ama konuşacak sözcükleri bulamadım. Sormam gerekeni soracak cesareti bulamadım. Bilmek istediklerimle yüzleşemiyordum. Genzimde bir yumru oluşurken dudaklarımı hareket ettirmeye devam ettim ama ses çıkmadı.

Annem hafifçe sağ koluma dokundu ve titrek bir nefes aldı. “Megan ve diğerleri öldüler... Aldıkları darbeler sebebiyle öldüklerini düşünüyorlar. Kimse emniyet kemerini takmıyormuş.”

“Nasıl?” diye sordum, bunu neden sordum ben de bilmiyordum. Annemden alacağım cevabı almıştım. Cody ölmüştü. Phillip ve o aptal, o aptal tişörtleri gitmişti. Chris de öyle.

Ve Megan... Üniversiteye birlikte gidecektik. Hatta belki beraber voleybol oynayacaktık. En yakın arkadaşla-

rımdan biriydi, en gürültücü, en doğal olanı. Ölmüş olamazdı. İşler böyle olmayacaktı.

Ama ölmüştü işte.

Hepsi ölmüştü.

Gözlerimin altında bir ıslaklık toplandı. “Nasıl?” dedim bir kere daha.

Annem yanıt vermedi. Lori verdi, yüzüme bakmadan anlattı. “Haberlerde arabadan fırladıklarını söylediler. Araba ağacın birine yandan çarpmış sonra birkaç kere takla atmış.”

Haberler mi? *Haberlere* mi çıkmıştı?

Bunun gerçek olamayacağı dışında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Başımı yastığa bastırırken omurgama yayılan sancıya aldırış etmedim. Bu odadan çıkmak istiyordum, Lori’nin ve annemin yanından uzaklaşmak istiyordum.

Her şeyin normal ve doğru olduğu evime gitmek istiyordum. Dünyanın hâlâ döndüğü ve her şeyin yolunda olduğu yere. Hayatta olduğu yere.

Annem bir şeyler dedi ama bulanıklaşan gözlerimi kapatırken ne dediğini duymadım. Lori ona yanıt verdi ama onun söyledikleri de bana bir şey ifade etmiyordu. İçimden ona kadar sayarak kendime gözlerimi açtığımda evde, yatağımda olacağımı ve bunun, tüm bunların bir kâbus olduğunu söyledim. Çünkü gerçek olamazdı. Böyle bir şey olmuş olamazdı.

Megan hâlâ hayattaydı. Herkes hâlâ hayattaydı.

“Lena?” Annemin sesi araya girdi.

Kimse ölmemişti. Megan iyiydi. Diğer herkes de öyle. Uyanacaktım ve her şey normale dönmüş olacaktı.

Annem yeniden konuştu, ne kadar çaba sarf edersem edeyim uyanamıyordum.

Bu, uyanabileceğim bir kâbus değildi.

“Artık... konuşmak istemiyorum” dedim titreyen sesimle. “İs... İstemiyorum.”

Sessizlikle karşılık buldum.

Ben de uzanıp gözlerimi sıkıca kapatırken kendime ardı ardına bunun gerçek olmadığını söyledim.

Başımıza böyle bir şey gelmiş olamazdı, bunu hak etmiyorlardı.

Hiçbir şekilde.

Bir saniye geçti, belki iki ve... Camdan bir bibloyumşum gibi tuzla buz oldum. Kulağıma inleyen, can veren bir hayvanın sesi gelir gibi oldu ve bu sesi çıkaranın ben olduğumu anlamak biraz zamanımı aldı. Böyle delicesine ağlayan bendim, öyle ki her türlü duyumu girdabına çeken acıyla nefes bile alamıyordum. Yaşlar yüzümün yaralı bereli yerlerini iğne gibi acıtıp boğazımı tıkıyordu ama bir türlü duramıyordum.

“Bebeğim. Tatlım” dedi annem ellerini üzerime koyarak. “Sakinleşmen gerek. Derin ve düzgün nefesler almaya çalış.”

Ama yapamıyordum çünkü arkadaşlarım ölmüştü ve bu, içimde patlayan tahmin edilemez, büyük, şiddetli bir yaz fırtınası gibiydi. Yaşlar akıp duruyordu, ta ki odadan tuhaf sesler gelip de bir batma hissiyle birlikte damarlarıma bir sıcaklık yayılana dek de durmadı, sonrasında daha fazla yaş akmadı.

Hiçbir şey yoktu.

* * *

Çok sonra annem tekrar koluma dokundu, gözlerimi

açtığımda hâlâ yoğun bakım odasıındaydım. Antiseptik kokusu burun deliklerime doldu. Cihazlar hâlâ bipliyordu. Buradaydım ve bunun ne anlama geldiğinden kaçış yoktu.

Annem gözlerini bana dikmiş bakıyordu, gözleri artık yaşlarla dolu değildi. Ben yatarken ablamla ikisi yerlerinden bir gıdım kıpırdamamışlardı muhtemelen. Seruma kattıkları yatıştırıcı her ne ise vücudum uyuşuk haldeydi.

“Sana bir şey sormam gerek” dedi annem bir müddet sonra.

Lori sandalyesinden kalkıp yatağın ucuna geldi. “Anne, şimdi olmaz.”

Annem ona aldırış etmeden dikkatini bana verdi. “İşin içinde alkol var diyorlar. Sürücü... Cody alkollüymüş.”

Kaşlarım çatıldı. Cody mi sürüyordu? Çok anlamasızdı. Keith’in partisine arabayla gelmemişti çünkü Sebastian’ın arabasını almaktan bahsediyordu, tabii... “Araba... kimin arabasıymış?”

“Chris’in” dedi Lori. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Onun arabasını... Cody mi sürüyormuş?” Hiç mi hiç mantıklı gelmiyordu.

Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. “Haberlerde alkolden şüphelenildiği söyleniyordu. Keith’in evindeki partiden bile bahsettiler. Görünüşe göre polis o gece eve gitmiş. Ve...”

Keith’in evine mi? İyi olan kolumu kaldırdım, serum gerildi. Kolumu geri indirdim. O ne diye Chris’in arabasını sürüyordu ki?

Sonra Abbi ile Megan’ın partiye geldiklerinde ne dediklerini anımsadım. Chris’in içtiğini düşünüyorlardı

ve ben... buna kafa bile yormamıştım. Ne halt etmeye Keith'in evine böyle geldiğine dair ne bir soru sormuş ne bir gıdım endişe yaşamıştım. Benim o sırada derdim... daha ziyade Sebastian'la olanlardı.

"İçiyorlar mıydı?" diye sordu annem.

Cody'yi içkiyle görmüştüm... Kırmızı plastik bardakla ve bir şişeyle. Bunu hatırlıyordum. Ve... şunu düşündüğümü hatırlıyordum:

Cody iyi mi değil mi bilmiyordum ama herkes bana bakıyordu ve Megan beni uğruna cinayet işleyeceği on parça tavuk menüsü için zorlayıp duruyordu. Belki Abbi'yle konuşup o kiminle gidiyorsa ben de onunla gidebilirdim ama o da Keith'le sohbet dalmıştı, ki bu da ayrı bir garipti ve içimden bir ses yakın zamanda eve dönmeyi planlamadığını söylüyordu. Kafamın içinde ta midemden çıkıp yükselen ufacık bir ses vardı ama... Aptallık ediyordum işte.

Arabaya bindim.

"Anne kazayı hatırlamıyor. Soruyu nasıl cevaplasın?" dedi Lori, hatırlamıyor muydum gerçekten?

Annem hızla inip kalkan göğsüyle gözlerini bana dikti, öfkeden tüm şalterleri attı. Yüzü renkten renge girdi, kalkar gibi oldu ama hızla oturdu hatta daha çok düşercesine çöktü. "Aklından ne geçiyordu Lena?"

Ağzımı açtım, zihnim bir anda milyonlarca kilometre uzağa kaçtı. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyordum. Anlamıyordum. Of Tanrım böyle bir şey oluyor olamazdı. Böyle olmaması gerekiyordu.

"Anne" dedi Lori yatağın ucundan dolanıp gelerek.

"Arabaya bindin. Ve bu oldu. O arabaya bindin ve o çocuk alkollüymüş. Polis hepinizden alkol kokusu aldığını

söyledi. Sen... Ölebilirdin. *Onlar* öldü bak.” Annem aniden ayağa fırladı, bu defa geri oturmada, yumruğunu göğsüne bastırdı. “Seni seviyorum ve hayatta olduğun için neye şükredeceğimi şaşırmış durumdayım ama çok büyük hayal kırıklığına uğradım. Sana asla ama asla alkollüyken direksiyon başına geçme ya da alkollüyken araba sürececek birinin arabasına binme dedim, böyle yetiştirdim seni... Babanla ikimiz seni böyle yetiştirdik.”

“Anne” diye fısıldadı Lori, yanakları yeniden ıslanmıştı. Benimkiler de öyle.

“Onun sarhoş olduğunu biliyor muydun?” diye sordurcılız bir sesle.

Belki de ben sürsem iyi olur.

“Bilmiyorum.” Sesim titrerken aklımı başka bir anı dürtükledi. *Gerçekten. İyiyim. Bu yolda milyonlarca defa sürdüm.* Bu sesi tanıyordum. Cody’nin sesiydi... Olamaz, arabayı süren Cody’ydi. Olamazdı, içinde biz varken arabayı sarhoş sarhoş kullanmazdı, kim yapardı bunu? *Chris de yaptı bunu ve umurunda bile olmamıştı,* diye fısıldadı ufacık bir ses kafamın içinde. Ama bu farklıydı. O arabaya binemezdim. Binmemem gerekiyordu biliyordum. Onun sürmesine de izin veremezdim.

Bu ben değildim.

Ben böyle biri değildim.

Değildim.

ON İKİ

Salı gecesi polis geldi.

Salı olduğunu bu şekilde anladım, cumartesiden bu yana üç gün geçtiğini. Arkadaşlarım... öleli ve ben uykuya dalalı üç gün olmuştu. Hayattaydım ve uykudaydım.

Polisler hastane odasına girdiler, iki kişiydiler ve mideme buz gibi bir korku çörekledi. Donup kaldım, deli bakışlarım annemden açık mavi üniformalı ve tuhaf şapkalı iki adama kaydı. Yanlarında bir de hemşire vardı, adamlar daha kendilerini tanıtmadan hemşire araya girip uyardı, “On beş dakikanız var sonra ona ilaç vereceğiz. Şu an üzülmemesi gerekiyor.”

Yaşça daha büyük olan polis başını sallayarak anladığını gösterirken şapkasını çıkardı ve kırılaşan kum sarısı saçları ortaya çıktı. “Çok zamanınızı almayacağız.”

Hemşire onlara sert bir bakış daha atıp odadan çıktı.

Yaşlı adam kendini anneme ve bana tanıtırken yutkundum.

“Ben eyalet polisi Daniels. Bu da Allen.” Kendi gibi şapkasını çıkaran koyu tenli, daha genç adamı işaret etti. “Cumartesi gecesi meydana gelen kazayı araştırıyoruz, uygunsa size birkaç sorumuz olacaktı.”

“Buna hazır mı bilmiyorum.” Annem bitkin bir ifadeyle bana baktı. “Daha bu sabah kendine geldi ve arkadaşlarının durumunu...”

Allen adlı polis başını eğip kaldırdı. “Başınız sağ olsun, kaybınız için çok üzgünüz.” Şapkasını bel hizasına, tam göbeğinin altına koydu. “Yanıtlayabileceğinizi umduğumuz birkaç sorumuz olacak, böylece bazı boşlukları doldurmayı umuyoruz.”

Bunu yapmak istemiyordum. Gözyaşları şimdiden sinsice beni ele geçirmişti ama boğazımı temizledim. Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyordum. “Tamam.”

“Güzel.” Polis Daniels yatağın yanına geldi. “Hatırladığın ne varsa öğrenmek istiyoruz. Bunu yapabilir misin?”

Gözlerimi kapatarak bambaşka bir yerde olmak istedim, hatırlamaya başladıklarımın konuşmak istemiyordum ama adam *polisti*.

Ben de anlattım.

Konuşurken yeniden ağlamaya başladım çünkü annemin yüzündeki ifadeden hayal kırıklığı haykırıyordu, ne kadar kırılıp gücendiği belliydi. Polisler odayı kıvrak sorularıyla doldururken neredeyse hiç tepki göstermiyorlardı.

“Partide alkol verildi mi?”

“Keith’in ebeveynleri o sırada evde miydi ve içki içildiğini biliyorlar mıydı?”

“Cody’nin içtiğini gördün mü?”

“Chris kendi arabasını kullanamayacak kadar alkollü müydü?”

“Ne kadar içtin?”

Soruların bazılarının cevaplarını zaten bildiklerini

düşünüyordum ama bildikleriyle uyumlu mu diye benim cevaplarımı kontrol ediyorlardı. Bitirdiklerinde bir şey söyleme mecburiyeti hissettim. Sözcükler boğazımı eşeliyordu.

“Biz... Ben bir şey olacağını düşünmedim” dedim fısıltıyla; sesim, ruhum, yüreğim, bana dair ne varsa lime lime, paramparça olmuştu. “Düşünmedik.”

“İnsanlar bugünlerde artık pek düşünmüyorlar” dedi Polis Daniels ağır bir ses tonuyla. “Özellikle de senin yaşındaki çocuklar. Çok sık karşılaşırız.”

Bu... *Bu kadardı yani...*

Özellikle de senin yaşındaki çocuklar. Sanki kayda değer olmayan bir şeyden söz ediyordu. Odadan çıktılar, tek yapabildiğim arkalarından bakakalmak oldu. Oda sessizliğe büründü. Sinirleri geren, korkunç bir sessizliğe. Aneme bakmaya, ne düşündüğünü görmeye katlanamadığımdan gözlerimi kapattım.

Ben *böyle* bir kişi olmuşum artık.

Pervasız.

Sorumsuz.

Kelimenin her anlamıyla kabahatli.

* * *

Seruma koydukları ilaçlar her şeyi... daha kolay hale getiriyordu, olduğum yerde öylece yatıyordum. Canım acı-mıyordu. Konuşmak zorunda kalmıyordum. Lori ile an-nem sandalyelerinde sessizce oturup televizyondaki bazı tekrar programları seyrediyorlardı.

Orada öyle yatarken beynim kapanmıyordu.

Ama o geceyi de düşünmüyordum.

Düşünemiyordum.

Burada uzanmış, yatağın üzerinde süzülüyormuşum gibi hissederken aklıma başka bir gece geldi.

Temmuzda hep beraber göl kenarında olduğumuz son sefer.

Dört Temmuz'un olduğu hafta sonuydu, hep beraberdik, hepimiz. Birisi eski mangalı taşıyordu, Sebastian cipin bagajını açmış, müzik son ses çalıyordu.

Keith gölün üstünde kar kayaklarını kullanmaya çalışırken ben Abbi, Dary ve Megan'la beraber oturuyordum. Abbi dışında herkes kahkahalarla gülüyordu. Onun gözleriye... Onun gözleriye kocaman açılmıştı, durmadan "Kendini öldürecek. Hepimiz onun ölümünü izleyeceğiz" diye mırıldanıp duruyordu.

Ama Keith ölmemişti.

Düşüp kıcımlı kırdım gibi bir şeyler haykırmıştı. Şort mayosunu yukarı çekştirirken kendini sürükleye sürükleye gölden çıkmıştı. Phillip ile Chris onu bekliyorlardı. Cody'yi orada gördüğümü hatırlamıyordum.

Hafızamda iskelede durmuş başka bir çocukla konuşan Sebastian'ı seyretmekle meşguldüm. Onu o gece sürekli izlemiştim çünkü yakında gideceğini biliyordum, haliyle gözlerim durmadan onu arayıp buluyordu.

O gece yaptığımı değiştirmek istedim. Gözlerimi ondan çekmek istedim. Phillip ve Chris'i izlemek istedim. Başımı sağa çevirip Megan'a baktım. Keşke ne söylediğini daha dikkatli dinleseydim, şu an hatırlayamıyordum çünkü. Ama mutlu görünüyordu, gülümsüyordu.

Gölün kenarına Phillip'in yanına giderken ona seslen-

mek istedim. Peşlerinden gitmek istedim, onları bu şekilde yan yana dururlarken sonsuza dek tutmak istedim ama yapamadım. Biri gölün üzerinde havai fişekler atarken olduğum yerde kaldım.

Anımı değiştirmeye çalıştım.

Ama işte Sebastian oradaydı. Gökyüzü aydınlanır, havada sesler yankılanırken kolunu omzuma atmıştı. Bir havai fişek daha ısıklık çalarak havaya fırlayıp parlak kırmızı parıltılar halinde patladı. Vücudumun sağı baştan aşağı sıcacıktı, Sebastian'a dayanıyordu. Gökyüzü ışıldarken yanağımı omzunun çukuruna koydum çünkü o zamanlar bunda hiçbir gariplik yoktu ve o esnada hayatın o an olduğundan daha iyi olamayacağını düşünüyordum.

Ne kadar haklı olduğumu bilmiyordum.

* * *

Çarşamba sabahı annem haberi patlattı. “Baban yolda, geliyor.”

“Neden?” diye sordum tavana bakarak.

“Çünkü o senin baban” diye cevap verdi yorgun bir sesle.

Bu pek de bir açıklama sayılmazdı. Babamdı tamam ama çok da bir babalık yapmadığı kesindi. Neden şimdi yapmaya başlayası gelmişti ki?

Aklıma korkunç bir düşünce üşüştü; hastaneye, yoğun bakıma cumartesi gecesi getirildiğime ve şu an çarşamba olduğuna göre daha yeni mi yola çıkıyordum?

Tam babama göre bir hareketti, öyle ki gülesim geldi ama gülemedim.

“Seattle’dan geliyor” diye açıkladı annem, belli ki o da

benimle aynı şeyi düşünüyordu. “Durumunu biliyorsun. Uçmak istemiyor. Akşama burada olur, en geç yarın sabaha.”

Babamı artık tanıımıyordum ve şimdi de beynimde onu anlamaya çalışacak yer yoktu cidden. Onu görmek istemiyordum ama bu konuda söyleyecek bir şeyim de yoktu.

Değişen her şey yerine anılarımın baş başa bırakılmak istiyordum. Bu yeni anıların her şeyi silmesini istemiyordum.

Annemle Lori yanımda nöbetleşe kalıyorlardı. Biri kalırken diğeri kırk küsur dakika gidip evi kolaçan ediyor, duş alıp kıyafetlerini değiştiriyordu. Annem polislerle konuştuğumuz konuları bir daha açmamıştı.

Annemin eve gittiği bir sıra Lori bana kazanın Keithlerin evinin beş kilometre uzağında olduğunu söyledi. Şansımıza daha otoyola çıkamamışız. Çiftliğe giden dönemeçli yoldan genelde eve gidenler dışında pek kimse geçmezdi. Otoyola çıkmış olsaydık başka birilerine çarpabilirdik.

Daha çok kişi öldürebilirdik.

Kendimizden başka kişiler.

Annemle Lori’nin konuşmadığı ya da hemşirelerin hayatı değerlerimi kontrol ettiği zamanlarda bastırmaya çabalasam da Megan ve diğerlerini düşünmek beni tüketiyordu. Sorular sormak istiyordum. Abbi ne yapıyordu? Birileri Dary’yi aramış mıydı yoksa pazar günü eve döndüğünde mi öğrenmişti? Sebastian ne düşünüyordu? Koç nasıldı?.. Megan’ın kaybıyla baş edebiliyor muydu? Benim takımındaki yerim doldurulabilirdi. Ama Megan’ınki doldurulamazdı. Okul, uyandığım gün açılmıştı. Herkes ne yapıyordu?

Yoğun bakıma sadece aileler girebiliyordu. Servise çıkarılınca durum değişecekti. Duyduğum kadarıyla INOVA'nın açık ziyaret uygulaması vardı. İnsanlar istedikleri saatte gelebiliyorlardı, gece bile. Ama şu an için yanımda sadece annemle Lori'nin olmasına seviniyordum.

Arkadaşlarımı görmek bana olanları düşündürecekti, hem de derinlemesine. Ve yapamazdım. Bunu yapmak her şeyi aşırı gerçek, aşırı acı verici kılardı ve hastanede, o hayattan uzaktayken başka sebeple buradaymışım gibi davranmaya çalışıyordum.

“Bay Miller anneme harika davranıyor” dedi Lori çarşamba akşamı annem kafeteryadayken, artık kafeterya her neredeyse. Bay Miller annemin patronuydu, sigorta şirketinin sahibi. “İzninden harcamadan bu hafta ve gelecek hafta izin verdi. Bugüne dek kullanmadığı hastalık izinlerine saydı.”

“İyiymiş” diye mırıldandım küçük kare pencereden bakarken. Gerçi gökyüzünden başka bir şey gördüğüm yoktu.

Lori yatağın diğer tarafına oturmuş, kollarını yatağa, şu an tuhaf bir basınç kılıfıyla sarıp sarmalanmış bacaklarımın yanına koymuştu. Pıhtı ve dolaşım sorunu olmasın diye yapılan bir şeymiş.

“Sebastian mesaj attı” dedi.

Gözlerimi kapattım.

“Seni soruyor. Her gün.” Boğuk sesle güldü. “Var ya pazartesi eve ilk gittiğimde yemin ederim kesin pencerenin yanında bizi bekliyordu. Daha arabayı park etmeden ok gibi fırladı. Cidden çok endişeliydi. Abbi'yle Dary de öyle.”

Göğsüm sıkıştı. Onları düşünmek istemiyordum. Megan ölmüşken Sebastian'ın da Abbi'yle Dary'nin de benim için endişelendiklerini düşünmek istemiyordum. Sebastian'ın arkadaşları, yakın arkadaşları ölmüşken. *Düşünmek* istemiyordum.

Lori hırıltılı bir nefes verdi ve kısa bir sessizlik ânı oldu. "Megan ve Chris'in cenaze törenleri yarın. Aileleri ikisinin yan yana olmasına karar verdi."

Nefes alışım durdu.

Megan'ın *cenazesi* yarın mıydı? Ne çabuktu böyle. Sanki daha başlamadan bitmişti. Ailesi sadece onu değil, Chris'i de toprağa verecekti. Ben daha... *Ben daha...*

"Phillip'in cenazesi cuma günü, Cody'ninki pazar. Onunki biraz uzadı çünkü..." Cümlesini tamamlayamadı.

Gözlerimi açtım. Gökyüzü şimdi daha koyu bir mavi tondaydı. Neredeyse gece olmuştu. "Neden?" Sesim çatal-laştı.

Lori iç geçirdi. "Arabayı o kullandığından... otopsi yapmak durumunda kaldılar. Diğerlerine yapmadılar, sadece kan örnekleri aldılar."

Otopsi, kan örnekleri.

Şimdi bunlara mı indirgenmişlerdi?

"Okul isterlerse öğrencilere cenazelere katılma izni verdi. Devamsızlıklarını etkilemeyecek."

Okul... ne güzel yapmış. Cenazelerde bir dolu kişi olurdu herhalde. Oğlanlar aşırı popülerlerdi. Megan da öyle. Aklımda salakça bir düşünce belirdi: Cuma akşam nasıl maç yapacaklardı? Sezonun açılış oyunuydu. Üç kişi yoktu... İlk on birin üç oyuncusu.

Okula kesin bir dolu yas danışmanı getirmişlerdi. Ge-

en yıl ikinci sınıflardan biri kanserden ölünce fazladan danışman gelmişti.

“Annem yarın Megan’ın cenazesine gidecek” dedi Lori. Kaskatı kesildim. “Sana söyleyecek miydi bilmiyorum. Bana cenazelerden bahsetme dedi ama bilmen gerekir diye dşndm.”

Hiçbir şey söylemedim.

Birkaç dakika geçti. Sonsuzluk gibi geldi ama o kadar da uzun değildi.

“şu an konuşmak zorunda değilsin. Düşünmek zorunda bile değilsin” dedi ablam usulca. “Ama yapman gerekecek. Bir noktada olanlarla yzleşmen gerekecek. Sadece şu an yapmak zorunda değilsin.”

* * *

Perşembe sabahı beni servise çıkardılar. Bu odada diğeri kadar ciddi görünümlü cihazlar yoktu ve daha çok sandalye vardı. Yeni odamda nefes almama yardımcı olması için yatağın başı kalkıktı, birkaç nefes alma alıştırmasının ardından beni kaldırıp koridorda ileri geri yürüttüler. Hemşire de yanımda yürüyor, hasta nlğmn arkasını kapalı tutuyordu.

Yürümek yorucuydu.

Doktorun dediğine göre tamamen iyileşmem iki haftayı bulacaktı ve bu sürede çok çabuk yorulacaktım ama ciğerlerime sıvı dolmaması ya da kan pıhtısı atmaması için hareket etmek zorundaydım.

Kazadan önce olsaydı ciğerlerimde sıvı birikmesi ya da kan pıhtısı gibi şeyler duyunca aklımı kaçıracak kadar

korkardım. Bacağımdaki her bir ağrı ya da nefes darlığı ölüm alameti olurdu. Google'dan semptomlara bakıp dururdum.

Peki ya şimdi?

Hmm... Umurumda değildi.

Koridorda yürürken kan pıhtısı hızlı olurdu diye düşündüm. Öyle olmaz mıydı? Serbest kaldığı an, her şey biterdi.

Arabanın ağaca çarptığı an gibi. Megan, Chris ve Phillip için öyle olmuştu. Bir an hayattalardı bir kalp atışı sonra ölmüşlerdi.

Doktor Arnold pazar, taş çatlasın pazartesi taburcu olmam konusuna gayet sıcak baktığından Lori bu hafta sonu Radford'a geri gidecekti.

Hayat büyük oranda normale dönecekti.

Ama olmazdı.

Hayat asla normal olamazdı.

Annem bana Megan'ın cenaze törenine gittiğini söyledi.

"Güzeldi, Chris ve Megan'la başa çıkma şekilleri." Durdu. "Hazır olduğunda mezarlarını ziyarete gidebiliriz."

Sadece bunları söyledi.

Şimdi de pencere kenarındaki sandalyede oturuyordu. Cam lekeliydi, bir süredir temizlenmemişti sanki ve bu nedense beni şaşırtmıştı. Burası hastaneydi. Nasıl olur da camda ölü sinekler olabilirdi?

Annem bana arabaya binerken aklımdan ne geçtiğini sormadı. Yoğun bakımdaki patlayışının ardından güç abidesine dönmüştü. Sarı saçları atkuyruğuyla güzelce toplanmıştı. Tüylenen siyah yoga pantolonu temizlenmiş-

ti. Gerçi gözlerindeki şişlik henüz inmemişti, eve gittiğinde ya da ben uyuduğumda tüm kontrolü elden bıraktığına dair inceden şüphelerim vardı.

Çok ağlıyordu.

Babamın bizi terk etmesinden sonra aylarca ağladığı gibi.

“Buraya gelirken okula uğradım” dedi göz gezdirdiği dergiyi kapatırken. “Üç hafta daha okula başlayamayacağına biliyorlar.” Dergiyi çantasına sokuşturdu. “Yakın zamanda toparlanacağına inancım tam.”

Okula gitmek umurumda değildi. Megan gidemeyecek olduktan sonra umursasam ne yazardı? Cody ile Phillip ölmüşken. Hiçbir şey adil gelmiyordu.

Bu kazanın hiçbir adil yanı yoktu.

Benim... Benim hayatta kalmam gibi. Hepsinin arasından hayatta kalan ben olmamalıydım.

“Öğretmenlerin harika” diye devam etti. “Ödev ve çalışmalarını toplarlıyorlar. Sebastian yarın eve getirir sanırım.”

Sebastian.

Onun yüzüne bir daha nasıl bakabilirdim?

Abbi'yle ya da Dary'yle bir daha nasıl görüşebilirdim çünkü biliyordum... O arabaya binmemem gerektiğini bilecek kadar hatırlıyordum. Megan'ı bindirmemem gerekiyordu. Benim...

Yatakta kıpırdanarak gözlerimi tavana dikip hızla kırptırdım. Gözlerim yaşarmıştı. Herkes ölmüşken okula nasıl gidecektim? Megan beni voleybol antrenmanına gitmek üzere dolapların önünde bekleyemeyecekken... Olabilecek en pis şekilde haftalık cuma nasihatlerimi veremeyecekken...

Cevap vermeyince annem Lori'nin bana getirdiği kitaplara baktı. Ufak dolabın üstünde duruyorlardı. "Okumuş muydun bunları?" diye sordu. "Bana bir liste verirsen okumadıklarından alıp getiririm."

Kitaplara dokunmamıştım bile. Okuyup okumadığımı bilmiyordum. Kısa bir soluk alıp dikkatimi televizyona verdim. Annem ulusal kanallardan birini açmıştı. "Bu kitaplar iyi."

Annem uzunca bir dakika yanıt vermedi. "Artık ziyaretçilerin olabilir. Bildiğim..."

"Ziyaretçi istemiyorum."

Annem kaşlarını çattı. "Lena."

"Burada... kimseyi istemiyorum" diye tekrar ettim.

"Lena; Abbi ile Dary seni ziyaret etmeyi planlıyorlar, biliyorum. Sebastian da öyle." Öne eğilerek sesini alçalttı. "Zaten gelmeyi bekliyorlardı, sadece..."

"Onları... görmek istemiyorum." Başımı ona çevirdim. "İstemiyorum."

Gözleri kocaman açıldı. "Bence onları görmek çok güzel olur, özellikle de..."

"Megan öldükten sonra mı? Cody ve çocuklar öldükten sonra..." diye parlayıverdim nabzım hızlanırken. Aptal kalp monitörüm de tempoya ayak uyduruyordu. "Herkesin o arabaya binmesine ve ölmesine izin vermişken... arkadaşlarımı görmemin iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Lena." Annem kalkıp yatağa yaklaştı. Elini yatak başına koyup yanıma eğildi. "O gecenin tek sorumlusu sen değilsin. Evet, çok kötü bir seçim yaptın ama hata yapan tek kişi sen değilsin..."

"İçmiyordum" dedim ve annemin yüzündeki kanın çe-

kilmesini seyrettim. “Hatırlıyorum. İlk gittiğimde birkaç yudum aldım. Geldiğimde... benim de kanıma bakmışlarsa... sarhoş olmadığımı görmüşlerdir... Yani ben ayıktım. Arabayı sürebilirdim.” Sesim çatallaştı. “Arabayı *benim* sürmem gerekirdi.”

Annem ağır ağır yataktan uzaklaşıp sandalyeye çöktü. “O zaman neden sürmedin?” Sesi kalınlaşmıştı.

“Bilmiyorum.” Üzerimdeki örtünün kenarını çekiştirince sol koluma ağrı girdi. “Galiba şey olmak istemedim...”

“Ne olmak istemedin Lena?”

Bir sonraki nefesim canımı acıttı. “Olayı büyüten kişi... olmak istemedim.”

“Ah bebeğim ah.” Annem elini ağzına götürüp gözlerini kapattı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Muhtemelen söylenecek bir şey olmadığındandı.

Artık arabanın yanında dikildiğimi hatırlıyordum. Cody’nin kapı koluna uzanışını ve elini denk getiremeyişi gördüğümü hatırlıyordum. İyi olup olmadığını sorduğumu sonra da etrafımdaki baskıya boyun eğdiğimi hatırlıyordum.

Hatırlıyordum.

Kapının vurulması konuşmamızı böldü. Annem gerilerek elini indirdi. Başını çevirip şöyle bir baktı ve bir anlığına... hem hiçbir şey hem de bir dolu şey hissettim.

Babam kapıda duruyordu.

ON ÜÇ

Babamı dört yıldır görmemiştim.

Son görüşüm mutfakta, masada otururken olmuştu. Annemle ikisi Lori'yle okuldan dönmemizi bekliyorlardı, mutfağa girdiğim an neler olduğunu anlamıştım sanırım. Annemin gözleri kan çanağına dönmüştü.

Lori ise böyle bir şeyi beklemiyordu.

Babam şimdi... daha yaşlı ama iyi görünüyordu. Gözlerinin ve dudaklarının etrafındaki çizgiler artmış, kahverengi saçlarına kırlar karışmıştı ama Seattle'da hayat onun için iyi gidiyor gibi bir hali vardı.

Babam eskiden imarcıydı. Son yirmi yılda yapılan evlerin yarısından fazlasından onun şirketi Wise Home Industries sorumluydu. Sonra ev piyasası bir anda dibe vurmuş, babam işten çıkarmalar yapmak zorunda kalmış, işleri yavaşlamış, ardından tamamen durmuş, o da işi hepten kapatmıştı. Para akışı kesilmiş, her şey zorlaşmıştı.

O da bununla bir türlü baş edememişti.

Annemi ve bizi yüzüstü bırakıp kendini ya da artık ne haltsa onu bulmak üzere onca yerin içinden gidip

Seattle'a taşınmıştı. Son duyduğumda bir reklam firmasında çalışıyordu.

İnceden bir kızgınlık ya da şaşkınlıktan daha kuvvetli bir şeyler hissedirim sanıyordum. Yıllardır onun tüm aramalarını görmezden gelmiştim. Ona delicesine kızgın olarak geçen yıllar boyunca. Şimdiyse bomboştum. Büyük ihtimalle bunun vücuduma verilen ağır kesicilerle bir ilgisi vardı.

Ela gözleri benden önce anneme yöneldi. Yatağa yaklaşırken dudağının iki yanı birden bir gülümsemeyle kıvrıldı. Boğazını temizlerken gözlerini bana dikti. "Ee... Sen şey görünüyorsun..."

Ne? Kaza geçirmiş gibi mi? İki ciğeri birden çökmüş, ağzı yüzü şişmiş, kolu kırılmış gibi mi? Partinin birine gidip daha kendi kafamda bile çözemediğim bir dizi kötü karar almış gibi mi? Arkadaşlarımı ölüme göndermiş gibi mi?

Tam olarak nasıl görünüyordum?

Yatağımın yanında dikildi, kaskatı ve rahatsız bir duruşu vardı. "Seni gördüğüme sevindim."

Ne demem gerekiyordu?

Annem oturduğu yerden kalkıp alnıma bir öpücük kondurdu. "Ben gidip yiyecek bir şeyler alayım." Babama keskin bir bakış atarak doğruldu. "Birazdan dönerim."

Bir yanımlı kalmasını istiyordu çünkü sonuçta babamı burada isteyen *oydu*, ben değildim ama gitmesine ses çıkarmadım. Babamla baş etmek olan bitenler için çekeceğim cezaların kıyısından bile geçmezdi.

Babam anneme başını salladı sonra da yatağın yanına, onun oturduğu sandalyeye geçti. Lori burada olsaydı

onu gördüğü için heyecandan aklı çıkardı. Onlar hâlâ konuşuyorlardı. Çok sık değildi belki ama konuşuyorlardı.

Kasılan ellerini dizlerine koyarken bakışlarını üzerimde gezdirdi. Birkaç saniye geçtikten sonra “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Omuzlarımı silkecek oldum ama kaburgalarım karşı çıktı. “İyiym sanırım.”

“Yaşadıklarından sonra iyi olduğunu düşünmek biraz zor geliyor” dedi zaten besbelli olan bir durumu belirterek. “Annen bu hafta sonu eve çıkacağını söyledi, doktorun herhangi bir komplikasyon olmadan iyileşeceğini düşünüyormuş.”

“Öyle söylüyor.” Bir parmağımı alçının içine sokup kaşımaya çalıştım.

Babam bir müddet sessiz kaldı. “Nereden başlayacağını bilemiyorum Lena. Annenden gelen telefon... hayatımdaki en kötü şeylerden biriydi. Zaten yeterince şey yaşadığını biliyorum ve yenisini eklemek istemiyorum.”

“O zaman ekleme” dedim kısık ve boğuk bir sesle.

“Ama olanlar yaşanmayabilirdi” diye devam etti ben az önce hiç konuşmamışım gibi, haklıydı, çok haklıydı ama bunu *ondan* duymak istemiyordum. “Bu sadece bir kaza değildi. Siz çocuklar bazen...”

“Sen... cidden kalkıp bana nasihat mi vereceksin şimdi?” Bir yandan gülerken bir yandan öksürünce yüzümü eksittim. “Şaka mı bu?”

Omuzları gerilirken gözle görülür derecede derin bir nefes aldı. “Anlıyorum. Anlıyorum Lena. Yanında değilim ama seni aradım. Çabalıyordum...”

“Sen bizi terk ettin ve senden *iki yıl* boyunca tek bir

haber almadık.” Bu ufacık ayrıntıyı nasıl atlayabiliyordu? Hayatıma telefonla arayarak dönebileceğini...

“Özür dilerim” dedi derhal, belki içtenlikle söylemişti ama o zaman da şimdi de bu özür evimiz kadar bomboştu. “Ama hâlâ senin babanım Lena.”

“Evet babamsın ama o kapıdan çıkıp gidip de iki yıl boyunca ortalıktan kaybolduğun anda... seni düşünmekten vazgeçtim.” Her kelimedede kaburgalarım sızlıyordu. “Şimdi nasıl olur da... bana herhangi bir şey söyleyebiliyorsun?”

Yanaklarımı ateş bastı. “Lena...”

“Bunu... şu an yapmak istemiyorum” dedim, gözlerimi sıkı sıkıya kapatıp bir anda ortadan kaybolmasını diledim, yok kaybolması için *dua ettim*. Tüm bunların şıp diye ortadan kaybolması için. “Konuşmak istemiyorum. Yorgunum ve... yalnız kalmak istiyorum.”

Babam yanıt vermedi, yüzümü diğer tarafa çevirip ta ki ayak seslerini duyana, odadan çıktığına emin olana dek ki çıkacağını biliyordum, gözlerimi kapalı tuttum.

Onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum.

* * *

Babam gidip de serumuma ilaç konulduktan sonra uyuyakaldım. Sonrasında annemle Lori odama geldi mi yoksa babamla mı zaman geçirdiler bilmiyordum. Lori kesin onunla buluşmuştur gerçi ama babamla olan tüm kişisel sorunlarıma rağmen bunu asla ona karşı kullanmadım. Sırf bizim ilişkimiz dağıldı diye onlarınki de bitecek değildi.

Ne kadar uyudum bilmiyordum. Çok olmasa gerekti. Hastanede uyumak resmen imkânsız bir şeydi. Çok fazla gürültü oluyordu. Cihazlar ötüyordu. Koridordan ayak sesleri geliyordu. Bir yerlerden konuşmalar duyuluyordu. Acil durum çağrıları yapılıyordu. Topu topu birkaç saat uyumuştum, uyandığımdaysa aklıma Megan'ın odamda *Dance Moms*'ta gördüğü bir performansı sergileme girişimi gelmişti.

Ayak bileğini burkmuştu.

Bir de sehpanın üzerindeki vazo kırılmıştı.

Koç öfkeden kudurmuştu. Birkaç maça çıkamamıştı ve koç ona bağırıp çağırırken gülmek için kendimi zor tutmuştum.

Megan şapşalın tekiydi işte.

Göğsümün orta yerine bir ağırlık çöktü ve bunun mahvolmuş ciğerlerimle ya da sızlayan kaburgalarımınla hiç mi hiç ilgisi yoktu. Yattığım yerde saniyeler geçip giderken ağır ağır yalnız olmadığımı fark ettim.

Temizlik malzemelerinin ve hastanenin şu tuhaf anti-septik kokusunu bastıran daha ferah bir koku aldım. Ne annemin vanilyalı parfümünün ne Lori'nin ahududulu kreminin kokusuydu. Dışarısı gibi kokuyordu, çam gibi, sedir gibi kokuyordu.

Boğazım tıkanır gibi olurken gözlerim bir anda alabildiğine açıldı. Başımı hafifçe çevirdim ve oradaydı işte, kirli pencerenin yanındaki sandalyede oturuyordu.

Sebastian'ın yüzü yana dönüktü. Pencereden dışarı bakıyordu, sadece profilini görebiliyordum ama bana gereken her şeyi söylemişti. Kasılmış çenesinde hafiften bir kirli sakal vardı. Dirseğini sandalyenin koluna, çenesini de

avucuna yaslamıştı. Yüzü her zamankinden daha solgun-
du. Saçları darmadağın olmuş, bir kısmı alnına düşmüştü.

Ne yapıyordu burada?

Anneme ziyaretçi istemediğimi söylemiştim. Ne onu
ne Abbi'yi ne Dary'yi görmeye hazırdım, işin aslı kimseyi
görmeye hazır değildim.

Ses çıkarmamıştım ama başını benden yana çevirdi. O
güzel gözlerinin altında gece gibi kapkara, derin çukurlar
peyda olmuştu. Ürkütücü görünüyordu.

Göz göze geldik. Bir anlığına kıpırdamadı. Nefes bile
aldığından emin değildim. Sadece bir daha görmeyi hiç
beklemiyormuş gibi gözlerini dikmiş bana bakıyordu, bir
süre de gerçekten beklemedi sanırım.

Sebastian'ın gözleri hareket etti, yüzümde dolandı, şi-
şip morarmış yanağımda. Ağzını açtı ama hiçbir sözcük
çıkmadı. Uzunca bir süre konuşmadı, keşke konuşmasa
diye geçirdim içimden. Sessiz kalsa çünkü sesini duymak
olanları, cumartesi gününden bu yana içimi kemiren tüm
o aptal şeyleri hatırlatacaktı. Heba ettiğim her bir aptal
ânı. Partiyi neden terk ettiğimi hatırlatacaktı.

"Bu... Burada ne yapıyorsun?" dedim fısıltıyla.

Gözleri ağır ağır kapandı ve yüz hatları acı çekiyor-
muşçasına gerildi. Gözlerini açmadan bir an geçti ve ben
daha önce hiç görmediğim bir acı gördüm. "Tanrım" dedi
hırıltılı bir sesle. "Bir yanım sana bu ne biçim soru demek
istiyor ama şu an tek düşünebildiğim şey konuşabiliyor
olman. Burada olman."

Vücudumdaki her bir kas gerildi. Kaburgalarım kes-
kin bir acı saplandı. "Ben... Ben anneme kimseyi görmek
istemediğimi söylemiştim."

“Öyle söylediğini biliyorum.” Sebastian öne eğilip dizlerini tuttu. “Neden?”

“Neden mi?” diye tekrar ettim inanamayarak.

“Gelebileceğim ilk anda buraya gelmeyeceğimi bir an için bile olsa nasıl düşünebildin? Abbi ve Dary geri dırabilirler ama olanlardan sonra benim burada olmamam gibi bir durum söz konusu bile olamaz.” Sandalyenin ucuna kayd1. “Gerçekten hayatta olduğuna inanmak için seni gelip kendim görmek istedim, yo, sadece istemek de değil görmem *gerekliyordu*. İyi olacağına inanabilmem için.”

Kalp atışlarım hızlandı. “İyi olduğumu biliyorsun. Hatta iyi olan tek kişi olduğumu biliyorsun.”

“İyi mi?” Yüzünü buruşturdu sonra tekrar düzeltti. “Ayak parmağını bir köşeye çarpmadın Lena. İki ciğerin birden göçtü. Kolun kırıldı. Korkunç görünüyorsun ve...” Sesi çatallaştı. “Ölebilirdin. Bugün yıllardır tanıdığım bir kızın cenazesi yerine *senin* cenazene gidebilirdim.”

Öyle deyince sustum.

“Bugün arkadaşlarımdan birinin gömülmesini seyrettim. Yarın da en iyi arkadaşlarımdan birinin toprağa verilmesini seyredeceğim” diye devam etti kalınlaşan sesi, ip gibi incelen dudaklarıyla. “Pazar günü bir diğer arkadaşımı göreceğim. Üç günde dört arkadaşımın toprağa verilmesini görmüş olacağım.”

Of Tanrım.

“Megan’ı bir daha asla dinleyip de ne diyor bu kız diye çözmek için uğraşamayacağım” dedi ve boğazım tıkanı. “Bir daha asla Cody’nin maçlar hakkında zırvaladıklarını duyamayacağım. Sınıfta oturup Chris’in nasıl olup da hiç yakalanmadığını merak ederek sınavlarda kopya çe-

kişini izleyemeyeceğim. Phillip'le takılıp bir daha 'Madden'¹⁶ oynayamayacağız." Sesi iyice titremeye başlamıştı, onu durdurmak istedim. "Cumartesi günü hiçbirine veda edememiştim. O gece sana veda edememiştim."

Of Tanrım.

"Ne var biliyor musun? Onları kaybetmek şu an hazmedemediğim bir durum. Sanki günün birinde becerebileceğim de. Ama seni kaybetmek?" Sırtını doğrulttu, çenesi kasıldı. "Bunu asla aşamazdım."

Gözlerimi sıkıca kapatarak boğazımdaki bıçak gibi yumrunun arasından nefes almaya çalıştım. "Bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Sen..." Keskin bir nefes aldım. "Olanlar... Be... Benim hatam."

"Ne?" Sesinde büyük bir şaşkınlık vardı. Ah güzel Tanrım sahiden şoka uğramıştı. "Arabayı sen kullanmıyordun Lena. Direksiyonun başında sen yoktun."

"Fark etmez" diye fısıldadım.

"Lena..."

"Anlamıyorsun." İyi olan kolumu kaldırıp gözlerime kapattım. Onun önünde ağlamak istemiyordum. Bir daha ağlamak istemiyordum. "Konuşmak istemiyorum."

Birkaç saniye sonra "Konuşmak zorunda değiliz" dedi.

Huzursuzca kıpırdandım. İçimde bir şeyler hareketlendi. Çirkin, darmadağınık, aşırı güçlü, aşırı katıksız. "Gitsen olmaz mı?" diye sordum, aslında bir bakıma yalvardım. "Lütfen?"

Bir süre gözlerime baktı sonra ayağa kalktı, o anda yatağa gömülmek istedim, hiçliğe gömülmek istedim.

16. Amerikan futbolu konulu bir bilgisayar oyunu. (ç.n.)

Ne var ki Sebastian gitmedi.

Babam gibi değildi.

Benim gibi değildi.

Sandalyeyi tutup çekti ve başucuma koyarak oturdu. Kalbim hızlı hızlı çarpıyordu. Sağ kolunu yatağın üstüne, kolumun yanına koyup eğildi. Sol kolunu uzattı, parmaklarıyla saçlarımı tutup yüzümden çekti ve “Gitmiyorum. Kızabilirsin. Üzülebilirsin ama tam burada kalıyorum çünkü ister farkında ol ister olma, yalnız olmaman gerekiyor. Hiçbir yere gitmiyorum” dedi.

ON DÖRT

Konuşmamamıza rağmen Sebastian yanımda kaldı. Televizyonu açıp haberleri seyretti. Ona bakmıyordum ama sıklıkla onun bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bir şeyler söylemesini, soru sormasını bekledim ama yapmadı. Hemşireler gelip, beni zorla yataktan çıkarıp yürüme götürürlerken de oradaydı.

Yataktan kalkıp da odadakilere popomu göstermek durumunda kaldığım bu mutlak mücadeleye şahit olacak olmasının yarattığı dehşetle, hemşire kalkmama yardım edecekken olduğum yerde kilitlenip kaldım.

Ben kımıldamayınca hemşire kaşlarını çattı. “Ağrın mı var?”

Ağzımı hızla kapatıp başımı iki yana salladım. Sebastian’ın bakışlarının sırtımdaki deliklerde dolandığını hissedebiliyordum.

Hemşire ne döndüğünü anlamışa benziyordu. “Zahmet olmazsa hemşire istasyonuna gidip bize bir bardak buz getirebilir misin?” diye sordu ona.

“Olur tabii” dedi Sebastian ayağa fırlayarak. Odadan çıktığını duyana dek gözlerimi yerden ayırmadım.

“Teşekkür ederim” diye fısıldadım.

“Teşekküre gerek yok” diye karşılık verdi hemşire yaralı olmayan kolumu sıkıca kavrayarak. “Erkek arkadaşın mı?”

Yataktan inerken başımı iki yana salladım. “Sa... Sadece arkadaşım.”

Eskiden bunu söylemek acı veriyordu. İnsanlar genellikle beraber olduğumuzu zannederlerdi, hoş, bu durum beni daima içten içe mutlu ederdi ama terlikleri giyip de yürümeye başlarken hiçbir şey hissetmiyordum. Ne heyecan. Ne sonradan acıya çalan tatlı bir beklenti. Ne doğru olmadığı için bir üzüntü.

Ben... Bomboştum.

Koridorda yürürken hemşire önlüğümün arkasını kapattı. Kısa bir süre sonra dizlerim artık o kadar titrek değildi ve kesinlikle önceye göre çok daha iyi nefes alıyordum. Bu şekilde yürümeye devam edebilirdim ama hemşire beni odama götürdü.

Sebastian hâlâ orada, sandalyede oturuyordu. Ben yatağa yaklaşınca ayağa kalktı, elinde açık sarı plastik bir bardak vardı. “Buzu getirdim.”

“Harika” dedi hemşire önlüğü tutmaya devam ederken. “Masaya koyabilir misin?”

Sebastian bunu yapmak üzere arkasını dönünce hemşire de yatağa tırmanmam için önlüğümü tuttu. Yatağın başı kalkıktı o yüzden dik oturdum. Tüm dikkatim ellerimdeydi, hemşire nefes alıştırması için solunum aletlerini çıkarırken Sebastian'ın yaklaştığını hissedebiliyordum.

Sebastian alıştırma sırasında da kaldı.

Hemşire gittikten sonra annem geldiğinde de gitmedi.

Onlar kısık sesle havadan sudan konuşurlarken uyuyormuş gibi yaptım. Bana nefes almak kadar tanıdık gelmesi gerekirken şu an son derece yabancı gelen sesleri dinleye dinleye sonunda gerçekten de uykuya daldım.

* * *

Cuma öğleden sonra Sebastian okul bittikten bir saat kadar sonra çıkageline futbol maçı olmadığını öğrendim.

Annemin kapıya dönüp bakmasının ardından ben de dönüp kapıda Sebastian'ı görünce önceki günün aksine içimde bu defa ufacık kıvılcımlar meydana geldi. Galiba hiçbir şey hissetmeme konusunda bir gelişme vardı.

Sebastian daha iyi görünüyordu.

Hâlâ tıraş olmamıştı ama gözlerinin altındaki derin gölgeler seyrelemiş, yüzüne daha bir renk gelmişti.

Tüm konuşmayı o yaptı; okuldan, bu yıl beraber aldığımız iki dersten, Abbi ve Dary'den bahsetti. Kaza ve cenazeler haricinde her şeyden bahsetti. Ben çok konuşmadım. Sadece yattığım yerden gözlerimi televizyona diktim.

Cumartesi öğleden sonra yine geldi ve içimde sıkı sıkıya tutup bırakmak istemediğim bir başka kıvılcım daha, göğsümde sıcacık bir his oluştu ama... bir türlü doğru gelmiyordu.

Gün boyu anca beş cümle kurdum.

Konuşasım, kafamdan geçenleri ya da hissettiklerimi... hissetmediklerimi dile getiresim yoktu.

Sebastian pazar günü de geldi, tıraş olmuş, beyaz gömlekle siyah bir pantolon giymişti. Kollarını kıvrırmıştı, ku-

çağında ince bir kahverengi kâğıt torba vardı. Nereden geldiğini biliyordum.

“Bugün çok daha iyi görünüyorsun” dedi pencere kenarındaki sandalyeye oturarak. Kâğıt torba dizlerinin arasından sallanıyordu. “Annen nerede?”

Kısa ve kesik bir nefes aldım. “Evde. Birazdan gelir herhalde.”

“Güzel.” O derin, masmavi gözleri bir anlığına gözlerimi buldu. “Yarın çıkacak mısın sence?”

Sırtı eğimli yatakta kıpırdanarak başımla onayladım.

Torbayı kaldırırken kalın kirpiklerini indirdi. “Bunu sana dün vermek istemiştım. Arabada unutmuşum.” Uzanıp, anında kocaman bir kart olduğunu fark ettiğim büyük bir kare çıkardı.

Kurumuş dudaklarım aralandı. “Bu... Bu nedir?”

Dudaklarının iki yanını birden kalkarak gülümsedi. “Kart. Bütün okul hep beraber yaptı.”

Kart.

Benim için.

Başımı kaldırıp Sebastian’a baktım. Kartı bana doğru tutuyordu ama bir türlü hareket edemedim. Alamadım. Doğru değildi. Off hiç doğru gelmiyordu.

Sebastian bir süre gözlerini bana dikip baktı. Sessizlik uzayıp giderken göğsü derin bir nefesle kabardı. Torbayı pencerenin kenarına koyup yatağa yaklaştı.

“Herkes seni düşünüyor.” Dev boyuttaki kartı özenle açıp önüme tuttu. “Seni özlediler.”

Gözlerimi kartın üstünde şöyle bir gezdirdim. Kartın her yerindeki imzaları görebiliyordum, altında da kalpler, şen şakrak ‘geçmiş olsun’ mesajları vardı. Elyazısıyla ve

büyük harflerle yazılmış ‘Seni seviyoruz’ yazısını gördüm. Midem suçlulukla buruldu, damarlarım asitle doldu.

Bilmiyorlar mıydı?

“Ben de özledim” diye ekledi Sebastian sessizce.

Ağır ağır başımı kaldırdım, genzim tıkanmıştı. Beni özlemişlerdi, iyileşmemi istiyorlardı ama bu olanları aslında değiştirebilme şansım olduğunu, değiştirmem gerektiğini bilmiyorlardı.

Sebastian kartı kapatıp hafifçe öksürerek geri çekildi. “Bunu masaya koyuyorum, tamam mı?” Cevabımı beklemeden kartı yatağımın yanındaki ufak sehpanın üstüne koydu.

Gözücüyla ona baktım. Sandalyeyi yatağımın yanına çekerken sessizdi, kollarını bacaklarına koydu, yüzünde ne diyeceğini, ne yapacağını bilmiyormuş da onu çözmeye çalışıyormuş gibi bir ifade vardı.

“Ee burada kalmak zorunda değilsin” dedim bakışlarımı yeniden ellerime çevirerek. “Pek de güzel arkadaşlık etmediğimi biliyorum.”

“Gitmek istemiyorum” dedi sonra da sertçe nefes verdi. “Şey... Konuşmak ister misin?”

Tüm vücudum kaskatı kesildi. “Hayır.”

Sebastian yine bir süre sessiz kaldı. “Dary ile Abbi seni cidden çok özlediler. Sana biraz zaman tanımak istediler ama...”

“Biliyorum” dedim araya girerek. “Sadece... Buraya gelmelerini istemiyorum. Hastaneler iğrenç yerler.”

“Onlar için sorun olmaz.”

Olmazdı, biliyordum. “Olsun. Yarın eve gidiyorum zaten.”

Sandalyeyi hareket ettirerek öne eğildi. “Bugün Cody’nin cenazesi vardı. Route 11’deki büyük kilisede oldu. Hani hatırlıyor musun? Eskiden şaka mı şeker mi yaptığımız yer. Mekân tıklım tıklım doluydu. Sadece ayakta duracak yer vardı. Yani... tüm cenazeler böyleydi ama Cody’yi biliyorsun işte.” Genizden gelen bir sesle güldü. “Tüm o insanları görse bayılırdı.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı aşağı yukarı salladım. Cody... dikkatin üstünde olmasından çok hoşlanırdı.

“Annesiyle babası...” Sebastian cümleyi tamamlayamayıp boğazını temizledi. “Erkek kardeşini tanıyorsun değil mi? Toby’yi? Kaç yaşındaydı? On iki mi? On üç mü? Tanrım. Abisinin kopyası. Çok... Çok üzgündü. Cenazenin ortasında onu çıkarmak zorunda kaldılar. Ama zamanla...”

Ellerini birbirine kenetledi. Ona yan gözle şöyle bir baktım. Gözleri yatağın ucundaki boşluğa dalmıştı, çenesi kasılmış, dudakları gergindi. “Zamanla ne?”

Yüksek sesle aldığı nefesle göğsü kabardı. “Zamanla iyi olacak. Er ya da geç.”

Bu düşüncesine katılmak istesem de yanıt vermedim. Toby’nin iyi olmasını istiyordum ama olup olmayacağını nasıl bilebilirdik ki? Abisini kaybetti. Bir insan böyle bir şeyin üstesinden nasıl gelebilir? O acı yıllar geçse bile azalır mı? Hayatındaki o boşluk, başka birine ait olan o yer yeniden nasıl dolabilir?

İnsan hayatına nasıl devam edebilir ki?

ON BEŞ

Pazartesi sabahı odama girmek beklediğimden çok daha zor oldu.

Annem çoktan içeri girmiş, yatak başını yükseltmek üzere satın aldığı ekstra sert yastıkları kabartıyordu. Doktor, nefes alışım henüz normale dönmediğinden ilk üç gün ayarlanabilir yatakta yatmam gerektiğini söylemişti ama öyle bir yatağımız olmadığından yastıklardan kale yapmak durumundaydık.

İşe gitmemek için hastalık izinlerini kullanabilmiş-ti, biliyordum ama öte yandan çıkıp yastık alacak kadar çok paramız da yoktu. Biriktirdiğim paralardan vermeyi önermiştim ama annem reddetmişti. Doktor Arnold aile hekimimizden olur aldığımızda garsonluğa dönebileceği-mi ama bu yaralı kolla da son derece belli olduğu üzere voleybolun bir süre rafa kalkacağını söylemişti.

Joanna's'a nasıl dönecektim bilmiyordum.

Voleybola nasıl dönecektim bilmiyordum.

Herhangi bir şeye nasıl dönecektim bilmiyordum.

Annem doğrulup omzunun üzerinden baktı. "İyi mi-sin?"

Hayır.

Hâlâ gözlerim odada dolanır halde kapının eşliğinde dikiliyordum. Her şey bıraktığım gibiydi, masamın üstünde duran ders kitabı ve dosya yığınları dışında. Muhtemelen bunları Sebastian getirmişti. Bu hafta, iki hafta boyunca kaçırdığım dersleri telafi etmem gerekiyordu.

Bu odaya girmek istiyor muydum ondan da emin değildim.

Her şey değişmişken odam aynı duruyordu, Megan'ın buraya son gelişi, yatağında bağdaş kurup oturuşu, ellerinin arasında sarı saçlarını kıvrması ya da duvara voleybol topu atıp tutarken Phillip'ten bahsetmesi hâlâ gözümün önündeyken içeri girmek doğru gelmiyordu. Zamanında geri sarıp da on üç yaşımıza gittiğimde onun kitaplarımın arasına dalması, yetişkin kitaplarını arayıp taradıktan sonra en açık saçık sahnelerini yüksek sesle okurken Dary'nin yüzünün domatese dönmesi gelmişti aklıma. Megan'la Abbi'nin *Dance Moms*'ta hangi dansçının en iyi olduğunu ya da sokak kavgası olsa hangi anneyi seçeceklerini tartıştıklarını duyabiliyordum. Dudağımın köşeleri yukarı kıvrılır gibi oldu.

Megan'ın cenazesine bile gidememiştim.

Gözlerimi kapatıp da hafiften sallanınca sağ elimi kapının menteşesine koydum.

“Lena?”

“Efendim?” dedim yutkunarak. “Ben...”

Artık ben neydim bilmiyordum.

Evdeydim. Hayattaydım ve evdeydim.

O arabadaki hiç kimse hayatta ve evinde değildi.

Hepsi toprağın altındaydı.

“Çok yorulduğun muhtemelen. Ayakta dikilmek yerine dinlenmen gerek.” Annem yatağın üstündeki örtüyü çekti. “Hadi bakalım, olman gereken yer burası.”

Ben yatağa girerken annem büyük bir ilgiyle örtüyü bacaklarıma örttü. Ardından daha büyük bir ilgiyle yanıma bir bardak su, bir kutu kola ile bir paket cips koydu. Anca dört bir yanıma ihtiyaç duyabileceğim ne var ne yoksa çevrildikten sonra odadan çıktı ve biraz sonra elinde başka bir şeyle döndü.

“Bunu hastaneye getirmek istemedim, özellikle de sen kimseyi görmek istemezken.” Yatağın yanına gelip elindeki uzattı. “Polis bunu çarşamba günü getirdi, diğer aileler... onlara ait olmadığını söylemişler.”

Cep telefonum.

“Senin için şarjda tuttum. Epey mesaj birikmiş.” Telefona şöyle bir göz attı. “Nasıl tek parça kalmış aklım almadı.”

Telefonumu yavaşça elinden alıp ekranını açtım. O kazadan nasıl kurtulmuştu acaba? Araç takla atmıştı ve Cody ağaca çarparken telefonum... elimdeydi.

Hatırlıyordum.

Abbi'ye mesaj yazıyordum.

Annemin birkaç telefon görüşmesi yapmak üzere alt kata indiğini söylediğini hayal meyal duyarken telefonuma bakakaldım. Telefon zerre kadar hasar görmemişti. Ekranında tek bir çizik bile yoktu. Nasıl mümkün olabilirdi?

Bakamadığım mesajlar, cevapsız çağrılar ve sosyal medya bildirimleri gördüm. Çok fazlaydı, aşırı derecede. Hepsini es geçip mesajlarımı açtım, Abbi'nin adını görene

dek sayfayı indirdim. Mesajlarını okumadım. Mesaj kutusuna dikkat kesildim, yarım kalmış mesaja.

Ben Megan'la gidiyorum. Seni rahatsız etmek

“Of Tanrım” diye fısıldayıp patlamak üzere bir bombaymış gibi telefonu yatağa bıraktım.

Mesajım hâlâ orada duruyor, gönderilmeyi bekliyordu. Bitirilmemiş bir düşünce. Aslında hiç gönderilmek istenmeyen bir mesaj. Yazdığım son şey olabilirdi. Emniyet kemeri birkaç santim daha gevşek olsaydı muhtemelen öyle de olacaktı.

Elimi saçlarıma atıp yüzümdeki tutamları çektim. Birkaç dakika hiç hareket etmeden oturdum. Birazdan nefes alıştırılmalarımı yapmaya başlamam gerekiyordu. Solunum aleti etajerin üzerindeydi. Bacaklarımın üzerindeki örtüyü çekip dikkatlice yatağın kenarına kaydım. Ayakta durunca biri mengeneyle ciğerlerimi sıkıştırıyormuş gibi geliyordu ama acıya aldırış etmeden masama gidip bilgisayarımı aldım.

Yatağa dönüp bilgisayarı açtığım gibi Google'a girdim ve yerel gazetenin adını yazdım. Site açıldığı anda aradığımı bulmam çok sürmedi.

Kazayla ilgili yazılar vardı.

İlki kazadan sonraki güne aitti, arabanın fotoğrafı vardı. Görüntüye bakarken elimi ağzıma götürdüm. Gece çekilmişti.

Böyle bir fotoğrafı yayınlamalarına nasıl izin verilebilmişti?

Araç öyle bir ezilmişti ki tanınmaz hale gelmişti. Ta-

vanı çökmüş, kapıları yerinden çıkmıştı. Pencereleeri kırılmıştı. Aracın bir yanı boylu boyunca açılmıştı. Ön camının bir kısmında sarı bir branda örtülüydü.

Chris önde oturuyordu.

Elimi fareden hızla çekerek bir süre o kazadan nasıl sağ kurtulduğumu merak ettim. Emniyet kemeri beni *böyle* bir şeyden nasıl kurtarabilmişti?

Haber yazıldığında henüz isimler verilmemişti. Aileler henüz hayatlarının paramparça olacağı haberini almamışlardı. İki hasta havayoluyla INOVA'ya taşınmıştı. İlk sebep olarak alkolden şüpheleniliyordu.

Geri tıklayıp manşetlere bakındım ve 'Alkolün Karıştığı Kazada Dört Öğrenci Öldü' başlığını görünce durdum. Salı gününün haberiydi.

Haberi uyuşmuş bir biçimde okudum, sanki arkadaşlarım değil de yabancı birileri hakkında bir şeyler okuyordum. Adları sıralanmıştı. Cody Reece (18). Chris Byrd (18). Megan Byrd (17). Phillip Johnson (18). Benim adım listede yoktu. Ben durumu kritik ama stabil olan 17 yaşındaki çocuk olarak geçiyordum.

Bir kişi dışında herkes araçtan çıkarılmış, biri tam olarak çıkarılamamıştı. Ön yolcu koltuğundaki branda geldi aklıma... Bu konuyu daha fazla düşünmek istemiyordum.

Sayfayı indirip okumaya devam ettim. İlk toksikoloji raporlarında sürücünün -Cody'nin- kanındaki alkol seviyesinin yasal limitin iki katı olduğu belirtilmişti. Salı günü, yani neredeyse bir hafta önce, toksikoloji raporlarının tam halini bekliyorlardı. O sırada Cody'nin kapının koluna uzanıp da kaçırıldığı görüntüsü geldi aklıma. Öf

ya ciddi misin? Sadece bir tane içtim, dediğini sanki yanımda oturuyormuşçasına net duyuyordum. Daha fazla okumak istemiyordum ama kendime engel engel olamadım.

Clearbrook Lisesi'nin bu cuma günü Hadley Lisesi'yle yapacağı maçta, takımın verdiği büyük kaybın saygısına hükmen mağlup olduğunu söyleyen habere göz gezdirdim. Oğlanlardan, onların sahadaki istatistiklerinden bahsediliyordu. Cody'nin Penn State'e kabul edilmeyi umduğundan, Phillip'in tıpkı Chris gibi WVU'ya gitmeyi planladığından.

Bir diğer haber dün yayınlanmış, Clearbrook sezona 'buruk' başladığından cuma günkü maçın ardından Clearbrook Lisesi'nde mumlarla anma töreni yapılacağı yazılmıştı. Ancak bu haberde başka bir şeyden daha söz ediliyordu: *Suçlamalardan*.

Kime karşı suçlamalar... Aman Tanrım. Afallamış halde satırları iki kez okudum, midem bulanıyordu.

Kaza soruşturması şu an için askıda. Yerel yetkililer arabadaki kişilerin reşit olmadığını ve Albert ve Rhonda Scott'a ait mülkten ayrıldıklarını belirtiyor. Söz konusu iki yetişkinin parti yapıldığı esnada evlerinde oldukları düşünülüyor. Soruşturma açılması durumunda reşit olmayan çocukları tehlikeye atmaktan, onlara alkol temin etmekten, ölüme sebebiyet vermekten ve ihmalden suçlu bulunabilirler.

Kahretsin.

Bunlar Keith'in anne babasıydı, evde olduklarını biliyordum. Onları evde, mutfakta görmüştüm. Haberdar oldukları ilk parti değildi.

Sersemlemiş bir biçimde haberin kalanını okudum ve... Bir şey yaptım, yapmamam gerektiğini bildiğim bir

şey ama yine de yaptım. İsimlerin yazdığı haberin altındaki yorumları okumaya başladım. “Dualarımız onlarla.” İkinci yorum “Ne büyük kayıp. Huzur içinde yatsınlar.” diyordu. Üçüncü yorum: “Reece’in oyununu görmüştüm. Çok büyük kayıp. Kesinlikle ulusal futbol ligine girerdi.”

“İçip de araba kullanılırsa işte böyle olur. Yazık!”

“Bırak alkollü kullanmayı, o yolda ayıkken bile araba kullanmak çok korkutucu. Aptallar.”

Yorumlar... gitgide kötüye gidiyordu. İnsanlar, yabancı insanlar, onları *-bizi-* tanıyorlarmış gibi yorum yapıyorlardı. Cody’yle Phillip’in arkadaşlarının, Megan ile Chris’in ailesinin bunları okuyabileceğini umursamadan korkunç, çok korkunç şeyler söyleyen yabancılar.

“Aptalca kararlar verdiler. Ve öldüler. Hikâyenin sonu.”

“Sarhoş sarhoş direksiyon başına geçen dört budala için ne demeye mumlarla tören yapıyoruz ki?”

“Dünya nüfusunu artırmalarından endişe etmeyeceğimiz dört kişi daha işte.”

“Parti verenin ebeveynleri cinayetten hüküm giymeli!!!”

“Kimseyi öldürmediklerine şükretmem beni kötü biri mi yapar acaba?”

“Neyse ki kimseyi öldürmediler! Geri zekâlılar.”

Yorumlar uzayıp gidiyordu; yüzlercesi... Yüzlerce yabancı kişi yorum yapmıştı; ‘dualar’ ile ‘zavallı aileler’ arasında gidip gelen yorumlar.

“Lena?” Annem kapıda beliriverdi. “Ne yapıyorsun?” Gözleri yüzümden bilgisayarıma kaydı. Hızlıca yatağa gelip ekrana baktı. Öne atılmasıyla bilgisayarı kucağımdan alması bir oldu, geri çekilirken de ekranı çat diye kapattı.

Sarsılarak ona bakakaldım. Tüm vücudumu bir titre-

me aldı. Yüzüm ıslaktı. Ağlamaya başladığımı fark etmemiştim. “Yorumları okudun mu?”

“Hayır.” Bilgisayarı masama koydu. “Bir kısmına şöyle bir baktım ama devamını okumama gerek kalmadı.”

“Neler söylediklerini... biliyor musun?”

“Bir önemi yok.” Yanıma, yatağın kenarına oturdu. “Hiçbir önemi...”

“Onlar hakkında böyle düşünüyorlar!” Bilgisayarımı gösterirken derin, düzgün nefesler almakta zorlandım. Sakinleşmem gerekiyordu, biliyordum. “Böyle hatırlanacaklar, değil mi?”

“Hayır. Böyle hatırlanmayacaklar.” Annem kolunu omzuma sardı. “Çünkü ne sen ne aileleri onları böyle hatırlayacak.”

Gel gör ki doğru değildi, tüm dünya onları sonsuza kadar bambaşka bir gözle görecekti. Artık Megan, Cody, Phillip ve Chris bundan ibaretti. Kanlarındaki alkol seviyesine ve kötü seçimlere indirgenen dört can. Onlar artık buydu.

Futbol yıldızları değillerdi.

Üniversitede gidecekleri bölüme karar verememiş öğrenciler değillerdi.

Voleybol sahasının çetin cevizi değildi.

Her şeyi bir kenara bırakıp oğlanın teki hakkında yakınmalarını dinleyen bir arkadaş değildi.

Gelip sorular soracak kadar arkadaşının geleceği için endişelenen bir çocuk değildi.

Korkunç bir tişört zevki olan bir oğlan değildi.

Ne olursa olsun her daim insanın yüzünü güldürebilen kişiler değillerdi.

Onlar artık yasal alkol limitini iki kat aşmış kişilerdi.
Düşüncesiz ve sorumsuzlardı.

Kendilerini gen havuzundan silmiş kişilerdi.

Bunu başlarına *kendileri* getirmişlerdi.

Aptal kararlar alıp ölen *aptal* çocuklardı.

İbretlik vakaydılar.

Onlar artık bunlardan ibaretlerdi.

Tüm hayatları artık içki içip araba sürmenin tehlikelerine konu olan lanet bir okul sonrası eğlenceden ibaretti. Buydu işte, bu kadardı.

Bundan nefret ettim.

Çünkü doğruydı.

ON ALTI

Okul dağıldıktan yaklaşık otuz dakika sonra alt kat-
tan seslerini duydum. Üst kata kadar çıkıyordu. Ne de-
diklerini anlamıyordum ama annemin onları engelleme-
yeceğini biliyordum.

Panikle yataktan fırlayıp balkon kapısına baktım.
Oradan kaçabilir miydim? Komik olurdu. Kaçmaya kal-
kışacak olursam kaburgalarım bedenimden ayrılabilirdi.
Nereye gidecektim? Sıkışıp kalmıştım.

Abbi'yle Dary geliyorlardı.

Merdivenden çıkan ayak sesleri yaklaştıkça vücudum-
daki her bir kas gerildi. Ciğerlerime bir acı yayıldı, artık
ağrılar için hastanedeki o güçlü ilaçlar yoktu. Bazı ilaçlar
yazılmıştı ama henüz almamıştım.

Ödev ve kaçırdığım derslerle dolu dosyayı düşürünce
göğsümdeki baskı arttı.

Kapıdan ilk giren Abbi oldu. Odamın içine girip durdu.
Dary de hemen arkasındaydı, Abbi sonsuzluk gibi gelen
bir süre hareket etmedi. Oda, artık olmayan şeyleri tem-
sil ettiğinden olsa gerek içeri giremiyordu sanki. Ben de
aynen böyle hissetmişim.

Bukleleri yüksek ve sıkı bir topuzla toplanmıştı. Gözlerinin altındaki morluklar şiş şişti. Dary nihayet onun yanından geçip odaya girdi ve o da bir o kadar... Darma-
dağın görünüyordu.

Siyah, hırçın saçları jöleyle geriye yatırılmıştı. Beyaz çerçeve-
li gözlüğü şişmiş gözlerini saklayamıyordu. Dary normalde tuhaf tuhaf şeyler giyerdi. Bugün ise üzerinde sadece kot pantolon ve V yaka, düz bir tişört vardı. Parlak renkler yoktu. Acayip elbiseler, pantolon askıları yoktu.

“Bok gibi görünüyorsun” dedi Abbi sonunda boğuk bir sesle.

Dilim damağım kupkuru oldu. “Bok gibi... hissediyorum.”

Dary bir anda çöken yüzüyle yürüyüp yatağıma oturdu. Abbi de sandalyeye çökerken Dary bacaklarına doğru eğilip dirseklerini yatağa yerleştirerek yüzünü elleri arasına gömdü. Omuzları sarsılıyordu, bir şey söylemek istedim, rahatlatmak istedim.

“Çok üzgünüm.” Dary’nin sesi boğuk çıkıyordu. “Abbi’ye kendimi salmayacağımı söylemiştim.”

“Söyledi.” Abbi bacaklarını kaldırıp kollarını dizine doladı. “Bana söz verdi.”

“Ben... Seni çok özledim.” Gözlüklerini başına kaldırıp gözlerindeki yaşları silerek doğruldu. “Annen ziyaretçi istemediğini söyleyince seni görmek için, iyi olduğundan emin olmak için beklemek zorunda kaldık.”

“Bu konuda sinirlenmemeye çalışıyorum” dedi Abbi çenesini dizlerine dayayarak. “Ama haberleri Sebastian’dan almak çok sinir bozucuydu.”

“Özür dilerim.” Yastıkların aşağı kaymamasını sağla-

arak dikkatlice arkama yaslandım. “Sebastian biraz... zorla girdi sayılır.”

“Biraz zaman istedin. Bunu anlamaya gayret ediyorum ama...” Dary ellerinin tersini gözlerinin altına sürdü. “Cidden zordu.” Durdu. “Her şey çok zordu.”

“Öyleydi” diye itiraf ettim usulca.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Dary ellerini indirip doğrulurken.

“Daha iyi. Ağrılı.”

Gözlüklerini taktı. “Göğsünden n’aber? Ciğerlerinden? Solunum aleti o yüzden mi?” Ders notlarının yanında duran alete baktı.

Başımı sallayarak onayladım. “Evet. Doktor tamamen iyileşeceğimi söylüyor ama bunu bir iki hafta günde birkaç kez kullanmam gerekiyor.”

“Kolun?” Bu defa Abbi sordu.

Sol kolumu kaldırırken yüzümü ekşittim. “İyileşecek. Birkaç haftaya alçı çıkacak umarım.”

Abbi gözlerini koluma dikti. “Ee... Peki voleybola ne olacak?”

“Bilmiyorum.” Yastıkların üzerinde huzursuzca kıpırdandım. “Şu an pek onu düşünmüyorum.”

“Ben kolumu kırdığımda altı hafta kadar alçıda kalmıştı.” Dary kaşlarını çatı. “Off ya, o yazı hatırlıyorum da alçının altında zehirli sarmaşık vardı sanki. Ayhh. İşkence gibiydi.”

Gözucuyla Abbi’ye baktım. Gözü artık alçımda değil, yatağın ucundaydı. “Eee... Siz nasılsınız?”

Abbi neşeden yoksun bir kahkaha attı. “Bu soru artık ne anlama geliyor bilmiyorum bile.”

“Nasıl desem...” Dary gözlerini kapatarak başını sağa sola salladı. “Megan... çılgının tekiydi. Burada olmaması çok garip geliyor, sesini duymamak, bahçede falan bir kedi gördüğünde heyecanlandığını görmemek. Sadece... artık hiçbir şey eskisi gibi değil.”

“Kazayı hatırlıyor musun hiç?” diye sordu Abbi aniden.

İçimi bir ürperti aldı. “Biraz. Böyle, diyaloglar gidip geliyor kafamda.”

“Annen beyin sarsıntısı geçirdiğini ve hatırlamakta zorlandığını söylemişti” dedi Dary.

Başımı yukarı aşağı sallayıp onayladım.

“Yani hiçbir şey hatırlamıyor musun?” diye sordu Abbi yeniden ve gözlerim bir anlığına ona kaydı.

“Çok değil” dedim bunu söylediğim için kendimden nefret ederek. “Ama... sana gittiğimi haber vermek için mesaj atıyordum... Onu hatırlıyorum.”

“Ben mesaj almadım hiç.” Abbi ayaklarını yere indirdi.

“Çünkü... gönderme şansım olmadı.”

Dary gözlerini kapattı. “Hatırlamadığını biliyorum ama sence... acı çektiler mi?”

Ellerimi üzerimdeki örtüde dolaştırırken titrek bir nefes aldım. “Sanmıyorum. Cody’nin de acı çektiğini sanmıyorum.”

“Hiç uyanmadı” dedi Abbi sessizce.

Söyleyecek söz bulamayarak başımı iki yana sallarken gözlerim ikisi arasında mekik dokudu. Megan’ın yokluğu odada ağır, adeta elle tutulur şekilde hissediliyordu.

Dary yatağında, Abbi bilgisayar sandalyemde oturmaya devam ederek bir süre daha kaldılar. Okuldan, Megan’dan, cenazesinde çalan şarkılardan söz ettiler.

Keith'in ailesinin karşı karşıya kalabileceği cezalardan ve Keith'in tüm bunların üstesinden gelmeye çalışmasından bahsettiler. Çoğunlukla Dary konuştu.

Ben daha ziyade hareketlerle dahil olmuştum; başımı salladım, gerektiği zaman cevap verdim ama oradaydım diyemem. Kafam yüzlerce kilometre uzaktaydı. Akşam yemeği saati yaklaşırken ayaklandılar, Dary vedalaşırken bana sarıldı.

Abbi de beni kucaklarken en az Dary kadar dikkatli davrandı. "Biraz zamana ve mesafeye ihtiyacın olduğunu biliyorum" dedi alnını başımın kenarına bastırarak. Sesi o kadar alçaktı ki bir tek ben duyabiliyordum. "Senin için zor olduğunu biliyorum ama bizim için de zor. Bunu aklından çıkarma. Bize tam şu an ihtiyacın var." Sesi çatallaştı, omzunun üzerinden Dary'nin başını eğip kaldırdığını gördüm. "Bizim de şu an sana ihtiyacımız var."

* * *

Kapının kolunun dönme sesini duyunca başımı kaldırıp baktım. Balkon kapısının öte yanında bir karaltı vardı. Solunum aletini kenara koyarken kalbim tekledi. Kapı açıldı, Sebastian içeri girip kapıyı kapattı.

Yatağa yatmak üzere giyinmişti, altında pazen pijama, üzerinde beyaz bir atlet vardı. İyi görünüyordu. Gerçi her zaman iyi görünürdü' ama bunun bilincinde olmak, bunu görmek istemiyordum. Bunu artık yapmamam gerekiyormuş gibi geliyordu.

O hakkı kaybetmişim gibi.

“Sana mesaj atmadım” dedi yatağa gelip oturarak. “Cevap vermezsin diye düşündüm.”

“O zaman neden geldin?”

Dudağının kenarları yukarı kıvrıldı. “Nedenini biliyorsun.”

Bir kaşımı kaldırdım. Ben daha bir şey söyleyemeden hareket etti. Yatağa çıktı ve sırtını geriye verdi. Artık omuz omuza duruyorduk. Kalça kalçaya. Bu tarz yakınlasmaya eşlik eden o yoğun farkındalık hissi yine ortaya çıkmıştı. Tenimi bir ürperti dalgası sardı. Bu... Bu doğru gelmiyordu. Bu *farkındalık* hissi. Olanlardan sonra sanki artık böyle şeyler hissetmemeliydim. Doğru değildi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Rahat bir pozisyon alıyorum” diye yanıt verdi sırtarak. “Bir süre burada kalmayı planlıyorum.”

Ağzım bir karış açıldı. “Bilmem fark ettin mi ama şu sıralar çok çabuk yoruluyorum. Dinlenmem gereki...”

“On bir yaşındayken mono geçirmiştin, hatırlıyor musun?” diye sordu pat diye.

Kaşlarımı çattım. Herhalde hatırlıyordum. Ateş resmen benden bir parça olmuştu. Başım çatlayacak gibiydi. Dary’den kaptığıma emindim.

“Ailelerimiz bizi birbirimizden uzak tutmak istemişti. Babam benim de yakalanmamdan ve küçükler ligini kaçırmamdan korkuyordu.” Alçak sesle güldü. “Her neyse, yalnız olduğun için üzgündün, mızımızlanıp duruyordun...”

“Mızımızlanmıyordum” diye çıkıştım. “Günlerce tek başıma odama tıkılıp kalmıştım, ya uyuyordum ya sıkıntıdan ölüyordum.”

“Hastaydın ve yalnız olmak istemiyordun.” Durup ona bakmamı bekledi. “Beni istiyordun.”

Yüzümü ateş basarken kaşlarım yukarı kalktı. Kafası falan mı iyiydi bunun? “Özellikle *seni* istemiyordum, herhangi birini isti...”

“Her zaman beni istedin.” Sözümü kesip gözlerime baktı. “Herhangi birini değil, *beni*.”

Dudaklarım aralanırken ona sadece birkaç saniye bakabildim. Bir anda aklıma partinin olduğu gece üşüştü. Havuzun yanındaki halimiz. Beni öpeceğini düşünmem. O geceki tartışmamız. O akşamdan önceki pazartesiye düşündüm, göl kenarını. Onu öpmüştüm ama artık kendime bunları düşünme hakkı tanımıyordum, adil gelmiyordu.

“Diyeceğim o ki beni burada istememe nedeninin yorğun olmanla bir ilgisi yok. Neden istemediğini biliyorum. Ya da en azından kısmen anladığımı düşünüyorum, beni isteme kısmını sonra konuşuruz” dedi kollarını göğsünde gevşekçe bağlayarak. “Ama şu an Abbi ve Dary’yle görüşmen nasıl gitti onu öğrenmek istiyorum.”

Benim onu isteme kısmını daha sonra mı konuşacaktık? Olsa olsa etrafta olmayacağımdan emin olacağım bir *daha sonra* olurdu bu.

“Bir yere gitmiyorum.” Diziyle dizimi dürttü. “Konuş bakalım.”

Birkaç saniye sonra gözlerimi televizyona çevirdim. İçten içe onu göndermem gerektiğini biliyordum. Ona onu gerçekten istemediğimi söylersem giderdi. Bundan mutlu olmazdı ama giderdi. Ama televizyona bakarken gitmesini istemediğimi biliyordum. Yalnız kalmak istemiyordum. Arkadaşlarımı istiyordum.

Onu istiyordum.

“Onları görmek iyi geldi” diye itiraf ettim genizden gelen bir sesle. “Burada olduklarını nereden öğrendin? Evi mi gözetliyordun?”

“Belki de.” Yine kıkırdadı. “Hayır, okuldayken bana geleceklerini ve gerekirse içeri zorla gireceklerini söylemişlerdi. Seni gerçekten çok özlediler Lena. Geçen hafta onlar için cidden çok zor geçti.”

“Biliyorum.”

Bir müddet sessiz kaldı. “Megan onların da arkadaş-
sıydı.”

Suçluluk bir yılan gibi iç organlarıma dolandı. “Onu da biliyorum.”

“Bildiğini biliyorum ama kafanda bir şeyler dönüyor.”

Elimi yorganımın üstünde gezdirirken söylemek istediğim çok şey varmış ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyormuşum gibi hissediyordum. “Kafamda şu an bir dolu şey dönüyor.”

“Gayet anlaşılır bir durum” diye mırıldandı. “Benim de şu an kafamda bir dolu şey dönüyor. Tuhaf. Cody’nin bana söylediği bir şeyi düşünerek uyanacakmışım gibi geliyor. Ya da ona söylediğim salakça bir şeyi.”

Genzim yanarken gözlerimi kapattım.

“Bugün sınıfta biri komik bir şey söyledi ve aklıma ilk gelen şey onu Phillip’e söylemek için sabırsızlandığımdı. Acayip hoşuna gider dedim. Sonra söyleyemeyeceğimi hatırladım” dedi. “Dün yemekhaneye girince sana bakındım.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Onları özledim Lena.” Omzunu hafifçe benimkine bastırdı. “Seni özledim.”

Gözlerimi açıp kendimi bırakarak ona doğru yaslandım. “Ben buradayım gerçi.”

“Öyle misin gerçekten?”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırdım. “Evet.”

Sebastian uzunca bir an konuşmadı. “Onlardan bahsetmek iyi bir şey biliyor musun? En azından yas danışmanları öyle söylüyor.”

Megan ve oğlanlardan bahsetmek göğsümde patlayan bir kurşun gibi canımı acıtmıştı, o yüzden nasıl oluyor da iyi hissettirdiğini anlayamıyordum.

Ben cevap vermeyince Dary’nin sorduğu soruyu sordu. “Kazayı hatırlıyor musun?”

Ben de kızlara verdiğim cevabın aynısını verdim. “Bölük pörçük.”

Başını yavaşça yukarı aşağı salladı. “Neden... Neden benim yerime onlarla gittiğini biliyor musun?”

Altıncı hissim bana onun, köşe bucak kaçtığım bir şeyden konuşmak istediğini söylüyordu. Bu soruya nasıl yanıt vereceğimi bilemiyordum. Sebebi şu an aşırı aptalca görünürdü. Aşırı saçma. Ama ‘bilmiyorum’ demekten gına gelmişti ve yarı doğru yarı yalan konuşmaktan çok yorulmuştum. “Skylar ile birlikteydin... Rahatsız etmek istemedim.” Gözucuyla ona bakınca ne dediğime dair zerre kadar fikri yokmuş gibi görünüyordu. “O geldikten sonra seni görmedim. Gelip aranmak da istemedim. Ne bileyim... yalnız vakit geçirmek falan istiyorsunuzdur dedim.”

Yüzünde çözemediğim bir duygu belirdi ve başını çevirdi. Çenesindeki bir kas seğirdi. “Hay lanet” diye mırıldanarak parmaklarını saçlarından geçirdi. Parmakları çıtırdadı. “Neden Skylar ile yalnız kalmak isteyebileceği-

mi düşündün bilmiyorum ama gelip de araya girsen pek minnettar olurum. Ne bileyim, partide eğleniyorsun sanıyordum.”

Örtünün altından ayaklarımı üst üste koydum. “Peki.”

“Hayır. Cidden.” Elini indirince saçını alına düşürdü. “Skylar yeniden... bir araya gelelim diyordu. Ben de onca saat ona böyle bir şey olmayacağını anlatmaya çalışıyordum. Kızgın ve üzgündü. Ağladı falan.”

Şaşkına döndüm. “Skylar’a dönmüyor musun yani?”

“Hayır” diye güldü. “Baharda ayrıldığımızda bitmişti. O kadar. Geri dönüşü yok. Onunla ilgisi yok, onu hâlâ önemsiyorum ama öyle bir şey olmayacak.”

Bir yanım, eski bir yanım ağzından çıkan her bir sözcüğü alıp ayrı ayrı incelemek istedi. Söylediği *her şeyi*. O eski yanım onun doğruyu mu söylediğini yoksa hislerimi incitmemek için olanları önemsizmiş gibi mi göstermeye çalıştığını anlamak istedi.

Yeni yanım ise şu an bunu yapmıyordu.

Sebastian’ın bu konuda yalan söylemek için bir nedeni yoktu.

“Onunla konuşurken Abbi’den mesaj geldi, Megan’la seni arıyordu.” Bu defa eliyle çenesini ovuşturdu. “Partiden ayrılan insanların bir kısmı kazayı görmüşler, Chris’in arabasını tanımışlar ve yol kapandığından partiye geri dönmüşlerdi. O anda bir şeyler olduğunu anladım. Seni aramaya çalıştım. Mesaj atmaya.”

Cevapsız çağrılar ve mesajlar, telefonumda görülmemiş ve okunmamış şekilde duruyordu.

Aldığı nefesi sertçe geri verdi. Birkaç saniye geçti. “Nasılsın, gerçekten?”

Bu basit soru beni ortadan ikiye yardığı gibi duvara fırlatarak ufak bir çatlak yarattı. “Haftaya okula gitmek istemiyorum” diye fısıldadım. “İnsanların yüzüne bakabilir miyim bilmiyorum, kalkıp da...”

“Kalkıp da ne?..”

Arkadaşlarının ölümüne neden olmuşken.

Bu sözcükleri düşününce kalbim deliler gibi çarpmaya, genzim tıkanmaya başladı. Okula dönmeye hazır değildim. İstiraptan, acıdan ve bu suçluluktan konuşmaya hazır değildim. Bu karmaşayı, acı duyguları dile getirmeye hazır değildim. Sevdığım arkadaşlarıma, bunca zamandır âşık olduğum çocuğa bu olanları aslında engelleyebileceğimi nasıl itiraf edeceğimi bilemiyordum. İşleri bu hale getirmeyebileceğimi.

“Pekâlâ” dedi. “Artık konuşmak zorunda değiliz.”

İçimde bir yumru oluştu. “Teşekkür ederim.”

“Her şey er ya da geç düzelecek.” Uzanıp sol elimi buldu, parmaklarını parmaklarımdan geçirdi. “Nereden biliyorum biliyor musun?”

“Nereden?” Gözlerim onları açık tutamayacağım kadar ağırlaşıyordu.

Parmaklarımı sıktı. “Balkon kapısını kilitlememişsin.”

ON YEDİ

Salı öğleden sonra yatağımın ortasına oturup telefonuma daldım. Annem alt katta, evden halledebileceği birkaç hesapla ilgileniyordu. Sabah bana babamla konuştuğunu söylemişti. Hastaneden bu yana bu konuyu ilk açıyordu.

Hayatımda daha çok *var olmak* için çaba sarf edecekmiş, ne demek oluyorsa bu.

Bir şeylerin farklı olması gibi bir beklentim yoktu. Babam yine zaman zaman arardı, ben de cevap vermezdim. Ölmeme ramak kalması çok şeyi değiştirmişti ama bunu değil.

Yatakta yanımdaki boşluğa bakınca dün geceyi düşündüm. Sebastian saat kaçta gitmişti bilmiyordum, uyu-yakalmıştım. Tek bildiğim sabah uyandığımda yoktu. *Her şey er ya da geç düzelecek.*

Düzelecek miydi cidden? Bu sabah uyandığımda, henüz uyku sersemiyecekken düzeleceğine inanır gibi olmuştum. Ta ki hareket edip de göğsüme bir sancı saplanana dek.

Arkadaşlarımdan öldüğü aklıma gelene dek işlerin düzelebileceğini düşünmüştüm.

Onları ölümden kurtarabileceğimi hatırlayana dek.

Keskin bir nefes alıp o yanma hissi kaburgalarımaya yayılırken acıyla yüzümü buruşturdum. Güçlölkle yutkunurken huzursuzluğım ve rahatsızlığım gitgide arttı.

Bu sabah Koç Rogers aramıştı. Annem telefonu bana uzatana dek kim olduğunu bilmiyordum, o noktada da artık geri çevirmek olmazdı.

Telefonu titreyen bir elle alırken midem düğüm düğüm olmuştu. Koçun sesi katıydı. Benden daha kısa süre uzakta kalan kızlar bile takımdan atılmışlardı.

Alnımı ovuşturdum. Koç nasıl olduğumu sorduğunda iyileşiyorum dedim. Kolumu sorduğunda alçının birkaç haftaya çıkacağını söyledim.

Takımdaki konumum hakkında dürüst konuştu ama beni maçlarda ve antrenmanlarda görmeyi ümit ettiğini söylediğinde şaşırdım. Takımda hâlâ bir yerim olduğunu söylediğindeyse resmen şoka uğradım.

Böylesi bir karar beklemiyordum.

Koç küçükler takımındaki kızlardan birini alacak, duruma göre hareket edecekti. Sanırım tamam dedim.

Megan'ı ya da oğlanları sormadı.

Bir yanım annem ona bir şeyler söyledi mi diye merak ediyordu, yani nasıl olurdu da Megan'dan söz etmezdi? Takım için ne kadar önemliydi, kaptandan bile iyiydi. Kesinlikle üniversite takımında yer alacaktı.

Alırdı.

Kesin alırdı. Koç kendime iyi bakmamı, beni gelecek hafta görmeyi ümit ettiğini söyleyerek konuşmayı bitirdi. Telefonu kapatınca annem gelip aldı, ben de oturup kendi telefonuma baktım; okunmamış mesajlar, dinlemediğim sesli mesajlar olduğunu biliyordum. Ama şu an onlara

kafa yoramıyordum, kafamda sadece koçun söyledikleri vardı.

Beni takımda istiyordu ama ben... Ben kendimi bir türlü orada göremiyordum. Takımla seyahat etmek, tribünlerde oturup voleybola Megan sayesinde başlamamış gibi davranmak. Artık burada olmaması sorun değilmiş gibi yapmak.

Gözlerim dolabımdaki dizliklere kaydığında biliyordum.

Yataktan çıkıp dolaba yürüdüm. Yaralı kolumu kaburgama yakın tutarak eğildim, dizlikleri kaptığım gibi dolabın dibine, kotların ve kitapların arkasına tikiştirdim. Sonra da kapıyı kapatıp geri çekildim.

Onlara bir daha ihtiyacım olmayacaktı.

* * *

Cumartesi sabahı Lori mutfak masasında oturuyordu, ayaklarını sandalyeye koymuştu. Annem evde olsaydı kafayı yerdi ama dışarıda binlerce iş halletmekle meşguldü. Radford'la Clearbrook arası uzak olduğundan normalde Lori hafta sonları eve gelmezdi ama annem ciğerlerim falan söner korkusuyla tek başıma kalmamı istemiyordu.

Hayati tehlike yaratan yaraların üzerinden iki hafta geçmişti ve vücudum büyük oranda iyileşmeye başlamıştı. Soluğum çabuk kesiliyor, kaburgalarım, kolum günün her ânı sızlıyordu ama yüzümdeki morluklar solmuştu, çenem artık ağrıyıyordu.

Hayattaydım işte.

Mutfak masasının etrafında daireler çiziyordum kıs-

men Şu an ayakta ve mümkün olduğunca hareketli olmam gerektiğinden, kısmen de oturmakla sorunlarım olduğundan. Yürümek kaburgaları sarsıyordu ama bu acıya alışmıŐtıam artık.

Lori portakal soyuyordu, kokusu tüm mutfağa yayılmıŐtı. “Babam hâlâ Őehirde, biliyor muydun?”

Buzdolabıyla eviye arasında durdum. Annem onunla konuştuğunu sylemiŐtı ama hâlâ burada olduğundan bahsetmemiŐtı. Seattle’a döndü sanıyordum. “Ne?”

“Evvet.” Portakal kabuğunu yanında duran kâğıt havluya bıraktı. “Siti olan otellerden birinde kalıyor. Hani uzun kalıŐlar için falan.”

“Ne kadar kalacakmıŐ?”

Omuzlarını silkti. “Bilmem. Bu akşam yemekte buluŐacaĐız. Sen de gelsene.”

Güldüm ama anında pişman oldum. Gülmek canımı acıtıyordu. “Almayayım, kalsın. Sağ ol.”

Lori gözlerini devirirken portakaldan bir dilim kopardı. “Bu yaptığın hiç hoş değil.”

Yorumuna aldırmadan yürümeye devam ettim. “O otelde kalmayı nasıl karŐılıyor? Pahalı olsa gerek.”

“Durumu iyi” dedi. “Para biriktiriyor. Onunla konuŐsan sen de bilirdin.”

“Ah demek durumu otelde uzun süre kalacak kadar iyi.” öfkelenerek buzdolabının önünde durup kola aldım. “Ne Şahane!”

Lori son dilim portakalı da ağzına attı. “Annemin durumu da o kadar kötü değil.”

“Hiç de kolay olmadı ama” diye parlardım. “Sen de biliyorsun.”

Oturma odasına gidip televizyonu açtım. Kanepeye yayılıp kanalları dolaşmaya başladım. Lori de peşimden odaya geldi ama tam oturacakken zil çaldı.

“Ben bakarım” dedi ve gerisingeri dönüp gözden kaybolarak antreye gitti.

Sebastian olamazdı. Pazartesi den beri her akşam geliyordu zaten. Her. Akşam. Şu saatte hâlâ antrenmanda olmalıydı. Her. Akşam.

Lori’nin “Burada, burada” dediğini duydum.

Saniyesine Dary kemerli kapıdan oturma odasına girdi. “Hey.” El sallayarak selam verdi. “Çok sıkıldım.”

Dudaklarım ufak bir sırtıyla büzülünce garip geldi, o zamandan beri... o cumartesi gecesinden beri gülümsemediğimi fark ettim. “Sen de buraya gelmeye mi karar verdin?”

“Evet.” Koltuğa oturdu. “Canım sıkılınca kalkıp geliyim ve...” Gözlerini kısıp televizyona baktı. “Seninle beraber Antietam Savaşı’nı seyredeyim dedim.”

Lori yüzünü buruşturarak kanepeye oturdu. “Keşke evde kalsaydım diye dövünürsün ona göre.”

“Hiç de bile.” Dary bacaklarını altına aldı. “Annem dolapları düzenlemek istiyor. Abartıyorsun diyebilirsiniz ama inanın abartmıyorum. Eve geldiğimde elinde *listeyle* beni bekliyordu. Ben de yalan uydurup sana derslerinde yardımcı olmam gerektiğini söyledim. Sonra da buraya yürüdüm işte, bu arada eylül eylül bu ne sıcak ya?”

“Küresel ısınma.” Lori uzaktan kumandayı alıp televizyonu sessize aldı. “Abbi nerede?”

İrkilerek alnımı buruşturdum. Abbi pazartesi den sonra bir tek çarşamba uğramış, onda da çok kalmayıp

Dary'yi bırakarak gitmişti. O günden beri de ne mesaj atmış ne aramıştı.

"Ailesiyle beraber" dedi Dary. "Bugün bir işleri varmış."

Bir şey demedim çünkü yalan olduğunu biliyordum. Annesi cumartesi hastanede çalışıyordu, anne babasıyla olan durumu da düşününce maaile bir gün geçirdiklerinden şüpheliydim.

Önceden yediğim muz midemde ekşidi. Abbi beni görmek istemiyordu ve bunun için pek çok nedeni vardı. Onu suçlayamazdım.

"Okula pazartesi mi başlıyorsun salı mı?" diye sordu Dary.

"Dün doktora gittim. Pazartesi sabah beni yeniden görmek istedi, her şey düşündüğü gibi giderse salı günü başlarım."

Dary elini kısacık saçlarından geçirdi. "Okula dönme-ye hazırsındır artık desene."

"Pek değil" diye mırıldandım. Midemde bir yumru oluşuverdi.

Kaşlarını çattı. "Cidden mi? Ben şimdiye keçileri kaçırmıştım ki sen okulu gerçekten seven birisin."

Keçileri kaçıırıyordum, okulu da seviyordum ama okul demek, herkesle yüzleşmek demektir ve...

"Herkes seni görmek için can atıyor" dedi Dary, yaşadığım tereddüdü görmüştü belli ki. "Bir sürü kişi nasıl olduğunu soruyor. Herkesin aklı sende."

Kolamdan bir yudum alırken Sebastian'ın bana getirdiği kartı hatırladım. Hâlâ masamda, kahverengi torbasında duruyordu. "Sadece... Onlar olmadan aynı olmuyor."

Düşündüklerimden ufak bir parçayı itiraf etmiştim. Tıpkı pazartesi gece Sebastian'la olduğu gibi, ona da okula gitmek istemediğimi söylemiştim.

Dary gözlerini indirdi, omuzları aldığı derin nefesle kalktı. "Olmuyor. Gerçekten olmuyor ama... zamanla kolaylaşacak."

Öyle mi olacaktı?

Bir nefes daha aldı, konuşurken sesi titriyordu. "Neyse, ödevlere yetişebildin mi?"

Konunun değişmesine sevinerek rahatladım. "Eh, aşağı yukarı. Çoğunlukla okuma ödevlerini ve kolay çalışmaları yaptım."

"Güzel. En azından derslere yetişeyim derken canın burnundan gelmez." Dirseklerini kolçağa koydu. "Eee, Sebastian'la işler ne âlemde?"

Lori yeniden yüzünü buruşturdu. "Herif burada yaşıyor resmen."

Ona ters ters baktım. "Hayır ya ne alakası var?"

"Eskiden kötüydü sanıyordum" diye devam etti bana kulak asmadan. "Evde lanet bir erkek kardeşimiz vardı sanki. Ama şimdi, sürekli burada."

Dary kahkaha attı.

"Sen sürekli burada bile değilsin" diye iğneledim. "Ağzından çıkanı kulağın duymuyor."

"Senin nefes alıştırmanın saati gelmedi mi?" diye taş atarken gevrek gevrek sırttı.

Gözlerimi devirdim. "Ne demeye Sebastian'la nasıl gittiğini sorduysan?"

Domuz gibi kıkırdayan şimdi de Dary'ydi. "Yapma Lena ya. Sırf bir hafta yokuz diye öpüşmeyi, kavgayı fa-

lan bilmiyor değiliz herhalde...” Dary bir anlığına durunca kaskatı kesildim. Başını iki yana salladı. “Abbi gelişmeleri aktardı.”

Abbi’nin şu an burada olmaması iyi olmuştu muhtemelen, ensesine bir tane geçiresim vardı.

“Bir dakika, bir dakika.” Lori doğrudan gözünü bana dikti. “Sebastian’ı mı öptün?”

Ağzımı açtım.

“Evet” diye cevapladı Dary benim yerime. “Söylenene göre gölde.”

“Eh artık geç bile kalınmıştı!” Lori gülerek yeniden arkasına yaslandı. “Ah ya, dur şu veledi görene kadar bekle sen. O kadar se...”

“Sakın ona bir şey diyeyim deme. Lütfen Lori. Öyle... Bilmiyorum. Öyle olmaması gerekiyordu. O beni öpmedi. Bir anda olan öylesine bir şeydi...”

“Birini öpmek hiç de öylesine olan bir şey değildir.” Lori başını yana eğdi. “Bal gibi biliyorsun sen de.”

“Abbi o seni havuza attıktan sonra tartıştığınızı söyledi. Ona daha sonra anlatacaktın herhalde.” Dary yanağını yumruğuna yasladı. “Neyin kavgasını ediyordunuz? Ve sakın sallayayım deme, Abbi’yle... Megan’a ondan *hoşlandığını* itiraf ettiğini biliyorum, hepimiz biliyorduk zaten.”

“Pek öyle sayılmaz” diyerek derin bir of çektim ve odada kaçacak yer arandım. Olanlardan sonra Sebastian’dan bahsetmek tuhaf geliyordu, yanlış hatta. Ama ikisi birden gözlerini yüzüme dikmiş bakıyor, onlara hiç de garip gelmiyormuşçasına bekliyorlardı. “Beni havuza attığında beni öpeceğini sanmıştım. Ben de sinirlendim, yürüyüp gittim. Şey... Cody’yle konuşuyordum” dedim göğsüme

saplanan keskin acıyla nefesim kesilerek. “Sebastian çıkageldi sonra ne ara, nasıl tartışmaya başladık ben de bilmeyorum. O bir şeyler söyledi, ben karşılık verdim derken onun beni öpeceğini sandığımı yumurtlayıverdim ama tam o sırada Skylar geldi, ben de gittim.”

Durup gözucuyla Dary’ye baktım. “Bana Skylar’a dönmediğini söyledi.”

“Bana da öyle geldi. Okulda onunla takılmıyor” dedi tavana bakarak. Dudaklarını büzdü. “Skylar’ı onun yanına giderken gördüm gerçi. Ama Sebastian pek de memnun görünmüyordu hani. Yani kibar davranıyordu tabii ama hani şöyle bir anda çıkıp onu kurtarması için çaresizce en iyi arkadaşına ihtiyacı var gibiydi ki biz kendisine Lena diyoruz.”

Başımı sağa sola sallarken kıkırdadı.

“Ne hikâye be! Ama şöyle az geri saralım. Onu öptün değil mi?” diye sordu Lori. “Annem biliyor mu? Çünkü gecenin birinde onun odana gizli gizli girdiğini bilmediğini sanıyorsan bir de bunu öğrendiğinde gör sen şenliği.”

Gözlerim alabildiğine açıldı. “Geldiğini biliyor mu?”

Lori, başımın yavru köpek gibi okşanmasına ihtiyacım olduğunu düşünüyormuşçasına bir kahkaha attı.

Off.

Bu hiç iyi olmamıştı işte.

“İkiniz günün birinde evleneceksiniz ve çok şirin olacak, böyle vıcık vıcık” dedi Dary.

“Ben öyle demezdim” diye karşı çıktım iyi olan kolumu kaldırarak. “Artık bu konuyu kapatsak?”

“Başka bir geliş sebebim daha vardı.” Dary gözlüklerini kaldırdı. “Mezarlığa gitmek ister miydin?.. Senin ara-

banı kullanabilirim.” Ablama baktı. “Ya da Lori götürür ikimizi.”

Göğsüme bir ağırlık çökerken kanım çekildi. Mezarlığa gitmek? Cody’yle Phillip’in mezarını görmeye? Megan’la Chris’in? Daha toprakları taze taze duruyordur. Üstünde çim bile bitmemiştir.

“Bilemiyorum.” Lori beni izliyordu. “Dışarısı çok sıcak, mezarlıkta epey yürümek gerekiyor. Hazır olduğunu sanmıyorum.”

Dary bu bahaneyi kabul etmişe benziyordu, kısmen doğruydı en azından.

Birkaç saat daha kalıp sonra da bana mesaj atacağını söyleyerek gitti.

“Teşekkür ederim” dedim Lori’ye, kapıyı kapattıktan sonra. “Mezarlık konusu için.”

Başını belli belirsiz sallarken yüzünü buruşturdu. “Bunu yapmaya henüz hazır değilsin, sadece fiziksel durumundan bahsetmiyorum.”

Bir yastık alıp kucağıma yerleştirirken haklı olduğunu biliyordum.

“Megan’la çocukların lafını bile etmiyorsun.” Kanepeye yaklaştı. “Kazadan ya da herhangi bir şeyden de bahsetmiyorsun. Mezarlarına gitmek istemediğini biliyorum.”

Mezarları. O sözcükten nefret ediyordum. Soğuk ve yavan geliyordu.

“Önünde sonunda yapmak zorundasın biliyorsun.” Lori yanıma oturup çıplak bacağına sehpaye uzattı. “Yapman gerekiyor. Nihayete erdirme diyelim. Ya da öyle bir şey.”

Anladığımı göstermek için başımı salladım. “Biliyo-

rum. Sadece...” mideme bir yumru oturdu. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Olanlar sence gerçekten de kaza mı?”

Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Açıklaması zor ama... Gerçekten kaza mı? Yani, Cody... Alkollüydü ve araba kullanıyordu.” Yastığı iyice kendime çektim. “Hayatta kalsaydı araçla adam öldürmekten ya da öyle bir şeylerden ceza almaz mıydı?”

“Alırdı galiba.”

“O zaman olay cidden kaza mı?” Sarhoş olmadığım için benim de bir şeylerden ceza almam gerekmez miydi? Bunu sesli olarak söyleyemedim. “Bana göre kaza önlenemeyen bir durumdur. Bu olay önlenebilirdi.”

Lori başını geri atarak yastığa yasladı. “Ne demek istediğini anlıyorum ama... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Cody kontrolünü kaybedip zarar verme niyetinde değildi. Kimseyi öldürmek, sana zarar vermek istemedi ama verdi. Eh, eylemlerin de sonuçları olur, öyle değil mi?”

“Eylemsizliğin de öyle” diye mırıldandım.

Lori bir süre sessiz kaldı. “Annem anlattı.”

Gerildim.

Bir saniye geçti. “Bana hastaneye gittiğinde diğer testlerle beraber kandaki alkol seviyeni de ölçtüklerini söyledi. Doktorlar sarhoş olmadığını söylemişler. Kanında hiçbir şey çıkmamış.”

Gözlerimi kapatarak güçbela yutkundum.

“Ne oldu Lena?” Bir bacağına çekerek bana döndü. “Benimle konuşabilirsin, biliyorsun değil mi? Seni yargılayacak değilim. Konuşmak iyi gelir.”

Ağzımı açtım. İçimde ona söylemek için karşı konulmaz bir istek vardı. Ama beni *yargılayacaktı*. Yargılamak zorundaydı.

Ben de hiçbir şey demedim.

ON SEKİZ

Cumartesi gecesi Sebastian evlerinin kulübesinden eski, plastik bir bahçe sandalyesi çıkarıp balkonda sandalyemin yanına koydu.

Yan yana oturuyorduk. Ayakları balkon korkuluğunun üzerinde benimkiler aşağısındaydı, nitekim ayaklarımı o kadar kaldırıncı oluştan baskı kaburgalarımca fazla geliyordu.

Gün içinde hava sıcaktı, ağustos ortasındaydık sanki, o derece, ama gece sıcaklık hissedilir şekilde düşüyordu. Buralarda hava böyleydi. Bir gün yaz gitmemekte ayak dıretir gibi olur, sıcak rüzgârlar, nemli hava falan ama daha aynı günün gecesine soğuk rüzgârı, solan yapraklarıyla sinsice sonbahar gelir ve dünyayı turunculara, kırmızılara boyardı. Ay biterken verandalarda balkabakları görünmeye başlardı. İki aya her yanı Şükran Günü, Christmas muhabbetleri sarardı. Sonuçta hayat devam ediyordu, hem de öyle salyangoz hızında değil hızlı hızlı ama bunlar öyle çabuk olup bitiyordu ki yavaşmış gibi görünüyordu.

“Bu akşam yapacak daha ilginç bir işin falan yok mu?”

diye sordum. Yarım saat kadar önce gelmişti. Bir ay önce olsaydı cumartesi akşamı Keithlerde olurdu. Ya da göl kenarında Phillip ve Cody'yle. Ama şu an burada, balkonumda oturuyordu.

“Yok.”

Arkamdaki yastığı oynattım. “Şu sıralar pek parti olmuyor galiba.”

“Oluyor ara ara. Keithlerde değil elbette.” Su şişesini dizlerinin arasında sıkıştırdı. “Ama benim olmak istediğim yer burası.”

Kalbim kabardı ama bütün duyularımı harekete geçiren bu hoş çarpıntıya aldırış etmedim. “Keith ne yapıyor?”

“Zor zamanlar geçiriyor. Çok sözünü etmiyor aslında. Edebileceğini de sanmıyorum. Ya da muhtemelen ailesinin avukatları böyle tavsiye etmiştir.” Şişeyi alıp bir yudum içti. “Annesiyle babası ne yapacaklar bilmiyorum. Phillip’in ailesinin Keith’in anne babasını mahkemeye vereceği söyleniyor. Diğer ailelerle de konuşuyorlarmış. Yakında onlardan bir telefon alırsanız şaşırmam.”

Gece serinliğinde dallardan düşen yaprakları seyrederken başımı iki yana salladım. “Bu işin bir parçası olmak istemiyorum.”

“Olacağını düşünmüyordum zaten. Keith kendini bok gibi hissediyor, biliyorum. Kendini sorumlu tutuyor.”

Kolanın kapağıyla oynuyordum. “O mu sorumlu ki? Demek istediğim ailesi orada parti olduğunu biliyordu. Hepimiz biliyorduk. Bunu hiçbir zaman sorun etmediler. Ama insanları sarhoş sarhoş araba sürmeye onlar zorlamadı.” Niye böyle bir şey söylediğimi merak ederek durdum. Muhtemelen kendi içimi rahatlatmaya çalışıyor-

dum. “Ne dediğimi ben de bilmiyorum. Sadece sesli düşünüyordum.”

Gerçek şu ki bir ay önce bunların hiçbirini düşünmezdim. Partilere gidip, bir iki bir şey içip eve dönmek gayet... normaldi. Böyle bir şey olabileceği aklımın ucuna gelmezdi, kulağa ne kadar salak saçma geldiğinin farkındaydım. Ne kadar safça bir düşünce olduğunun. Ne kadar trajik.

Sebastian uzunca bir süre yanıt vermeyince ona baktım. Yıldızlarla bezeli gökyüzüne bakıyordu. “Ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Ne?” diye fısıldadım, bir yandan da öğrenmeye korkarak.

Başını benden yana çevirdi. “Bence hepimiz sorumluyuz.”

Başımı ona doğru döndürürken başka yöne bakamayacak kadar kaskatı kesildim.

“Son zamanlarda çok sık düşünüyorum bunu. Partiye gittim. İçtim ve seni eve geri getirmeyi planladım. Seni tehlikeye attığım aklımın ucundan bile geçmiyordu, kendimi tehlikeye attığım.”

“O kadar da içmedin gerçi” dedim. “Seni hiç zilzurna sarhoş olup da araba sürmeye çalışırken görmedim.”

“Sürmedim ama ne fark eder?” diye sordu. “İki bira? Üç? Sırf iyi olduğumu ve doğru hareket ettiğimi düşünmem alkolden etkilenmediğimi ve bunun farkında olmadığımı göstermez. Lanet reklamlar gibi konuşmak istemem ama birkaç saniye yetiyor, öyle değil mi?”

“Öyle” dedim mırıltıyla.

“Eminim Cody de iyi olduğunu düşünmüştür. O direk-

siyonun başına geçip de böyle sonlanacağını bir saniye olsun düşünmemiştir.”

Düşünmemiştir.

Göğsüm sızladı ve bunun yaralarımın hiç mi hiç ilgisi yoktu. Cody araba sürece kadar iyi olduğunu düşünüyordu. Chris, Megan ve Phillip de öyle.

“O gayet iyi. Hadi ama.” Megan elimi tutup eğilerek kulağıma “Çıtır tavuk ve tatlı ekşi sos istiyorum” diye fısıldamıştı.

Zar zor yutkunararak bu anıyı kafamdan savuşturdum ama geldiği anlamı ortadan kaybolmadı. Hiçbiri bir an bile Cody’nin araba sürmesini sorun etmemişti çünkü hepsi içmişti. Ama ben? Benim durumum farklıydı.

Ama Sebastian bir bakıma haklıydı. Bundan hepimiz farklı derecelerde sorumluyduk. Bugüne dek akıl almaz derecede düşüncesiz davranışlarımız olmuştu, hem de defalarca. Ta ki insanın başına gelene kadar, artık çok geç olana kadar böyle şeyleri kimse düşünmezdi. Günün sonunda ben de en az Cody kadar suçluydum. Hukuki olarak değil belki. Ama ahlaki olarak suçlu olduğum su götürmezdi.

Bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

“Dary mesaj attı bugün.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Neden? Bugün buradaydı.”

“Biliyorum.” Sebastian şişeyi yine dizlerinin arasına koydu. “Senin için endişelenmiş.”

“Endişelenmesine gerek yok.” Yana doğru eğilirken kaburgalarımındaki sancı arttı. “İyiyim ben.”

Sebastian alçak sesle güldü. “İyi olmakla uzaktan yakından alakan yok Lena.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Öyle kendi kendine iyiyim demekle iyi olmuyorsun demek.”

Saçımı yüzümden çekerken bulutların arasında kaybolan bir yıldıza baktım. “Ne o, şimdi de psikolojide falan mı kariyer yapmaya karar verdin?”

Bu defa kıkırdayarak güldü. “Olabilir. Bu konuda gayet iyiyim bence.”

Kıs kıs güldüm. “Tabii tabii.”

Uzanıp saçımdan bir tutamı nazıkçe eline aldı. “Bu hafta okula arabayla gidebilecek misin?” diye sordu. “Babamla bu konuyu konuşuyordum, fabrikada tanıdığı adamlardan birinin de ciğerleri böyle çökmüş. Sadece biri. Tamamen iyileşene dek araba kullanmasını istememişler.”

“Ya, henüz o kadar uzun boylu planlamadım. Araba sürmemi sorun etmezler umarım.”

“Kolundan n’aber peki? Bir tek sol kolun ama ona bir de ciğerlerini ekleyince sürmesen daha iyi olur gibime geliyor.” Kolunu indirip başını gökyüzüne kaldırdı. “Hemen yan evde oturuyorum malum. Tamamen iyileşene kadar seni ben götürebilirim.”

“Gerek yok. Eminim...”

“Gerekli mi değil mi bilmiyorum ama kesinkes iyileşene kadar seni ben götürmek istiyorum.”

Ona baktım. Göz göze gelip kaldık. “Ben iyiyim. Araba sürebilirim.”

“Belki de süremezsın. Belki de kaburgaların seni mahvettiğinden reflekslerin yavaştır. Ya da olur da nefes almada sorun yaşayacak olursan kaza yaparsın.” Farklı sandalyelerde olmamıza rağmen bana doğru eğildi ve bir

anda aramızda bir cimcik mesafe kaldı. “Seni zaten bir kere az kalsın kaybediyordum. Bir kere daha olmasını istemiyorum.”

Nefesim kesiliverdi ama bunun boktan ciğerlerimin mevcut durumuyla zerre kadar ilgisi yoktu. “Eve nasıl döneceğim peki? Antrenmanların yok mu? Ben voleybol antrenmanına katılmayacağım” dedim alçılı kolumu göstererek. “Takım dışıyım.”

“Antrenman başlayana kadar bir saat kadar zaman oluyor.” Sebastian voleybol olayını kurcalamadı. Koç muhtemelen beni salı günü bekliyordu ama gitmeyecektim. “Seni eve götürecektim kadar vaktim var ve götürmek istiyorum” dedi sesini alçaltarak. “Hem neden yapmayayım yani? Diğer türlü olsa beni eve götürmek için ısrar eden sen olurdun.”

Haklıydı ama diğer türlü asla olmazdı çünkü o benim kadar aptal değildi. Hoş, bunun üzerine tartışmak da bir o kadar aptalcaydı. Kapı komşumuzdu. Öyle ya da böyle hâlâ benim... arkadaşım. Gerçi kazadaki rolümü öğrenince olmazdı belki.

Beni deli eden o şeyi yaptı, alt dudağını ısırp yavaş yavaş bıraktı. “Konuşmamız gereken bir konu var.”

“Öyle mi?” Dudaklarının dudaklarımın üstündeyken yarattığı hissi düşünürken ağzına bakakalmıştım.

Başını yana eğdi. “Konuşmamız gereken bir dolu şey var aslına bakarsan.”

Evet.

Hiç de didiklemek istemediğim şeyler.

Geri çekilerek dikkatlice arkama yaslandım. “Yorulmaya başladım ve...”

“Yapma bunu” dedi usulca. “Beni dışlama.”

Kalbim kasıldı. “Seni dışladığım falan yok.”

“Dışlıyorsun. Abbi’yle Dary’yi de dışlıyorsun, beni tamamen kapı önüne koyamamanın tek nedeni de benim izin vermemem.”

“Çok bunaltıcısın” dedim mırıldanarak.

Bacağını yere indirip şişeyi sandalyenin yanına koydu. “Sana bir şey söylemem gerekiyor. Cevap vermek zorunda değilsin. Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Tek yapman gereken ben bir şeyleri açıklığa kavuşturana dek dinlemek.”

“Şu an dürüstçe söylüyorum ki” dedim yüzüne bakarak. “Nereye varmaya çalışıyorsun hiçbir fikrim yok.”

Dudağının iki yanı birden yukarı kıvrıldı. “Birazdan öğreneceksin.”

Susup bekledim.

Gözleri gözlerime kilitlendi. “Ne zaman tanıştık biz? Altı yaşındayken mi? Yedi mi?”

“Sekiz” dedim ne ilgisi olduğunu merak ederek. “Bu eve taşındığımızda sekiz yaşımıdaydım, sen dışarıda, arka bahçede babanla maç yapıyordun.”

“Evet, doğru.” Ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Sen de balkondan beni izliyordun.”

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. “Görmüş müydün?” Bu konuyu hiç konuşmamıştık. Neden konuşacaktık ki? Beni görmediğini sanıyordum. Ertesi gün gelip onunla bisiklete binmek ister miyim diye sormuştum.

“Seni görmüştüm.” Uzanıp parmağıyla koluma dokundu. “Hatta babanın kıcını kaldırıp eşyalarını boşaltmanı söylediğini de duymuştum. Sanırım ona kutuları boşalt-

manın çocuk alıştırma kanununa aykırı olduğunu sy-
lemiştin.”

İster istemez kıkırdadım. “Evet, böyle bir şey söylemiş
olabilirim.”

“İşte sana tam o anda âşık oldum.”

Hafiften geriye sıçrayarak gözlerimi kırpıştırdım, son-
ra bir daha kırpıştırdım. “N-ne?”

Kirpikleri inerek tepedeki dandik ampulün loş ışığın-
da gözlerini örttü. “Beni gölde öptüğünde hazırlıksız ya-
kalanmıştım.”

Gözlerim kocaman açıldı. Ne oluyordu şimdi böyle?

“Pişman olmadım. Hoşuma gitmedi de değil. Sadece
senin... Senin benden bu şekilde hoşlandığını hiç düşün-
memiştim.” Yeniden güldü ama bu defa daha bir utanır
gibi, kendinden emin olmayan bir glşt. “Yok, aslında
yalan olur. Bazen şüphe ediyordum. Keşke o gün öyle ka-
ık gibi davranmasaydım. Keşke ben de seni pseydim.
Keşke... Keşke seni o havuzda pseydim.” Omuzları kal-
karken gözleri de yukarı kalktı. “nk bunu kaç zaman-
dır yapmak istiyordum.”

“Ne?” dedim yeniden uyurmuş bir halde.

Sebastian gözlerini çekmedi. “Ne zaman oldu, seni gr-
meye, seni *gerçek anlamda* görmeye ne zaman başladım
bilmiyorum. Aslında var ya, bu da süzme yalan. Gayet iyi
biliyorum. Babana ettiğin o komik lafı duyduğum andan
beri âşığım sana. Sadece bunun ne anlama geldiğini, his-
settiğimin ne olduğunu bilmiyordum. Ne hissettiğimi an-
lamak yıllarımı aldı. Andre’yle görüşmeye başlayana dek
farkına varamadım. Bu şekilde anladım. Ben... Off, bu
durumdan *hiic* mutlu değildim. O çocuktan hoşlanmıyor-

dum. Daha iyisini yapabilirsin diye düşünüyordum. Sana sürekli dokunup durması hoşuma gitmiyordu.”

Ona öylece bakakalmıştım, başka bir şey yapamıyordum.

“Uzunca bir süre kendimi kandırdım. Kendime sen benim en iyi arkadaşım olduğun için ona böyle yükleniyorum dedim. Ama öyle değildi. Ne zaman onu öptüğünü görsem adamın ağzının ortasına çakasını geliyordu. Sizin eve geldiğinde gelip araya girmek istiyordum. Baş başa zaman geçirmenizi istemiyordum.” Bir kere daha güldü. “Aslında biraz başardım da.”

Evet, *aynen* böyle yapmıştı. Kaç defa eve haber vermeden, doğruca balkondan girivermişti ve böyle yapması bazen çok acayip kaçıyordu. Andre çok sinirleniyordu, hele de Sebastian pat diye yatağıma çöküp de gitmediği zamanlarda.

“Ve ondan ayrıldığında hissettiğim tek şey rahatlama olmadı. Kesinlikle. Artık *mutluydum*. Abbi’yle ondan ayrıldığını konuştuğunuzu duyunca ‘şimdi fırsat benim fırsatım’ diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

İçimdeki her şey donup kaldı. *Her şey*. “İyi de... Sen Skylar’la beraberdin...”

“Ondan bu sebeple ayrıldım. Arkadaşlarımı ondan daha çok önemsedığım konusunda haklıydı ama onun düşündüğü şekilde değildi. Ben *seni* daha çok önemsiyordum” dedi. “Seni onu düşünmem gerektiği şekilde düşünüyordum.”

Dudaklarım aralandı.

“Ama bir an bile senin de aynı şekilde hissettiğini düşünmedim. Arkadaşlığımızı bozma riskine girmek iste-

miyordum.” Sebastian yeniden yaklaştı, başı benimkine çok yakındı. “Beni öptüğünde... Tanrım, çok fena panikledim. Şu an düşününce kendimi tam bir ödlek gibi hissediyorum. Sana bir şeyler söylemem gerekirdi. Artık geri dönüp değiştiremem ama hiçbir şekilde pişman olmadığımı bilmeni istiyorum. Tek pişmanlığım onu benim yapmamış olmam.”

Sebastian derin bir nefes aldı. “O akşam seninle bunu konuşmak istiyordum. Bu yüzden konuşmamız gerek demiştim. Şimdi dönüp bakınca Skylar’a beklemesini söylemeliymişim diyorum. Off, bunu her şeyden çok istiyorum çünkü o zaman... O zaman o arabada olmazdın. Ne olacağını kim bilebilirdi? Ama senden çok hoşlanıyorum Lena. Bunu biliyorsun.” Yine o gergin kahkaha. “Yani... Senden cidden çok hoşlanıyorum. Keşke o havuzda seni öpseydim. Keşke...” dedi boğazını temizleyerek, “seni çok uzun zamandır öpmeyi ne kadar çok istediğimi söyleseydim. Seni sadece arkadaşlarımdan biri gibi görmediğimi.”

Rüya mı görüyordum? Öyle olsa gerekti çünkü öyle hissediyordum. Bunlar asırlardır duymayı bekleyerek yaşadığım sözlerdi.

“Sanırım... nasıl hissettiğini biliyorum ama şu an bir şey söylemeni beklemiyorum” derken gözleri yeniden gözlerini buldu ve büyük bir dikkatle baktı. “Sadece bilmeni istedim.”

Söylediklerinin hepsini sindiremediğimden ona öylece bakakaldım.

Yani anlamıştım tabii. Anlamasına anlamıştım. Beni öpmek istediğini söylemişti. Kaç zamandır istediğini. Benden bildiğimiz *hoşlandığını*. Hem de uzun bir süre-

dir. Şoka uğramış bir haldeydim, nutkum tutulmuştu. Hayallerin gerçek olması konusunda turnayı gözünden vurmuştum ama şimdi mi yani? Şimdi mi? Delicesine istediğim şeyin bu kadar hak edemeyecek durumdayken önüme gümüş tepside sunulması? Şimdi mi olacaktı yani? En iyi arkadaşlarımdan biri ve beraberinde üç arkadaşım daha ölmüşken, hem de onları... durdurabilecekken.

Başımı sağa sola salladım. “Neden?.. Neden şimdi? Neden şimdi?..” Sesim çatlak çatlak çıktı. “Neden, neden bana söylemek için tüm... *bu* olanlardan sonrasını bekledin?”

“Beklememem gerekirdi.”

“Resmen zamanlama tarihinin en kötü zamanlaması oldu bu.” Bacaklarımı yere indirip ayağa kalkarak aramıza biraz mesafe koydum. “Gerçekten çok kötü bir zamanlama Sebastian.”

“Belki de en iyi zamanlamadır” diye karşılık verdi sandalye etrafında dolanmamı seyrederek. “Hem ne var biliyor musun? Beklemek çok tehlikeli. Birine onu sevdiğini söylemek için kötü bir zaman yoktur.”

Sebastian beni seviyordu. Hani bildiğimiz *sevmek* gibi miydi? İmkânı yoktu. Şu an böyle bir şey olmaması gerekiyordu. *Daha önce* olması gerekiyorken, hayır.

Ben balkon kapısına geri geri yürürken ayağa kalktı ve peşimden gelmeye başladı. Sırtımı kapıya yasladım. Arkama uzandım ama sandalyenin etrafından dolanıp yanıma gelince donup kaldım.

Tam önümde durup elini başımın yanına koydu. “Sana bunu söylemenin daha iyi bir zamanı varsa o da bu şekilde hissettiğimi fark ettiğim andı” dedi başını benimkine

yaklaştırarak. Kalbim kaya matkabı gibi atıyordu. “O zamandan beri de milyonlarca an oldu.”

“şu an bunu algılayamıyorum bile.” Sesim kalın, ona odaklanan gözlerim kocamandı.

“Zorunda da değilsin. Sadece söylemem gerekiyordu hepsi bu.” Sebastian öne eğilerek dudaklarını şakağıma bastırdı. Gözlerimi kapatırken kalbim gök gibi gürlüyordu. “Neyi bekleyeyim ki? Hiçbirimizin yarını garanti değil. Bunu gördük değil mi? Her zaman bir dahaki sefere deme şansımız olmuyor.” şakağımyı yeniden öpüp geri çekildi ve gözlerimi buldu. “Artık böyle yaşamayacağım, bitti.”

ON DOKUZ

Normalde anında telefona sarılır arkadaşlarımı arardım. Sebastian'la yaptığım bu konuşma beşinci seviye yangın alarmı kadar acil, kendimi tekrar edip kısırdöngüye girene dek konuşmam gereken bir durumdu.

Ama hiçbir şey artık normal değildi.

Abbi ile Dary'yi aramak istedim. Pazar sabahı arama ramak kalmıştı ama görüşüm bulanıklaşana dek telefona bakmakla yetindim, arayacak cesareti bir türlü bulamadım. Yapmamam gerekiyordu sanki. Benim erkek arkadaş maceramı duymak istediklerinden şüpheliydim ya da artık Sebastian'la aramızda olana ne denirse.

Pazartesi akşam yatağıma oturup akşam yemeğine kadar tırnaklarımı kemirirken kafamdan başka şeyler geçiyordu.

Yarın okula gidecek kadar iyileşmiştim. Mücadele etmenin âlemi yoktu, gerçi anneme gitmeye hazır olmadığımı söylesem hemen okulla konuşurdu, biliyordum. Ama bu sefer de işinden izin alması gerekecekti. Beni şu an hayatta evde yalnız bırakmazdı, Lori de Radford'a dönmüştü. Bu da geriye bir tek babamı bırakıyordu, o da bunu

istemediğimi biliyordu. Patronu tüm bu süreçte harika davranmıştı ama işini tehlikeye sokmak istemiyordum. Dolayısıyla yarın okula gidecektim. Herkesi görecektim. Artık saklanmak yoktu.

Sabah beni Sebastian götürecekti, of Tanrım, onu düşünmek istemiyordum çünkü düşündüğüm an cumartesi gecesi dediklerini düşünmeye başlıyordum.

İşte sana tam o anda âşık oldum.

Kalbim tekledi.

Bunu düşünemem. Sebastian'ı bir kenara koymaya çabaladım ama ayak bilekleri bağlı şekilde merdivenlerden inmekte ne kadar başarılı olunabilirse o kadar başarılı oldum. Ensemden aşağıya ürperdim. Gözlerimi masamın üzerindeki dünya haritasına çevirdim. Birkaç yıl önce mavi fosforlu bir kalem alıp günün birinde gidip görmek istediğim yerleri işaretlemiştim. Sebastian da kırmızı bir kalemle bana katılmıştı. Ortak olan birçok yer vardı. Bunu yaptığımızda on üç ya da on dört yaşımızdaydık.

Bunca zamandır bana âşık mıydı yani?

Gözlerimi sıkıca kapattım, birkaç saniyeliğine, birkaç kalp atışı süresince ve söylediği sözlerin tenimden içeri sızmasına, kaslarıma hücum etmesine, kemiklerimi mühürlemesine izin verdim. Sağ elimi kıvrıp göğsümün ortasına koydum, midem hız trenindeymişim gibi tepetaklak oldu. O saniyeler boyunca, olsa nasıl olurdu diye, hayatım bu şekilde nasıl olurdu diye düşündüm.

Sebastian beni sevdiğini söylerdi. Öpüştürdük, bu defa öncekinden daha derin ve güçlü olurdu. Ben de onu öperdim, o âna sıkışıp kalırdık belki. Belki işler daha da ileri giderdi, kusursuz ve muhteşem olurdu. Dışarıda buluşur-

duk. Okulda el ele tutuşırduk. Beraber partilere giderdik. Herkes gülümser ve ‘zamanı gelmişti artık’ diye fısıldaşırdı. Ellerimizi birbirimizin üzerinden çekmez ve...

Uzanarak gözlerimin altını, ıslanan yanaklarımı sil dim. Yatağımın ucuna gidip ayaklarımı yere bastım. Bir kaç saniye sonra da gözlerimi açıp ayağa kalktım. Göğüs kafesime bıçak batarcasına saplanan ağrı beni gerçekliğe döndürdü. Tenimi ürperten bir nefes aldım.

Yüreğime ağır bir suçluluk hissi gelip oturdu.

Böyle şeyleri nasıl düşünebilirdim? Bilemiyorum, çok bencilce geliyordu. Yanlış. Nasıl hissetmem gerektiğini, bu noktadan sonra nasıl devam etmem gerektiğini bilmi yordum ama böylesine güzel bir şeyi hak etmiyordum.

Şu an değil.

Belki yüzlerce yarın sonra.

Ama şimdi değil.

* * *

“Bugün bunu yapmaya hazır olduğuna emin misin?”

Başımı mutfak masasından kaldırarak parmak uçla rımla Pop-Tarts kırıntılarını topladım. Aç değildim ama kendimi zorlaya zorlaya yedim. Şekerli kahvaltı boğazımı talaş tozu gibi kaplamıştı. “Evet.”

Annem lavaboya yürüdü, işe gitmek üzere siyah ku maş pantolon ile açık mavi bir bluz giymişti. Dışarıdan bakıldığında her şeyiyle güzel ve özenliydi ama gözleri endişeliydi. “Herhangi bir şekilde hasta ya da yorgun his sedersen derhal beni arıyorsun. Gelip seni alırım.”

“Merak etme.” Ayağa kalkıp kâğıt havluyu toparlayıp

çöpe attım. “Oturup da bütün gününü benim için endişelenerek geçirme.”

“Ben senin annemim. İşim bu.”

Hafiften tebessüm ettim. “Merak etme, iyiyim. Doktor iyileştigimi, herhangi bir sorun olmasını beklemediğini söyledi.”

“Biliyorum. Ben de oradaydım. Ama akciğerleri çöken insanların yüzde ellisinde bunun tekrarlayabileceğini de söyledi.”

“Anne” diye bir of çektim ama daha cevap veremeden ön kapı çalındı. Bir saniyeye kalmadan da açıldığını duyduk. Kalbim gümbür gümbür atarken dönüp girişe baktım.

“Selam” diye seslendi Sebastian. “Ben geldim.”

Annem odaya gün doğmuşçasına gülümsedi. Adımlar gitgide mutfağa yaklaştı ve Sebastian nemli saçlar, geniş omuzlarına oturmuş eski, pamuklu bir tişört ile kapıda belirdi.

Yakışıklı görünüyordu, cidden hoş.

Ellerimi kotuma sürerken bir anda okula gitmekle ilgisi olmayan bir gerginlik yaşadım. Sebastian pazar günü uğramıştı, cumartesi akşam yaptığımız sohbetten hiç söz etmemişti ama bana bakışında, elinin her sürtünüşünde ya da bacağıının bacağıma her dokunuşunda görebilmiştim.

“Günaydın” dedi mutfağa girerek. “Hazır mısın?”

Başımı evet anlamında sallarken kendine gel dedim içimden.

Annem, Sebastian içeriye yürürken ona “Bana bir iyilik yapmanı istiyorum” deyince lavabonun önünde kaskatı kesilip kaldım. “Lena’ya göz kulak ol, olur mu?”

“Anne” diye sızlandım bu defa.

Bana aldırış etmeden “Kendine fazla yüklenmesini istemiyorum. Onun için uzun bir gün olacak” dedi.

Sebastian kolunu omuzlarıma atınca gözlerim hafiften irileşti. Kolu çok ağırlık yapmıyordu, daha önce milyonlarca defa yaptığı bir hareketti ama bu defa baştan ayağa ürperdim.

Sebastian da hissetmişti. Hissettiğini biliyordum çünkü çarpık bir gülümsemeyle yan yan bakmıştı. “Siz hiç merak etmeyin Bayan Wise. Gözümü bir an bile ondan ayırmayacağım.”

Amanın.

Sebastian’a yaslanma, yanağımı göğsüne koyma isteğine karşı koymak çok zordu, yine de yanından çekilip çantamı aldım. Ama sırtıma atmak hiç iyi olmamıştı, bir dahaki sefere aklımda olsundu. “Hadi gidelim, geç kalaçağız.”

“Hay hay, nasıl istersen!” Sebastian dolabıma koymam gereken bir kucak dolusu kitabı aldı.

Annem ön kapıya kadar bizimle gelip tam çıkacakken beni durdurdu. Yanaklarımı tuttu. “Seni seviyorum” diye bir şevkle fısıldadı. “Bugün uzun bir gün olacak.” Gözleri gözlerimi arandı. “Pek çok sebepten ötürü.”

Ellerini yanaklarımdan çekerken dönüp Sebastian’a baktı. “Onu sana teslim ediyorum.”

Teslim mi ediyormuş? Yüzümü buruşturdum ama ikisi de görmedi.

“Artık benim...” diye güvence verdi Sebastian, sözlerinin altında ağır bir anlam vardı; sanki bir şekilde bir hak iddia edip sahip çıkıyor, dile getirilmemiş bir sorumluluğu üstleniyordu.

“Teşekkür ederim” dedi annem onun omzuna hafifçe vurarak.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutup yürüme-ye başladım. “Gidelim hadi” diye yineledim.

Sebastian alçak sesle kıs kıs gülererek bana yetiştii. Anneme el sallayıp yol kenarındaki uzun çalılıarın arasından geçerek Sebastianların araç yoluna doğru gitmeye başladım.

“Seninmişim!” dedim çantamı omzumda oynatırken. “Artık ne demeye çalıştıysan!”

Sebastian uzun adımlar atıp önüme geçti. “Öylesin tabii.” Elindekileri diğerkoluna alıp cipin kapısını açtı ve kitapları içeri koydu. “Hem de fark ettiğimden çok daha uzun zamandır benimsin.”

Dudaklarımı büzerek ona ters ters baktım. “Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum.”

“Bir şey demek zorunda değilsin.” Parmaklarını çantamın askısından geçirdi. Çantayı omzumdan alırken yumuşak bir nefes aldım. “Bugün iyi görünüyorsun.”

Böyle bir şeyi beklemediğimden gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırarak başımı eğip şöyle bir kendime baktım. Eski bir tişört, kot ve son günlerimi yaşıyorum diyen parmak arası bir terlik giymiştim. “Cidden mi?”

“Evet.” Çantamı arkaya atıp kapıyı kapattı. Bir kez daha bana bakarak bir adım attı, ayakları benimkilere değdi degecekti. Başımı dimdik tutarken gözlerini hafifçe indirdi. “Morluklar gitmiş.”

Dediğini bir an için anlayamadım.

“Çoğu geçmişti, sadece şurada birazcık vardı.” Başparmağıyla çenemin solunu okşayınca kesilen nefesim hıç-

kırığa dönüştü. Koyu mavi gözleri ışıldayarak gözlerime baktı. “O da yok olmuş artık.”

“Öyle mi?” demeyi başardım.

“Evet.” Başparmağını çenemin üzerinde gezdirdi. “Sadece hafiften bir mavilik kalmış, ben görebildim gerçi.”

Baştan aşağıya ürperdim.

Başparmağını çene ucuma kaydırды, alt dudağımda dolaştırdı. Başımı eğdi.

“Bugün zor geçecek” dedi hırıltılı bir sesle, sesi normalde olduğundan daha buğuluydu. “Fiziksel olarak yorulacaksın...” Başparmağıyla dudağımı bir kere daha okşadı. “Duygusal olarak da yorulacaksın. Benim için de ilk gün... Yani, zor işte, başka bir şey diyemiyorum.”

İçimde ne var ne yoksa, her bir hücrem, tüm kaslarım aynı anda hem kasıldı hem gevşedi. Bana böyle dokunurken söylediklerine dikkatimi vermek çok zor oluyordu. Bana daha önce hiç dokunmadığı biçimde dokunuyordu. Her zaman yapmasını istediğim biçimde.

“Yi... Yine psikoloji okumuşuz” dedim güçbela, nefesim tükenmiş gibi çıkmıştı sesim.

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Ya da konuşuyorum ve dinliyorum diyelim.”

Başımı yana eğerken kaşlarımı çattım. Tam ne demek istediğini soracaktım ki aniden dudağının dudağımın kenarına dokundurdu. Kısacıktı, göldeki öpücükten bile kısaydı ama beni ta içimden sarsmıştı.

“Ne yapıyorsun?” dedim kesilen nefesimle.

Geriye adım atarak kısık gözlerle beni süzdü. “Yapacağımı söylediğim şeyi yapıyorum.”

* * *

Sınıfa girdiğimde beni bir not bekliyordu. Daha yeri-me oturamadan öğretmen bana el sallayıp kâğıdı uzattı. Kadıncağızın kırış kırış olmuş yüzünde anlayışlı bir bakış vardı. “Ofise gitmen gerek tatlım.”

Tatlım mı? Gelmiş geçmiş tüm öğrenim hayatım boyunca kimse bana böyle seslenmemişti ama başımı aşağı yukarı sallayarak notu aldığım gibi sınıftan çıktım.

Sınıfa girip çıkarken, koridorda yürürken hatta Sebastian’ın kitaplarımı, eşyalarımı yerleştirmeme yardımcı olduktan sonra beni *bir kere daha* öpüp –bu defa yanağımdan– sınıfına gittiği dolabımın başında bile başım hep öne eğikti.

Herkes bana bakıyor, fısıldaşıyordu, dolabıma yaklaşıırken yanlışlıkla başımı kaldırıncaya hayatım boyunca benimle konuşmamış kızın biri hızla yanıma koşup garip bir şekilde bana sarılarak benim için ne kadar üzüldüğüne, iyi olduğuma ne kadar sevindiğine dair saçma sapan bir paragraf düzdü. Adının ne olduğunu bile bilmiyordum. Eminim, kazaya kadar o da benim kim olduğumu bilmiyordu.

Afallamış bir halde orada öylece kalakaldım.

Artık elimde buruş buruş bir hale gelen kâğıtla ofise gidip ana girişteki çift kanatlı kapıyı ittim. Girişteki masada gönüllü idarecilerden biri duruyordu, yaşlıca bir kadındı, bugüne dek bir insanda gördüğüm en cırlak pembe ruju sürmüştü.

Masaya yaklaştım. “Bana ofise gelmem söylendi. Adım Lena Wise.”

“Oo.” Nemli gözleri kim olduğumu anlayınca parıldıdı. “Sen burada bekle, ben onlara burada olduğunu haber vereyim.”

Onlara mı? Gerilerek masadan uzaklaştım. Ne oluyordu? Kadının diğer ofislere giden dar koridora gidişini izledim. Çok beklemek zorunda kalmadım. Birkaç saniye sonra uzun, gümüş saçlı bir adam geldi.

“Bayan Wise?” Yanıma gelerek elini uzattı. “Ben Doktor Perry. Son olan olaylarla ilgilenen takımdayım.”

Oo.

Hay lanet olsun.

“Gidip biraz konuşalım mı?” Yana çekilip bekledi. Başka şansım varmış gibi.

Oflayıp puflamamı bastırarak koridora girip Doktor Perry’nin peşi sıra genelde veli toplantıları için kullanılan toplantı salonlarından birine girdim. Yavru kedilerin iplere tırmandığı, takım çalışmasından bahsettiği salak saçma motivasyon posterleriyle doluydu.

Çantamı yere koyup sert plastik sandalyelerden birine kurulurken o da masanın etrafından dolanıp karşıma oturdu. Masanın üzerinde -Babalar Günü hediyesi olduğu bellionun ne kadar harika olduğunu söyleyen bir kupa, yanında da üzerinde adımın yazdığı kapalı bir dosya duruyordu.

“Sana Lena diyebilir miyim?” diye sordu.

Başımı evet anlamında sallarken ellerimi dizlerimin arasına sokuşturdum ama böyle yapmak ağrıtınca kolumu kaldırıp masaya koydum.

“Harika.” Hafifçe gülümsedi. “Az önce de dediğim gibi ben Doktor Perry. Kendi muayenehanem var ama okul görevlerinde de çalışıyorum, danışman gerektiği bazı durumlarda çağırılıyorum.” Hızlıca kendini ve eğitimini açıkladı, bir hayli etkileyiciydi. Penn State Üniversitesi’nden mezun olmuş. Lisansını Brown Üniversitesi’nde yapmış.

Bana bambaşka bir dilde yazılmış gibi gelen tonlarca sertifikası varmış. Sonra sohbet konusu bana yöneldi. “Okula başlama konusunda nasıl hissediyorsun?”

“İyi” diye cevapladım ayaklarımı üst üste koyarak. “Ee... Hazırım.”

Bir kolunu masaya koydu. “İki hafta uzak kaldıktan sonra ve arkadaşlarının ölümünün ardından zor olmalı.”

Bu beklenmedik açıksözlülük karşısında şaşkına döndüm. Olanları bu şekilde öylece ortaya koyan ilk kişiydi. “Ben... Yani...” Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. “Zor oldu.”

“Tahmin edebiliyorum. Önlerinde upuzun bir gelecek olan dört pırıl pırıl gencin ölümü, idrak etmesi, tam olarak kavranması çok zor bir durum.” Konuşurken kahverengi gözleri keskin bir ifadeyle bakıyordu. “Senin içinse çok daha zor. Nitekim sen de onlarla birlikte arabadaydın. Ciddi biçimde yaralandın ve dosyana bakıldığında bu yaralanmalar voleybol oynamanı etkileyecek gibi. Çok fazla şey oldu.”

Bir yandan gerilirken bir yandan da kaburgalarımaya saplanan acıyla yüzümü ekşittim. Tüysem mi diye düşünerek kapıya baktım.

“Bugün o konuya girmeyeceğiz” dedi usulca. “Merak etme.”

Bakışlarım tekrar adama döndü. “Bugün mü?”

“Önümüzdeki ay boyunca haftada üç kere görüşeceğiz” diye açıkladı Dünyanın En İyi Babası kupasını eline alırken. “Annen bahsetti mi bilmiyorum.”

Annem bu kısmı *nedense* atlamıştı. Öfkeden konuşamayınca kollarımı kucagımda birleştirdim.

“Normalde görüşmelerimiz pazartesi, çarşamba ve cuma günleri olacak. Bugün farklı oldu ama yarın yeniden görüşüp programı ayarlarız.”

Haftada üç gün mü? Of Tanrım. Derin bir of çekerek tavana baktım. “Bence gerekli değil.”

Kahvesini yudumladı. “Gerekli ve takımımın görüştüğü tek kişi de sen değilsin. Bu işte tek başına değilsin yani.”

Gözlerim bir anda ona dönerek başka kiminle görüştüğünü sormak istedim. Sebastian’la mı? Nasıl öyle güzel laflar ettiğini açıklardı.

Yanıtlamayacağını düşünerek sormadım tabii.

“Kimse benimle görüştüğün için seni yargılamayacak.”

İşte bundan o kadar emin değildim, sonuçta burası li-seydi ve herkes herkesi her şey için yargıladı.

“Ve bu gayet gerekli bir şey Lena. Öyle düşünmeyebilirsin, ilk başta yarardan çok zarar veriyor gibi gelebilir.” Bakışları kararlı ve kendinden emindi. “İçinde dışarı çıkarman gereken şeyler var.”

Çenemi sertçe kenetlerken tek kelime etmedim.

Beni bir süre inceledi, sanki doğrudan içimi görüyormuş da dışarı çıkarmadığım *o şeylere* bakıyormuş gibi sinir bozucu bir hisse kapıldım.

“Herkes ölmüşken hayatta kalmanın yarattığı suçluluk bile başlı başına ağır bir yükür Lena. Hayatta kalmanın suçluluğu şaka değildir. Bu yükten hiçbir zaman tam anlamıyla kurtulamayacaksın ama azaltabiliriz. Daha katlanılır kılabiliriz.”

Sakince nefes verdim. “Nasıl?”

“Şu an pek mümkün değilmiş gibi geliyor, biliyorum ama hayatın devam ediyor. Önünde yarın var. Gelecek hafta var. Gelecek ay. Gelecek yıl. Er ya da geç bunu aşacaksın.”

Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyordum. “Ben... Ben böyle bir şey olmasını beklemiyordum” diye fısıldarken gözlerimi kısa bir anlığına sıkıca kapattım. “Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bunun olacağını asla düşünmedim.”

“Aptalca değil, kimse böyle bir şey beklemmez. Kimse hiçbir zaman kendilerinin başına geleceğini düşünmez.” Durunca, o anda bildiğini anladım. *Biliyordu*. Gözlerim doktorun önünde duran dosyaya kayınca kalbim küt küt atmaya başladı. Polisle mi konuşmuştum? Annemle mi? Konuşmaya devam edince kalkıp odadan kaçmak istedim ama sandalyeye mihlanıp kaldım.

“Neler olduğunu biliyorum.”

YİRMİ

“Voleybol antrenmanına gitmeyecek misin?” diye sordu Dary.

“Bugün değil.” Daha fazla ayrıntıya girmedim. Koç beni öğle yemeğinden sonra dolabımın başında yakalamıştı. Antrenmana gelecek misin diye sormuştu, ben de ona hâlâ çok çabuk yorulduğumu, annemin beni evde istediğini söylemiştim.

Tam olarak da yalan sayılmazdı.

Öyle olunca koç da beni haftaya görmeyi beklediğini söyledi, ben de başımı salladım. Ona geri dönmeyeceğimi söylemek için bir dolu fırsatım olmuştu ama sürekli ertesi güne iteledim.

Başka bir deyişle ödleklilik ettim.

Sebastian spor salonunun dışındaki koridorda birkaç metre önümde yürüyordu, kendi sırt çantası omzundan sarkıyordu, benimkiyse elinde sallanıyordu.

“Manzara fena değilmiş” dedi Dary fısıldayarak.

Dudaklarım bitkin bir tebessümle kıvrıldı. Kesinlikle inkâr edemezdim ama şu an gerçekten yapmak istediğim bir şey varsa o da yatağıma kıvrılıp uyumaktı. Yorgunluktan bitip tükenmiştim.

Dary'nin diğeri yanında duran Abbi'nin parmaklarıysa telefonun üzerinde kımıldanıp duruyordu. "Çok yardımsever çocuk, değil mi?"

Şaşırarak ondan yana döndüm. Abbi bugün pek konuşmamıştı. Ne kimya dersinde ne öğle yemeğinde. Diğer herkes gayet konuşkandı. Tıpkı sabahki kız gibi gün boyunca yanıma bir dolu kişi gelmişti. Bir sürü kişi sarılmış, pek tanımadığım insanlardan geçmiş olsun dilekleri almıştım. Yanıma yaklaşmayanlar da vardı tabii. Jessica'yla arkadaşları gelmemişti ama Jessica, Cody'yle çıktığından geleceğini de sanmıyordum zaten. Skylar'la henüz karşılaşmamıştık.

Ama Abbi'nin gelişime çok da sevinmediği gibi bir izlenime kapılmıştım, gerçi bunun için tonlarca nedeni vardı. "Ee evet... Gerçekten çok... yardımcı oluyor."

"Bugünlerde hep böyle demiyorlar mı zaten?" diye dalga geçti Dary. "Oğlanlar senden hoşlanınca adı yardımsever olmuyor mu?"

"Evet aslına bakarsan gerçekten güzel bir tespit." Abbi'nin gözleri Sebastian'ın sırtındaydı. "Sizin aranızda bir şeyler mi değişti?"

Onlara Sebastian'ın bana söylediklerini anlatmak üzere ağzımı açacak oldum ama durdum. Duymak istemediklerine emindim.

Abbi dudaklarını büzüştürürken çift kanatlı kapıdan çıktık. Hava kapanmıştı, yağmur kokusu geliyordu.

Dary'nin kocaman açılmış gözleri ikimiz arasında gidip geldi. "Daha sonra buluşup bir şeyler yeriz diyordum. Hani... Eskiden yaptığımız gibi."

Megan varken yaptığımız gibi.

“Bilemiyorum” dedim boğuk bir sesle. “Yetişmem gereken çok ders var.”

Park yerine doğru giderken Abbi’nin yarım yamalak gülümseyişi keskin, sözleri yakıcıydı. “Tabii tabii.”

Gözlerim ona dönerken midem buruldu, Abbi iç geçirdi. “Gelecek hafta daha rahat olursun belki.”

Başımı aşağı yukarı sallarken sessizce “Elbette” dedim.

“Sonra haberleşiriz o zaman.” Dary önce benim sonra Abbi’nin yanağına öpücük kondurup arabasına doğru yürümeye başladı.

Sebastian ileride, omzunun üzerinden bana baktı. Arabasının yanına gelmek üzereydi, çok fazla zamanı olmadığını biliyordum ama Abbi’yle konuşmam gerekiyordu. Soru öyle birdenbire ağızımdan çıktı. Çenemi kapalı tutmam gerekiyordu, biliyordum ama yapamamıştım işte.

Durup Abbi’ye doğru eğildim. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Kaşları kalkarken gözlerini telefonundan yavaşça çevirdi. Düşmanca bakmıyordu ama dostça baktığı da söylenemezdi. Aramıza resmen bir duvar örülmüştü. “Ne oldu?”

Kısa bir nefes alırken “Bana... kızgın mısın?” diye sordum.

Abbi telefonunu indirirken başını yana eğdi. Bir anlığına cevap vermeyecek sandım. “Dürüstçe mi söyleyeyim?”

Yüreğim resmen alabora oldu. “Biz her zaman birbirimize dürüst olduk.”

Başını kaldırıp kabarık bulutlara bakarken başını iki yana salladı. “Sana bir soru sorayım madem.”

“Olur.”

“Onunla aranda neler oluyor?” Çenesini Sebastian’a doğru çevirdi.

“Hiçbir şey” dedim hemencecik. “Bana yardımcı oluyor hepsi bu.”

“Cidden mi? Cevabın bu mu?” Çantasını tutan eli kassıldı. “Çünkü ben sana sadece yardımcı olmadığını biliyorum.”

“O...”

Koyulaşan gözleriyle lafımı bölerek “Skylar’a senden hoşlandığını söyledi” dedi.

Gözlerimi şaşkınlıkla kırptırdım. “Ne dedi *ne*?”

“Skylar, Daniela’ya onun gelip senden hoşlandığını, geçen baharda bu yüzden ayrıldıklarını itiraf ettiğini söylemiş” diye açıkladı ağırlığını bir bacağından diğerine verirken. “Ona dönmeyeceğini, sana karşı olan hisleri bu şekildeyken yapamayacağını söylemiş. Ve sen de şimdi kalkmış her şeyden bihaber olduğunu söylüyorsun öyle mi? Bunca zaman ona olan takıntını gizli tuttuktan sonra onun sana olan hislerini bilmediğini, sana karşı açık davranmadığını mı söylüyorsun?”

“Ben...” Geri adım atarken gözlerim Sebastian’ı buldu. Çantamı arabanın arkasına attı.

“Bana söylemediğine inanamıyorum, hele de ona olan hislerini bilirken. Onu öptüğünde sana kayıtsız davranınca ne kadar üzüldüğünü” dedi, sesi hafiften çatallaşmıştı. “Ben senin en yakın arkadaşlarından biriym ve *hâlâ* buradayım. *Hâlâ* hayattayım ve sen bana... önemli olduğunu bildiğim bir konuda hiçbir şey söylemiyorsun.”

Tanırım. İrkilerek geri çekildim. Konuşmanın bu yöne

gitmesini hiç beklemiyordum. “Sadece bu konuda konuşmak istemedim. Yani istedim. Sebastian bana hislerini söylediği an seni ve Dary’yi aramak istedim ama gerçekten henüz idrak edebilmiş değilim. Bir anda çıkıp söyledi ve gerçekten böyle mi hissediyor yoksa... olanlardan ötürü mü böyle hissediyor bilmiyorum bile” diye itiraf ettim bir çırpıda. “Ve olanların ardından hiçbir şey olmamış gibi Sebastian’dan bahsetmek doğru gelmedi.”

“Olay şu ki Lena, olanlar bir tek sana olmadı. Evet, tamam, arabadaydın ve neler görüp neler yaşadığını anca Tanrı bilir. Hiçbir fikrim yok. Peki neden biliyor musun? Çünkü benimle konuşmuyorsun. Dary’yle konuşmuyorsun...”

“Okula daha yeni döndüm.” Yaşadığım duygular yutkunurken boğazımı jilet gibi kesti. “Daha sadece...”

“Kazadan bu yana iki hafta iki gün geçti. Biliyorum” diye parladı Abbi göğsü hızla inip kalkarken. “Megan, Cody, Phillip ve Chris öleli tam olarak kaç gün oldu biliyorum. Senin de öleceğini sandığımdan bu yana tamı tamına kaç gün geçtiğini de biliyorum.”

Keskin bir nefes aldım. “Abbi...”

Konuşurken sesi dalgalanıyordu. “Bunun farkında mısın acaba? O arabada senin de öldüğünü sandığımızın? Ya da Cody gibi hastanede öleceğini? Dary’nin, benim, Sebastian’ın...” dedi kolunu ona doğru savurarak, “böyle zannettiğini? Daha sonra hayatta olduğunu ve bizi görmek istemediğini duyduğumuzu?”

Gözlerim yaşlarla doldu. “Özür dilerim” diye fısıldadım başka ne diyeceğimi bilemeden. “Özür dilerim. Aklım... Sadece...”

Abbi elini kaldırdı. “Bir yanım konuşmak istememeni görmezden gelebiliyor. Normal konulardan konuşmaktaki isteksizliğini de anlayabiliyorum. Çok da üzgünüm. İnan şirretlik etmeye çalışmıyorum. Çok şey yaşadığının farkındayım. Ama ben de çok şey yaşadım. Dary de öyle, Sebastian da, Keith de, lanet okulun hepsi öyle ama şunu...” Elini yumruk yapıp gökyüzüne bakarken sessizce beşe kadar saydı. “Anlamadığım şey şu, o arabaya nasıl bindin Lena? Cody o kadar içmişken o arabaya nasıl binebildin? Sen sarhoş değildin. Daha gitmeden hemen önce yan yanaydık ama yine de gidip o arabaya bindin ve Cody’nin sürmesine izin verdin.”

Yumruk yemişçesine geri çekildim. İlk anda ne diyeceğimi bilemedim sonra yaşadığım şok öfkeye, bir volkan gibi içimde patlayan kıpkırmızı, kor gibi bir öfkeye dönüştü. “Megan’la ikiniz partiye Chris’in arabasıyla geldiniz ve hepiniz Chris’in kafasının bir dünya olduğunu düşünüyordunuz. Sen...”

“Biz bir şey almış olabileceğini düşündük. Kesin olarak bilmiyorduk” dedi burun delikleri genişlerken. “Hem ayrıca o, yoldan çıkıp da dört kişiyi öldürmedi, değil mi? Hayır.”

Ağzım bir karış açıldı. Nasıl böyle bir cevap verebilirdi? Haklıydı ama bir o kadar da haksızdı çünkü sadece şanslıydı, onun şu an burada ayakta durması, benim burada hayatta olmam büyük şanstı.

“Hey, her şey yolunda mı?” Sebastian bir anda yanımızda belirdi. Elini belime koyarken kasılan çenesi ve gözü kara bakışlarını Abbi’ye doğrulttu.

“Evet.” Abbi derince bir nefes aldı. “Her şey gayet yolunda. Sonra görüşürüz.”

Omuzlarım gerilirken dönüp arabasını park ettiği yere gidişini seyrettim. Abbi yalan söylemişti.

Hiçbir şey yolunda değildi.

* * *

Eve vardığımda sırt çantamdan telefonum çaldı. Çantayı indirip telefonu çıkardığımda arayanın babam olduğunu gördüm.

“Yok artık” diye mırıldanarak çağrıyı sessize aldım. Beynimde ona ayıracak güç kalmamıştı.

Sürüne sürüne üst kata çıkıp bir iki saat derslerle, ödevlerle uğraştım ama bu çok fazla şey yaptım anlamına gelmiyordu elbette çünkü aklımı Abbi’yle Doktor Perry’nin söylediklerinden başka bir şeye veremiyordum. Annem geldiğinde kendimi zorlayarak alt kata indim. Mutfağa girdiğinde çantasını masaya koyuyordu.

“Okul nasıl geçti bakalım?”

“İyi.” Masaya oturdum. “Okula gittiğim gibi bir psikologla görüşeceğimi bilseydim daha iyi olurdu tabii.”

Annem ceketini çıkardı. “Sinirleneceğini düşünerek bahsetmedim, daha okula gitmeden bu şekilde hissetmeni istemedim. Bugün yeterince zorluydu zaten.”

“Keşke bana söyleseydin, hazırlıklı olurdum en azından.”

Masanın etrafından dolanıp yanımdaki sandalyeye oturdu. “Okul geçen hafta yas danışmalarıyla ilgili olarak beni aradı, ben de iyi bir fikir olduğunu düşündüm.”

“Ben pek öyle düşünmüyorum” dedim mırıldanarak.

Annem tebessüm etti. “Konuşman gereken konular

var, keşke benimle konuşsaydın diyorum ama başka biriyle olması daha kolay olabilir.” Durdu. “En azından Doktor Perry öyle söyledi.”

Kaşlarımı ovuştururken gözlerimi kapattım. “Ona... Ona polisle konuştuklarımızdan söz ettin mi hiç?”

“Ona bilmesi gereken her şeyi söyledim” diye yanıtladı. Parmaklarını sol elimin üstüne koydu. “Konuşman gereken her şeyi.”

Abbi’yle konuştuğumuzda içimde kabaran o öfkeye boğularak hızla kolumu çekip ayağa fırladım. “Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Neden kimse anlamıyor? Neden saygı göstermiyor?”

Annem başını kaldırıp yüzüme baktı. “Çünkü saygı her zaman doğru olanı yapmak anlamına gelmez.”

“Ne?” Hızla dönüp çantamı aldım. “Ne saçma bir söz bu ya!” Arkamı dönüp merdivenlere yöneldim ve paldır küldür yukarı çıkmadan önce, “Gerçekten çok saçma” dedim.

“Lena.”

Durmak istemiyordum ama yine de ilk basamakta durdum. “Ne?”

“Sana kızgın değilim.”

Omurgam kilitlenip kaldı.

Annem kemerli duvarın altında duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturunca ince, eskimiş mavi bluzu omuzlarında gerildi. Aklıma Lori’nin babamdan sonra annemin durumunun da iyi olduğunu söylemesi geldi. Doğru olsaydı annem eskilere gözü gibi baksa da yeni bir bluz alabilirdi pekâlâ.

“Başta kızmıştım. Hayatta olduğunu ve iyi olacağını

duyunca rahatlamıştım ama böylesi kötü bir karar verdiğin için öfkeliydim. Ama artık değilim. Olanlardan ve yaşamak zorunda kaldıklarından ötürü üzgünüm ama kızgın değilim.”

Ona bakakaldım, bu söylediklerine inanamıyordum. Nasıl olur da bana kızgın olmazdı?

Derin bir nefes aldı. “Sadece bunu bilmeni istedim. Bilmen gerekiyordu bence.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Dizlerimin bağı çözül-müştü sanki. Annem öfkeli değildi ama bu tavrı doğru da gelmiyordu. Bana kızgın olması gerekiyordu.

Bir bedeli olmalıydı.

Üzerine başka bir şey söylemesini beklemeden hızla merdivenlerden çıktım. Odamın kapısını çarparak kapattım. Kendimi odaya kapatıp ödevlerime yoğunlaşmışım gibi yaptım, akşam yemeği zamanı geldiğinde de alt kata indim, tavuk kokuyordu sonuçta.

Kızarmış tavuğu hayatta geri çevirmezdim.

Saat yediyi az biraz geçerken şort pijamayla, eski, askılı bir tişört giydim. Bacaklarıma battaniyeyi çekip kendimi tamamen okul işlerine verme niyetindeydim ama daha tarih kitabının kapağını açmadan uyku bastırdı. Huzursuz bir uyku oldu, on beş dakikada bir uyandım ama gözlerimi son açtığımda bir kapı kapanma sesi duydum. Başımı balkona çevirdim. Yatağa doğru şaşırtıcı bir serin hava esti.

Sebastian tek kelime etmeden odama girmişti.

İnildeyerek elimi battaniyenin içinden çıkarıp yüzümün yanını ovuşturdum. “Biliyorsun, bu yaptığın haneye tecavüz oluyor.”

“İ-ıh hiç sanmıyorum.” Yatağın kenarına oturdu. “Aslına bakarsan kibarlık yapıyorum.”

Elimi yüzümden çekerken kaşlarımı çattım. “O nasıl oluyormuş acaba?”

“Kalkıp kapıyı açma zahmetine girmek zorunda kalmıyorsun.” Göz kırptı, bu hareketinin seksi olması beni deli ediyordu. “Sırf seni düşündüğümünden yani.”

Gözlerimi devirerek olduğum yerde kıpırdanınca bacaklarım ona doğru uzandı. “Aman ya, belki seni görmek istemiyorum?”

“O zaman kapıyı kilitleyebilirdin” dedi. “Beni görmek istemiyorsan kapıyı kilitle yeter.”

Yapabilirdim. Ama yapmıyordum çünkü gelmesini istiyordum. İstememem gerekmesine rağmen buraya gelmesini istiyordum ne var ki itiraf edecek değildim. “Özgürlüklerimi tehdit ediyorsun.”

Sebastian başını arkaya atarak kahkaha attı, hem de yüksek sesle. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Şştt.” Kafam zıncı diye kapalı kapıma döndü. “Annem duyacak.”

“Annen her gece buraya geldiğimi kesin biliyordur zaten.”

Lori de öyle demişti. “Ama bir türlü gitmek bilmediğini bilmiyordur bence.”

“Muhtemelen hayır.” Yatağa uzanıp başını yanımdaki yastıklara koydu. “Bu kadar erken mi yattın ya? Saat daha dokuz.”

“Yorulдум. Bugün...” Cümlemi tamamlayamadım. Bugünü nasıl tarif edebilirdim ki?

“Bugün ne?” Hemen cevaplamayınca diretti. “Bugün nasıldı Lena?”

Yüksek sesle, sert ve gaddarca bir of çektim. “Zorluydu. Kendimi doksan yaşında hissettim. Öğleden sonra kestirmesi yapasım geldi. Kaburgalarım gün boyu ağrıdı, uyuyup kalırım diye doktorun verdiği ağrı kesicileri de alamadım.”

“Yani?”

“Yanisi... Zor geçti işte.”

Sebastian bir şey demedi, devam etmemi beklediğini biliyordum. Birkaç saniye sonra yeniden çabaladım. “Megan’la Yaratıcı Yazarlık dersinde olmam gerekiyordu. Ama...” Güçlkle yutkundum. “Derste ya da öğle yemeğinde olmaması garip geldi. Masaya gelip oturmasını bekledim durdum. Antrenmana gitmemek garip geldi. Sürekli bir şeyler eksikmiş gibi geldi.”

“Oğlanlarla da öyle oldu.” Sebastian kollarını gelişiğzel bağladı. “Spor salonunda Chris’in ağırlık çalıştığını duymayı bekledim. Phillip’in herkese kök söktürmesini. Cody’nin antrenmanda yanımda olmasını.”

Çok... Çok fazla kayıp vardı, bir daha asla gerçekleşmeyecek çok fazla şey vardı. Parmağımı alçımında dolaştırırken titrek bir nefes verdim. “Şu yas danışmanlarından biriyle görüşmek zorunda kaldım.”

“Ben de görüştüm” dedi. “Son sınıfların yarısı görüştü galiba.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Adamla haftada üç kere görüşmem gerekiyormuş.”

Yüzünde zerre kadar yargılayıcı bir ifade oluşmadı. “İyi olur muhtemelen.”

Ben bundan o kadar da emin değildim. “Onlarla konuştun mu? Yani ciddi ciddi konuştun mu?”

Bir an durdu sonra da onaylayarak başını salladı. “Evet. Yardımı da dokundu.” Gözlerime baktı. “Sana da iyi gelecek.”

Tabii Sebastian benim dile getirmem gereken türde bir suçluluk hissetmiyordu.

“Okuldan sonra Abbi’yle ne oldu öyle?” diye sordu yana dönüp yüzüme bakarak.

Omuzlarım çöktü. O tanıdık yaşlar genzime dolmaya başladı. “Hiç.”

“Ben size doğru gelirken pek de hiçe benzer bir durum yoktu ortada” diye karşı çıktı. “Gayet hararetli görünüyordunuz.” Sebastian kolunu kaldırıp parmaklarını nazikçe çeneme yaklaştırarak başımı kendinden yana çevirdi. “Konuş benimle Lena.”

Parmaklarının yarattığı his tenimden içeri süzülürken gözlerimi indirdim. “O... O bana kızgın.”

“Neden?” Parmaklarını tüm çenemde gezdirerek omurgama ürpertiler yayıyordu.

“Onu... dışladığım için” diye itiraf ettim gözlerimi kapatarak. Elini dolaştırmaya devam ederek saçlarıma daldırdı. “Onunla konuşmadığım için.” Bana kızmasının tek sebebi bu değildi ama şu an itiraf edebileceğim tek nedeni buydu, özellikle de o bana böyle dokunurken. “Niyetim o değildi. Sadece kendimi... sorumlu hissediyorum.”

Eli bir anda durdu. “Lena, sen sorumlu değilsin. Direksiyon başında olan sen değildin.”

Of Tanrım, biliyordu işte. Zerre kadar fikri yoktu. Tam çekilecektim ki eli kasıldı. Gözlerimi açtım. Eli boyumdan kayıp bedenlerimizin arasındaki daracık alana düştü.

Sebastian hemen yanımda, yan yatıyordu, hafifçe dirseği üzerinde durduğundan vücudu üzerimde dikiliyormuş gibiydi. Bunu defalarca yapmışçasına samimi bir pozisyondaydık. Defalarca yapmıştık da aslında ama cumartesi akşamı söylediklerinden sonra işler değişmişti. Artık sadece yatakta yan yana uzanan iki iyi arkadaş değildik. O artık sadece yan komşunun oğlu değildi. Ne yaparsak yapalım artık eski halimize dönecezdik, çok uzun zamandır böyle olmasını istememe rağmen korkutucu geliyordu.

“Lena” dedi adımı bir dua gibi fısıldayarak.

“Artık konuşmak istemiyorum” dedim. “Ya... Yanımda olmanı istiyorum ama konuşmak istemiyorum.”

Gözleri anlayışla ışıldadı. Gözlerindeki endişeli bakış daha vahşi, daha keskin bir şekle büründü. Alt dudağını ısırırdı ve odadaki her şey bir anda değişti. Uçlara tırmandı. Bir an tüm bunları kaybetmenin eşiğindeyken şimdi bambaşka bir uçurumun kenarında duruyordum.

Bana beni sevdiğini söylemişti, bana âşık olduğunu.

Ben de ona âşıktım, hem de ezelden beri.

Bunu hak etmiyordum. Bu fırsatı ya da ikinci bir şans. Soluklarımın hızlanmasını ya da tenimi bir anda ateş basıp tüm duyularıma hücum etmesini.

Belki de kastettiği, odamı tıka basa dolduran kitaplar da okuduğum o güzel, sonsuz aşk değildi. Hani iki ruhu birbirine bağlayan bir zincirin, en korkunç kararların, en kötü olayların üstesinden gelebilen kırılmaz bir bağın olduğu türden bir aşk. Belki böyle olduğunu düşünmüştü ama insanlar bir kayıp sonrasında bunun gibi delice şeyler hisseder, onlara inanırdı ama hayat normale dönüp de

o acı zamanla azaldığında bu hisler de sönüp giderdi.

Ancak şu an bunların hiçbirini ya da onunla aramızdakilerin eskisi gibi olmadığı bu noktaya bizi neyin getirdiğini kabul etmek istemiyordum. Düşünmek istemiyordum. Karnımın aşağı kısımlarında yükselen ısıyı, ciğerlerim ya da kaburgalarımın bir ilgisi olmaksızın kesilen soluğumu keşfetmek istiyordum.

Belki bugün okula gittiğim içindi. Ya da Doktor Perry'yle beklenmedik konuşmam ve onun bildiğini öğrenmem yüzündendi. Abbi'yle ve o kadar kişi arasından partiden ayık ayrıldığımı, hem de her şeyi *gayet* iyi bilecek kadar ayık ayrıldığımı bir tek onun bilmesiyle yüzleşmemden de olabiliyordu. Annemle konuşmam da olabiliirdi pekâlâ.

Belki de Sebastian'ın beni sevdiğini söylemesindendi.

Muhtemelen tüm bunlar karman çorman bir yumak oluvermişti ama acaba... Yani bilemiyorum ama bir süreligine yokmuş gibi davranamaz mıydım? Kafamdaki hayali yaşayamaz mıydım? Nabzım kendini salarken gözlerim onun çıkık elmacık kemiklerinde dolandı, oradan üst dudakındaki yaraya indi.

Elimi kaldırdım ama ona dokunmaya birkaç santim kala durdurdum.

Sebastian'ın dudakları ufak bir tebessümle yukarı kıvrıldı. "Bana dokunabilirsin istersen. Sormana bile gerek yok."

Ona dokunmak istiyordum, hem de çok fena halde ama tereddüt ediyordum. Ona dokunmak rol yapmak değildi, geri *nasıl* alabilirdim?

Göğsü aldığı derin nefesle kabardı. "Bana dokunmanı çok isterim."

Nefesim kesildi.

Parmaklarımı çekinerek yanağına koydum. Güçlü vücudunu sarsan titremeyi hissedince içimi bir mutluluk kapladı. Avucumun altındaki hafiften kirli sakallı çenesi yumuşacıktı. Elimi indirerek başparmağımı alt dudağında gezdirdim. Aldığı keskin nefesle ürperdi. Üst dudağından devam edip yarasının çıkıntısından geçerken gözlerini kapattı.

Bunca yıldır ona hiç böyle dokunmamıştım. Hiç. Elimi boynuna kaydırırken içinde bulunduğum anda, tam şu anın içinde kaybolur gibi oldum. Parmaklarım şahdamarını okşadı, en az benimki kadar hırçın attığını hissedebiliyordum.

Devam ettim.

Elimi göğsüne koydum. Kısmen gürlemeyi andıran hırıltılı bir ses çıkardı ve bu hareketi benzine kibrit çakmak gibi oldu. Anında alevler parladı. Cesaretlenerek daha da aşağılara, sert girinti çıkıntılara, düzlüklere indim. Her zaman bildiğim, gördüğüm ama ancak kazara, kısacık dokunduğum kasları sert ve gayet belirgindi.

Ne var ki bu defa kısacık sürmedi.

Tadını çıkara çıkara önce bir sonra iki parmağımla karnına dokunup köşe bucak gezerek ezberlemeye çalıştım.

Sonra devam ettim.

Parmaklarım göbeğinin etrafında dolanıp giydiği pazen eşofmanının beline indi. Vücudu bir anda irkilerek geri çekilince onu kendime yaklaştırdım. Bacağı bacağıma dokunuyordu.

Bu doğru değil.

Bunu yapmamam gerekiyordu ama bunu bilmek beni durdurmadı. Ağır ağır başımı kaldırdım.

Gözleri hayatımda hiç görmediğim ama masamın üzerindeki haritada işaretli o en derin denizlerin mavisindendi. Yüzlerimiz benim bu keşfim esnasında gitgide yaklaşıyordu. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapattım.

Dudağımın onun dudağına teması ilk defasındaki gibi şok edici ve heyecan vericiydi ama şimdi çok daha güçlüydü. Olup olabilecek en tatlı, en nazik dokunuştı. Ağzım onunkinin üzerinde hareket etmeye başlayınca elini enseme götürdü.

O anda kendimden daha önce hiç duymadığım bir ses çıkararak ağzımı açınca Sebastian'ı bu âna kadar tutan her neyse zincirlerinden kurtuluverdi. Beni öptü, beni *gerçekten* öptü. Kalbim patladı patlayacaktı. Dili içeri girdi. Hem nane tadı alıyordum hem de onun o *kendine has* kokusunu. Elimi kalçasına indirip kasarak kendime çekmek isteğiyle dolup taşım ama daha fazla yaklaşılmıyorduk. Sızlayan kaburgalarım ve sinir bozucu kolum yüzünden olmuyordu.

Beni yine de öptü; dudaklarımı, ağzımı, iç çekişlerimi içti. Aşağılara devam edip inleyerek alt dudağımı ısırdı, öpücüklerle boynuma doğru inerken başımı geriye atarak ona daha çok yer açtım. Yalayıp emerken kulağımın hemen altındaki noktaya gösterdiği özel ilgiyle ayak parmaklarım kıvrıldı, kalçam huzursuzca seğirdi. Sonra yeniden dudaklarımı sömürmeye başladığında dillerimiz birbirine karıştı ve odada duyulan tek ses hızlı soluk alışı verişlerimizdi.

Ne kadar öpüştük bilmiyordum. Sonsuz zaman geçmiş gibi geliyordu, birbirimize gömüldüğümüz hiçbir anda sahtelik ya da rol yoktu, her defasında daha fazlası için sessizce yalvarış ve arzu vardı. Arkadaşlar *böyle* öpüşmezdi. Birbirlerine bizim yaptığımız gibi dolanmazlardı; ben parmaklarımı onun kalçasına geçirirken, onun eli de gitmeme izin vermek istemiyormuşçasına boynumu sıkı sıkıya tutuyordu, hoş, bir yere gittiğim yoktu zaten.

Ve öpüştük, öpüştük.

Dudakları sonunda benden ayrıldığında alnımı omzuna yasladım. Sertçe nefes alıp verirken parmaklarımla tişörtünü kavradım. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ikimiz de kıpırdamadık sonra o, yana dönerek elini kalçama koydu. Ardından sırtımda yumuşak okşayışlarla bir aşağı bir yukarı hareket ederken nefesi de yanağımda ılık ılık dans etti.

Gecenin kalanında hiç konuşmadık.

YİRMİ BİR

Duvardaki aptal postere bakıyordum. Hava dalışçıları el ele tutuşmuş, altta da büyük harflerle TAKIM ÇALIŞMASI yazıyordu.

Zaten anca bir lisede uçaktan kendi istekleriyle atlayan bir grup insan takım çalışması örneği olarak sunulabilirdi. Ben böylesi bir takım çalışması içinde olmak istemezdim şahsen.

Doktor Perry bekliyordu. Bana bir soru sormuştu. Tıpkı geçen çarşamba ve cuma yaptığı gibi; bugünse pazar-tesiydi, ikinci haftamın başı. Hem hiçbir şey değişmemiş hem her şey değişmişti.

Bu haftanın sorusu geçen haftaninkinden farklıydı. Geçen hafta sadece okula nasıl uyum sağladığımı, hiçbir girişimde bulunmasam da voleybol antrenmanlarına ne zaman başlayacağım konularına odaklanmıştı. Bu soruyu da aynı Koç Rogers'ı geçiştirip atlattığım gibi atlatmıştım. Diğer öğrencilerin ürkütücü merakıyla nasıl baş ettiğimi sormuştu. Ve derslerimde nasıl olduğumu. Kazadan söz etmişti. Dosyamda uzun uzadıya yazanlardan değil de daha ziyade insanın kendisini o suçluluktan

kurtarmasının ne kadar zor olduğundan, hayata devam etmenin ne kadar önemli olduğundan bahsetmişti.

Bu haftaysa arkadaşlarımla mezarlarını ne zaman ziyaret edeceğime karar verip vermediğimi sormuş, bunu yapmanın olayı kabullenip kapatma sürecini başlatmak için çok önemli olduğunu belirtmişti. Bu soruyu bir yandan cevaplamak istemiyor, bir yandan da istiyordum çünkü arkadaşlarımla bunların hiçbirini konuşmuyordum, özellikle de korkunç bir insan olduğumu düşündüğü açık olan Abbi ile. Gerçi ben de kendimi aşağı yukarı aynı şekilde görüyordum. Sebastian'a açılamaştım, geçen salı gecesi birbirimizin ağızlarını tanımakla geçirdiğimiz o zamandan sonra bile.

Sağ avucumu sandalyenin kolunda gezdirdim. “Onları o şekilde düşünemiyorum” dedim sonunda omzunun üzerinden hava dalışçılarına bakarken. Hepsinin üzerinde ayrı renkte kıyafet vardı, boya kalemleri gibiydiler. “Megan’ı düşününce. Onu hâlâ odamda oturmuş, televizyon programlarından bahsederken görüyorum. Mezarlığa gitme, onların şu an orada olduklarını düşünme fikri beni...” Ürperdim. “Yapamam.”

Doktor Perry kupasını eline alırken yavaşça başını salladı. Dünyanın En İyi Babası kupasının yerini bugün Elvis Presley kupası almıştı. “Kazanın travmasını henüz atlatabilmiş değilsin. Bunu atlata kadar da yas tutmaya başlayamayacaksın.”

Elim hareket etmeyi bıraktı, parmaklarım kolçak üzerinde kıvrıldı.

“Travmayı atlattana yardımcı olabilirim. İster misin?”

Yüzüne bakarak derin bir nefes aldım. “Eskiye dönmek istiyorum, her şeyden çok.”

“Ama eskiye dönemezsin Lena. Hiçbir zaman dönemeyiz. Bunu kabul etmen gerekiyor, şu andan itibaren ne olursa olsun arkadaşların geri dönmeyecek...”

“Biliyorum” dedim öfke ve hüsrarla lafını keserek. “Demek istediğim o değil.”

“Ne demek istiyorsun peki?”

“Ee... Eskiden olduğum kişi olmak istiyorum sadece” dedim zorlana zorlana ve o anda sanki derinlerde bir kilit açılmışçasına sözcükler ağzımdan dökülüyordu. “Artık *bu* halimi istemiyorum. Uyanık olduğum her an *bunu* düşünmek istemiyorum, herhangi bir şey, *bambaşka* bir şey düşünmeye başladığımda kendimi korkunç hissediyorum çünkü düşünmemem gerekiyor. Artık aneme bakıp da yüzündeki o bakışı görmek istemiyorum. Voleybola dönebilmek istiyorum çünkü... Çünkü voleybol oynamayı gerçekten çok seviyorum ama Megan sebebiyle düşünemiyorum bile. Arkadaşlarımla yanında oturup sürekli benim hakkımda içten içe ne düşündüklerinden endişe etmek istemiyorum. Kazanın benim kadar onları da etkilediğini anlamadığımı düşünmelerini istemiyorum. Sebastian’ın beni sevdiğine inanabilmek, bunun sorun olmadığını görmek, onu sevebilmek istiyorum.” Ben bile ne dediğimden emin olmadığımın onun dediklerimi anlayıp anlamadığını bilmeden bunları pat diye söyleyiverdim. “Böyle hissetmek istemiyorum. Ve geçmeyecek, biliyorum. Akşam gidip yatacağım, sabah kalkacağım ve her şey yine aynı olacak, biliyorum. Ama istemiyorum.”

Doktorun bakışları keskinleşti. “Kendin için bir gelecek görüyor musun Lena?”

Kendimi sandalyenin sırtına bırakırken kaburgalarıma sancı girince yüzümü ekşittim. Kaburgalarım beni öyle sık sık rahatsız etmiyordu ama kendimi böyle birden geriye atınca hiç de iyi olmamıştı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Kendini bir yıl sonra nerede görüyorsun?”

“Bilmem.” Önemli miydi ki? “Üniversitede sanırım.”

“Tarih ve antropoloji bölümünde mi?” diye genişletti. “Rehber öğretmeninle konuştum. Bana ilgi alanlarını söyledi.”

“Evet, o bölümü okumak istiyorum.”

“Peki kendini beş yıl sonra nerede görüyorsun?”

Öfkelenmeye başlamıştım. “Bir önemi var mı?”

“Bir önemi var çünkü bunu çözmeye başlamazsan beş yıl sonra da hâlâ bu konuyla cebelleşmeye devam edeceksin.”

Omuzlarım çöktü. Beş yıl sonrasına daha asırlar vardı.

“Bu travmayı ve acıyı atlatmak istiyor musun? Kendini şu an hissettiğinden daha iyi hissetmek istiyor musun?” diye sordu yeniden.

Gözlerimi kapatıp kendimi kötü hissettirse de, daha iyi hissetmek fena halde yanlış gelse de başımı yukarı aşağı salladım.

“O zaman bu travmayı ve acıyı atlatmak zorundayız ve sana söz veriyorum bunu yaptığımızda kendini çok daha iyi hissedeceksin.” Durup bekledi. “Ama benimle çalışman gerek ve doğrular seni ne denli rahatsız ederse etsin dürüst olman gerek.”

Gözlerimi açtığımda yüzü bulanık görünüyordu. “Yapa... Yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Burası senin güvenli yerin Lena. Burada yargılama yok” dedi usulca. “Ve iyi olmak, zamanı o partiye geri sarmakla başlıyor. Ne hatırladığından, neler olduğundan konuşmakla.”

* * *

“Aç değil misin?”

Gözlerimi kırpıştırarak başımı yavaşça kaldırıp Sebastian’a baktım. Yanımdaki sandalyede yanlamasına oturuyordu. Bir kolu masada, diğeri kucagındaydı. Sadece parmak uçları bacağıma değiyordu. Ama vücudum anında tepki vermişti. Tenimi baştan aşağıya bir sıcaklık sardı ancak beynim kendini damarlarımda süzülen bu beklenti, ihtiyaç ve istekten geri çekti. Geçen salıdan bu yana öpüşmemiştik ama her akşam eve geliyor, kendim gidebilecek olmama rağmen her sabah beni okula götürüyordu. Öğlenleri benimle oturuyordu, bana daha fazla dokunur olmuştu. Öyle ufak tefek temaslar işte; koluma ya da belime sürtünmeler, sırtıma ya da enseme hafif dokunuşlar.

Olmaması gerektiğini bilmeme rağmen bu küçük anlarla mutlu oluyordum.

“Ne?” dedim, ne sorduğunu anlamayınca.

“Yemeğine dokunmadın.” Gözleriyle tepsimi işaret etti. “Yani salataya ne kadar yemek denirse işte.”

Salata mı? Kaşlarını büzleştirerek tabağıma baktım. Hmm evet. Bu yeşillikler kesinlikle salataydı. Yemek sırasında bunları aldığımı bile hatırlamıyordum. Çok da şaşırtıcı değildi gerçi. Bu sabah Doktor Perry ile gö-

rüşmeden çıktığımdan beri, çarşamba günü her şeyi başa sarmam gerektiğini bildiğimden, kafam yerinde değildi. Bütün sabah öyle ruh gibi dolanıp durdum.

Bu konuyu cidden ama cidden konuşmam gerekiyordu ve yapabilir miyim bilemiyordum. Gel gör ki Doktor Perry biliyordu. Abbi de bir hayli şüpheleniyordu. Arkadaşlarıma baktığımda aklımdan bir tek bu konu geçiyordu. Sebastian gece çıkıp geldiğinde, yanımda ödevlerini yaparken kafamda sadece bu sesleri duyuyordum. Ders aralarında koridorda Jessica'yı -Cody'ye dönen kızı- görünce gözümün önüne bu olaylar geliyordu. O beni hiç görmüyordu ama ben onu görüyordum.

Dary kahkaha atınca bir anda bulunduğum âna döndüm. "Salata ne alaka merak ettim. Yanında tonlarca kızarmış tavuk falan yokken yediğini bir kere bile görmedim sanırım."

"Bilmem." Başımı kaldırıp masanın karşısında oturan Abbi'ye baktım. O da Dary gibi dilim pizza ile coleslaw'a benzeyen bir şey almıştı.

Abbi, pizzasının yarısını yemişti. Defterinin kapağına açmakta olan bir gül çiziyordu. Kimya dersinde de, yemeğe çıkarken de bana birkaç kelime etmişti o kadar. Beni görmezden geliyordu ya da öyle bir şeyler işte. Dürüst davranmam gerekirse görmezden gelinecek kadar bile görünür değildim.

Masaya şöyle bir baktım. Tuhaf bir karışım olmuştu. Normalde yalnızca biz olurduk, Abbi, Dary ve... Megan. Tanımadığımız birkaç öğrenci daha olurdu ama biz bize olurduk. Şimdiyse biz, Sebastian ve takımdan birkaç öğrenci vardık.

Bir de Keith.

Abbi'nin yanında oturuyordu, hiç olmadığı kadar sessizdi. O da değişmişti. İnsanların karşısında öyle eskisi gibi gürültülü şamatalı değildi. Futbola devam ediyordu ama geçen hafta sahada çok sert davrandığından laf işitmişti; bu hafta bir öğle yemeğinde Abbi'nin Keith masaya gelmeden Dary'ye böyle dediğini duymuştum.

Şimdiyse başı önüne eğik, arada sırada Abbi'ye eğilerek bir şeyler fısıldıyor, Abbi de cevap veriyordu.

Birlikteler miydi?

Bilmiyordum.

Sormamıştım.

Sebastian daha da yaklaşarak dizini benimkine dayadı. Sesini alçaltarak "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Hafifçe öksürüp boğazımı temizleyerek zorla gülümsedim. "Yorgunum sadece."

Gözleri gözlerimi aradı, bana inanmadığını biliyordum, muhtemelen daha sonra bir ara söyleyecekti.

"Bu hafta sonu Joanna's'ta çalışacak mısınız? Hani antrenmanlara da gelmiyorsunuz ya..." diye sordu Dary.

Başımı iki yana salladım. "Hmm, hayır. Normalde gitmem, voleybol yüzünden."

"E o zaman hafta sonu deplasman maçına geliyorsun yani?"

Başımı yine hayır anlamında salladım. Koç bana geçen hafta müsaade etmişti ama çok da uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bugün gelmemi bekliyordu.

"Vay be." Dary gözlüklerini kaldırırken masanın karşısından baktı. "Maça gelmediğin ve Joanna's'ta çalışmadığın bir hafta sonu düşünemiyorum."

“Öyle.” Sebastian’ın haşlanmış ya da fırınlanmış tavuğunu kesişini izliyordum. Eti tiftik tiftik etmişti. “Herkes çok anlayışlı davranıyor gerçekten. Hepsi çok iyi karşıladı.”

“Kimler?” diye sordu Dary.

Boğazımı temizledim. “Koç... Koç cidden çok anlayışlı.”

Sebastian kestigi parçaları alıp salatamın üstüne koydu. Gözlerim kocaman açıldı. İki yaşındaymışım gibi ciddi ciddi yemeğimi mi kesip parçalamıştı? “Al bakalım” dedi. “Şimdi salatan daha yenilebilir bir şeye benzedi.”

“Gerçi kızarmış değil ama olsun” dedi Dary pis pis sırtarak. “Bu, çok uzun süredir gördüğüm en tatlı şey oldu galiba.”

Çok gülünçtü.

Ama tatlıydı çünkü iyi niyetli bir yerden geldiğini biliyordum.

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılırken çatala uzandım.

“Ne o şimdi de Lena’yı elimizle mi beslememiz gerekiyor?” diye sordu Abbi.

Başımı bir anda kaldırırken yanaklarımı ateş bastı. Abbi tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

“Bir daha söyle bir daha?” dedi Sebastian.

Abbi omzunun birini sallarken Sebastian’a döndü. “Okula bırakılması gerekiyor. Hiçbir yere tek başına gidemiyor. Yanındayken dediklerimize dikkat etmemiz gerekiyor. O yüzden bir de şimdi elimizle mi beslememiz gerekiyor diye sordum.”

Dondum kaldım. Kalbim. Ciğerlerim. Beynim. Her yerim dondu.

“Ne oluyor Abbi?” Sebastian’ın sesi sertleşti.

Karşımda oturan Abbi'nin katı bakışları hafiften çatırdadı ama minicik bir çatlaktı sadece. Sesi boğuktu. "Bence gayet yerinde bir soru, merak eden de bir tek ben olamam."

"Abbi" dedi Keith, yemek boyudur ilk kez duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşmuştu. "Yapma ama."

Dary yanımda kaskatı kesildi.

"Ne? Kendisi bir yetişkin, değil mi?" Abbi yutkundu. Yeniden gözlerime bakarken alt dudağı hafiften titredi. "Kendi adına konuşmıyor mu? Müdahale edip engelleyemiyor mu?"

Karnıma yumruk yemişim gibi irkilerek geri çekilirken neyi ima ettiğini gayet iyi biliyordum. Şu anki sohbetimizden bahsetmiyordu. *O geceyi* kastediyordu.

Benden bu kadardı.

Ayağa kalkarken yere uzanıp çantamı aldım. Sebastian'ın adımı söylediğini duydum ama durmadım. Doğrulurken masadan uzaklaştım ve tenimi yakan onca cümleyi söylemeden dönüp gittim.

Koşar adımlarla yemekhaneden çıktım, kafayı sıyırmamak için ağzımı sıkı sıkıya kapattım. Olur da kendimi salarsam öfkeyle çığlıklar mı atardım yoksa hepten keçileri mi kaçırdım hiçbir fikrim yoktu.

Koridoru yarılamaştım ki Dary kırık olmayan kolumdan yakaladı. "Hey, dur bakalım" dedi beni zorla durdurarak. "İyi misin?"

Başımı kaldırıp tavana baktım. "İyiyim ama şu an bunu sorduğun için Abbi'nin kafası bize dönmüştür bile."

"Abbi resmen..."

"Pislik gibi mi davranıyordu?" diye tamamladım cüm-

lesini ama bunu der demez kendimi kötü hissettim. Gözlerimi kapatarak başımı sağa sola salladım. “Yok, hayır. Bu, doğru değil. O sadece...”

“Sadece olanlarla baş etmekte zorlanıyor.” Dary kolu mu sıktı. “Ama orada yaptığı hiç de hoş değildi.”

Yemekhanenin girişine bakarken yüzüme gelen saçı çektim. “Sana herhangi bir şey söyledi mi?”

“Ne konuda?”

“Benim hakkımda, Keith’in partisinin olduğu gece hakkında.”

Dary elini indirdi. “Bana Sebastian’la tartıştığınızı bir de Keith’le arasındaki birkaç olayı anlattı.” Durdu. “Neden ki?”

Belli ki Abbi onunla konuşmamıştı. “Hiç, merak ettim.”

“O geceyle ilgili bilmem gereken bir şey mi var?” diye sordu.

Şimdi. Hemen şimdi ona Abbi’nin bildiği şeyi anlatabilirdim, böylece onun neden bu kadar kızgın olduğunu anlardı. Ama ağzımı açınca kelimeler bir türlü çıkmadı.

Birkaç saniye sonra Dary kolunu omzuma koydu. “Her şey yoluna girecek. Şu an hiç öyle görünmediğini biliyorum ama girecek. Girmek zorunda.”

Cevap vermedim çünkü bir şeyler sırf sen iyi olsun istiyorsun diye öyle olmuyordu.

Dary alnını başımın yanına yasladı. “Sadece her şey eskisi gibi olsun istiyorum” dedi fısıltıyla. “Megan’ı geri getiremeyiz, o bir daha geri gelmeyecek ama biz kendimize gelebiliriz. Buna inanıyorum. Gerçekten inanıyorum.”

YİRMİ İKİ

Pazartesi kelimenin tam anlamıyla beni bırakın da bir köşede öleyim demek istediğim bir gün oldu.

Son zil çalıp da dolabıma giderken gün benim için bitmişti ama Koç Rogers'ın bana doğru geldiğini gördüğümde kendimi dolaba tıkasım geldi.

Küfürleri art arda dizerken kimya kitabımı dolaba sokuşturup benim yanıma gelmediğini ümit ettim. Belki de öğleden sonra çıkıp açılan kapanan metal kapıların, gürültülü konuşmaların arasında beynini uyuşturarak koridorda şöyle bir yürüyeyim demiştir dedim.

Tarih kitabımı çıkarırken koçun adımı seslendiğini duydum, tam adımı hem de, çünkü geldi mi üst üste gelmeliydi.

“Merhaba” dedim kitabı çantama koyarken.

“Antrenmana mı gidiyordun?” diye sordu yanımda durup.

Keşke buradan uçup gideydim, bu konuşmaya hiç mi hiç hazır değildim. Başımı sağa sola sallarken çantamın fermuarını kapattım.

“Bu halinle antrenmana katılamayacağını biliyorum ama çalışmalara gerçekten gelmeni istiyorum Lena” dedi.

Daha ona bakmadan kollarını göğsünde kavuşturduğunu biliyordum. “Senin için de... Takım için de iyi olacak.”

“Biliyorum ama...” Yutkunurken dolabımı kapattım. “Yapamam.”

“Doktor saha kenarında oturmana da mı izin vermiyor?” diye cevapladı, iğneliyor mu iğnelemiyor mu emin olamadım.

Ona nispeten bön bön bakarken vermiyor diyecektim. “Veriyordur tabii ama ben... Ben artık voleybol oynamayacağım.”

Koyu kaşlarını kaldırdı. “Takımı bırakıyor musun?”

Midem burulurken başımı evet anlamında salladım. “Evet. Çok üzgünüm ama bu yaralarla, bir de derslere yetiştirmeye çalışırken en iyisi bu olacak.”

Koç Rogers başını hafifçe iki yana salladı. “Lena, sen takımın değerli bir üyesisin. Beraberce...”

“Böyle düşündüğünüz için teşekkür ederim.” Yanımızdan bir grup öğrenci geçerken ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim. “Bana verdiğiniz tüm imkânlar için size gerçekten çok teşekkür ediyorum ama bir dolu maç ve antrenmanı kaçıracağım. Sonunda tamamen dışarıda kalacağım, böylesi en iyisi olacak.”

“Alçın ay sonuna kadar çıkarsa çalışmak için koca bir ekim ayın olacak, bir sürü turnuvaya katılabilirsin” diye açıkladı koç. “Hâlâ bir yetenek avcısı tarafından seçilme şansın var. Burs konusunda konuştuklarımızı hatırlıyorsundur.”

“Bursu Megan alabilirdi” dedim kendimi tutamayarak. “Belki ihtiyacı olmazdı ama alsa alsa o alırdı. Ben değil.”

Koç şaşkına döndü. “Hâlâ büyük bir şansın...”

“Artık istemiyorum” diyerek kestirip atarken geriye çekildim. Koçun omzunun üzerinden Sebastian’ın yaklaştığını gördüm. Sığ bir nefes aldım. “Özür dilerim.” Yanından dolanarak geçtim. “Eve gitmem gerek.”

Koç Rogers arkasına döndü. “Bence hata yapıyorsun.”

Madem öyle son hatama bir yenisini eklemiş olurdum.

“Fikrini değiştirecek olursan gelip gör beni” dedi. “İşleri yoluna koyabiliriz.”

Fikrimi değiştirmeyecektim ama yine de başımı sallayarak tamam dedim ve beni bekleyen Sebastian’ın yanına gittim.

Sebastian koridora şöyle bir baktı ve bakışları koçun üstünde bir süre oyalandı. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Elbette” dedim çantamı almasına ses çıkarmadan. “Gidebiliriz.”

Gözleri bir anda bana döndü, bir şey diyecek sandım ama demedi. Koridorda sessizce yürürken koçun söylediklerini bir türlü aklımdan çıkaramadım.

Midem buruldukça buruldu. Doğru mu yapmıştım? Yapmış olmalıydım, yapmadıysam da artık çok geç kalmıştım.

* * *

Akşam sofrada oturmuş tabağımdaki bezelyeleri çatalımla ittiriyordum. Annemin, hâlâ beş yaşındaymışım gibi tabağıma bunları koymasına ve ciddi ciddi yiyeceğimi zannetmesine inanamıyordum.

Annem Doktor Perry ile görüşmemi sormuştu, ben de ona nasıl geçtiğine dair kabaca bir özet geçmiştim.

Sonra da bir süredir Abbi'yi görmediğinden Dary ile Abbi'yi sormuştu. Yalan söyleyerek Abbi yoğun demiştim. Sebastian'ı sormadı, onun gece ziyaretlerini biliyor ama her nedense sormuyor gibi bir fikre kapıldım.

“Lori bu hafta sonu eve geleyim diyor” dedi annem tüm gün yavaş pişiriciye koyduğu eti keserken.

“Hadi ya?” Çatalımı ete batırdım, açtım ama yiyişim yoktu. “Bayağı yol gelecek.”

“Öyle ama seni görmek istemiş.” Annem masanın karşısından bana baktı. “Aklı sende.”

Etimin bir kısmı boğazımda toza döndü. “Babam hâlâ buralarda mı?”

Annem hafiften gerildi. “Seattle’a dönmek zorunda kaldı. Dönmeden önce seni arayıp görmeye çalıştı ama...”

Omzumun birini silktim. Babamla ilgili tuhaf olan ne miydi? Gerçekten istese hiçbir şey onu beni görmekten alıkoymazdı. Evet, telefonlarını açmıyordum ama doğrudan yanıma gelebilirdi. Annem izin verirdi. Gelip beni görebilirdi. Onu görmek istemezken beni görmek için yeterince çok çabalamamasına sinirlenmemin ne kadar saçma olduğunu fark ettim.

Darmadağın bir haldeydim.

“Yine gelecek.” Annem bardağını masaya koydu. “Şükran Günü’nde. Birlikte akşam yemeği yiyece...”

“Mutlu, kocaman bir aile olarak mı?” dedim kasten burnu havada bir edayla.

“Lena.” Annem derin bir of çekerken çatalını bıraktı. “O senin baban. İyi bir adam, onunla... çözemediğin sorunların var, anlıyorum ama o iyi biri ve her halükârda senin baban.”

“İyi bir adam mı?” Annem onu nasıl savunabiliyordu aklım almıyordu. “Hiçbir şeyle baş etmeyi beceremediğinden seni bırakıp gitti, bizi bıraktı. Bildiğin *hiçbir şeyle*.”

“Tatlım.” Annem başını iki yana sallarken kolunu masaya koydu. “Bizi yüzüstü ve parasız bırakan şey onun işiydi. Dahası, babanı sevdim. Hatta bir yanım sevmeye devam ediyor. Muhtemelen sonsuza dek de edecek.”

Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerim tavana kaydı. Her zaman şüphelendiğim üzere annemin onu hâlâ seviyor olması tepemi daha da attırmıştı.

“Baban ve benimle ilgili anlayan gereken bir şey var” dedi kısacık bir nefes alarak. “Baban, Alan, benim onu sevdiğim kadar beni sevmedi, o kadar” dedi sanki önemsiz bir şey söylüyormuşçasına ortaya bombayı bırakarak.

Ona ağzım açık, öylece bakakaldım.

Uzunca bir nefes verirken tabağına odaklandı. “Bunun en baştan beri farkındaydım sanırım, yo sanmıyorum, biliyorum. Onca yıl beni sevdi. Beni gerçekten önemsendi ama yeterli değildi. Alan çabaladı, ciddi anlamda çabaladı, onun adına bahane yaratmıyorum, sadece hisleri yeterli gelmedi.”

Ne diyeceğimi bilemeden gözlerimi ona dikmiş bakıyordum çünkü... Çünkü bu söylediklerini daha önce hiç duymamıştım.

“Çok genç yaşta evlendik, evlendiğimiz gibi de Lori’ye hamile kaldım. O zamanlar insanlar böyle yapıyordu.” Derken bir bomba daha patlattı. “Gitmeyi isteyen baban değildi Lena. Beni, *bizi* sorumluluğu olarak gördü, siz onun sorumluluğuydunuz ama ben değildim. Ben onun dengi olmak istedim, eşi olmak, sorumluluğu değil.”

“Ne?” diye fısıldadım, az kalsın çatal elimden düşüyordu.

“Ondan gitmesini istedim. Ayrılığı başlatan bendim.” Gülümsemesi hüznünlüydü, biraz da acı. “Her zaman bildiğim şeyle, onun hislerinin yeterli olmayışıyla yüzleşmek ve ondan gitmesini istemek ona kendi hissettiğim gibi hissettirebilir diye düşündüm.” Gülüşü çatırdayan bir cam gibiydi. “Yetişkin bir kadın olabilirim Lena ama insanın arada peri masallarına inanması geliyor. Ondan gitmesini istemek son şansımdı. Belki o zaman...”

“Silkinip kendine gelerek sana âşık olurdu öyle mi?” diye sordum tiz bir sesle. Buna cidden inanmış mıydı? Gözlerimi kısa bir an kapattım. Ondan gitmesini isteyerek kitaplardaki gibi sonsuza dek mutlu olunan sona erişeceğini mi düşünmüştü?

Annem başını sallayarak onayladı. “Evet, aynen böyle yaptım. Şimdi geri dönüp bakınca görüyorum ki ufak da olsa bir yanımda birini seni sevsin diye korkutamayacağını biliyordu. İşlerin böyle yürümediğini.”

Olduğum yerde oturup kalmıştım.

“Onu seviyorum, koşulsuz seviyorum. Ama artık kendime yalan söyleyemediğimde, onun da kendine yalan söyleyip durmasına izin veremediğimde bu evliliğin bittiğini biliyordum.”

Arkama yaslanırken ellerim kucağıma düştü. “Peki... Peki bunları bize neden hiç söylemedin?”

Yüzündeki o inceden, hüznünlü tebessüm soldu. “Gurur? Utanç? Boşandığımızda böylesi bir konuşma için daha çok küçüktün. Ergen olmasına rağmen Lori de öyleydi. Kaldı ki böyle bir şeyi anlatmak, kalkıp küçücük çocuklarına seni sevmesi gerektiği gibi sevmeyen bir

adamlarla beraber yaşadığını söylemek, bunu kabul etmek çok da kolay değil.”

“İyi de ben...” Ama ben her zaman çekip gidenin babam olduğuna inanmıştım. “Onu sen mi gönderdin yani?”

“Doğru olan buydu, kızlarıma karşı daha dürüst olmam gerekiyordu, biliyorum ama...” Cümlelerin geri kalanını getiremeyerek gözlerini arka bahçeye bakan pencereye çevirdi. Parmaklarını ağzına götürüp gözlerini hızlı hızlı kırptırdı. “Ama her zaman doğru seçimler yapamayabiliyoruz işte. Yetişkin olduğunda ve her şeyi daha iyi bilmen gerektiğinde bile.”

* * *

Tam saatinde, sekizi biraz geçte balkon kapısı açıldı. Bu sefer uyumuyordum. Öyle alık alık ders kitabıma bakıp ellinci defadır falan aynı paragrafı okuyordum. Akşam yemeğinden beri kafama hiçbir şey girmiyordu.

Sebastian beni görünce kıkır kıkır güldü. “Güzel tişörtmüş” dedi kapıyı kapatırken.

“Tişörtüme laf yok.” Üzerinde bebek Deadpool olan siyah, büyük beden bir tişörttü.

Sessiz ve uzun adımlarla yatağa yaklaşırken midem kendinden geçercesine içe göçtü. “Evet ama eski formamı giydiğinde daha güzel oluyordu.”

Kıpkırmızı kesilerek yüzüme düşen uzun bir tutam saçını geri çektim. “Attım onu.”

“Kesin atmışsındır.” Kendini bilgisayar sandalyesine bıraktı, tıpkı Abbi’nin bir zamanlar beni sevdiği sıralarda buraya geldiğinde yaptığı gibi. “Ne yapıyordun?”

“Pek bir şey yapmıyordum.” Bacaklarını kaldırıp kalçamın yanına uzattı. Ayakları çıplaktı, hep öyleydi. Fosforlu kalemimi defterin arasına koydum. “Sen?”

“Her zamanki şeyler işte. Antrenman.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir de duş aldım işte.”

Kıs kıs güldüm. “Aferin sana.”

Kıkırdayarak başını geriye attı. “Heyecan dolu bir hayat yaşıyorum, ne yapayım.”

Gözlerim yüzüne kaydı ve göz göze gelip bir an öyle kaldık. Boğazımdan aşağıya sıvı ateşler akıp göğsüme, oradan da çok ama çok daha aşağılara indi. Bakışlarımı çekerken derin ve düzgün bir nefes aldım. “Ee... Annem bugün resmen bir bomba patlattı.”

“Ne konuda?”

“Bana babamın neden gittiğini söyledi.” Fosforlu kaleme elimle bir fiske attım. “Sen de biliyorsun, babamın hiçbir şeyle baş edemediği için gittiğini düşünürdüm hep.”

“Evet.” Ayağını yere indirip öne eğilerek tüm dikkatini bana verdi. “Bu yüzden değil miymiş?”

Başımı iki yana salladım. “Meğerse annemi o kadar da çok sevmiyormuş. Yani seviyormuş ama ona âşık değilmiş.” Elimdeki kalemi bir ileri bir geri oynatırken ona annemin bana anlattıklarını anlattım. “Delice, değil mi?”

“Vay be, işe bak.” Kaşlarını kaldırdı. “Peki sen kendini nasıl hissediyorsun? Hani babanla ikiniz...”

Cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. Babam gittiğinden beri haliyle ona karşı büyük bir kin güdüyordum. Ellerimi kaldırdım. “Bilmiyorum. Galiba hâlâ öyle bir şoktayım ki sinirlenemedim bile. Yani annem bunu bizden nasıl bu kadar uzun süre saklayabildi? Ama diğer

yandan da onun için çok üzüliyorum çünkü bir yanım başka birilerine anlatmak istememesini anlayabiliyor.”

Konuşmak istememesini. Kesinlikle anlayabiliyordum.

“Kafamın içi şenlik alanı” dedim. “Patlamasına ramak kaldı. Annem resmen Lori’yle benim babamın bir pislik olduğuna inanmamıza müsaade etti. Yani gidip de gerçekten sevmediği biriyle evlendiği için hâlâ pislik o ayrı ama... Bilemiyorum.”

“Kafanı boşaltma zamanı.” Ayağa kalkıp yanıma yürüdü. Kitabı alıp kapattı ve masama koydu.

“Hey” dedim. “Ödevimi yapıyordum.”

“Hı hı tabii.” Kitabımı defterim, kalemim ve fosforlu kalemim takip etti. Sonra da yatağa geldi, bir dizini kırarak karşıma oturdu, baldırı baldırırma değiyordu. “Bugün pazartesi akşamı.”

“Evet.” Ellerimi kucağıma indirdim. “Aydınlattığın için sağ ol. İşin içinden çıkamamıştım bir türlü.”

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Peki bu ne demek biliyor musun?”

“*The Walking Dead*’in yeni bölümü gelene kadar önümüzde daha koca bir hafta mı var demek?”

“Hayır” dedi tekdüze bir sesle.

Sağ elini sol dizime koyuşunu izledim. “Ee... Haftanın bitmesine dört güncük kaldı mı demek?”

“He he evet. Orası doğru.” Hafifçe eğilince kalp atışlarım da hızlanarak karşılık verdi. Günün tüm o rezaleti ağır ağır yok oldu. “Ama pazartesi akşamı başka bir anlama geliyor, çok daha önemli bir şey.”

“Neymiş?” Bakışlarım bir anlığına dudaklarına kayd, midemin alt kısımları kasıldı.

Başını yana eğdi. “Artık konuşma yok demek oluyor.”

“Konuşma yok mu?” diye aptal aptal tekrar ederken içimde bir yerlerde bir şeyler pır pır etti. Düşündüğüm şeyi mi ima ediyordu?

“Aynen.” Gövdesini yaklaştırdığında nefesi yanağımda dans etti. “Pazartesi akşamlarını resmi olarak Sessiz Pazartesi ilan ediyorum. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

Sağ elim gevşekçe bir yumruk halinde kapandı. “Ne?”

“Dudaklarımızı ve dillerimizi konuşturmanın daha güzel yollarını bulacağız demek.”

Kocaman açılan gözlerle gülerken öksürdüm. “Bunu ciddi ciddi yüksek sesle mi söyledin sen?”

“Evet. Evet, söyledim ve geri de almıyorum.” Eğilip de alnı alnıma dokunduğunda irkilerek çekildim. “Benim oyunumda utanmak yok.”

“Bak sen, bir oyunun olduğunu bilmiyordum.”

“Ah, olmaz olur mu?” dedi kadife gibi bir sesle. “Neler var neler, bilsen şaşarsın.”

Dudaklarımdan sessiz bir kahkaha kaçtı. “Sebastian...”

“Bu pazartesi farklı olacak.” Sol eli sağ elimi buldu. Ama parmak uçları elime sürtünüp geçti. “Nasıl oynadığını göstereyim mi?” diye sordu ve parmaklarını çıplak kolumda gezdirerek her yanıma şiddetli ürpertiler yayarken tişörtümün koluna gelip durdu. “Ne diyorsun?”

Harika diyorum ama... annemin yemekte söyledikleri aklıma geldi. Sebastian’la kendimizi bildik bileli arkadaş-tık. Kelimenin tam anlamıyla hem de. Beni gerçekten çok önemseydiğini biliyordum, muhtemelen seviyordu da ama

gerçekten seviyor muydu? Beni okula bırakışını, ne yiyip yemediğime dikkat etmesini ve bir anda göstermeye başladığı ilgiyi düşündüm. Tam olarak annemle babam gibi bir durum yoktu ortada. Hamile kalmış değildim. Ama az kalsın ölüyordum. “Ben senin sorumluluğun muyum?”

“Ne?” diye sordu.

“Kendini bana karşı sorumlu hissediyor musun?”

“Ne açıdan?”

Ne soruyordum ben böyle? “Neyse boş ver.”

“Hayır. Merak ettim. Ne demek istiyorsun?”

Hay ben... Şu çenemi bir kapalı tutamıyordum. “Şunu demek istiyorum, benim için yaptıklarını, olanlardan ötürü yapmak zorundaymış gibi hissettiğin için mi yapıyorsun?”

“Ne? Hayır. Yapmak *istediğim* için yapıyorum.”

Cevap doğru olmasına... doğrudu ama hiçbir şeyi değiştirmemişti. Alnını benimkine yasladı, nefesi şimdi dudaklarımdaydı ve fena halde balıklama dalasım, derinlere inelim vardı, sonuçlarıyla sonra uğraşırdım. “Bu akıllıca mı sence?”

“Bence dâhice.” Parmakları pijama üstü olarak giydiğim tişörtün gevşek koluna sürtündü. “Ve bence şu an yapman gereken son şey düşünmek.”

Doktor Perry’nin buna katılacağını hiç sanmıyordum ama bir ihtimal katılabilirdi de. Yaşamaktan, hayata devam etmekten, travmayla, acıyla yüzleşmekten söz etmişti ve kimse bana yaşadığımı Sebastian kadar derinden hissettirmiyordu.

Hoş, Doktor Perry sevişmeyi hayata devam etmek olarak görür müydü o da ayrı konuydu.

Geri çekildiğimde Sebastian'ın yanağındaki bir kasın gerildiğini gördüm. Gözleri gözlerimi arandı. "Sana olan hislerimi biliyorsun."

Kalbim göğsümden fırladı fırlayacaktı. "Seb..."

"Seni seviyorum" diye devam etti bir elini enseme koyarken. Bu söylediği karşısında nefesim kesildi, kalbim sıkıştı. "Sana yıllardır âşığıım."

"Sebastian" diye yalvardım ağlamak üzere olduğumu fark ederek.

"Kafanda şu an her şeyin karmakarışık olduğunu biliyorum ve sen onları çözmekle cebelleşirken olabileceğim tek yer burası, yanı başın, ne kadar sürerse sürsün." Parmaklarını bir tutam saçımın arasından geçirdi. "Ama şu an senin adına çözebileceğim bir şey var. Sana olan hislerim gerçek, hep gerçekti..."

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki canımı acıtıyordu. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

Yaşlar genzimi tıkadı. "Anlamıyorsun."

"Gerek yok." Başparmağı boynumda dolaşmaya başladığında bir yandan rahatlatırken bir yandan da içimi enerjiyle dolduruyordu.

Başımı sallayabildiğim kadar iki yana salladım. "Neden şimdi?" diye sordum yeniden. "Neden?..."

"Çünkü daha önce yapmadığımız aptallık, çünkü şu an hâlâ *hayattayız*."

Kim önce hareket etti bilmiyorum, belki o, belki ben, belki aynı anda hareket ettik ama dudaklarımız bir anda çarpıştı. Onun dudakları. Benim dudaklarım. Onu tadarırken parmaklarım göğsüne dokundu, elim omzuna doğ-

ru kaydı. Beni öyle bir öpüyordu ki adeta sömürüyordu, tenimde ateşler yakıyordu, kaslarımı lava, kemiklerimi küle çeviriyordu. Dillerimiz, dişlerimiz karışıyordu. Andre beni asla böyle öpmemişti. Hiçbir oğlan beni böyle öpmemişti, hem korkutucu hem mutluluk vericiydi.

Sebastian sonsuz bir kaynağı varmış gibi öpüyor, ben de büyük taleplerde bulunuyordum ve bilmiyorum nasıl ama kendimi bir şekilde sırtüstü yatarken buldum. Beni çok nazik, çok dikkatli bir şekilde yatırdı.

“Benim sıram” dedi ağzımın içinde.

Onu durdurmak istemedim.

Sebastian benim geçen hafta yaptığım keşiflerin aynısını yapıyordu. Dudakları kıvrımlarımda dolanırken eli de göğsümün ortasından karnıma doğru geziyordu. Göğüs kafesimde kelebekler pır pır ederken kanatların çırpışı kontrolden çıkan nabzıma ayak uyduruyordu. Parmakları tişörtümün altına kayarak karnıma yayıldı.

Başını kaldırıp yüzüme sorar gözlerle baktı, başımı sallayarak onayladığımda gözleri umutla doldu, bakamadığım bir umutla çünkü neredeyse çok... Çok fazlaydı.

Saçlarının uzun kısımlarından kavrayarak onu tuttum, eli yukarılara çıktı, dokunuşu iyileşen kaburgalarımın üstünde tüy gibi hareket ediyordu. Ağzının içinde nefesim kesildi, o da kaburgalarımın bir baskı yaratsa da sırtımı yay gibi geren o sesi çıkardı.

Sebastian elini çektiğinde ben saçına daha sıkı tutununca kısık ve boğuk bir sesle güldü. “Daha bitirmedim.”

Of Tanrım.

Ağzı ağzım üstünde hareket ederken o akıllı parmakları çok daha güneye, pijama altımın kemerine doğru inip

çok ama çok kısa bir an durakladı. Tüm vücudum beklentiyle kasılırken eli bacaklarımın arasına kaydı. Vahşi bir his her bir gözenliğime hücum etti. Büsbütün delilikti, akıldışıydı ama umurumda değildi. Altımızdakiler inceydi, eliyle aramda bir şey yok gibiydi. Bedenimin her bir parçası onun eline ve parmaklarına odaklanmıştı. Tüm damarlarımdan elektrik ve...

Koridorda bir kapı kapanınca gözlerim zınk diye açıldı. Sebastian bir anda durdu; dudağı dudağımın üstünde, eli *hâlâ* bacaklarımın arasındayken kapıya döndü. Kapının pat diye açılmasını bekledim, artık annem bizi tebrik mi eder, öldürür mü bilemiyordum. Hiçbir şey olmayınca içim biraz rahatladı.

“Of Tanrım” diye fısıldadım kalbim şimdi bambaşka bir nedenle deliler gibi çarparken.

Sebastian delinin teki gibi sırtarak bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. “Yakalansaydık çok tuhaf olurdu.”

“Diyorsun?” Onu her ne kadar kendime çekmek istesem de sağ elimle göğsünü ittirdim. “Bence gitsen iyi olur.”

“Evet.” Sebastian kıkırdayarak yana döndü. “Ama önce sana sormak istediğim bir şey var.”

“Ne?”

“Biliyorsun maç öncesindeki perşembe günleri geç saatte antrenmanımız olmuyor” dedi, onaylayarak başımı salladım. “Haliyle eve erken dönüyorum, annemle babam da yeni kız arkadaşıyla yemek yemek istiyor.”

Donakaldım. Doğru mu duymuştum? İmkânı yoktu. Ama başımı çevirdiğimde gülümseyişini gördüm, o seksi, yürek dağlayan gülümseyişini ve doğru duyduğumu

anladım. Bir anda karman çorman düşüncelerin, duyguların hücumuna uğradım. Yaşadığım mutluluk beni bir balon gibi tavana kaldırdı ama daha tepeye ulaşmadan bir anda patladım. Suçluluk buz gibi pençelerini içime geçirerek göğsüme saplandı.

“Kız arkadaşın mı?” dedim fısıltıyla, birden öyle hızlı doğrulup oturdum ki kaburgalarım bir sancı girdi.

Sırıtarak dirseği üzerinde doğruldu. “Evet, erkeklerin öptükleri ve... başka şeyler yapmak istedikleri kızlara böyle seslendiğine gayet eminim.” Gözleri hafiften kısıldı. “Kız arkadaş.”

Aman Tanrım.

Megan daha toprağa yeni verilmişken ve olanları durdurmak için yeterli... çabayı gösteremediğim için ölmüşken ben nasıl şu an burada onun yanında yatıp oynatabiliyor, tüm bunları yapabiliyordum?

Derimi yüzmek istedim, hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar iğrenç, bencil hissetmemiştim. “Hayır.”

Sebastian’ın o çekici, neredeyse fazla güzel diyebileceğim yüzündeki gülümseme silinip gitti. “Ne?”

Yataktan çıkarak ayağa kalktım ve geri çekildim. “Ben... Ben senin kız arkadaşın olamam.”

YİRMİ ÜÇ

Sebastian bana bambaşka bir dilde konuşuyormuşum gibi bakıyordu. “Tamam” dedi sonunda. “Belki önce sana sormalıydım. Biraz aceleci davranmış olabilirim...”

“E yani, birine kız arkadaşın olmak ister mi diye bir sormak gerek bence de.”

Dudakları yukarıya kıvrıldı. “Kız arkadaşım olmayı kabul eder misin Lena?” diye sordu tatlı mı tatlı, kışkırtıcı bir şekilde.

Kalbim trambolinde zıplıyormuşçasına taklalar atıyordu. Bu soruyu duymak için ne kadar beklemiştim? Yıllarca. Tanrım, *yıllarca*. Ve şimdi, olan biten bunca şeyden sonra mı soruyordu?

Başımı iki yana salladım. “Olamam.”

“Ne olamazsın?”

“Kız arkadaşın olamam.”

Sebastian bir an için hareket etmedi sonra da hızla dikleşip olduğu yere oturdu. “Ciddi misin sen?”

“Evet.” Yüzüme dökülen saçları çekerken yatağın etrafından dolanıp yürüdüm. Balkon kapısını açıp dışarı çıkarak serin rüzgârı yüzümde karşıladım. Balkon kor-

kuluğuna yürüdüm, gözlerimi sıkıca kapatırken onun arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

“Pekâlâ” dedi. “Şu an kafam epey bir karıştı. Kız arkadaşım olamaz mısın?” Cevap vermeyince yanıma gelip durdu. “Başka biri mi var?”

“Ne?” Kahkahayı basacak oldum. “Hayır. Başka biri yok.”

“Yarın çıkıp gidip bir daha da beni görmemeyi mi planlıyorsun?”

“Hayır” dedim kaşlarımı çatarak.

“O zaman neden beraber olamıyoruz?” Vücudunu bana doğru eğdi. “Daha az önce içeride olanlar bana senin de aynı şekilde hissettiğini söylüyor. Geçen haftaki dokunuşun. Seni öpeceğimi zannederken seni havuza attığımdaki sinirlenişin... Birini istemiyorsan böyle davranmazsın.” Eli belime dokundu ve ona yaslanmamak için var gücümle mücadele ettim. “Tabii... mesele sadece iyi hissetmek değilse? Bu ilişkiden tek istediğin bu mu?”

Evet diye kestirip atıp bu konuyu burada kapatabilirdim ama yapmadım. “Hayır, öyle değil.”

“Ne o zaman?”

Elimi alçımda dolaştırırken bunu açıklamak zorunda kaldığıma inanamıyordum. “Sadece doğru gelmiyor. Hayatımıza devam edip mutlu olacağız, öyle mi? Hem de bu kadar çabuk?”

Sebastian bir müddet sessiz kaldı. “Ama... Ama hayat böyle Lena.”

Şaşkınlıktan ağızım bir karış açılırken “Vay be” diye mırıldandım.

“Ne var? Evet, kulağa duygusuzca geliyor ama gerçek

bu. Başkaları... Başkaları öldü diye yaşamayı durdurmazsın.”

Bunu anlayabiliyordum ama olay şu ki o anlamıyordu. Hissettiğim şey yalnızca hayatta kalmanın suçluluğu değildi. Kendimi çok daha iğrenç hissediyordum. Çok daha perişan. “O kadar kolay değil.”

“Hayır.” Elini çeneme koyarak gözlerimi kendine çevirdi. “O kadar kolay Lena.”

Aldığım nefesi sertçe verirken çekilip uzaklaştım. “Anlamıyorsun.”

“Bunu deyip duruyorsun.” Bana bakarken sesinde bir hüsrana dalgalandı. “Her şeyi anlamaya çalışıyorum. Kavramaya. Sabırlı olmaya. Yanında olmaya. Ama kafandan her ne geçiyorsa anlatmıyorsun. Tam olarak değil. Ve bunları seninle, senin yanı başında yaşadığımı unutup duruyorsun. Nasıl hissettiğini biliyorum.”

Ağzımı sımsıkı kapatarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Arkadaşlarımızın başına gelenler benim için büyük bir uyarı zili oldu. Kulağa her ne kadar basit gelse de yarınımızın garantisi yok, gelecek yılımızın...”

“Bana hayatıma devam etmem gerektiğini mi söylüyorsun! Bütün bunlarla...”

“Onu demiyorum. Alakası yok.”

“Aynen bu sözcüklerle söylemek zorunda değilsin zaten ama aynı anlama geliyor.”

“Lena...”

“Of Tanrım, dalga mı geçiyorsun?” Sesim olabildiğine cırtlak çıktı. “Burada durmuş hayata yepyeni gözlerle baktığın için güya yapmak istediğin ne varsa yapıyormuş

gibi davranıyorsun, tam bir saçmalık. *Saçma* olduğunu sen de biliyorsun.”

“Saçma falan değil.” Sesi alçaktı.

“Futbol oynamak istemiyorsun Sebastian. Değil mi? Bana oynamak istemediğini söylemiştin.”

Sırtı baston yutmuşçasına dikleşti.

“Buna ne demeli peki?” Elim yumruk oldu. “Oynamak istemiyorsun ama her bahse varım sırf babanla yüzleşmek istemediğin için gelecek yıl bu zamanlarda üniversitede futbol oynayacaksın. O yüzden burada durup da kazadan bu yana çok değişmişsin, olgunlaşmışsın, tüm sorunlarınla yüzleşmişsin gibi davranma sakın.”

Başını kaldırıp kendini toparlamaya çalışır gibi oldu.

“Konu futbol değil. *Biziz.*”

“Şu an nasıl oluyor da *bizi* düşünebiliyorsun?” diye sordum. “Arkadaşlarımız öldü. Öylece ölüp gittiler. Geri dönmeyecekler, seninse tek umursadığın *yatmak...*” Keskin bir nefes alarak kalakaldım.

Bu son sözcük ağzımdan çıktığı an geri almak istedim. Çok ileri gitmiştim.

Sebastian’ın gözleri şokla titredi ve çenesi kenetlendi. “Bana bunu söylediğine inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum.”

Ben de inanamıyordum. Gerçekten inanamıyordum.

Genzime oturan yumrunun etrafından yutkunmaya çalışırken kalbim durulsun istedim. “Sebastian ben...”

“Hayır.” Elini kaldırdı. “Ben senin adına bu söylediğini derhal geri alacağım. Sen de durup beni dinleyeceksin.”

Ağzımı kapatarak olduğum yerde öylece dikildim. Ve dinledim.

“Arkadaşlarımız öldü, evet. Bana en yakın üç arkadaşımın öldüğünü, en iyi arkadaşımı, sevdiğim kızı da az kalsın kaybedeceğimi hatırlattığın için çok sağ ol. Ben senin gibi gözümün açık olduğu her an bunu düşünmeye çalışmıyorum ve... Ve ne var biliyor musun? Bu beni korkunç bir insan yapmıyor. Onların hiçbirisi de bizden bunu yapmamızı istemezdi. O koca egosuyla Cody bile.” Bana doğru bir adım attı. “Ölümleri benim de onlarla beraber öleceğim ya da tüm hayatımı alıp bir kenara koyacağım anlamına gelmiyor. Evet, daha bir ay oldu ve kimse *-kimse-* kimseden olayı öylece atlatıp geçmesini beklemiyor. Ama hayatını yaşamak ve birini sevmek bunları atlattın demek olmuyor. Onları unuttun demek olmuyor. Hayatımı yaşamaya devam ederken onlar için de yas tutmaya devam edebilirim.”

Konuşmak üzere ağzımı açacak oldum ama lafını daha bitirmemişti.

“Ve onları umursamadığımı ya da her kahrolası gün onları düşünmediğimi söylemeye nasıl cüret edersin. Bizim burada yaptığımız...” dedi kapıyı göstererek, “onlara karşı bir saygısızlık değil. Ve var ya, bu kısmen benim suçum. Belli ki henüz hazır değilsin. Kafan pek yerinde değil ve sandım ki... Şu an bilemiyorum bile ama senden içtenlikle özür diliyorum. Üzgünüm.” Bir eliyle saçlarını geriye iterken sesi boğuktu. “Senin için *hissettiklerimin*, orada *yaptıklarımızın*, sana *yapmak istediklerimin* yatmakla bir ilgisi yok... Ya benim için nasıl böyle düşünebilirsin aklım almıyor.”

Gözlerime dolan yaşlar yüzünden gözlerimi sıkıca kapattım.

“Bunun suçunu yaşadığın acıya atabilir misin bilemiyorum” dedi ve yüreğim çatırdadı. “Çünkü ne yaşandıysa yaşanmış olsun, şu an hayatlarımız ne durumda olursa olsun beni gayet iyi tanıyor olmalıydın.”

Yaşlar yakıyordu, ne kadar çabalarsam çabalayayım yaşlar sinsi sinsi gelmeye devam etti. Silmek üzere elimi kaldırdım. Birkaç saniye öylece durduktan sonra gözlerimi açtım.

Sebastian gitmişti.

Gittiğini duymamıştım bile.

Sanki hiç gelmemişti.

* * *

Salı günü okula gitmedim.

Sabah anneme kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Nedenini sormadı ki işime geldi çünkü binlerce nedeni vardı. Sebastian beni götürmek üzere gelmiş miydi hiç bilmiyordum. Telefonumu kapattım, dünyayla ilişigim olsun istemiyordum. Saklanmaktan başka hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Sebastian bir daha benimle konuşmak istemezse onu suçlamazdım.

Masamın üzerindeki haritaya bakarken onunla işleri berbat ettiğimi biliyordum. Dürüst ve açık davranmamıştım, ona gerçekte nasıl hissettiğimi ya da neden yaşadığım suçluluğun onunkinden farklı olduğunu anlatmamıştım. Kimseye karşı açık ve dürüst olmamıştım, ödleğin tekiydim.

Tıpkı babam gibi.

Ama öyle olmak istemiyordum, o yüzden saatlerce uza-
nıp *her şeyi* düşündüm.

Saat biri biraz geçe annemin merdivenlerden çıktığını
duydum. “Gelip bir bakayım dedim” dedi odaya girerken.
“Belli ki telefonunu kapatmışsın, iyi olduğundan emin ol-
mak istedim.”

“Affedersin” diye mırıldandım yataktaki acınası şekil-
de yüzükoyun yattığım yerden.

“Telefonun nerede?” Elimle masamı işaret ettim ve
annemim gidip telefonu alışını seyrettim. Açtıktan sonra
bacaklarımın arasına attı.

“Kendini iyi hissetmeyip de evde kaldığında bir daha
telefonu kapatmak yok. Sana ulaşabilmem gerek.” Sesi
katı, bakışları keskindi. “Anladın mı?”

“Evet.”

Kollarını kavuştururken omuzları gerildi. “Lena, bu-
gün neden okula gitmediğini biliyorum.”

“Anne” diye homurdandım elimle yüzümü ovuşturur-
ken. Muhtemelen babamla olan olaya tepemin attığını
düşünüyordu, hoş, o konuda ne düşündüğümünden emin de-
ğildim hâlâ.

Yatağın kenarına oturdu. “Sebastian sabah seni okula
götürmek için uğradı. Dün gece pek uyuyamamış bir hali
vardı, senin kendini iyi hissetmediğini söylediğimde şa-
şırmış görünmüyordu.”

O aptal kalbim kabardıkça kabardı. Ona öyle böyle de-
ğil, resmen hakaret ettikten sonra bile beni okula götür-
meye gelmişti.

Bir sessizlik oldu. “Sebastian’ın her gece geldiğini bil-
mediğimi mi sanıyorsun?”

Elimle gözlerimi kapattım.

“İkiniz sessiz olmaya çalışıyorsunuz ama ara ara konuştuğunuzu duyabiliyorum. Bir şey demedim çünkü şu sıra arkadaşlarına ihtiyacın olduğunu düşündüm, hele de Abbi’yle Dary’yi artık o kadar göremez olunca” diye açıkladı. “Ayrıca Sebastian’a güveniyorum.”

Yatağın altına saklanasım geldi. “Söz konusu Sebastian olunca da doğru kararlar vereceğine güveniyorum” dedi. Ona inansam mı bilemiyordum nitekim doğruyu söylemek gerekirse doğru seçimler konusunda beceriksiz olduğum ortadaydı. “Ama dün gece konuşmalarınızın bir kısmını duydum.”

Of Tanrım.

Yüzümü acıyla buruşturdum.

“Lena” dedi iç geçirerek. “Çocuk daha buraya ilk kez gelip de bisiklete binmek ister misin diye sorduğu günden beri seni önemsiyor.”

“Biliyorum anne.” Elimi yatağa indirip ona baktım. Sabahtan beri yatakta bunları düşünüp duruyordum. “Sanırım... Beni seviyor sanırım” diye fısıldadım titreyen dudaklarla. “Yani, hani gerçekten *seviyor* ve şu an buna hazır mıyım bilemiyorum. Demek istediğim, hazırım tabii. Ezelden beri bekliyorum onu ama... şu sıra ne yapsam yanlış geliyor.”

“Tatlım.” Bana doğru eğilip elimi tutarken nefesi titrek titrek çıkıyordu. “Şu an çok fazla şey yaşıyorsun. Konu sırf Sebastian değil, biliyorum. Koç Rogers bu sabah beni aradı. Takımı bıraktığını söyledi.”

“Sadece... artık voleybol oynamak istediğim bir şey değil.”

“Sebastian için de mi böyle hissediyorsun peki?”

“Hayır. Pek sayılmaz. Sadece... onu hak etmediğimi, *bunu* hak etmediğimi düşünüyorum.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

Bakışlarımı bir anda haritaya yönelttim sonra yine anneme çevirdim. “Nedenini biliyorsun.”

Gözleri irice açılırken yaşlarla parıldadı. “Ah bebeğim, sakın böyle söyleme. Mutluluğu, istediğin her şeyi ve bir geleceği hak ediyorsun. Tek bir gece bütün hayatını belirleyemez.”

“Ama Megan’ın ve diğerlerinin hayatlarını belirledi” diye karşı çıktım. “İnsanlar Cody’den bahsederken her zaman üstüne bu yaptığının gölgesi düşecek. Aynısı Chris ve Phillip için de geçerli.” Herkes bilecek olsa benim için de geçerli olurdu.

Annem elimi sıktı, yüzündeki üzgün bakıştan ne diyeceğini bilemediğini görebiliyordum.

Elimi çekip biraz doğruldum. “Yalnızca o geceye dönüp her şeyi farklı şekilde yapmak istiyorum. Çok büyük aptallık ettim, aptalca şeylere takılıp kaldım. O zaman dert ettiğim ne varsa şu an çok anlamsız geliyor.”

“Bebeğim dert ettiğin hiçbir şey anlamsız değildi.” Yeniden elimi sıktı. “Sadece şu an başka bir açıdan bakıyorsun.”

* * *

Çarşamba sabah Sebastian beni okula götürdü. Gidişimiz sessiz ve tuhaf oldu, artık onunla gelemazdim. Okuldan sonra Dary’yle dönmenin bir yolunu bulmam, yarın

da artık kendim gelmem gerekiyor diye karar verdim. Kendi arabamın direksiyonu başına geçmeliydim.

Kendim sürmeliydim.

Kendi başımın çaresine bakmalıyım.

Ama dolabımdan ayrılıp idari ofise doğru giderken aklımda ne Sebastian ne kavgamız ne de anneme itiraf ettiklerim vardı. Önümdeki yarım saatte benden ne beklediğini biliyordum.

Bugün gerçekten konuşmam gerekecekti. Konuşmak zorundaydım çünkü bunu artık göğsümden atmam gerekiyordu. Bir şeyler söylemem gerekiyordu ve her şeyi anlattığımda herhangi bir şeyi değiştirir miydi, işleri daha mı iyi hale getirirdi, daha mı kötü hale getirirdi bilemiyordum ama birilerine kendi sözcüklerimle anlatmam gerekiyordu.

Ufacık odaya girerken ellerim titriyordu. O aptal poster bulanıklıktan ibaretti. Doktor Perry önünde yeni kahve kupasıyla masada beni bekliyordu ama üzerinde yazanları okuyamayacak kadar gergindim. Yeni olduğunu sadece turuncu renginden fark etmişim.

“Günaydın Lena.” Sandalyesinde doğrularak gülümserken ben de karşısındaki sandalyeye yürüdüm. “Dün okula gelmediğini duydum. Kendini kötü mü hissediyordun?”

Çantamı yere bırakıp sandalyeye otururken kaskatı kesildim. “Kötü bir gündü sadece.”

“Biraz açarsan?”

İçten içe ilk tepkim hayır demek oldu ama bu görüşmelerin amacı bu değildi. Ben de ona Sebastian’la olanları anlattım. Haliyle aşırı tuhaf kaçacağından tüm ayrın-

tıları anlatmadım. Bitirdiğimde daha şimdiden kendimi yorgun, duygusal açıdan tükenmiş hissediyordum ve daha başlamamıştım bile.

“Sence Sebastian hayata devam etmek konusunda hata mı ediyor?”

“Evet. Hayır.” Kafamı masaya vurasım geldi. “Bilemiyorum. Yani hayır. Hata etmiyor. Devam etmeye başladı. O...”

“Sen henüz devam etmiyor musun?” diye lafımı böldü Doktor Perry.

Başımı iki yana sallayarak ağzımı açtım ama zaten bildiği şeyi söylemekte zorlandım. “Neden devam etmeliyim ki?”

Bardağını masaya koydu. “Neden etmeyesin?”

“Çünkü benim hatam” dedim midem bulanarak.

“Bence şu an yapmamız gereken şey o geceye gitmek” dedi nazikçe. “Yapabilecek gibi misin?”

“Evet” dedim. “Yapmam gerekiyor. O geceyi anlatmam gerekiyor.” Gözüm yaşlarla doldu, kalbim deliler gibi atıyordu. “Cody’nin sarhoş olduğunu biliyordum ve onu... Onu durdurmadım. Ve ben sarhoş değildim.”

Sonra o gece olan biten ne varsa anlattım.

* * *

Kendimi Megan’la park yerinde dururken buldum. Partiyle işim kalmamıştı. Baş ağrım gözlerime gözlerime vuruyor, müzik, bağırışmalar, kahkahalar da üstüne tuz biber ekiyordu.

Sadece eve gitmek istiyordum ve bunun için Sebastian’ı arayacak değildim. O konuşmamızdan, tartışmamızdan

sonra olmazdı, zaten Skylar geldiğinden beri de onu görmemiştim. Birbirilerinin yüzlerine gömülmüşlerken gidip de aralarına girmeye hiç mi hiç niyetim yoktu.

Mideme koca bir taş gelip oturmuştu.

Off, keşke Sebastian'a hiçbir şey söylemeseydim. Yarın işler bambaşka olacaktı, geri dönüşü de yoktu. Hiçbir şey değişmemiş gibi davranamazdık.

Cidden eve gitmek istiyordum.

“Chris nerede?” diye sordum.

Megan üzerime çullanırcasına yaslanarak başıyla, kolunun biri açık araba kapısından sallanır halde eğilmiş biriyle konuşan Cody'yi işaret etti. Kuzeni Chris de hemen yanında duruyordu. “Birinden biri bizi eve götürecek işte” dedi yavaşça. “Şu an tek bildiğim bu.”

Cody de bizimle mi geliyordu?

“Ben azıcık dağıtmış durumdayım” dedi Megan yarım yamalak konuşarak.

“Hadi ya?” dedim kupkuru bir sesle, keşke onun yerinde olsam diye geçirdim içimden.

“Ama azıcık.” İç geçirerek kolunu belime doladı. “Seni seviyorum Lena.”

Islak saçımı yüzümden çekerken sııttım. “Ben de seni seviyorum.”

“Beni eve taşıyacak, annemi atlatıp yatağa yatıracak kadar çok seviyor musun?” diye sordu beni elleriyle ittirip benden uzaklaşırken. Cırcır böceklerinin sesi bir anlığına dikkatini dağıttı. “Tabii McDonald's'ta durup çıtır tavuk aldıktan sonra.”

Güldüm. “Çıtır tavuğu hallederiz de anneni atlatmak konusunda o kadar emin değilim.”

Kıkırdayarak etrafına bakarken hafifçe sağı sola salandı. “Dur bir dakika ya... Sebastian’a gideceğini söyledin mi?”

“Nerede olduğunu bilmiyorum” dedim Cody’yle Chris’in yanımıza gelişini izlerken.

Ellerini birleştirip geriye doğru sallanırken “Hadi gidip bulalım onu” dedi.

“Kimi buluyorsun?” diye sordu Cody.

Megan “Sebastian’ı!” diye ciyaklayınca yüzümü buruşturdum.

Cody kolunu omuzlarıma attı. “Skylar’la beraberdir kesin. Havuz kulübesinde.” Omzumu sıktı. “Onları oraya giderken gördüm sanırım.”

Göğsümdeki boşluk üçe katlandı. Cody bir tarafından uyduruyor olabilirdi ama doğru da olabilirdi... Bir önemi de yoktu zaten.

Megan büzüşüp mıyıklayarak, “Tamam o zaman, gidip bulmayalım onu” dedi.

“Güzel plan” dedim Cody’nin kolundan sıyrılarak.

Chris esneyerek anahtarları Cody’ye attı. Anahtarlar Cody’nin göğsüne çarpıp yere düştü. “Sen sürebilir misin?” diye sordu. “Ben bitik durumdayım.”

“Olur. Tabii.” Eğilip anahtarları aldı. “Bir dahakine uyarırsan süper olur.”

“Bu yüzden top tutucu değil de oyun kurucusun işte” diye dalga geçti Chris. “İstedığın kadar uyar bir işe yaramaz.”

“Siktir oradan!” diye karşılık verdi Cody.

Bu yol bitmeyecekti.

“Hey durun bekleyin!” Phillip evin kenarından mayo-

sunun arkasını tuta tuta koşarak geldi. “Ben de sizinle geliyorum.”

Megan yanımda derin bir of çekti. “Ben de gizlice sıvıştık sanıyordum.”

Belli ki onların da konuşması iyi bitmemişti.

“Herkes binsin o zaman” dedi Cody kapı koluna uzanıp ıskalayarak. Kol çat diye kapandı.

“Hey” dedi Chris ön koltuktan. “Dikkat et adamım. Bazılarımız arabasına değer veriyor.”

“Madem arabana değer veriyorsun ne demeye sen sürmüyorsun?” Phillip yanıımızdan geçerken Megan’ın sırtına şaplak attı.

Megan arkasına öyle hızlı döndü ki neredeyse düşüyordu ama kolundan yakalarken Cody’nin kapıyı açışını izledim, hareketleri tuhaf ve sarsaktı. Yüzü arabanın iç ışığında kıpkırmızı görünüyordu.

“İyi misin? Araba sürecektir?” diye sordum.

“Neden olmayacaktım?” Direksiyon başına geçmeye koyuldu.

Kapının yanında durdum. “Biraz sarhoş görünüyorsun da.”

Gözlerini kıstı. “Of ya! *Ciddi misin?* Bir tane içtim.”

Ses tonu karşısında afallayarak geri çekildim. “Sadece sordum.”

“İyi iyi, merak etme. Hadi.” Megan elimi tutup eğilerek kulağıma “Çıtır tavukla, tatlı ekşi sos istiyorum” diye fısıldadı.

Dikkatim dağılırken “İyy” diye mırıldandım. Yanağımın içini kemirirken Cody’yi elinde içkiyle kaç kere gördüğümü düşünmeye çalıştım. Elinde şişeyle gördüğümü

hatırlıyordum. Yoksa bardak mıydı? Çok da dikkat etmemiştim.

“Belki de ben sürsem iyi olur” diye önerdim.

Chris ön koltuktan pofurdadı. “Gitmek istiyorsan arabaya bin Lena.”

Phillip diğer taraftan binerken Megan da beni arkamdan ittirdi. “Onun yanına oturmak istemiyorum” diye fısıltıyla bağırdı.

“Seni duyabiliyorum.” Phillip eliyle orta koltuğa pat pat vurdu. “Ben de zaten Lena’nın yanında oturmayı yeğlerim. Daha nazik.”

Megan ellerini kalçasına koyup duyduğum en ince sesle “*Daha nazik*” diye taklit etti onu. “Hadi Lena, hadi. Çok açım.”

“İyiyim ben.” Cody kendini SUV’nin ön koltuğuna attı. Arkasına dönüp ıslıl ıslıl gözlerle bana baktı. “Cidden. İyiyim. Bu yolda milyonlarca defa sürdürdüm.”

İyi mi değil mi bilmiyordum ama herkes gözünü dikmiş bana bakıyordu, Megan da bir yandan beni ittirip kaktırırken bir yandan da on parça cıtır tavuk için işleyebileceği cinayetten bahsedip duruyordu.

“O iyi” dedi Megan sonra da kıkırdayarak güldü. “Ben de açlıktan ölüyorum.”

“Hadi” dedi Cody direksiyona vurarak. “Saçmalayorsun. Bin arabaya.”

Yüzümü sıcak bastığını hissettim. Haklıydı. Saçmalıyordum. Arabaya binip Megan’la Phillip’in arasına sıkıştım. Emniyet kemerini Phillip’in altından alıp da yerine takmam biraz sürdü. Telefonumu çantamdan çıkarıp da Dary’den gelen birkaç mesajı gördüğüm sıra tüm pencereler açıldı.

Megan benim üzerimden eğilip parmağıyla Phillip’in yanağını dürttü. “Pişt bana tavuk alır mısın?”

Arkama yaslanarak Dary'nin mesajına baktım. Bana anca iki yaşında bir çocuğun çizmiş olabileceği bir resim göndermişti. Altına da Bu sanat mı şimdi? Hangi noktayı kaçıyorum acaba? diye yazmıştı.

"Bebeğim sana *iki* tane tavuk menüsü bile alırım" dedi Phillip ona. "Yanına da istemediğin kadar tatlı-ekşi sos."

Ay ne romantik.

Megan iç geçirdi. "Beni tanıyorsun. Hem de kalbime giden yolun tatlı-ekşi sostan geçtiğini bilecek kadar iyi tanıyorsun. Neden ayrılmıştık ki biz?"

Somurtarak telefonuma baktım.

Radyo açıldı, başımı kaldırıp şöyle bir baktığımda Chris'in başı çoktan yana devrilmişti. Cody radyo kanallarını karıştırıyordu ama öyle hızlı geçiyordu ki hangi şarkı çaldığını bile anlayamıyordum.

Megan'la Phillip'e aldırış etmemeye çalışarak, aralarında ben varken öpüşüp koklaşmaya başlamasınlar diye dua ederek Dary'nin mesajlarına bakmaya devam ettim. Diğer bir fotoğrafta elbise vardı, Dary aynısından yapmayı düşündüğünü yazmıştı. Mesajlarının sonuna geldiğimde ben de ona cevap yazdım.

O elbiseyle harika görünürsün. Keithlerden çıktık eve gidiyoruz. Yarın ararım seni.

Pencereden giren serin hava saç uçlarımı havalandırdı. Başımı kaldırdığımda bir hayli hızlı gittiğimizi düşündüm ama etraftaki hiçbir şeyi göremiyordum. Gönder'e bastım sonra artık partide olmadığımı görüp endişelenmesin diye Abbi'ye mesaj yazmaya koyuldum.

Ben Megan'la gidiyorum. Seni rahatsız etmek

“Hay...” Cody’nin sözü yarıda kalırken araba aniden sağa doğru kaydı, öyle keskin bir hareket oldu ki telefon ellerimin arasından fırlayıp gitti.

Biri -*Megan?*- çığlık attı, büyük bir hızla yanlamasına gidiyorduk. *Aşırı* hızlı. Aklım karman çorman oldu. İçimi saran korku yumağı arasında nefes alamıyordum, sağımı solumu kavrayamamak beni boğuyordu.

Zaman... Zaman aynı anda hem yavaşladı hem de aşırı hızlandı.

Kollarım havalandı. Ön koltuğu yakalamaya çalıştım ama kendimi bir anda havada buldum. Sonra yeniden yere çarptık. O darbeyle vücudumdaki tüm kemikler çatırdadı. Ardından kulakları sağır eden bir gümbürtüyle araba sarsıldı. Camların kırıldığını duydum, tuzla buz olup etrafa saçıldı. Kafama bir şey -kol, hayır bir *bacak*- çarpınca yüzümün yan tarafında keskin bir acı patladı.

Uçuyorduk, havaya kalkmıştık, başım geriye savrulurken emniyet kemeri beni tuttu, karnıma ve göğsüme bir şeyler saplandı. İçim alev alev yanarken boğazım batarcasına sızlıyordu.

Gacır gucur bir metal sesi geldi. Arabanın tavanı. Ah Tanrım, *arabanın tavanı* açıldı, baş aşağı döndük sonra yeniden düzeldik, ileri geri, sağa sola savruldum. Tek duyabildiğim, bir şeyler... *Bir şey* arabayı yiyordu, paramparça ediyordu. Kızıl, sıcak bir acı patlayarak insanı kör eden bir beyazlık oldu, hepsi bu. Acı. Dehşet. Uçmak. Çığlık atmak.

Ardından hiçlik.

YARIN

YİRMİ DÖRT

Yatağımda oturmuş kazadan bu yana yüzlerce defa yaptığım gibi gözümü dikmiş telefonuma bakıyordum. Küçük ve siyah. Benim her yanımda kırılmış, paramparça olmuşken onun ekranı pürüzsüz, aldığım günkü kadar mükemmeldi.

Gözlerimi kapatıp genzimde yükselen alevlerin arasından nefes almaya çalıştım. Doktor Perry ile olan görüşme beni bitirmişti. Polisin hastane odasına geldiği günden beri ilk defa olanları anlatmış, anılarımı sesli olarak dile getirmiştım.

Olanlarla ilgili konuşunca kafamda biraz olsun şimşekler çakar da bazı şeyleri idrak ederim sanıyordum. Bazı şeylerin değişeceğini. Bir nebze olsun rahatlayacağımı. Ne var ki kaza hakkında, işi kazaya götüren olaylar hakkında açık açık konuşmak sadece anılarımı hafızamdan kazıma isteği uyandırmıştı.

Cody'nin araba sürmemesi gerektiğini biliyordum. Zihnimdeki o minicik sesi, karnımdaki o hissi dinlemeliydim ama yapmamıştım. Dinlemiş olsaydım bugün her şey farklı olurdu. Yarın tüm o daha iyi dünler gibi olurdu.

Ama işte bir şey olmaz sanmıştım.

Gözlerimi açıp telefonu gördüğümde göğsümdeki baskı iyice ağırlaşarak, bana kazadan sonra ilk uyandığımda nasıl hissettiğimi hatırlattı. Elbette telefonumu kullanıp mesajlar atmış, aralamalar yapmıştım ama...

Ama hâlâ okumadığım, dinlemediğim mesajlar vardı. Telefonumda öylece duruyorlardı, unutulmuş şeylerdi sadece henüz bakmamıştım.

Telefonu elime alıp mesajlara baktım. Onlarca okunmamış mesaj arasında dolandım. Hepsi kazadan sonra gelmişti. Açıp Aman Tanrım, umarım iyisindir mesajlarını okudum. Ardından İyi olduğuna çok sevindim. Bana mesaj yaz mesajlarını. Hepsini okudum, ardı ardına mesajlara tıklarken beynim tamamen boşalmıştı ta ki parmağım Abbi'nin adına gelene dek, başında panda şapkasıyla şapşal bir fotoğrafı vardı.

O panda şapkayı nereden aldığını bile bilmiyordum.

Mesajını açtım ve ekranı yavaş yavaş sürükledim. Son mesajı kazadan sonraki çarşamba günü gelmişti.

Neden bizi görmek istemiyorsun? Seni özledik ve senin için endişeleniyoruz.

Aldığım nefes boğazımı dağladı. Abbi hastanedeyken telefonumun yanımda olmadığını biliyor muydu? Gerçi fark eder miydi? Arkadaşlarımı görmek istemiyordum, bir aydır mesajlarına bile bakmamıştım. Bu noktada bilip bilmemesinin bir önemi yoktu.

Okumaya devam ettim ve cumartesi akşamı yazdığı mesajı gördüm. İki mesaj göndermişti. Neredesin? ve BANA HEMEN MESAJ AT.

Ondan önceki mesajı ben partiden çıkmadan gelmişti. Çektiğimiz selfiyi göndermişti. Yanak yanağa vermiş gülümsüyorduk. Başımızın üzerinde de Keith'in yüzünün bir kısmı görünüyordu.

Bir şey düşünmeden onun mesajlarından çıkıp Sebastian'ınkilere geçtim. Güçbela yutkunarak mesajları açıp okumadıklarına gittim. O da tıpkı Abbi gibi başlamıştı.

Neredesin?

Sonrasında birkaç mesaj daha vardı, her birinde daha da öfkелendiğini görebiliyordum.

Yanıma gelmeden mi gittin?

Tamam madem. Lütfen bana mesaj at. Aklım çıkıyor burada. Birileri evin yakınında çok fena bir kaza olduğunu söyledi.

Hadi ama. Aç şu telefonunu. Lütfen.

Kalbim deli gibi atıyordu. Henüz dinlemediğim sesli mesajları olduğunu da biliyordum.

Mesajlarını kapatıp aşağıya devam ettim. Başparmağım Megan'ın mesajlarında durdu. Son gelen mesajında bir dosya eki olduğunu gördüm. Ne olduğunu biliyordum. Üzerinde bir insan suratı olan voleybol topu çizmişti. Bir gün antrenmandan sonra yapmıştı. Neden yapmıştı bilmiyordum ama Megan işte. Yapardı böyle şeyler.

Büyük bir yanıma mesajlarını okumak istiyordu ama

onun yazdıklarını okumakla ve eskiden nasıl olduğunu, şimdi artık olamayacağını görmekle baş edebileceğimi sanmıyordum. Mesajlardan çıkıp sesli mesajlara girdim.

Dinlemeye başladım.

Lori'den gelen bir cevapsız çağrı vardı, annem onu aradıktan sonra aramıştı muhtemelen. Mesajında yolda olduğunu, beni sevdiğini söylemişti. Sesi konuşurken iyi hatta sakin geliyordu. Abbi'nin cumartesi akşam bana bakınırken gelen ya da Dary'nin pazar günkü mesajıyla ilgisi yoktu. Dary'nin ne dediğini zar zor anlamıştım.

Her gün voleybol antrenmanında gördüğüm arkadaşlardan, geçen yıl aynı dersi alıp da bir daha konuşmadığım insanlardan gelen mesajlar vardı. Farklı farklı kişilerin sesleriydi ama mesajların hepsi aynıydı.

Her bir mesajın sonunda sil butonunu doğru düzgün göremiyordum bile. Gözlerim yaşlarla dolmuştu, son mesaja geldiğimde elim titriyordu. Sebastian'ın cumartesi akşamı gönderdiği mesajdı.

Sırtımdaki tüm kaslar kilitlenirken dinle tuşuna bastım. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra sesini duydum.

"Telefonunu aç. Hadi Lena. Aç şu lanet telefonunu lütfen." Biraz bekledikten sonra sesi panikle karışarak boğuklaşmıştı. "Arabada değilsin. Tanrım, lütfen bana o lanet arabada olmadığını söyle. Beni ara ve arabada olmadığını söyle."

Mesaj burada bitiyordu. Telefonu bırakarak avuçlarımı gözlerime bastırdım. Sebastian'ın sesi hastanede gözümü açıp da onu ilk gördüğüm andaki gibiydi.

Yıkılmış.

Çünkü o mesajı bırakırken içten içe onu arayamayaca-

ğımı biliyordu. O arabada Cody, Phillip, Chris ve Megan'la birlikte olduğumu.

Ellerimi yüzümden çekerken sıırıslıklamlardı. İçimdeki her şey yavan ve yaralı bereli hissettiriyordu. Bir gece, dönüşü olmayan biçimde hayatlarımızı değıştirmişti. Tek bir seçim hepimizi olmamız gereken yoldan çıkarmıştı.

Yarınımızın olmadığını bilsem o gece neyi farklı yapardım? *Her şeyi.* Her şeyi farklı yapardım.

YİRMİ BEŞ

Verandalarda balkabakları vardı. Arka bahçedeki ağaç, okulun etrafında ve sokaklarda dizili akçaağaçlar gibi yanık turuncu ve kızıl bir renge bürünmüştü. Kasabadaki dükkânların pencerelerine Cadılar Bayramı süslemeleri yapıştırılmıştı.

Okulun koridorları Mezunlar Gecesi broşürleriyle doluydu. Son sınıflarda parti, elbise, dans sohbetleri edilirken sınıfları ve yemekhaneyi bir heyecan sarmıştı.

Havalar soğumuştü. Askılılar gitmiş uzun kollular, hırkalar gelmişti ama ben parmak arası terliklerimi giymeye devam ediyordum. Yere kar düşene dek de giyerdim.

UVA'ya başvurumu hazırlıyordum.

İki hafta önce kolumdaki alçı çıkmıştı. Kaburgalarıma sadece arada sırada bir sancı giriyor, artık yan dönerek yatabiliyordum. Normal nefes alabiliyordum. Kazanın üzerinden iki aydan biraz fazla geçmişti ve...

İnsanlar çoktan unutmaya başlamıştı.

Hayat devam ediyordu.

Doktor Perry'yle kaza gecesi olanları konuşmak, Cody'nin fazla içtiğinden şüphelendiğimi ama yine de

arabaya bindiğimi anlatmam taşıdığım o boğucu yükün hepsini olmasa da bir kısmını hafifletmişti.

Ona sonunda mesajları okuyup dinlediğimi söylediğimde bana bunun da bir gelişme olduğunu söylemişti. Doğru adımlar atıyordum ama kaza gecesini anlattıktan sonra öyle ani bir uyanış, bir berraklık olmamıştı ve işin aslı kendimi verdiğim kararlarla yüzleşmeye zorluyordum.

O gece önümde iki seçenek vardı.

Ve ben yanlış olanı seçmiştim.

Doktor Perry çarşamba günkü görüşmede “Bazı insanlar ağustos ayındaki o gece olanlar için arabayı süren Cody olduğundan ondan başka kimsenin suçlanamayacağını söylemeye çalışabilir, hatta buna inanabilir bile. Hatta ve hatta bunların hiçbirinin suçlamayla bir ilgisi olmadığını bile söyleyebilirler ama asıl konu bu değil. Neden biliyor musun?” diye sormuştu.

“Neden?”

“Suçlama, hareketlerinden ötürü birini kötü hissettirmek demek değildir, birinin hislerini incitmek değildir. Yapılan ve yapılmayan eylemlerin sonuçları olur. Bu sonuçlar için hataları ve sorumluluğu kabul etmezsek bu eylemlerin tekrarlama tehlikesini yaşarız” diye açıklamıştı. “Orada olan herkesin hatası; sizlerin gittiğini gören, onların içtiğini bilen hatta alkole izin veren ebeveynlerin bile. Kısmen de senin hatan.”

Kısmen.

Tamamen değil.

Kısmen.

Kısmen, tamamenden çok da farklı hissettirmiyordu açıkçası ama görüşmemizin sonunda söylediği, cuma günü

yeniden vurguladığı üzere bu olaydan kısmen sorumlu olan tek kişi ben değildim. Ve bu zihnime saplanıp kaldı.

Olaylar değişmiş değildi. Sihirli bir tuşa basılmış gibi bir anda olayları içimde tatlıya bağlamış değildim. Aksine her şey şimdi daha gerçek bir hale gelmişti, anılarım daha keskin ve daha berraktı.

Öte yandan çarşamba günü görüşmeden sonra kâbuslar başladı.

Yine yeniden arabadaydım, sağa sola savruluyordum. Bazen garaj yolunda durup arabaya binmediğimi ama buna rağmen arkadaşlarımdan öleceğini bildiğimi görüyordum. Sanki ayaklarım çimentoya saplanıp kalmıştı ve ben kendime 'birilerine git, herkese onların ölmek üzere olduğunu söyle' deyip duruyordum ama hareket edemiyordum. Ta ki nefesim kesilerek uyanana dek öyle kalakalıyordum. Kâbus gördüğüm kaç gece sızlayan bir boğazla uyandığımda annem omuzlarımı tutuyordu. Anca o zaman çığlık attığımı anlıyordum.

Doktor Perry haklıymış. Adının yanındaki o süslü derecelerin bir bildiği varmış. Hâlâ kazanın, kendime sakladığım anılarımdan travmasını yaşıyordum ve onlardan konuşmak kazayı düşüncelerimin en önüne itekleyip duruyordu.

Ve hayli konuşuyordum.

Cuma ve takip eden pazartesi günü görüşmeler genel olarak maruz bırakma terapisi dersleri şeklindeydi. Olayları başa sarma. Yeniden yaşama. Her defasında söylemem gerekenleri söylemek biraz daha kolay oluyordu ama bir sonraki cuma itibarıyla bazı şeyler sonunda yerli yerine oturmuştu.

Arkadaşlarım ölmüştü.

Gerçekten ölmüşlerdi, ne derecede olursa olsun hiçbir suçluluk onları geri getirmeyecekti. Hiçbir şey onları geri getirmeyecek, yabancı insanların ve arkadaş görünenlerin onlar hakkındaki düşüncelerini geri alamayacaktı. Hiçbir şey Keith'in ailesinin karşı karşıya kaldığı davaları ya da bekleyen suçlamaları durduramayacaktı. Hiçbir şey avukatların benimle ve annemle her hafta iletişime geçmelerini engelleyemeyecekti.

O görüşmenin sonunda yüzüm akmaması için çok uğraştığım ama başaramadığım yaşlarla yandı. Öğleden sonra boyunca yüzümü saklamak zorunda kaldım, nitekim sabah boyunca ağladığım çok belli oluyordu.

Doktor Perry yas tutma konusunda haklıymış.

Kazanın travması, beni tüketen bu yakıcı suçlulukla öylesine kör olmuştu ki o aşamaya bir türlü gerçek anlamda geçememişim. Gitmelerine bir türlü izin vermiyordum. Daha başlayamamıştım bile.

Bu günler, haftalar zordu. Dikkatimi derslere vermek bambaşka nedenlerle zorlaşmıştı. Onları özliyordum, Megan'ı ve onun yerinde duramayan hallerini, Cody'yi ve o kibrini, Phillip'i ve iğnelemelerini, Chris'i ve o şapşallığını.

Hâlâ burada, yanımda olan arkadaşlarımı özliyordum. Onları çok fena özliyordum.

Dary hâlâ her şeyi çaresizce normale çevirmeye çalışıyordu, Abbi benimle neredeyse hiç konuşmuyordu.

Ben hâlâ uçurumun kenarında ileri geri sallanırken arkadaşlarımın hayatlarına devam etmeye başladıklarını görmek canımı sıkıyordu. Ben daha ilk adımı atmışken onlar çoktan öne geçmişlerdi. Dary'yle Abbi hafta sonu

aldıkları mezunlar gecesi elbiselerinden konuşuyorlardı, beni de davet etmişlerdi ama geri çevirmiştim. Onlar... çok normallerdi, çok olağan, bense daha yeni tecrübe etmeye başladığım yasa saplanıp kaldığımdan hiç öyle değildim.

Of Tanrım, Sebastian'ı çok özliyordum.

Aramız kötüydü. Sağda solda görüyordum ama eskiden olduğumuz gibi değildik. Öğlen hâlâ masamıza oturuyordu, benimle konuşuyordu. Beni görmezden gelmiyor ya da yokmuşum gibi davranmıyordu ama davranışları yüzeyseldi. Kalkanı sürekli havada, duvarları kalındı.

Hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Onu incitmiştim.

Kendimi incitmiştim.

Ve o daha olayın hepsini bilmiyordu bile.

Pazartesi günü Skylar gelip masamıza oturduğunda kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Griffith ve son günlerde her zaman olduğu gibi Abbi'nin hemen yanında oturan Keith'le birlikte oturuyordu. Bir ara Abbi'ye onunla çıkıp çıkmadığını sormuştum ama zaten bilmem gerekiyormuş gibi, ne diyorsun yahu dercesine başını iki yana sallamıştı.

Ama o anda Skylar'ın kahkahasını, Sebastian'ın buğulu gülüşlerini duyarken bunu düşünmüyordum, dikkatim onlardaydı.

İşte sana tam o anda âşık oldum.

Sebastian onun söylediği bir şeye başını sallamış sonra da başını yavaşça benden yana çevirmişti. Gözlerimiz buluşmuş, bakışları gölgelenmiş sonra da çenesini kasarak başka yöne bakmıştı. Skylar ise bir kahkaha daha atıyordu.

Sebastian bana beni sevdiğini söylemişti ama belli ki o da yoluna devam ediyordu. Skylar'a, onun o güzel tebesümlerine, temiz vicdanına doğru devam ediyordu.

* * *

Salı günü okuldan sonra ayaklarımı sürüye sürüye park yerinde arabama doğru gidiyordum. Sabah geç geldiğim için arabam ta gerilerde, futbol sahasının yanında kalmıştı. Güneş çıkmış, normalde daha serin olan bu sonbahar gününü ısıtmıştı, antrenman için mükemmel bir hava diye düşünüyordum. Koç Rogers şimdi bizi en uçtaki parkurda koştururdu, sıcak yaz güneşi tepende olmayınca çok daha rahat olurdu.

Ne var ki okuldan sonra o koşu için onlara katılmayacaktım. Antrenmanları özlemiyordum ama maçları çok özlemiştim. Kendimi voleybolu sadece Megan için oynadığıma ikna etmem çok garip geliyordu şimdi. Şu an bunun öyle olmadığını biliyordum.

İç geçirirken adımlarımı hızlandırdım. Park alanını yarılımışım ki adımın seslenildiğini duydum, rüzgârla beraber Sebastian'ın sesi gelmişti. Döndüğümde bana doğru koştuğunu gördüm. Antrenman için erkenden giyinmişti, şortunun altına tayt giymişti.

Gözümü kısıp ona bakarken kalp atışlarım hızlandı. "Selam" dedim çatlak bir sesle.

"Selam." Kolları iki yanında duruyordu. "Ee bir şey soracaktım, öğle yemeğinde sorayım diyordum ama unuttum."

"Tamam."

"Mezunlar gecesine gidecek misin?" diye sordu.

Hazırlıksız yakalanmıştım, ona bön bön baktığının farkındaydım. Bana cidden birlikte gidelim diye mi soruyordu? Ona ettiğim onca laftan sonra? Benimle neredeyse bir aydır konuşmuyorken? Ancak ne kadar beklenmedik olursa olsun bana böyle bir şey soruyorsa geri çeviremezdim, dansa gitmekle işim olmasa dahi yapamazdım...

O ekşi suçluluk hissini yutkunarak başımı iki yana salladım. “Yok. Gitme gibi bir planım yok.”

Mavi gözleri hafifçe kısıldı. “Bu son senen. Son mezunlar gecesi.”

“Biliyorum.” Gerçekten voleybol oynayacak, mezunlar gecesine gidecek *son* yılımmış gibi geliyordu. Ama değildi. En azından benim için. Megan ve diğerleri içinse son olmuştu.

“Ne yani evde mi oturacaksın?” Başını çevirip omuzlarının üzerinden arkasına şöyle bir bakıp sonra yeniden bana döndü.

O anda beni dansa çağırmadığını anladım ve yanaklarımı ateş bastı. Tabii ki sormuyordu. Neden sorsundu? Boğazımı temizledim. “Ee, evet, evde olacağım.”

Sebastian gözlerini dikip bana baktı.

“Bunu mu soracaktın bir tek?” dedim gözlerimi gözlerinden çekip omuzlarına yöneltirken.

“Evet.” Sebastian okula doğru dönmeye hazırlandı. “Merak etmiştim sadece.” Tam arkasını dönecekken durup bana baktı. Bir saniye kadar bekledikten sonra “Sonra görüşürüz Lena” dedi.

“Hoşça kal” diye fısıldadım ve dönüp koşuşunu izledim. Haftalardır yaptığımız en uzun konuşma olmuştu. *Sana âşığım.*

Park yerinde dikilmiş dururken gözlerimi sıkıca kapattım. Yanımda bir araç korna çaldı.

Beni sevmiştii ve ben... dostluğumuza zarar vermiş, olası geleceğimizi sona erdirmiştim... Hem de daha başlamadan.

* * *

Dary dolabımın yanındaki dolaba yaslandı. Puanlı papyonu mavi beyaz pantolon askılarıyla uyumluydu. “Bugün Doktor Perry’yle görüşecek misin?”

“Evet.” Tarih kitabımı çıkardım. “Bu hafta ve haftaya bir tek pazartesi ve cumaları görüşeceğim. Kasım ayında görüşmelerimiz bitecek sanırım.”

“İyi haber desene?”

Başımı onaylayarak sallarken dolabımı kapattım.

İyi haberdi sanırım. Yani Doktor Perry de ya o zamana dek kafamın çok daha rahatlayacağını düşünüyordu ya da bana ayırabileceği süre bu kadardı. Annemi aradığı bir sıra okul dışında da terapiye devam edebileceğini söylediğinden biliyordum ama annemin sigortasının bunu karşılayacağından, bizim de buna verebileceğimiz paramız olduğundan şüpheliydim.

Umarım o zamana kadar daha iyi olurdum.

Ama bu henüz geçmediğim bir köprüydü.

“Bir şey sorabilir miyim?” Evet dercesine başımı salladığımda “Sebastian’la aranızda neler oluyor? Haftalardır merak ediyorum ama konu ondan açılınca bir garipleştikten ben de bir şey demedim.”

Çantamın askısını omzuma geçirdim. “Bir şey olduğu yok.”

“Öyle mi dersin? Çünkü yedi gün, yirmi dört saat Lena diyen çocuk bir anda yanında oturmaz oldu, konuştuğunu bile görmüyorum.”

“Şu sıralar bayağı yoğun. Ben de öyleyim” diye yalan söyledim.

Dary yanımda sıra okulun önüne doğru yürüdü. “Yani kulağıma bazı söylentiler geldi” dedi her bir sözcüğünü dikkatle dile getirerek. “Sana söylesem mi diye çok düşündüm çünkü seni üzmem istemedim ama şayet doğruysa da hazırlıksız yakalanmanı istemem.”

Sırtımdaki kaslar gerildi. Bir dolu şeyi kastediyor olabilir. “Ne oldu?” Koridorun ucunda durup ne demeye sergilediklerini bilmediğim son derece çirkin sanat çalışmalarının olduğu duvarın kenarına geçtik. “Ne söylentiymiş?”

Dary dudaklarını kemirirken ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Duyduğuma göre... Yani Abbi duymuş aslında, o bana söyledi...”

“Bir dakika. Abbi bir söylenti duyuyor ve bana değil de sana mı söylüyor?” Sesim de yaşadığım öfkeyle birlikte yükseldi.

“Evet” dedi Dary derin bir of çekerek.

“Gelip de bana söyleyemez miymiş?”

“Söyleyebilirdi elbette ama malum şu sıralar pek de canciğer değilsiniz, sana söyleyeceğimi tahmin etmiştir” diye bir açıklama getirdi Dary, ardından da devam etti: “Ayrıca senin de yıkılan köprüleri tamir etmek için pek çaba sarf ettiğin söylenemez canım.”

Ağzımı açıp karşı çıkacak oldum ama haklıydı. Hiçbir şey yapmıyordum. “Tamam, tamam. Ne duymuş?”

“Antrenmandan sonra Keith’le takılıyorlarmış...”

“O ikisi beraberler mi?” diye sordum.

Dary bir omzunu kaldırdı. “Bilmem. Bence öyleler ama Abbi kimsenin bilmesini istemiyor, onu tanıyorsun işte ama dansa beraber gidecekler, hoş, kendisini ben götüreceğim ama olsun. Bu arada sen de gitmem de gitmem diyerek eziklik ediyorsun da neyse. Sonuçta Keith ona sordu yani, biliyorum.” Kısa bir an soluklanıp aynı hızla devam etti. “Her neyse antrenmandan sonra Abbi ile Keith takılıyorymuş işte, Sebastian da yanlarındaymış. Skylar da o sıra oradaymış. Yani onlarla *beraber* değilmiş de oradaymış işte, anla.”

Kalbim tekledi.

“Abbi, Skylar’la Sebastian’ı mezunlar gecesinden konuşurlarken duymuş. Beraber gidecek gibi duruyorlardı dedi.” Dary biraz huzursuz görünüyordu. “Bölük pörçük duyduğu için kesin konuşamadı ama durum bu yani. Sen de ondan son bahsettiğinde seni sevdiğini söylediğini söylemiştin, o yüzden bilmen gerek diye düşündüm.”

Ağzım açıldı ama söyleyecek sözüm yoktu, şaşırمام gerekiyordu. Göğsümü postal tepmişe dönsem de Sebastian’ı itip uzaklaştıran bendim.

Gidip gitmediğimi sorduğuna şaşmamak gerekti. Artık onları öyle giyinip süslenmiş, mükemmel uyumlarıyla göreceğim diye endişelenmesine gerek olmadan rahat rahat Skylar’la gidebilirdi.

“Güzel” diye mırıldandım gözlerimi hızlı hızlı kırptırarak.

“Ciddi misin sen? Bütün diyeceğin bu mu?”

Başımı uyuşmuş bir halde aşağı yukarı salladım.

“Evet, onun için iyi olmuş, ikisi için de” diye yalan söyledim. O an için elimden gelenin en iyisi buydu.

Tek yapabileceğim buydu.

YİRMİ ALTI

“Hafta sonu işe dönmek nasıldı?” diye sordu Doktor Perry pazartesi sabahı, her pazartesi sorduğu gibi.

Ekimin son haftasına gelmiştik. Mezunlar gecesi bu hafta sonu olacaktı. Büyük olay. Büyük dans. Normalde kasımın ortasına ya da sonuna kadar Joanna’s’ta çalışmaya başlamazdım ama artık voleybol oynamadığımdan en azından biraz para kazanmaya başlayayım demiştim.

“İyiymi.” Kollarımı dizlerime doladım. “Dönmek biraz garip geldi. Diğer garsonlardan biri olan Felicia bana pasta yapmış. Güzel geçti.”

“Çikolatalı pastadır umarım” dedi doktor, ben başımı sallayarak onaylayınca gülümsedi. Bugün kupa yoktu. Onun yerine gümüş renkli bir termos vardı. “Senden hafta sonu yapmanı istediğimi yaptın mı?”

Dudaklarımı kenetleyerek başımı iki yana salladım.

Yüzünü engin bir anlayış kapladı. Nasıl yapıyordu aklım almıyordu. “Arkadaşlarınla aran nasıl?”

Bunu da her pazartesi soruyordu çünkü her cuma ‘ödevlerimden’ biri de arkadaşlarıma açılmaktı ne var ki hiçbir hafta sonu bunu yapacak cesareti bulamıyordum kendimde.

Dizlerimi tutan ellerimi gevşettim. “Dary aynı. Sadece herkesin normale dönmesini istiyor. Yeniden arkadaş olmamızı istiyor. Yani Megan’ı ya da çocukları unutmak istiyor değil tabii ama... Sanırım bu konuyu artık düşünmek istemiyor. Bu konuya dönüp durmak zor geliyor.”

“Üstesinden gelmeye çalıştığın konuyu konuşmak o konuya dönüp durmak değildir” dedi ama katıldığımı söyleyemedim. “Peki ya Abbi?”

“Bana sarhoş olmadığımı söylediği o ilk seferden sonra hiçbir şey söylemedi, benimle pek konuşmuyor.” İçim şiddetli bir sağanak gibi hüznle doldu, Abbi’yi de en az Megan kadar özliyordum. Birini geri getiremiyordum, diğeriyle aramı nasıl düzeltereğimi bilmiyordum. “Size bunu söyledim mi bilmiyorum ama... Chris’le partiye gelirken onun da nasıl Chris’in içkili olduğunu düşündüğünü ona hatırlattım.” Olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. “O da bu aynı şey değil dedi, çünkü onların arabasında kimse ölmemiş.”

“Kendileri herhangi bir sonuçla karşılaşmadığı sürece insanların hayatın yönünü değiştiren olası seçimler yaptıklarını itiraf etmeleri zordur. Hatta ve hatta kendilerine bakıp mükemmel olmadıklarının, kendilerinin de o kişi olabileceklerinin bilincine varmaları daha zordur. Kendilerinin de feci şekilde sonlanabilecek kararlar verebileceğinin.”

Doktor Perry bacak bacak üstüne attı. “Bazı insanların şansı yaver gider. Bazılarının gitmez. Ama bazıları acı çekmeseler bile öğrenirler. Senin yaşadığın türde olayları görürler ve bunu, senin yerinde kendilerinin olabileceğini gösteren ve pek çok içsel çatışma yaratan acı verici bir

uyarı olarak görürler. Bunu böyle algılamak zordur. Kendininkileri görmezden gelerek başkalarının hatalarını göstermek çok daha kolaydır.” Kaleminin ucunu hafifçe masaya vuruyordu. “Bir de hayatlarında hiç ders almayanlar vardır ama ilk yargılayanlar da onlar olurlar.”

Tırnağını kemirdim. “Yargılamaları da doğru oluyor ya, neyse. Dönüp gidebilirdim. Cody’den anahtarları almaya çalışabilirdim. Partiye dönüp Keith’i, Sebastian’ı ya da birilerini bulabilirdim...”

“Evet yapabiliydin. Arkadaşlarının baskısına *boyun eğmeyip* onlarla gitmemeye karar verebiliydin. Megan’ı kalmaya ikna edebiliydin. Edemeyebiliydin ve kaza yine olurdu. Anahtarı ondan alabiliydin ya da belki o sana aldırış etmeden her şekilde direksiyon başına geçebiliydi.” Durup uzun uzun iç geçirdi. “Cody’nin senin üzerindeki ağırlığı çok fazlaydı. O anahtarları alıp alamayacağını ya da sen gidip birilerini bulana kadar onun oralarda bekleyeceğini bilemezsin.”

“Ama deneyebilirdim” diye fısıldadım ayaklarımı yere indirerek.

“Deneyebilirdin Lena ama yapmadın. Sen ona iyi olup olmadığını sordun. Cevabı aldığında da içinde aksini söyleyen o küçük sesi dinlemedin ama...” Derin bir of çekti. “Şu an sana karşı gerçekten dürüst olacağım. Tamam mı?”

Burnumu kırıştırdım. “Bunca zaman değil miydiniz?”

Doktorun yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. “O akşam bazı kötü seçimler yaptın. Bunun tamamen farkındasın ve kabul ediyorsun. Kendini kandırmıyorsun. Olayları saptırıcı bir öykü yazmadın. Kendini yapabileceğin hiçbir şey olmadığına da inandırabiliydin ama yapmadın.

Neler olduğunu, neler olabilecekken olmadığını biliyorsun. Bunların hiçbirini değişmeyecek. Verdiğin kararlarla yaşamayı öğrenmen, onları kabullenmen gerekecek, onlardan ders alıp kendini bu şekilde geliştirecek ve bu sayede daha iyi bir insan olacaksın.”

Elimle yüzümü ovuştururken bu sabah maskara sürmediğime sevindim yoksa yanaklarım şimdiye simsiyah olmuştu. “Peki o verdiğim kararları kabul etme aşamasına nasıl geleceğim? Bir anda sihirli bir şekilde daha iyi bir insan olma aşamasına? Gezegendeki en korkunç insanmışım gibi hissetmem ne zaman sona erecek?”

“Gezegendeki en korkunç insan değilsin.”

Ona gülünç bir bakış attım.

Elinin birini kaldırırken kaşını da kaldırdı. “Büyük değişimler yavaş yavaş olur... Ama aynı zamanda bir anda.”

“Bu biraz saçma oldu yalnız.”

“Günün birinde hayatının bu kısmını atlattığını ve değişemeyecek olanı kabul ettiğini fark edeceksin. Bu hayatına devam etmeye başladığında olacak. Bir anda olmuş gibi gelecek ama işin aslı belli bir sürecin sonucu olmuş olacak.”

Gözlerimi kıstım. “Bu söylediğiniz de pek yardımcı olmadı doğrusu.”

Doktor Perry öyle bir gülümsedi ki günün birinde böyle düşünmeyeceksin der gibi. “Sevdiklerine karşı açık olmak iyi bir başlangıç olur.”

Bir anda midemi bir panik aldı.

“Tercih senin. Onlarla ya şu an olduğu gibi devam eder ve ya öğrenirlerse diye sürekli endişe edersin. Ancak bu-

nun insanı tükettiği ortada ve arkadaşlığınıza şimdiden zarar veriyor.” Haklıydı. “Ya da onlara karşı açık olursun.”

“Ama ya... Ya benden nefret ederlerse?” diye sordum.

“O zaman zaten arkadaşın değiller demektir” diye yanıtladı. “Başta kızabilirler hatta hayal kırıklığına uğrayabilirler ama biri şayet gerçek dostunsa, gerçekten karşısındakini önemsiyorsa onları kusurlarıyla kabul eder.”

Yeniden parmağımı kemirmeye başladım. Yaptığım *sadece* bir kusur olarak mı görülürdü bilemiyordum.

“Sebastian’la işler ne durumda?”

Damarlarıma ağır bir hüznün çöktü. Onu Skylar’la gördüğüm gün geldi aklıma, Dary’nin duyduğu söylenti... Başımı iki yana salladım, bir önemi yoktu. Cumartesi günü antrenmandan sonra öğle yemeğinde Joanna’s’a gelmişti; tıpkı eskiden olduğu gibi, her şey olup bitmeden önce... Turta ve süt söylemişti, gerçi bu eskiden yaptığı bir şey değildi.

“Pek iyi değil” dedim sonunda. “Ona söylemek istiyorum ama ya sonrasında benden nefret ederse? Böyle bir şey olursa aslında hiç arkadaşım olmamış demektir dediniz biliyorum ama o benim *arkadaşımdı*. En iyi arkadaşımdı ve benim yaptığım...”

Doktor Perry’nin kendinden emin bakan gözleri benimkilerle buluştu. “Anlamanı istediğim bir şey var. Arkadaşlarını sen öldürmedin Lena. O gece kötü bir karar verdin. Ama onlar da o gece kötü bir karar verdi.”

“Onları sen öldürmedin.”

* * *

Ders bitiminde dolabımı kapatıp çantamı omzuma attım. Koluma hafiften bir ağrı girdi ama yüzümü çok da ekşitmeden dönüp koridorda yürümeye başladım. Yüzler bulanık bulanıktı. Doktor Perry ile olan görüşmem gün boyunca kafamda tekrar tekrar dönerken yüzler de bulanık hale gelmişlerdi.

Teknik olarak arkadaşlarımı öldürmediğimi bildiğimden Doktor Perry'nin sözleri beni çok da yatıştırmamıştı. O gece içki içip araba kullanmamıştım ama Cody'yi durdurmak için elimden gelen her şeyi de yapmamıştım. Haliyle yasal olarak sorumlu değildim. *Teknik olarak* benim hatam değildi.

Ne var ki ahlaki olarak sorumluydum.

Nitekim bunun taşınması çok ağır bir yük olduğunu da görmüştüm, insan böylesi bir suçluluktan nasıl kurtulabilirdi ki? Ömür boyu da kurtulabileceğimden emin değildim.

Ama denemek istiyordum.

Öğle yemeğine gitmemiştim, midem planladığım şeyden ötürü gerginlikten düğüm düğüm olmuştu. Ben kütüphanede saklanırken Dary mesaj atmıştı, iyi olduğumu, sınava çalışmam gerektiğini söylemiştim.

Eve gidince ne yapmam gerektiğini biliyordum ve sırf bunu düşünmek bile tüm midemi olduğu gibi ayakkabılarıma çıkarma isteği yaratıyordu. Belki de bu yüzden merdivenlerden inip de park yerine giden ana koridorun orada durup ufak spor salonunun kapalı duran çift kanatlı kapısına baktım. Belki öteleyip oyalanıyordum. Belki başka bir şeydi.

Ufak pencerelerden içeri bakıp da kızları sahada koşularını yaparken görünce karnımın kasıldığını hissettim.

Koç Rogers filenin yanında durmuş, emirler yağdırıyordu. Duvarlar ve kalın kapılar onun derin sesini iyice bastırıyordu. Sezonun bitmesine sadece birkaç hafta kalmıştı. Yakından takip ediyordum. Takım iyi bir yıl geçirmişti ve büyük ihtimalle yarı finallere kalırlardı.

Ben de orada olmalıyım.

Bu düşünce aklımdan geçip gittiği an içimde dalgalanan pişmanlığa karşılık gözlerimi sıkıca kapattım. Alçı çıktığından bu son birkaç haftadır oynuyor olabilirdim. Yapabilirdim.

Bir dolu şey yapabilirdim.

Ama artık çok geçti. Seçimimi yapmış, takımı bırakmıştım ve her ne kadar oynamayı özlesem de geri döne mezdim. Sahaya bakarken beynim şalterleri indirmişti. Sebastian'a takılıp kalmamıştım, annemi dert etmemiştim ya da babamın olmayışı için endişelenmemiştim. Sadece orada durmuş, tüm dikkatimi topa, takımıma vermiştim.

“Yeniden oynayabilirim” diye fısıldadım ve bir anda olduğum yerde sıçradım. Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Takım tribünlere gelmişti. Yeniden *oynayabilirdim*. Üniversite takımına girmeyi deneyebilirdim. Başaramayabilirdim ama denemiş olurdum. En azından...

Ayak sesleri düşüncelerimi dağıttı. Çantamın askısının ellerim kasılırken geri adım atıp koridora baktım.

Gelen Keith'ti.

Onu gün boyu görmemiştim. Koyu renk pantolonu, beyaz gömleğiyle bir davetten geliyordu sanki. Omzunda spor çantası asılıydı, elinde kramponları sallanıyordu.

Göz göze gelince adımlarını yavaşlattı. “Selam” dedi

yanında durduğum kapıya bakarak. “N’aber? Ne yapıyorsun?”

Ona ne yaptığımı nasıl açıklayacağımı bilemediğimden omuzlarımı silkmekle yetindim. “Antrenmana mı gidiyorsun?”

“Evet.” Gelip tam önümde durdu, hafiften kan çanağı olmuş gözlerini görmemek mümkün değildi. “Annemler ve... avukatlarla görüşmemiz vardı. Bütün öğleden sonra oradaydım.”

Keith’in de o gecenin bambaşka bedelleriyle uğraştığını hatırlayınca midem buruldu. Bunu nasıl untabilmiştim? “Na... Nasıl gidiyor?”

Boşta olan elini kaldırıp parmaklarıyla başını ovuşturdu. “Pek... Pek iyi gitmiyor. Avukatımız annemlerin uzlaşma anlaşmasını kabul etmesini tavsiye ediyor. Hani hapse girmemek için kamu hizmeti ve para cezası olayı.” Derin bir nefes alırken elini indirdi. “Kamu davaları açıldı biliyorsun.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden başımı yukarı aşağı salladım.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette” dedim.

Çenesinde bir kas seğirirken gözlerini önce başka yöne sonra yeniden bana çevirdi. “Neden o davalara sen de katılmadın? Bayağı kötü yaralandın. Sen de o arabadaydın.”

Böyle bir soru beklemediğimden ne desem diye bocaladım. “Ben... Ben sadece bunu yapmamın doğru olmadığını düşündüm.” Değildi de zaten. O gece içmemiştim. Dava açacaksam kendime açmalıydım. “Bunun bir parçası olmak istemedim.”

Başını ağır ağır sallarken uzunca bir an geçti. “An-

nemle babam kötü insanlar değiller. Daha güvenli olduğunu düşündükleri için evde içmemize izin veriyorlar. Çıkıp araba sürmememiz...” Bunların hepsini biliyordum. “Cody benimle kalabilirdi. Kalacak yerimiz olduğunu biliyordu. Herkes kalabilirdi. Böyle konuşmuştuk. Eğlen ama içtiysen araba kullanmak yok.” Keith alçak sesle küfretti. “Cody bunu gayet iyi biliyordu.”

Göğsüm sıkıştı. Ailesi kötü insanlar değillerdi. Sadece olayı enine boyuna düşünmemişlerdi sanırım. Herkesi evlerinde eğlenmeye davet ederken bir dizi kötü kararlar vermiş iyi insanlardı. “Biliyorum.”

“Off... Neler olacak bilemiyorum.” Omuzları çöktü. “Yani çiftliği, elma bahçelerini, her şeyi kaybedecekler.” Omzunun üzerinden bakarken başını iki yana salladı. “Ne demeye antrenmana gidiyorum onu da bilmiyorum. Yani, ne bokuma yarayacaksa? Hay sıçayım böyle işe.”

“Üzgünüm” deyiverdim birden.

Keith’in yüzünden bir şaşkınlık geçti, ardından da inanamayan gözlerle baktı. Dudakları bir şey diyecekmiş gibi kımıldadı ama hiçbir şey söylemedi. Biliyordum işte. O anda neden ve nasıl özür dilediğimi anlayamamıştı, derken jetonum ışıık hızıyla düştü.

Keith de tıpkı benim gibiydi.

Ailesini suçluyordu.

Kendini suçluyordu.

Daha önceki hareketlerinin amacını anlamıyordu. Hem ailesini ve kendini savunmak istiyor hem de bu isteğine karşın bunları hissediyordu. Hiç de adil değildi çünkü Keith hiçbir şey yapmamıştı. Bunları hak etmiyordu ama işte o da...

O da benimle aynı durumdaydı.

Şu dakikaya kadar bunu hiç fark etmemiştim. Abbi'nin çoktan gördüğünü biliyordum ama ben kendi suçluluğuma, kendi kederime öyle fena bulanmışım ki Keith'i hiç görmemişim. Abbi'yle Dary'yi de aynı şekilde. Sebastian'ı görmemişim. Koca okulun acı çektiğini görmemişim. Bir kendime bakmışım.

Keith çenesini indirdi. "Ee... Benim gitmem gerek." Yanımdan yürüyüp geçti. "Sonra görüşürüz Lena."

"Hoşça kal" diye fısıldadım arkamı dönerek. Gidişini seyretmeye koyuldum ve gözden kaybolana dek uzunca bir süre orada öylece dikildim. Kafamın içinde aynı anda yüzlerce düşünce dönüp dururken koridorda yürümeye başladım ama onca sorunun arasından biri aralardan sıyrıldı.

Ben kötü bir seçim yapmış iyi biri miydim acaba?

* * *

Balkona çıkmış Sebastian'ın antrenmandan dönmesini beklerken volta atmaya başladım. Cevap yazmamıştı ama ben okuldan çıkıp arabaya bindiğimde ona mesaj yazmış, uğrayıp uğrayamayacağını sormuştum. Eve dönerken kalbim güm güm atıyordu. O geceden beri odama gelmemişti.

Dördü biraz geçte mesaj atıp geleceğini söyledi, biraz daha rahat nefes almaya başlamıştım ama şimdi de gerginlikten bir hal olmuşum.

Hırkamı çekiştirerek balkonun ucuna yürüyüp evin önüne baktım ve hık diye durdum. Arabası oradaydı. Ba-

şımı kaldırdığımda odasının ışığının yandığını gördüm. Ne ara gelmişti eve? Hiç duymamıştım. Antrenman saatlerce sürebiliyordu.

Olduğum yerde kalakaldım, o koca tabak spagettiği yemeyeydim iyiydi, midemi çıkardım çıkaracaktım.

Önce Sebastian'la konuşmayı düşünmüştüm çünkü onu daha uzun zamandır tanıyordum. Ve tabii bir de o beni sevdiğini söylemişti. Hoş, resmen üzerine kustuğum o kırıcı zırvalardan sonra muhtemelen bütün işi berbat etmiştim ama her halükârda olanları bilmeyi hak ediyordu.

Keza Abbi ve Dary de.

Sırada onlar vardı zaten.

Ama önce şu konuşmayı bir atlatmam gerekiyordu.

Işık sönünce içimden minik bir ciyıklama çıktı ama yerimden kımıldayamadım. Arka kapının açıldığını ve Sebastian'ın tuğla verandaya çıktığını görene dek arka bahçeye inen merdivenlerin kenarında öylece durdum.

Durduğum yerdeki loş ışığa rağmen düş aldığını görebiliyordum. Islak saçları arkaya doğru yatırılınca o sert hatlı, çıkık elmacık kemikleri ortaya çıkmıştı. Altında düşük bel bir eşofman, üstünde de atlet vardı.

Tanrım, nefes kesici görünüyordu, keşke eve gidip düş almak yerine üstü başı toz toprak, çimen lekeleri ve ter kokusuyla gelseydi.

Kimi kandırıyordum ki? Onu öyle de baş döndürücü bulurdum.

Sebastian verandayı geçip kenarda durarak başını kaldırıp baktı. Muhtemelen onu beklediğimi görünce bir saniyelğine donup kaldı.

Sonra evin kenarından yürüyüp kapıdan geçti, nab-

zım darmaduman olmuştu. Köşeyi dönüp yukarı çıkmaya başladı.

İşte anca o zaman hareket edebildim.

Geri geri giderken ellerimi kenetledim. En üst basamağa ulaştıktan sonra gelip tam önümde kule gibi yükselirken deniz mavisini gözleri buraya son gelişinde olduğu gibi temkinliydi.

Gözlerime baktı. “Geldim işte.”

“Şey... içeri girelim mi?” diye sordum.

Sebastian bir anda kapıya dönerek tereddüt etti -bugüne dek hiç tereddüt etmediğinden bu içimi çok fena acıttı ama başını hızlıca yukarı aşağı salladı.

Kapıya yürüyüp açarak fikrini değiştirmeden onu içeri aldım. Sonra da yatağa gidip ucuna oturdum. Sebastian da bilgisayar sandalyesine geçti.

“Keith bugün antrenmandan önce seni gördüğünü söyledi” dedi.

“Ee.. Ayaküstü birkaç dakika sohbet ettik o kadar.”

Sebastian durup bekledi, ben bir şey söylemeyince çenesi kasıldı. Dilim damağım kupkuru oldu, haritaya bakarken ağzımdan çıkıp çıkabilecek en aptalca şey çıktı. “Skylar’la nasıl gidiyor?”

Sessizliğin arkasından “Bu akşam konuşmak istediğin konu bu muydu? Skylar?”

“Hayır” dedim derhal. “Bunu duymadın say. Ne diye sordum onu bile bilmiyorum.”

“Kesin öyledir” diye mırıldandı.

Yüzümü buruşturdum. “Sana bir şey söylemem gerekiyor. Tabii öncelikle son gelişinde sana söylediklerim için özür dilerim. Haksızlık ettim.”

“Evet” diye yanıtladı. “Öyle oldu.”

Yüzüm acıyla iyice buruşsa da devam ettim. “Yaptığımız şeyin... O yaptığımızın sadece *yatmak* olmadığını biliyorum.” Kıpırmızı kesilirken ateşler bastı. “Ve arkadaşlarını en az benim kadar özlediğini de biliyorum, aksini ima etmemem gerekirdi.”

Sebastian cevap vermeyince bakışlarımı ona çevirdim. Beni o gözleriyle, başını hafifçe yana yatırmış pür dikkat izliyordu. Derken konuşmaya başladı.

“Özür dilemen bir ayını mı aldı?”

“Almamalıydı. Daha önce konuşmak istedim ama...” Güçlkle yutkundum. “Doktor Perry ile görüşüp kafamı toparlamakla uğraşıyordum demekten başka bir bahane yok. Ve sana gerçeği söylemem gerekiyor. Sonrasında ne hissedersen bilmiyorum. Bu defa buradan çıkıp gidip bir daha benimle asla konuşmayabilirsin. Benden nefret edebilirsin.” Yaşlar genzimi tıkadı. “Ama sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Sebastian’da bir değişiklik oldu. Onu çok iyi tanıdığımından fark edebilmişim. Bir duvar yıkıldı ve öne eğilerek kollarını dizlerine koydu. “Senden asla nefret etmem Lena.”

Söyleyişindeki o katı tatlılığı duyunca yüreğim milyonlarca parçaya bölündü. Ne duyacağına dair hiçbir fikri yoktu. Zerre kadar. Benden muhtemelen nefret edecekti. Orası kesindi. Ama derin, sağlam bir nefes alıp “Cody’nin arabayı sürdüğü o gece... sarhoş değildim. Onu durdurabilirdim ama yapmadım.”

YİRMİ YEDİ

Sebastian yerinden kıpırdamadı. Uzunca bir süre konuşmadı. Gözlerini yüzümden ayırmadan “O gece olanlar senin hatan değildi Lena” dedi sonunda.

“Kısmen benim hatam” dedim Doktor Perry’nin sözlerini kullanarak. “Bu yüzden bunca zamandır olanlar hakkında konuşmadım. Cody’yi durdurabilirdim. Durdurmam gerekirdi. Ama yapmadım.”

Sebastian doğrulurken yine çenesindeki o kas seğirdi. Başka bir manidar sessizlik çökünce incecik sinirlerim gerildikçe gerildi. “Bana ne anlatman gerekiyorsa anlat Lena.”

Dudaklarım ilk başta ses çıkarmadan kımıldandı, ağzımdan sözcükleri çıkarmam birkaç saniyemi aldı. Doktor Perry’nin bana söylediklerini yapmak istiyordum; ne kadar zor olursa olsun, başa sar, en başından başla.

“Seninle ikimiz... Partide konuştuktan sonra Abbi’yle Keith’in yanına gidip oturdum. Yoğun bir sohbete dalmışlardı. Artık ne konuşuyorlardı bilmiyorum. Bir yandan kavga ediyor, bir yandan flörtleşiyor gibi bir halleri vardı. Biraz oturdum ama bir şey içmedim. Sadece su ve... Yok,

bir de kola içtim, biliyorum. Derken saat geç oluyordu artık, gitmek istedim.”

O gece Abbi’nin yanındaki sandalyede otururken aklımda sadece Sebastian vardı, Skylar’la ikisinin ortadan kaybolması; kaç saat geçmiş, ne olmuş bilmiyordum, hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir kere daha kocaman yutkunurken ona bakmadım çünkü neden söz verdiğim halde gidip onu bulmadığımı biliyordu. “Megan da eve gidecekti. Karnı acıkmıştı, çıtır tavuk istiyordu. Cody ne ara ayaklandı görmemiştim bile. Megan’la ikimiz Chris ile birlikte yürürken Cody de geldi. Chris zaten dağılmış vaziyetteydi. Birileri içmeye ta öğleden sonra başladı demişti, araba sürecekti hali yoktu. Anahtarları Cody aldı, başta iyi görünüyordu. Yemin ederim öyleydi. Ama elini kapı koluna atıp da kaçırdığını gördüğümü hatırlıyorum.”

Gözlerimi kapatarak her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatıyordum. “Ona iyi olup olmadığını sordum, iyiyim dedi. Hatta sorduğuma bozuldu falan. Arabaya binmek istemedim. İçten içe biliyordum sanırım. Orada öylece diki-liyordum. Sonra Chris arabaya binmemi söyledi, Megan da beni ittirip duruyordu, Phillip zaten her zamanki gibi dalgasındaydı. Cody sadece bir tane içtiğini söyledi ama biliyordum... Öyle olmadığını *biliyordum*... İyiyim diyordu ve ben de *o kişi* olmak istemedim, anlıyor musun? Hani yok yere yaygara çıkaran tiplerden.”

Yaşlar gözkapaklarıma iğne gibi batıyordu. “Ama sanırım öyle olmayayım derken kalkıp bambaşka biri oldum çünkü onu durdurmaya çalışmalıyım. Birden fazla içtiğini biliyordum. Yüzü gözü kıpkırmızıydı. O arabaya

binmemeliydim, arabayı sürecektik kadar iyi değildi. Of Tanrım... Her şey öyle çabuk oldu ki. Dary'ye mesaj attım sonra tam Abbi'ye nerede olduğumu yazmak üzereydim. Radyo açıldı. Müzik çalıyordu. Pencereden rüzgâr geldiğini hatırlıyorum. Çok hızlı gittiğimizi düşündüğümü hatırlıyorum sonra da Cody'nin bağırıldığını, Megan'ın çığlık attığını duydum. Bu... Bu kadar işte." Titrek bir nefes çıktı ağızımdan. "Yani gördüğün üzere bir şeyler yapabildim. Onu durdurabilirdim. Binmeyebilirdim. Arabayı ben sürebilirdim. Ama kalkıp yanlış olanı yaptım ve..."

Başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

Diyeceğimi demiştim, şimdi yere kayıp yatağın altına saklanmak istiyordum ama oturduğum yerde kalakalıp öfke ve hayal kırıklığını beklemeye koyuldum. Ona anlatmak demek sonrasında onun hissettikleriyle de başa çıkmak demekti.

Ağır ağır gözlerimi açıp Sebastian'a baktım.

Beti benzi atmış, yüzü gerilmişti. Elleri dizlerinde duruyordu, eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Kazayı hatırlıyor musun?"

Başımı sallayarak onayladım. "Bilincimi kaybettiğim kısma kadar. Kafama bir şeyler çarptı ama arabanın ağaca çarptığını, takla attığını hatırlıyorum. Sonra... döndüğünü hatırlıyorum. Yaşadığım en... korkunç şeydi. Sandım ki..." Cümlemin gerisi gelmedi, zaten Sebastian da ne söylemek istediğimi anlamış olmalıydı.

Öleceğimi sanmıştım.

"Tanrım." Gözlerini kapattı. "Biliyordum."

"Neyi?" dedim fısıldayarak.

Yeniden öne eğilirken sandalye onun ağırlığıyla gıcır-

dadı. “O gece sarhoş olmadığını baştan beri biliyordum zaten.”

“Nasıl yani?”

Ellerini dizinden çekti. “Sanırım şimdiye dek sadece bir kere içtiğini gördüm, o da partide değildi. Megan seni annenin dolapta unuttuğu şarabı içmen için gaza getirmişti. Merdivenleri çıkamayacak kadar sarhoş olunca da Megan seni yatağa taşımak için gelip beni çağırmak zorunda kalmıştı.”

Dudaklarım ıslak bir tebessümle kıvrıldı. Ah Megan. Bu şaraplı, dehşetli hengâmeyi hepten unutmuşum. “Kusmuştum.”

“Evet.” Başını yana eğerken hüznle gülümsedi. “Seni tam da odana çıkarmışken bir de banyoya taşımak zorunda kalmıştım, kusmuk saçan volkana dönmüştün.”

Hay lanet.

Sebastian bir elini belime dolamış, beni tutarken Megan da saçlarımı yüzümden çekmekle uğraşmıştı. İki yıl önceydi.

İlk ve tek sarhoş oluşumdu aynı zamanda.

Niyeyse Sebastian’ın bunu hiç hatırlamadığını sanıyordum.

“Birkaç yudumdan fazla içmezsin biliyorum, tabii o gece bir anda karar değiştirdiysen ayrı ama sarhoş olmayacağını biliyordum.”

“Yani...” Afallamış bir halde dudaklarımı ıslattım. “Bu kadar zamandır içmediğimi ve yine de o arabaya bindiğimi biliyordun yani?”

Sebastian başını salladı. “Ben senin kazayı hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyordum sadece. Hatırlamadığını

söylemiştin, daha sonra da hiç bahsetmeyince aklında sadece bölük pörçük anlar olduğunu düşündüm. Hatırladığını bilsem... Off..."

Resmen yıldırım çarpmışa döndüm.

Gözlerime baktı. "Muhtemelen ben de binerdim o arabaya."

"Ne?" Tüm bedenim irkilerek sarsıldı, ayağa kalkmaya yeltendim ama dizlerimin gücü yetmedi.

"Muhtemelen ben de aynısını yapardım" dedi. "Biliyorum yapardım. Cody'nin sözüne güvenirdim ve tıpkı senin yaptığın gibi o arabaya binerdim. Senin kadar bile düşünmezdim hatta."

"Hayır. Binmezdin Sebastian. Onu durdururdun. Ona..."

"O gece ben de içtim ve üstelik seni eve götürmeyi planlıyordum" diye girdi araya sandalyeye çökerek. "Sana daha önce de söyledim. Cody'nin yerinde ben de olabilirdim. Olabileceğimi biliyorum. Birkaç bira içip iyi olduğumu zannederek o direksiyonun başına geçerdim. Bunu kaç kere yaptım saymadım bile."

Tam aynısı değil diyecek oldum ama aynısıydı işte ve ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Sinirlenmesini, hayal kırıklığına uğramasını bekliyordum ama yüz ifadesinde, sözlerinde, hareketlerinde bunların hiçbirinden eser yoktu.

Ayağa kalkıp yatağa gelerek yanıma oturdu. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek de yoktu.

Bana bakarken bunca zaman tüm gerçeği bildiğini görebiliyordum. Daha iyisini yapabileceğimi, yapmam gerektiğini biliyordu ama o da kendine karşı dürüst dav-

ranmıştı. Kendinin de aynı duruma düştüğünü ve yanlış kararlar verdiğini biliyordu ve Doktor Perry'nin dediği gibi bugüne dek şansını yaver gitmişti. Verdiği kararların bedellerine katlanmak zorunda kalmamıştı.

Bu, onun yaptıklarını makul kılmıyordu.

Bu, benim yaptıklarımı da makul kılmıyordu.

Ne var ki beni yargılamamıştı, beni hiçbir şekilde yargılamamıştı. Bu kadar zamandır benim hakkımda düşüneceklerinden deliler gibi korkuyordum ama meğerse her şeyi biliyordu. Biliyordu ve buna rağmen yanımda olmuştu. *Biliyordu* ve yine de beni *sevdiğini* söylemişti.

Omuzlarım milim milim çöktü. “Benden nefret etmiyor musun? İğrenmiyor musun ya da ne bi...”

“Hey dur bakalım orada. Senin için asla böyle bir şey düşünmedim Lena.”

İçimde bir rahatlık dalgası kabarıırken bir yandan da jilet gibi keskin pençelerini çıkaran derin bir hüznün yayılmaya başladı. Konuşurken sesim boğuklaştı. “İyi de nasıl? Ben kendimden iğreniyorum çünkü. Ke-kendimden nefret ediyorum.”

“Bir hata yaptın Lena.” Biraz daha yaklaştı. “Hepsi bu. Onları sen öldürmedin. Sen sadece bir *hata* yaptın.”

İnsanların hayatlarına mal olan bir hata ama.

Ellerimi yüzüme kapatırken ürperdim. Avuçlarımı yanaklarıma sürüp yanaklarımdaki ıslaklık gitsin istedim, artık ağlamaktan gına gelmişti.

“Lena” dedi Sebastian kısık ve puslu bir sesle. “Buraya gel.”

Elini uzattı.

Daha ne yaptığımı bile düşünmeden harekete geçtim.

Elimi eline koydum, beni kucağına çekti, dizlerim kalçasının iki yanında açılırken kollarımı beline doladım.

Tek kelime etmeden yanaklarımı tuttu ve öptü, önce bir kere sonra bir kere daha, yanağıma düşen her bir yaş öptü. Sonra bir kalp atımı kadar kısacık bir zaman geçti.

Ve dağıldım. İçim dışıma çıka çıka ağladım.

Sebastian'ın genzinden bir ses yükseldi sonra da yüzümü göğsüne gömdüm. Sel gibi boşanan yaşlar tişörtünü saniyeler içinde sıırıslıklam etti. Kollarını bana dolayarak sımsıkı tuttu, Megan için, oğlanlar için, Abbi ve Dary için, kendim için ağlarken beni bırakmadan sımsıkı kucakladı.

* * *

Yatakta yan yana yatıyorduk, yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. Saat geç olmuştu, gece yarısını epey bir geçiyordu, günün ağarmasına çok kalmamıştı ama ikimiz de uyumuyorduk. Dinen yaşların ardından fısıltıyla konuşmaya başladık. Ona yaşadığım suçluluğu, bu hissin üstüme nasıl çöktüğünü, o geceye dönüp de bambaşka seçimler yapmak için nasıl yanıp tutuştuğumu anlattım. Kâbuslardan bahsettim, annemin gerçeği bildiğinden bahsettim, ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğradığını bildiğimi ama onun söylemediğini. Voleybolu bıraktığıma pişman olduğumu itiraf ettim. Bugün Keith'le konuşup farkına vardıklarımı anlattım. Abbi'den bile söz ettim.

Sebastian ise sadece dinledi.

"Onlarla konuşacak mısın?" diye sordu. "Abbi ve Dary'yle?"

“Konuşmam gerekiyor.” Kollarımı göğsüme çektim. “Kolay olmayacak ama yapmam lazım.” Bacaklarımı oynattım. “Abbi sana kazayla ilgili bir şey söyledi mi?”

“Hayır. Herkesin söylediğinin dışında bir şey demedi. Senin hakkında konuşmadı.” Birazcık daha yaklaştı. “Abbi’yle Keith bayağı yakınlaştılar, sanırım Abbi ona her konuda destek oluyor.” Aramızdaki o kısacık mesafeden uzanıp yanağıma düşen saçları çekti. “Keith’in durumu hepten farklı. Kimse seni ya da aileni suçlamıyor. Bana anlattığın konuyu bilmiyorlar ama bilseler bile çoğu kişi yaptığının yalnızca bir hata olduğunu anlayacaktır bence.”

Ölümçül bir hata.

“Ama Keith’in durumunda, herkes ailesinin alkol tedarik ettiğini biliyor. Sonuçta yetişkin kişiler ve bu durum aileyi cidden harap ediyor” diye açıkladı usulca Sebastian. “Kimse Keith’e bir şey demiyor ama gerçek anlamda zor zamanlar yaşıyor. Bak şu an hödüğün teki gibi görünmek istemem ama Keith arkadaşlarının kendine yardım etmesine izin veriyor...”

“Ben vermedim” dedim, kendimi çok iğrenç hissediyordum. Keith’in yaşadıklarını oturup düşünmemiştim bile.

Sebastian bir parmağını elmacık kemiğimde gezdirerek bakışlarımı ona çevirmemi sağladı. Aramızda bir şeyler, ne olduğundan tam emin değildim ama bir şeyler değişmişti. Resmen elle tutulur bir şeyler; galiba gözyaşlarımı öperek sildiğinde olmuştu ve beni bu en kötü durum karşısında ayakta tutmuştu.

“Bu hafta sonu mezunlar gecesine gitmeyecek misin cidden?” diye sordu.

Konu değişince aklıma Skylar geldi. “Sen gidiyor musun?”

“Bizim çocuklarla gidecektim.”

“Skylar’la gitmiyor musun?”

Kaşlarını kaldırdı. “Hayır” dedi gülerek. “Ne diye böyle düşündün ki?”

Yanaklarımı ateş bastı. “Ne bileyim, yeniden konuşur görüşür oldunuz.”

“Her zaman konuşup görüşüyorduk” dedi muzipçe. “Aslına bakarsan Wood’dan biriyle gidecek.”

“Hadi ya?” Şaşkına döndüm. “Ben ikinizin mezunlar gecesine gitmekten konuştuğunuzu duymuştum da.”

Kaşının birini kaldırdı. “Konuşmasına konuştuk da birlikte gitmekten konuşmadık.” Gözleri gözlerimi aradı. “Ona dönmeyeceğimi biliyor, sen de bilsen iyi olur. Yani sırf işlerin... umduğum gibi gelişmemesi gidip başkasına koşacağım anlamına gelmiyor.”

Bu umduğu gibi gelişmeyen işler ben oluyordum, biliyordum.

Sebastian başparmağıyla çenemi okşadı. “Eh önümüzde daha yıl sonu balosu var.”

Bunu söyleyişi çok hoşuma gitmişti. “Evet, balo var daha.”

Bir müddet suskun kaldı sonra da “Bu akşam için teşekkür ederim” dedi.

Alnımı buruşturdum. “Bana teşekkür mü ediyorsun?”

“Evet.” Elini omzuma kaydırıp sıktı. “Bu yükü bunca zamandır taşıyordun ama artık tek başına olmayacaksın. Bana anlattın. Abbi ve Dary’yle de konuşacaksın. Bu işte artık yalnız değilsin.”

Dudaklarımda bitkin bir gülümseme oluştu. “Bu durumda benim sana teşekkür etmem gerekmez miydi?”

“Hmm hayır. Ben bir şey yapmadım, sadece dinledim, o kadar.”

Ama bu, inanılmaz bir dirayet gerektiriyordu.

“Her şeyi sen yaptın” diye ekledi.

Kısmen haklıydı. Çoğunu kendim yapmıştım.

Uykulu gülümsemem yüzüme yayıldı. Bu akşam, Sebastian’la konuşmak büyük bir olaydı; ya batacaktım ya da çıkıp bununla yaşamayı öğrenecektim.

Bu noktada yapabileceğim tek bir seçim vardı, onu da bu defa doğru düzgün yapmam gerekiyordu.

Öyle de yapacaktım.

YİRMİ SEKİZ

Doktor Perry çarşamba sabahı gösterdiğim gelişmeden öylesine mutlu olmuştu ki bana bir ödev daha verdi. Aslında iki ödev ki buna Abbi ve Dary'yle konuşmak dahil değildi.

“Senden yapmanı istediğim iki şey var” dedi. “İkisi de yas sürecinde son derece önemli konular. Birincisi haftanın bir gününü yas tutmaya ayırmanı istiyorum.”

Alnımı kırıştırdım. “Nasıl yani? Bütün günü mü?”

“Bütün gününü değil ama öyle istersen öyle de yapabilirsin tabii” diye açıklık getirdi. “Bir saat, birkaç saat yeter. O gün oturup arkadaşlarını düşüneceksin. Fotoğraflarına bakacaksın, hâlâ duruyorsa sosyal medya hesaplarına bakacaksın. Onlar hakkında yazacaksın. Onları düşünüp hatırlamanı, o hisleri sindirmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

Yapabilirdim. Zor olacaktı, hele de fotoğraflara bakıp eski paylaşımlarını görmek ama yapabilirdim.

“Yas tutmak kolay değildir, özellikle de seninkisi gibi bir durumda. Kendini olanlardan sorumlu tuttuğun için. Ölümlerinde kendi payları olan kişilerin yasını tutmak

hiçbir zaman kolay olmaz.” Kollarını masaya koydu. “Aşırı dozdan ölen kişilerin aileleriyle çalışırken çok fazla öfke ve belirsizlik görürüm mesela. Senin yapman gerekense, ne olursa olsun onların senin arkadaşın olduğunu bilip hatırlaman. Neler olduğunun bir önemi yok, onları önemsiyordun, haliyle yas tutmak da hakkın.”

Başımı ağır ağır sallarken “Yapabilirim” dedim.

“Hangi gün?” diye sordu anında.

“Ee...” Burnumu kırıştırdım. “Pazar akşamları yapabilirim.” Pazar akşamları her halükârda depresif bir gün zaten diye düşündüm.

“Güzel. Senden istediğim ikinci konu ise bir taahhüt vermen aslında.”

Kaşımın birini kaldırdım.

“Yılın sonuna kadar bir ara, onların mezarlarını ziyaret etmeni istiyorum.”

Midem bu düşünceyle bir anda altüst oldu.

Doktorun gözlerine anlayışlı bir bakış yerleşti. “Biliyorum. Mezarlarını görmek büyük bir yüzleşme ve sona erdiriş olacak ama senin için gerekli olduğunu düşünüyorum. Cenazelerine katılamamıştın. Mezarlarını ziyarete gitmek, senin için bu sürece bir son vermekten çok daha öte bir durum olacak.”

Göğsüme bir ağırlık çöktü ama anladığımı göstererek başımı salladım. “Yapabilirim.”

Çünkü yapmak zorundaydım.

Çünkü bir karar vermiştim, 19 Ağustos günü yaptığım seçimlerin hayatımı belirleyip enkaza çevirmesine izin vermeyecektim.

* * *

Öğle yemeğinde gerginlikten ölüyordum ama kendimi zorlaya zorlaya lazanya olduğunu sandığım ama daha ziyade bir topak peynirle hamburger eti gibi görünen şeyi yedim. Sebastian yeniden yanıma oturmuştu ama sırtı bana dönüktü. Oğlanlardan biriyle koyu bir sohbete dalmışlar, su ihtiyacını karşılayan en iyi içecek nedir gibi bir konu konuşuyorlardı. Keith de dinliyordu.

Daha mükemmel bir fırsat olamazdı.

“Ee, şey, okuldan sonra bir şeyler yemeye gitmek ister miydiniz?” diye sordum Abbi’yle Dary’ye, biraz garip bir soru olmuştu, çıkma teklif ediyordum sanki.

Dary’nin gözleri bardağın arkasından anında ışıldadı. “Harika olur bence.” Yan gözle Abbi’ye baktı. “Benim bir planım yok.”

“Bilemiyorum” dedi Abbi çatalıyla lazanyasını dürtüklerken. “Aç olmam herhalde.”

Dary’nin omuzları düştü.

Buna karşı hazırlıklıydım. “Smoothie içmeye gideriz o zaman” diye önerdim Abbi’nin taze smoothie’yi asla geri çevirmeyeceğini bildiğimden. “Restorana falan gitmemize gerek yok.”

Abbi istifini bozmadı ama başını kaldırıp yüzüme baktı. Titreyen dudaklarla öne eğilerek “Lütfen. Sizinle konuşmam gerekiyor” dedim fısıldayarak.

Çenesi biraz gevşedi, beni geri çevireceğini düşünerek nefesimi tuttum ama başını tamam dercesine yukarı aşağı salladı. “Olur.”

Dary aşırı heyecanlı bir fok gibi ellerini çırparken ben yaşadığım rahatlamayla sandalyeden eriyip gidecek kıvama geldim. “Teşekkür ederim” diye fısıldadım.

Abbi yanıt vermedi ama başını salladı, eh bu da bir şeydi. Şimdilik yeterdi.

* * *

Elimizde smoothie'lerle ufak kafenin arka köşesinde bir yer bulduk. Abbi benimle Dary'nin karşısına oturdu. Ben Old Faithful adlı çilekli bir smoothie almıştım. Dary daha yaratıcı davranmış fıstık ezmesi bir şey almıştı. Abbi ise mangolu söylemişti.

Megan olsaydı smoothie'yi es geçip sırf protein için yapıyorum diyerek doğruca sandviçe koşardı.

Oturduğumuz andan itibaren hep Dary konuşmuştu, bir an susunca Abbi, "Ee gelmemizi neden istedin bakalım?" diye sordu.

Ağzımda pipetle kalakaldım. "Bir nedeni mi olması gerekiyor?"

Dary "Hayır" derken Abbi de aynı anda "Evet" dedi.

Abbi bir saniye sonra düşüncelerini biraz daha şekillendirdi. "Aylardır bizimle hiçbir şey yapmak istemedin, eh haliyle bir nedeni olsa gerek diye düşünüyorum."

"Tam olarak doğru değil" dedi Dary sakince.

"Senin için öyle olabilir ama benim onu gördüğüm yok." Abbi koca bir yudum smoothie içti.

"Tamam." Elimi kaldırdım. "Ne desen hak ediyorum. Son aylarda hiç de iyi bir arkadaş olmadım. Farkındayım. Zaten bu yüzden bugün sizinle konuşmak istedim. Ka... Kazayla ilgili konuşmak istiyorum. O gece olanlarla ilgili."

Dary kolunu masaya indirdi. "Yapmak zorunda değil-

sin.” Bana doğru eğilirken gözleri hâlâ ıslıl ıslıldı. “Bunu yapmak zorunda değiliz.”

“Ben zorundayım.” Gözlerim, Abbi’nin gözleriyle buluştu. “Bunu içimden çıkarıp atmalıyım.”

Sonra da başladım anlatmaya.

Onlara Sebastian’a anlattıklarımı anlattım, o geceyi üçüncü defa baştan anlatışım olduğundan çok daha kolay oldu, o anlara dönmek daha az acı verici geldi. Ne var ki Abbi ile Dary’nin gözlerinin içine bakmak o kadar kolay olmadı. Ancak zorla da olsa yaptım nitekim Abbi zaten biliyordu, Dary de muhtemelen şüpheleniyordu, ben de suskunluğun o tatsız ağırlığını çıkarıp masaya bırakırken kazadan bu yana aklımın nerede olduğunu anlamalarını ümit ettim ama kesinlikle herhangi bir kabullenme ya da bağışlama beklemiyordum.

Ben konuşurken Dary bardağını kaldırarak yüzünü örttü, ara ara omuzlarının titrediğini gördüm. Onu üzdüğümü bilerek devam etmek, sıcak cam parçaları üzerinde yürümek gibiydi.

“Bunların üstesinden gelmekle uğraşıyordum” diye bitirdim enerjimin de tükendiğini hissederek. “Kendi suçluluğumla baş etmenin sizi dışlamanın bahanesi olmayacağını biliyorum ve... sizden bunu kabul etmenizi beklemiyorum. Sadece dürüst davranmam gerekiyordu.”

Abbi yüzüme bakmıyordu. Cody’ye araba kullanacak kadar iyi olup olmadığını sorduğum kısımda durmuştu. Pipetiyle oynuyordu, dudakları birbirine kenetlenmişti.

Genzim yanıyordu. “Sadece çok üzgünüm. Tüm diyebileceğim bu. Hiçbir şeyi değiştirmiyor biliyorum, olanları düzeltmiyorum ama çok özür dilerim.”

Dary ellerini indirdi. Gözleri buğulandı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bir şey demene gerek yok” dedim titreyerek.

Yanaklarını sildi. “Biliyorsun, içimde bir şüphe vardı. Yani o kadar içmemiştir, arabayı neden o sürmedi deyip duruyordum ama... Böylesi bir durumda olmak da fena. Kimseyi kızdırmayayım derken doğru şeyi yapmamak.”

Abbi sessizliğini koruyordu.

“Oysa doğru olanı yapmalıydım” dedim.

Dary aldığı nefesi verirken ürperdi. “Evet, öyle yapmalıydın.”

Arkama yaslanırken ellerimi kucığıma indirdim. Artık başka ne diyebilirdim ki? Gerçekten öte bir şey mi vardı? Abbi’yi kaybettiğimden emindim, aynı şekilde Dary’yi de kaybedebilirdim.

Derken Abbi sonunda konuştu. “Bir... hata yaptın. Büyük, akıl almaz bir hata” dedi gözlerini sapsarı içeceğinden ayırmadan. “Ama *hepsi bu*. Bir hata yaptın.”

Nefesim içimde kalakaldı. Ne hissettiğimi ifade etmemin imkânı yoktu. Tam anlamıyla bir bağışlanma değildi ama kuvvetli bir şeydi.

Dary ıslak yanaklarla bana baktı. Bir şey demedi ama bir an sonra eğilerek başını omzuma yasladı. İçimi baştan ayağa bir titreme aldı.

“Tamam” dedi boğuk bir sesle. “Pekâlâ. Canım şu an çok fena patates kızartması istiyor ve burada yok maalesef.”

Dudaklarımdan salya sümük bir kahkaha kaçtı. “Patates kızartması süper olur.”

Abbi başını sağa sola sallarken iki yanındaki örgüleri

savruldu. “Daha şimdi koca bir smoothie içtin, kalkıp da nasıl patates kızartması isteyebiliyorsun?”

“Ee tuza ihtiyacım var. Tonlarca tuza hem de.”

Abbi gözlerini devirdi.

“Şöyle söyleyeyim” dedi Dary başını omzumdan kaldırıırken. “Seni hâlâ seviyorum. Bil istiyorum.”

Yaşlar genzimi zorluyordu, onları bastırmasına bastırdım ama kendime konuşacak kadar güvenmiyordum o yüzden başımı sallamakla yetindim.

Derken masadaki konu değişti, kafeden çıkarken de her şey normale dönmüş gibiydi. Hani *neredeyse* eskisi gibiydi.

Ama onlar patates kızartması arayışına girmeden önce hâlâ Abbi ile birebir konuşmam gerekiyordu.

Arabamın yanında durdum. “Abbi bir saniye konuşabilir miyiz?”

Dary’ye el sallayıp veda ederken bana döndü. Az önce içerideyken aramızdaki duvarların bir kısmını inmişti sanki. Hepsisi değil. Bir kısmı.

“Aramız hâlâ şahane değil, biliyorum ama annenle babanı sormak istiyordum. Ne durumdalar?”

Abbi ağzını açtığı anda kendimi iğneleyici, alaycı bir karşılığa hazırladım ama “Annem artık işten öyle ‘geç gelmiyor’” dedi son kısmını tırnak içinde vurgulayarak. “Artık eskisi kadar da tartışmıyorlar. Annem itiraf mı etti ne yaptı bilmiyorum ama sanırım bir şeyleri yoluna koyuyorlar.”

Sırtımı arabaya verdim. “İyi bir şey sanırım, değil mi?”

“Evet. Öyle herhalde. En azından artık birbirlerinin boğazını sıkma girişimlerini dinlemek zorunda kalmıyoruz.” Omzuna düşen örgüsünü geriye attı.

“Bunu duyduğuma sevindim. Gerçekten.”

Yeniden başını salladı ve derin bir nefes aldı. “Benim de sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Gerildim. “Peki.”

“Chris konusunda söylediklerim için özür dilerim. İttiği halde kullandığı arabaya binmem ve bunu sizin yaşadığınızla aynı şey olarak görmemem konusunda. Çünkü aynısı, biliyorum, haklıydın... Sadece şanslıydım işte.” Güçlkle yutkundtu. “Böyle söyledığım için cidden çok özür dilerim. Yapmamam gerekirdi.”

Kısa bir an gözlerimi kapattım. “Sorun değil” dedim, değildi de.

“O arabaya bindiğin için sana... kızmamıştım. Yani kızgındım tabii. Sanırım kim olsa kırgın olurdu. Ama beni asıl deli eden beni dışlamandı. Hepimizi saf dışı bıraktın.”

“Biliyorum” diye fısıldadım. “Öyle yaptım.”

“Bunun bizi nasıl hissettirdiğine dair bir fikrin var mı acaba? Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Benim ya da bir başkasının gelip anlamasına bile izin vermedin, beni asıl kızdıran bu. Megan’ı kaybettim ama seni de kaybetmiş gibiydim.”

“Özür dilerim. Niyetim bu değildi. Sadece...”

“Anlıyorum. Kafan allak bullaktı, benim de Dary gibi yapmam gerekirdi. Sana biraz mesafe tanımalıydım. Zaman vermeliydim.” Çenesini eğdi. “Bunun için de özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok.” Ona doğru bir adım attım. “Artık daha fazla özür duymak istemiyorum. Sadece... aramızın iyi olmasını istiyorum.”

“Ben de öyle.” Öne atılıp bana sarıldı. Hızlıca bir sarılmaydı, eskiden olduğu gibi değildi ama hiç yoktan iyiydi, başlangıç sayılırdı. Sonra geri çekildi. “Gitmem gerekiyor ama sonra mesaj atarım, cevaplarsın artık herhalde değil mi?”

“Cevaplarım.”

Abbi bana gülümseyip yürümeye başladığında oturup ağlayasım gelmişti. Ama bu defa gözyaşlarım öncekilerden çok daha farklı olurdu.

Çok daha farklı.

* * *

Çarşamba akşam Sebastian yatağın üstüne oturup öğleden sonra Abbi ve Dary’yle konuştuklarımı, Doktor Perry’nin benden yapmamı istediklerini anlatmamı dinledi.

“Ne hafta oldu be” dedi bitirdiğimde.

Ben de kucagımda yastıkla yanında oturuyordum. “Öyle oldu cidden.”

“Peki onlarla konuştuktan sonra nasıl hissediyorsun şimdi?”

Omuzlarımı silkerken yastığı daha sıkı kavradım. “Daha iyi. Rahatlamış. En azından artık her şeyi biliyorlar. Bir şeyi değiştirmediğini biliyorum, ikisi de hüsrana uğradı ama her şey ortada artık. Evet, rahatladım diyebilirim.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Başını yana eğdi. “Bazen doğrular hayal kırıklığına geçiyor.” Yastığı dürtken yüzünden ufak, muzip bir tebessüm geçip gitti.

“Hani tartıştığımız gece var ya? İşte o gün söylediğin bazı şeyler doğruydı.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Söylediğim herhangi bir şeyin doğru olduğunu sanmıyorum.”

“Yo, haklıydın.” Yastığı kucağımdan alıp arkasına koydu. “Babama futbol olayından bahsetmemem konusunda haklıydın.”

Hay. Lanet. Bunu yüzüne yüzüne savurduğumu tamamen unutmuştum. Zihnim muhtemelen engelleyip uzaklaştırmıştı.

“Babamla konuştum.”

Şaşkınlıktan irkildim. “Cidden mi?”

“Evet.” Bana o gür kirpiklerinin arasından baktı. “Pek iyi gitmedi aslında.”

Dizlerimin üstüne kalkıp biraz daha yaklaştım. “Ne oldu? Hemen anlatıyorsun *her şeyi*.”

Önüne bu şekilde löp diye oturunca sıırttı. “Aslında birkaç hafta önce konuştum. Söyleyecek çok fazla bir şey yok öyle. Sadece açık açık konuştum işte.”

“Ve bana bunu şimdi söylüyorsun öyle mi?” Kolunu yumrukladım. “Of Sebastian ya!”

“Hey.” Kahkahalar atarken elimi yakaladı. “Pek de konuşmuyorduk bildiğin üzere, sen kendi dertlerinle uğraşıyordun zaten.”

“Doğru.” Ama kendimi kötü hissediyordum, o kafamı kıcımdan çıkarıp onun yanında olmam gerekirdi. Eh zamanı geri alamayacağıma göre en azından şimdi yanında olabilirdim. “Ne dedi peki?”

“Tepesi attı tabii. Doğru düzgün düşünemediğimi, kazanın kafamı bulandırdığını söyledi. Ama gerçeği söyle-

dim, futbola artık ilgi duymuyorum dedim.” Kenetlenmiş ellerimizi dizine indirdi. “Bir süredir böyle düşündüğümü söyledim.”

“Vay be.”

“Rahat bir hafta konuşmadı benimle.” Ben büzüşürken o güldü. “Ama gitgide kabullenmeye başlıyor. Artık konuşuyor en azından, tabii annemin de katkısı yok değil.”

Elini sıktım. “Büyük gelişme.”

“Aynen” diye mırıldandı alt dudağını dişlerken. “En azından bu yüzden bir çöküş yaşamayacak gibi duruyor, bu da bir şeydir.”

Kıkırdarken “Peki, madem artık üniversite takımına gitmemen resmiyete kavuştu hangi okula gitmeyi düşünüyorsun?”

“Ahh, artık bir dolu seçenek var” dedi bakışlarını omzumun üzerinden masamdaki haritaya çevirerek. “Burada kalıp bir yıllığına bölge üniversitesine gidebilirim, Virginia Teknik’e başvurabilirim ya da bakarsın...” dedi mavi gözlerini benimkilere sabitleyerek, “UVA’ya giderim.” Yanakları pembe pembe olurken aval aval ona baktım. “Ya da başka bir yere. Kim bilir? Daha zamanım var” dedi yatağa uzanarak sonra da elimi çekiştirdi. “Her neyse, film izleyelim mi?”

Kısa bir süre profilini inceledim sonra başımı yukarı aşağı salladım. “Ne istersen.”

Gülümseyerek verdiği karşılık içimi ısıttı, beni yanına çekmesine izin verdim ve yanına uzandım. Elimi etajere atıp uzaktan kumandayı alarak ona uzattım. Ücretsiz film kanallarını gezmeye başladı.

“Hey” dedim.

O güzel gözlerini bana çevirdi.

“Seninle gurur duyuyorum. Söyleyeyim dedim. Gerçekten çok gurur duyuyorum.”

Yüzündeki sırıtma göz alıcı bir gülümsemeye dönüştü ve gece boyu silinmedi.

YİRMİ DOKUZ

Joanna's'ta mezunlar gecesi in cin top atıyordu, o kadar ki Felicia adeta beni saat daha dokuzda kapı dışarı etti.

Önlüğümü astıktan sonra çıkıp arabama bindim. Eve gitmek çok sürmedi ve park ettiğim gibi telefonuma bakınca Dary'den gelen mesajı, Abbi'yle ikisinin o güzel elbiselerini gördüm, çiçekli bir tentenin altında duruyorlardı. Çift pozunun dibine vurmuşlardı, Abbi kollarını arkadan Dary'nin beline sarmıştı. İkisine de akşam erkenden mesaj atmış, iyi eğlenceler dilemiştim. Dary de anında kalp ve gülen yüz emojişi göndermişti. Yarım saat kadar sonra da Abbi damarlarıma çöreklenen ağırlığı un ufak eden sade bir mesaj göndermişti.

Keşke sen de burada olsaydın.

Arkadaşlığımızı onarmak için bir başlangıçtı, *büyük* bir başlangıç. Ben de orada olup onlarla eğlenmek istedim ama bu akşam uzun süredir yapmadığım bir şey yapmayı planlamıştım.

Kitap okumayı.

Ve şu an sabırsızlıktan kıvranıyordum.

En az yarım paket Funyuns¹⁷ eşliğinde kitap okuyacaktım. Koca bir paketi bile bitirebilirdim. Bu akşam gitmedim diye kendimi duvarlara vuracak değildim. Sebastian'ı, etrafı büyük ihtimalle kızlarla dolu bir biçimde, dans ederken de düşünmeyecektim.

Dün akşam maçıdan sonra uğramıştı. Ne öpüşmüş ne kazadan ne de babasından bahsetmiştik. Sadece oturup ders çalışmıştık.

Aramız ne durumdaydı, nereye varırdı, beraber miydik ayrı mıydık hiçbir fikrim yoktu. Bir yanım durmadan daha fazlasını istiyordu ama bir yandan da en iyi arkadaşıma kavuşmanın mutluluğunu yaşıyordum. Bu... Bu yeter de artardı bile.

Arabadan inip kapıya yürüdüm ama ben daha dokunmadan kapı açıldı.

Annem eşikte durup bana içeri gelmemi işaret etti. “Hadi, hadi. Çabuk ol.”

Kaşlarımı çatarak bir hışımla içeri girdim ve annem çantamı elimden alırken ağzım bir karış açık bakakaldım. “Ne oluyor?” Babamı görmeyi, loş koridordan karşıma çıkmasını bekleyerek etrafıma bakındım.

“Bir şey olduğu yok.” Annem gülümseyerek elimi tutup beni oturma odasına çekti. Sonra da bir kucak dolusu kıyafeti resmen ite kaka elime tutuşturdu. “Banyoya çıkıp giy bakayım şunları.”

“Ne?” Elimde tuttuklarıma baktım. Bana iki beden büyük termal üstüm ile annemin ben isteyken yıkadığı

17. İng. Soğan aromalı, halka şeklinde mısır cipsi markası. (ç.n.)

belli olan siyah taytıma benziyordu. Nitekim ben giderken yerde kirli kirli duruyordu. “Kafam karıştı yalnız.”

“Soru sorma, hadi. Gidip giyin işte.” Bana merdivenleri göstererek basamaklara itelemesine ses etmedim. “Koridorda bekliyorum. On beş dakikan var.”

Banyonun önünde durup şaşkın şaşkın güldüm. “Neden ya? Bir gariplik var sende de...”

“Gir şu banyoya” diye belirtti sırtarak. “Yoksa alırsın bak cezayı.”

“Ne?” Bir kahkaha daha koyuverdim. “Kafayı mı sıyırdın, ne yaptın?”

Annem kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bana bak, şimdi ben seni zorla oraya sokup değiştireceğim üstünü ona göre.”

“Aman ya, tamam, tamam.”

Kıyafetlerle birlikte banyoya girdim ama annemin derdi neydi, ne diye hemen giyinmek zorundaydım hiçbir fikrim yoktu. O kadar mı kötü kızarmış tavuk kokuyordum? İsteyken pek terlememiştim ama eve geldiğimde hep yaptığım gibi çabucak bir duş aldım. Saçımın topuzunu bozmadım, bir de onu kurutmakla uğraşmak istemiyordum. Üstümü başımı değiştirirken kıyafetlerin arasında bir çift kalın çorap da buldum. Onları da giyip baldırıma kadar çektim.

Annem koridorda bekliyordu.

“Neler oluyor söyleyecek misin acaba?” diye sorarken termal üstün kollarını çektim.

“Hayır.” Arkasını döndü. “Gel bakalım.”

Meraktan çatlarken peşi sıra merdivenlerden inip mutfağa girdim.

“Spor ayakkabılarını giy.” Kapıda duran ayakkabıları işaret etti. “Sonra dışarı çık.”

“Bak ufaktan geliyorlar bana.” Ayakkabıları giydim. “Nasıl bir tuzağın içine düştüm acaba?”

“Kendi kızıma ne diye tuzak kuracaktım?”

Ona omzumun üzerinden ters ters baktım ama kapıyı açtığımı gibi zıncı diye durdum.

Sebastian annemin artık kullanmadığı verandada duruyordu, tayt dışında neredeyse benim gibi giyinmişti. Üzerinde sweatshirt ile bol, sarkık, gri bir bere vardı. Omzunun üzerinden bakınca arka bahçeleri gözüme normalden daha aydınlık geldi ama o sırada elinde tuttuğu şeyi fark ettim.

Canlı, buğulu kıpkırmızı açmış güller ve aralarına serpiştirilmiş yaprak ve gelin çiçeklerinden oluşan bir korsajdı.¹⁸

Bakışlarımı ona kaydardım.

Dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Madem mezunlar gecesine gitmiyorsun daha güzel bir şey yapalım dedim.”

Beynimde düşünce müşünce bir şeycik kalmamıştı.

“Uslu durun.” Annem ikimize de anlamlı anlamlı baktı. “İyi eğlenceler.”

Annem kapıyı kapatırken alabildiğine açılmış gözlerle Sebastian’a baktım. “Mezunlar gecesine gideceksin sanıyordum.”

Başını iki yana sallarken yanıma geldi. “İ-ıh. Daha önümüzde balo var, ona gideriz değil mi?”

18. Lise mezuniyetlerinde erkeklerin baloya birlikte gittikleri kızlara verdiği, bileğe takılan çiçek buketi. (ç.n.)

Gideriz. Bu kelimeyi söyleyişi... “Evet” diye fısıldadım.

“İzninle...” dedi ve sersemlemiş bir halde elimi kaldırdım. Çiçeği sol elime takıp bileğime düzgünce bağladı. “Yakıştı.”

Gözlerimi hızlı hızlı kırptıştırırken başımı hafifçe sağa sola salladım. “Teşekkür ederim.”

“Daha teşekkür edemezsin.” Elim tutarak beni çatlak betondan bahçelerimizin arasındaki kapıya yöneltti. “Danstan daha güzel bir şey olsun dedim.”

Boğazımda bir düğümle peşinden giderken hepten afallamış bir durumdaydım.

“Aslında bunu kaç zamandır yapmak istiyordum, süper bir fırsat oldu.” Kapıyı ittirip açtı, beni de içeri çekeledi. “Ne diyorsun?”

Gözümün önünde gördüklerimi algılamaya çalışırken ağzım öylece açık kaldı. Kulübeyle ağaçlar arasına asılmış yanıp sönen minik ışıklar küçük bahçeye yumuşak bir aydınlık katmıştı. Ortada, verandanın birkaç metre uzağında bir çadır vardı. İçinde ışıklar yanıp sönüyordu.

“Kamp mı yapıyoruz?” dedim fısıltıyla.

Sebastian elimi bırakıp ceplerine sokarken başını evet anlamında salladı. “Küçükken yapardık hatırlıyor musun?”

“Evet.” Herhalde hatırlıyordum. “Her cumartesi akşamı. Ya senin baban ya benimki gelip bize çadır kurardı.”

“Bisküvi arası marshmallow yapardık.” Beni omzuyla nazikçe dürttü. “Saçını ateşe kaptırdığın güne kadar.”

“Saçımı ateşe kaptırmadım!” Kahkaha attım ama bu ta derinlerden gelip de beni şaşkınlıkla sessizliğe bürüyen gerçek bir kahkahaydı. En son ne zaman böyle gül-müşüm?

“Düzelتيyorum, birkaç tutam gitmişti sadece. Ama fark etmez yani.” Bu defa bana yaslanınca başımı hafifçe döndürüp koluna koydum. “Bu akşam marshmallow’lu bisküvi yok ama bir sonraki en iyi şey var.”

“Neymiş o?” Sesim boğuk boğuk çıktı.

“Bekleyip göreceksin artık” diye yanıtladı. “Sürpriz.”

“Bir sürpriz daha mı?”

“Bir sürpriz daha.”

Ah Tanrım.

Sağ elimi kaldırıp elimin ayasıyla gözlerimi ovuşturdum. Kirpiklerim inceden ıslanmıştı.

“İyi misin?”

“Evet.” Kendimi toparlayarak çekilip arka kapıya baktım. “Annenler nerede?”

“Baş başa dışarı çıktılar. Geç gelirler.”

“Bu yaptıklarını biliyorlar mı peki?”

Kıkır kıkır güldü. “Evet. Hatta annem mezunlar gecesi fotoğrafı göremeyeceğini anlayınca gelip çadırın önünde fotoğrafımızı çekmek istedi.”

Bir kahkaha daha patlatırken baştan ayağa sarsıldım ve gülüşüm solup da kül misali rüzgâra karışırken parıldayan ışıkların arasından Sebastian’ın bana baktığını gördüm.

“Bu sesi özlemişim” dedi bana doğru eğilirken. “Kahkahanı. Sandığımdan çok daha fazla özlemişim.”

Nefesim kesilir gibi olurken yüzüne baktım. “Ben de.”

“Güzel.” Gözleri gözlerimi buldu sonra da yüksek sesle nefes alıp verdi. “Çadıra bakalım mı?”

Bileğimdeki buketin beyaz kır çiçekleriyle oynaya oynaya arkasından giderken birden içime bir kurt düşünce

durup Sebastian'a baktım. "Sen... Felicia'yla konuşmuş olabilir misin acaba?"

Pis pis sırtırken ellerini cebine soktu, belli ki yaptığından gayet memnundu. "Olabilirim."

"Sen var ya!" Gözlerim koskocaman açıldı. "Bu yüzden beni iki saat erken bıraktı. Ne ara gidip konuştun?"

"Perşembe günü uğrayıp sordum" dedi gözleri bu loş ışıktaki ışıdayarak.

"Belli ki annemle de konuşmuşsun."

Bir kere daha salladı başını. "Birkaç gün önce. Bak, dediğini aynen aktarıyorum: 'Ne kadar da tatlı bir çocuksun.' Böyle dedi, söylemeye bile gerek yok tabii ama neyse."

"Gerçekten çok tatlı bir çocuksun sen."

Kıkırdarken çadırın fermuarını açtı. "Önden hanımlar."

Ayakkabılarımı çıkarıp eğilerek içeri girdim, çadırın içinde ayakta durabiliyordum. Tabii Sebastian duramıyordu haliyle, yanıma çömelirken içime çektiğim nemli, küflü kokuyla birlikte aklıma bir anda küçükçük çadırda geçirdiğimiz uzun yaz geceleri üşüştü.

Yerde şişme bir yatak, iki uyku tulumu ve Sebastianlarda gördüğümü hayal meyal hatırladığım bir battaniye vardı. Yatağın iki yanı yastıklarla doluydu. Katlanabilir plastik masanın üzerinde LED lambalı bir fener vardı. Çadırın bir köşesi yiyecek doluydu; cipsler, içecekler, evden getirilmiş plastik kaplar hatta bir paket Funyuns bile vardı.

O anda Sebastian'a sonsuza kadar âşık olabileceğimi anladım.

Sebastian yiyeceklere uzanıp plastik kaplardan birini alıp açtı. “Annem marshmallow’lu brownie yaptı.”

Ağzımın suyu akmıştı. “Marshmallow’lu brownie mi? Cennete düştük resmen.”

“Süper oluyor.” Kapağı kenara bırakıp başka bir kap daha aldı. “Son yaptığında kusana kadar yemiştin.”

Ben dedigine gülerken diğer kabın kapağını da açtı. Çilekle karpuz vardı.

“Kendim kestim” dedi yatağın ucuna otururken. “Ben-
ce sırf bunun için bile aferini hak ediyorum.”

Gülerek beresinin üzerinden başını okşadım sonra da çadıra yine şöyle bir baktım. Yaşadığım hisler boğazımı tıkayıvermişti. Öyle harika, öyle kusursuz ve inanılmazdı ki...

Ağlamak istiyorum desem yeriydi. “Bu...”

“Ne?” Sebastian bana döndü.

“Teşekkür ederim.” Yatağın üstüne yanına çöküp oturdum. Eğilerek yanaklarını ellerimin arasına aldım. “Çok ama çok teşekkür ederim. Böyle bir şeyi hayatta beklemiyordum ve biliyorum ben hiç...”

“Sakın söyleyeyim deme.” Bileklerimi tuttu. Göz göze geldik. “Bu akşam o konuların hiçbirisi konuşulmayacak. Hiçbir şekilde. Sadece sen, ben ve bizi bekleyen tonlarca kalori. Bu kadar. Geçmiş yok. Hiçbir şey yok.”

O anda düşünmeyi bıraktım. Tam o anda. Tam orada. Sadece *harekete geçtim*.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak içime dolup taşan bir minnettarlıkla onun için hissettiklerimin yarattığı karmaşa ile Sebastian’ı dudaklarından öptüm. Bir an bile tereddüt etmedi. Bir elini enseme koyup yatağın üzerinde

yer değiştirerek önümde dizlerinin üstüne kalktı. Dudakları hem yumuşacık hem sertti, dudaklarım aralandığında öpüşü de derinleşti.

Ayrılan da en nihayetinde o oldu ve konuşurken sesinde çok tatlı bir buğu vardı. “Bir şeyler yesek iyi olur.”

“Olur, tamam.” şu dakika ne dese tamam diyecek kıvamdaydım zaten.

Ayrıldık ve cipsleri, plastik kapları eşelemeye başladık. Onları yerken havadan sudan konuşmaya daldık ve tek kelimeyle *muhteşemdi*. Böyle... normal olmayalı, geçmişe takılmaksızın en sevdiğim televizyon programından, odamda okunmayı bekleyen kitaplardan bahsetmeyi, Sebastian’ın üniversitede ne okumak istediğine kafa yoruşunu dinlemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Tıka basa doypup da Sebastian paketleri toparlarken “Burada mı uyuyacağız?” diye sordum.

Sebastian güldü. “Aynen öyle.” Başını bana doğru çevirirken kaşlarını kaldırdı. “Ha ben rahatsız olurum dersin ayrı tabii.”

“Gayet de rahatım” dedim. Rahattım ama bir yandan da değildim, bütün gece burada, onun yanında olmak artık çocukluğumuzdaki gibi olmayacaktı sonuçta.

Kirpiklerini indirdi. “Emin misin?”

“Evet.” Öne eğildim. “Ama ailelerimiz rahat mı merak ediyorum doğrusu.”

“Bize güvenleri tam.”

Burun kıvırarak güldüm.

Sebastian yatağa boylu boyunca yatıp yanlmasına uzandı. “Bütün gece burada kalmak istemezsen anlarım” dedi. “İstediğin zaman gidebiliriz.”

Onun yanına yayılırken uzun zamandır hiç çadırda bir gece geçirmeyi hayal etmediğimi fark ettim. Çocukken onu üstsüz de hayal etmemiştim gerçi ya da şu an aklımdan geçen şeyleri de düşünmemiştim. Ben de yan dönerek karşısına geçtim. Ne kadar süre kalırım bilmiyordum ama içten içe, neye karar verirsem vereyim Sebastian'ın sorun etmeyeceğini biliyordum.

Hiçbir beklenti yoktu.

Tek bir tane hariç.

Daha soru ağzımdan bile çıkmadan yanaklarım alev alev oldu. "Acaba kendime senin kız arkadaşınım desem... nasıl olur?"

O göz alıcı yüzünden bir gülümseme gelip geçti. "Ben kızlardan hoşlandığımı anladığımdan bu yana sana kız arkadaşım demeye çalışıyorum zaten."

İçimde bir mutluluk baloncuğu kabardı ve hiçbir şeyin onu patlatmasına izin vermedim. Hiçbir şeyin. Aramızdaki kısacık mesafeden uzanıp elimi göğsüne koydum, kalbinin üstüne. O da elini elimin üstüne koydu. İçimde yükselen cesaretle büyük bir adım atıp kendime yol açtım.

Gözlerimi kapatmamaya çalışarak yıllardır söylemek istediğimi söyledim. Bir süredir artık hak etmediğimi sandığım sözleri. "Seni seviyorum" dedim. "Kendimi bildim bileli sana âşığım."

Sebastian bir anda öne atıldı.

Bir elini yanağıma koydu ardından da dudağını dudağıma ve öpüşmeye başladık. Öpüşmemizin hüner gerektirecek herhangi bir yanı yoktu. Ağızlarımız, dudaklarımız birbirini eziyordu. Sebastian'dan çikolata ve tuz tadı

alıyordum, öpüşmemiz iyice hararetlendiğinde bana daha da yaklaştı.

Bir kolunu altımdan geçirdiğinde tam anlamıyla birbirimize kaynadık; göğüs göğse, kalça kalçaya. Beni sırtüstü yatırdığında ellerimiz açlıkla kıyafetlerimizin altından uzandı.

Ben ellerimi onun sırtında dolaştırmaya başladım. Onun elleriyse bacağımda, kalçamda geziniyordu. Artık daha ötesi mümkün değil derken bacağımyı beline dolaarak bizi daha da yakınlaştırdı. Önce onun tişörtü çıktı ardından benimki. Ve sonrasında daha önce hiç olmadığımız şekilde ten tene kaldık.

Göğsündeki sert kıllar tenime sürtündükçe tüm bedene şiddetli ürpertiler yayılıyordu. Dizginleyemediğim hisler tüm duyularımı adeta ezip geçiyordu.

“Bu geceyi bu amaçla planlamamıştım” dedi daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla. “Bir şey yapmak zorunda değiliz. Bir...”

“Biliyorum.” Ellerimi ensesinde kenetlerken gözlerimi açtım. “Biliyorum.”

Yeniden dudağını dudağıma bastırdı ve bu defaki öpüşmemiz bambaşkaydı. Daha özgür, daha rahat, daha... daha *kararlıydı* ve olup olabilecek en harika vahşiliği yaşıyordum. Bu akşam nereye varır, nereye kadar gideriz bilmiyordum ama ona güveniyordum. O da bana güveniyordu.

“Seni seviyorum” diye fısıldadım dudaklarının üzerinde.

Ağzımın üzerinde o sesi, o boğuk, hırçın sesi çıkarırken kalçası bacaklarımın arasına yerleşti ve göğsü bir

kere daha göğsüme dayandı. Hareket etmeye başladığında türlü türlü hissin içinde düşüyordum, yüzüyordum, boğuluyordum.

Yaşıyordum.

Seviyordum.

İyiymi, iyiden de öteydi.

Güzeldi.

Yaşamaktı.

OTUZ

Artık neredeyse çıplak kalan dallardan kahverengi yapraklar kopup süzülüyor, sessizce yere düşüyordu. Şükran Günü öncesindeki çarşambadaydık ve pazartesi günü Doktor Perry ile son görüşmemi yapmıştım.

Ödevlerim vardı.

Hepsini de büyük bir görev duygusuyla yapıyordum.

Pazar akşamlarını arkadaşlarımı hatırlayıp anmaya ayırıyordum ve Tanrım, ilk başta hiç de güzel olmadı. Kazadan bu yana onların Facebook sayfalarına, Instagram hesaplarına ya da onlarla olan herhangi bir fotoğrafıma bakmaktan köşe bucak kaçmıştım. Ne telefonumdaki eski mesajlarını ne e-postalarını okumuştum.

İlk pazar eski fotoğraf albümlerinden birine anca yarım saat bakabilmiş sonra kenara atmıştım. Ağlamadım. Neden bilmiyorum, hele de gözlerim artık şelaleye dönüşmüşken. Bir sonraki pazar, sosyal medya hesaplarına girdim ve dağıldım. Son yazdıklarını görmek beni mahvetti.

Megan o cumartesi yayınlanan *Dance Moms* hakkında yazmıştı. O gece öleceğine dair zerre kadar fikri olmadan düşüncelerini belirtmişti, sanırım beni en çok yıkan da

buydu. Hiçbirimizin hayatlarımızın geri döndürülemez biçimde değişeceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Cody'nin o geceden yayınladığı bir Instagram fotoğrafı vardı, elinde kırmızı bir bardakla kameraya gülümsüyordu. Yanında da Chris vardı. İkisi de ıslıl ıslıl ve çok mutluydu. Ben daha çok gülümseyişlerine odaklandım çünkü hatırlamam gereken buydu.

Phillip 'LMFAO'¹⁹ yazısıyla şaka videoları paylaşmıştı. İnternete yazdığı son sözü buydu. *LMFAO*.

En fenası da kazadan sonra sayfalarına bırakılan mesajları görmektir. Acı ve kederle yazılmış sözler, başsağlığı dilekleri, ölümlerinin yarattığı şoku ifade eden cümlelerle doluydu.

Bir kez daha darmaduman oldum.

Akşamın çoğunu kanepede çikolata yiyip annemin kolları arasında onlardan bahsederek geçirdim. Ertesi sabah bok gibi bir hisle uyanmayı bekliyordum ancak biraz daha iyi hissediyordum.

Biraz daha hafif.

Ama mezarlarını henüz ziyaret etmemiştim.

O saçma sapan motivasyon posterleri arasından odadan çıkarken Doktor Perry'nin bana gülümseyişi diğer gülümseyişleri kadar gerçektir, sadece biraz farklıydı o kadar.

Bu defa gülümseyişinde bir de güven vardı.

Umut ya da onaylama değil *güven*. Bana olan güveni.

Yaşadığım hislere bir son verdiğimi ve bir nebze olsun huzur bulduğumu gördüğüne dair bir güven. Huzuru henüz tam olarak bulamamış olabilirdim ama şu an hayal edebileceğimden çok daha huzurluydum.

19. İng. *Laughing my fucking ass off*. Gülmekten yarıldım. (ç.n.)

Sebastian eski bahçe sandalyesinde oturuyordu, ayaklarını da balkon korkuluklarına dayamıştı. Ben de bacaklarımı sandalyenin kolundan sarkıtmış bir şekilde kucağında yanlamasına oturuyordum. Üzerimizde yumuşacık şönül bir battaniye vardı.

Kitap okuyorduk.

Birlikte.

Bu yaptığımızın öyle modası geçmiş kusursuzlukta bir tadı vardı ki bir daha, bir daha âşık olabilirdim.

Okuduğum paranormal konulu kitabı kapatıp kucağıma koydum ve Sebastian'a baktım. Tüm dikkati kitabındaydı. Kaşları çatılmış. Dudakları kenetlenmiş. Çok tatlıydı. Tatlıdan da öteydi. Çizgi roman okuyordu; bir eli kitabı açık tutuyor, diğer eli battaniyenin altından belime dolanmış duruyordu. Parmakları kalçamda ikide bir kımıldanıyor, kitap okusam da kucağımdaki varlığının gayet farkındayım demek istercesine sürekli daireler çiziyordu.

Ben de zaten daha fazla ilgi istiyordum.

Dudaklarımı onun pürüzsüz yanağına bastırırken kitabını pat diye kapattığını duyunca pis pis gülümsedim. Beni saran kolunu iyice sıktı. "Ne yapıyorsun?"

"Hiç." Çenesinden öptüm.

Başını bana çevirdi. "Sevdim ben bu hiçi."

Bu defa dudaklarından öptüm ve öpüşüme öyle bir karşılık verdi ki annem keşke evde olmasaydı demekten alamadım kendimi.

Elimi çenesinde kaydırarak başımı, alnımı onun alnına yaslayacak kadar çevirdim. "Yarın yemek kaçta?"

"Altı. Gelmek istemediğine emin misin?" Şükran Günü

yemeği için hep beraber büyükannesiyle büyükbabasının evine gidiyorlardı. “Seni görmeyi çok isterlerdi. Yerin hazır her zaman.”

“Biliyorum.” Başparmağımla çenesini okşuyordum. “Gelmek istiyorum ama yarın babam gelecek. Şimdi başka yere gidiyorum desem annem kafayı sıyrır.”

Dudağımın kenarını öptü. “Haklısın.” Çekilip bu defa da diğer yanını öptü. “Ablanın çıkıp da eliyle kalp işaretleri yapa yapa bizi seyretmemesine şaşırdım yalnız.”

Güldüm. “Annem ona mutfakta turta yaptırmıyor olsa gör sen onu.”

“Bence bizim de o mutfağı bir ziyaret etmemiz gerek” dedi biraz duraksadıktan sonra.

“Bence ablamın turtasını yiyince fikrini değiştireceksin.” Kolumu boynuna dolayıp yanağımı omzuna yaslar-ken kıs kıs güldü. “Annem ne demeye turta yapmasına izin veriyor anlamış değilim. Hepimizi cezalandırıyor mudur nedir?”

Göğsü attığı diğer bir kahkahayla sarsıldı. “Ben sana büyükannemin turtasından getiririm.”

“Balkabaklı mı?”

“Balkabaklı ve pekan cevizli.”

“Mmm.” Midem guruldadı. “Harika olur. Biraz da Cool Whip²⁰ getirsen ya? Annem gidip başka markalardan alıyor, haliyle tadı hiç...”

Balkon kapısı açılınca başımı şaşkınlıkla kaldırdım, annemi ya da ablamı görmeyi bekliyordum ama gelen babamdı.

Babam.

20. İng. Genelde tatlıların yanına, üstüne konan çırpılmış krema markası. (ç.n.)

Ben Sebastian'ın kucuğında yayılmış otururken babam yatak odamdan geçip balkona çıkmıştı.

Hay lanet.

Bir anda sıçrayarak alelacele ayağa kalktım. Bacaklarım battaniyeye dolanınca az kalsın Sebastian'ın kucuğundan yuvarlanıp yüzüstü yere yapışıyordum. Her ne kadar, olmayan baba rolünde çok başarılı bir insan olsa da erkek arkadaşımın kucuğında sere serpe yayılırken babamın gelip beni görmesi en son isteyeceğim şeydi.

Sebastian başını eğerek bacaklarımı battaniyeden kurtarmaya çalıştı, sırttan suratını saklıyordu, biliyordum, kafasının ortasına indiresim geldi.

Babam ela gözlerini benden çekip doğrulmakta olan Sebastian'a çevirdi. "Annen görüştüğünüzden bahsetmişti."

Beni -bizi- böyle mi selamlıyordu?

Hastaneden beri ne onu görmüş ne konuşmuştum ve ağzından çıkan ilk cümle buydu.

Sebastian sandalyenin etrafından dolanıp elini uzattı. "Merhaba Bay Wise."

Babam başını iki yana sallarken belli belirsiz gülümsedi. "Sebastian adamım, seni görmek çok güzel."

"Sizi görmek de öyle" diye karşılık verdi Sebastian elini babamdan çekip benim elimi tutarak. Parmaklarımız kenetlenirken nazikçe elimi sıktı.

Yanaklarımı ateş bastı. "Geldiğini bilmiyordum. Yarın geleceksin sanıyordum."

"Daha biraz önce geldim" diye açıkladı. "Annenle ablan mutfağın altını üstüne getirirken biraz baş başa zaman geçiririz diye umuyordum."

Baş başa zaman geçirmeyi istediğimden pek de emin olamayınca bir anlığına tereddüt ettim. Sonra da başımı salladım nitekim onunla da halletmem gereken meseleler vardı. Neyse ki yarın öbür gün falan da buradaydı.

“Tamam.” Sebastian’a baktım. “Seninle sonra haberleşsek olur mu?”

Elimi bırakmadan gözlerime sorgularcasına bakarken yüz ifadesi endişeli bir hal aldı. “Emin misin?”

“Hı hı” dedim kısık sesle. “Sorun değil.”

Sebastian biraz gönülsüz görünüyordu, onu suçlayamazdım tabii. Babamla olan ilişki *gerginlik* olarak bile açıklamanın yetmeyeceğini biliyordu ama yine de başını eğip yanağıma bir öpücük kondurdu. “Tamam o zaman. Haber bekliyorum.”

Babama veda edip merdivenlerden inerek bizi baş başa bıraktı. Ne ne diyeceğimi biliyordum ne ne yapacağımı, öylece eğilip battaniyeyi alarak katlamaya koyuldum.

Aklım kazayla ve olanlarla sarıp sarmalandığından annemin söylediklerini enine boyuna düşünecek zamanım olmamıştı.

“Nasılsın?” diye sordu babam kalçasını korkuluğa yaslayarak.

“İyi.”

“Demek Sebastian’la çıkıyorsunuz ha?” Daha sözünü bitirmeden gülmeye başladı. “Yani sizi bulduğumdaki halinizi düşünürsek öyledir herhalde.”

Yanaklarım alev alev yanarken annem zaten sana demıştır dememek için kendimi zor tuttum; bu kadar öfkeli, bu kadar perişan olmaktan... gına gelmişti. Doktor Perry ile babamı hiç konuşmasak da nasıl ki ağustostaki kaza-

dan sonra hayatıma devam etmem gerektiğini biliyorsam babamla olan durumu da düzeltip yoluma öyle devam etmem gerektiğini biliyordum.

“Evet, resmi olarak görüşmeye başlayalı çok olmadı” dedim sonunda babamın giydiği eskimiş spor ayakkabılara bakarak. “Onunla... gerçekten mutluyum.” Birdenbire içime bir suçluluk kırıntısı resmen ok gibi saplandı. Mutluyum demek hâlâ çok zor geliyordu. Muhtemelen uzun, çok uzun bir süre daha zor gelecekti.

“Sebastian iyi çocuk. Şaşırdım diyemem. Her zaman ikinizin beraber olacağını düşünürdüm zaten.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Cidden mi?”

“Yani, öyle *umuyordum* diyelim” dedi. “Dedim ya iyi çocuk. İyi de bir adam olacak.”

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

“Çok daha iyi görünüyorsun” dedi konuyu hızla değiştirerek. “Alçı gitmiş, morluklar geçmiş. Ayaktasın, dolaınıyorsun. İçim rahatladı.”

Battaniyeyi göğsümde tutarak babama baktım, hani şöyle *doğru düzgün* baktım. Ağustosta hastaneye geldiği gibi görünüyordu. Belki biraz daha yaşlı, biraz daha yorgundu ama o dimdik duruşu aynıydı. Konuşmamız da hâlâ biraz resmiydi.

Aslında her zaman böyleydi. Eskiden Lori babasının kızı, ben annemin kızıyım. Restorana, hayvanat bahçesine, lunaparka gittiğimizde Lori’yle taraflarımız her daim belliydi; o babamla durur, ben annemin yanında takılırdım. Babamla hiçbir zaman düzgün bir iletişimimiz olmamıştı ama bu külliye onun hatası da değildi. Aramalarını yanıtlamamıştım, annem onun neden gittiğini

söyledikten sonra bile. Şımarıklık edip öyle diretmeseydim bana daha iyi bir baba olabilirdi.

Benimkiyle aynı gözler gözlerime baktı. “Senin için çok endişelendim.”

“Daha iyiyim şimdi. Yani... yüzde yüz değil belki ama daha iyiyim.”

Hafifçe gülümsedi ama gözlerindeki hüznün silinmemiştir. “Daha iyi olduğunu biliyorum. Güçlü bir kızsın sen, sadece kendine hakkını teslim etmiyorsun, o kadar.”

“Bilemiyorum.” Sandalyeye oturarak battaniyeyi kucağıma koydum. “Daha güçlü olsaydım kendimi şu an bulunduğum konuma sokmazdım.”

Bir durup düşündü. “Kısmen doğru olabilir ama bunları aşacak kadar güçlüsün.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

“Benden daha güçlüsün” deyince olduğum yerde şaşkınlıkla irkildim. Babam bana bakmıyordu. Elini korkuluğa koymuş, balkona bakıyordu. “Biliyor musun, büyük-babanın eskiden söyleyip durduğu ve benim nefret ettiğim bir söz var. Sürekli ‘Yarın daha iyi olacak.’ derdi. Ne zaman bir şeye delirsem ya da kötü bir şeyler olsa bunu söylerdi. ‘Yarın daha iyi olacak.’ Başta bundan nefret etmemiştim. Hem de hiç. Çok uzun bir süre ben de böyle yaşadım.” Yavaşça dönüp yüzüme baktı. “Bilmem anlatabiliyor muyum?”

Bakışlarımı sessizce, yeniden ayakkabılarına çevirdim.

“Ne zaman işler zora girse, bozulsa ya da ne bileyim, istediğim gibi gitmese kendime ‘yarın daha iyi olacak’ deyip durdum. Hiçbir şeyi kolaylaştırdığı falan yoktu. Bozulanları, kırılanları düzeltmiyordu. Bir konuda rahatsızlık

duysam, canım onu yapmak istemese o yarın hep geldi ve ben yine yapmadım.”

Aniden bir batma hissi olunca gözlerimi kapatarak gü-rültülü bir nefes verdim.

“Düşünce güzel ama değil mi? Ne zaman kötü bir şey olsa, ne zaman hayal kırıklığı yaşayacak olsak ‘yarın daha güzel olacak’ diye diye hayatına devam et gitsin. Gel gör ki yarın dediğinin bir garantisi yok.” Durup derince bir nefes aldı. “Ve bebeğim sen bunu çok erken yaşta, zor yoldan öğrendin.”

Bu dörtlü hep böyle kalacak.

Ne olursa olsun.

Artık dördümüz diye bir şey yoktu. Olmayacaktı da. Babam haklıydı. Yarının bir garantisi olmadığını biliyordum.

“Her zaman bir yarınımız olmuyor. Sadece ölüm do-layısıyla değil. Bazen de verdiğimiz kararlar yüzünden.” Elini kaldırıp yüzünü ovuşturdu, galiba bu huyumu on-dan almıştım. “Bunu söylemek beni deli ediyor çünkü seninle olan durumumuz da aynen böyle oldu. Aramızda bozulanları yarın düzeltirim dedim. Derken yarın oldu ve hiçbir şeyi düzeltmedim.”

Gözlerim iyiden iyiye yanıp batmaya başlamıştı. “Ee... Benim de işleri kolaylaştırdığım pek söylenemez.”

“Fark etmez.” Boğuk, çatlak bir sesle devam etti. “Ben senin babanı. Bu benim işim. Senin değil. O yüzden... O yüzden bugünün o erteleyip durduğum yarın olmasını istiyorum. Ne dersin?”

Babam elini uzattı, uzunca bir süre bakakaldım sonra battaniyeyi ittirip elimi eline kenetledim.

OTUZ BİR

Odamda oturmuş, masamın üzerindeki haritaya bakarken telefonu göğsüme bastırıyordum. Sebastian ile beraber çizdiğim daireler bulanıklaşırken aldığım her nefes içimi ürpertiyor, sıızlatıyordu.

Nihayet yapmıştım.

Megan'ın mesajlarını okumuştum.

Telefonum ta ki ben silene dek mesajları tuttuğundan bir dolu mesaj vardı.

Onun rasgele yazdığı manasız mesajları okurken gözüme dolup dolup taşan yaşlar kahkahalarımına karışmıştı. Telefona bakarken onu son bir kez görmek istedim. Gerçek Megan'ı. Resmini değil. Harflerini, cümlelerini değil.

Ama yapamayacağımı biliyordum.

Anılarla yetinmek zorundaydım.

Derince bir nefes vererek telefonu masaya koyup şarja taktım. Sonra sandalyeyle beraber dönüp gardırobuma gittim. Kitaplar ve kıyafetlerle dolup taşan dolap gıcırdayarak açıldı.

Önceki gün okuldan çıktığımda büyük bir adım atmıştım. Doktor Perry böyle bir şey söylememişti ancak

Megan'ın anısını onurlandırabilmemin ya da en azından ona hak ettiği gibi davranabilmenin en iyi yollarından biri buymuş gibi gelmişti.

Keza kendim için de.

Sandalyeden kalkıp yürürken hışırdayan çoraplarımla dolabın önünde dizlerimin üstüne oturdum. Kapağı açtım ve kırışmış kotları bir kenara çektim. Kitapları dikkatlice duvara ittim sonra da iyice eğildim. El yordamıyla arılırken aradığımı bulduğumu anlayınca parmaklarımla şöyle bir üzerine dokundum. Elimde ödülümle dönerek gözlerimi ona diktim.

Dizliklerim spor salonunun zeminine sürtünmekten yıpranmıştı ama dört yıllık voleybol macerama dayanmışlardı. Bir yıl daha dayanırlardı.

Dün derslerden sonra Koç Rogers'ın yanına gitmiştim.

Sezon bitmişti ama yıl boyu oynanan farklı bölgesel ligler vardı. Bir tanesi şubat ayında başlayacaktı, ben de seçmelerine katılmaya karar vermiştim, bu da popoyu kaldırmam gerek demek oluyordu, Koç bana bir plan hazırlamıştı.

Burs alamazdım belki ama hangi üniversiteye kabul edilirse edileyim seçmelere katılmaya niyetliydim. Tabii hâlâ UVA olsun istiyordum ancak erken kabul alıp almadığımı öğrenmek için biraz daha beklemem gerekekti.

Yarın okulda spor salonunun yolunu tutup bu dizlikler ve kendi isteğimle tribün koşularını yapacaktım. Megan'ın... benimle *gurur* duyduğunu düşünerek yapacaktım bunu.

Ama bugün henüz sona ermemişti.

Bugün daha yeni başlıyordu.

* * *

Cipin içinden tepeciklere, mezarlara, taştan kanatlara bakıyordum. Manzarayı çıplak kalmış ağaçlar süslüyordu. Yer, incecik bir kar katmanıyla örtülüydü.

Kış çabuk ve sert gelmiş, çayır çimen donmuş, yollar buzlanmıştı. Aralık ayının 19'uydu, her şeyin değiştiği günden bu yana tamı tamına dört ay geçmişti.

Bugünü böyle planlamamıştım. Mezarlığa gelmek biraz tesadüf olmuştu. Ama şu an arabanın içinde oturup pencereden dışarı bakarken bu tarihte burada olmam çok da anlamsız değil diye düşünüyordum.

Mezarlığa dalıp gitmişken güçlükle yutkundum. “Bugün dizliklerimi buldum.”

Sebastian “O dolapta bir şey bulabilmene çok şaşırdım” diye dalga geçince dudaklarım ufak bir tebessümle kıvrıldı. “Yarın seninle geleceğim.”

Ona şöyle bir bakınca gözlerim doğruca masmavi gözlerine takıldı. “Gelmek zorunda değilsin. Spor salonunda oturmak ya da bir aşağı bir yukarı koşmak istediğini sanmıyorum.”

“İstemesem gelirim demezdim” diye karşılık verdi. “Artı, sadece manevi destek için gelmiyorum. Sen şimdi kesin düşüp kolunu bacağına falan incitirsin.”

“Öff ya.” Gözlerimi devirirken gülüşüm biraz daha büyüdü sonra sessiz sakın mezar taşlarına bakarken yeniden sönüp gitti. Hâlâ yardım tekliflerini kabul etmekte zorlanıyordum, Sebastian da sürekli böylesi tekliflerle

geliyordu. Yanımda olmak, benim için gelmek istiyordu çünkü gerek fiziksel gerekse duygusal olarak zor olduğunu biliyordu. Tıpkı şu an yaptığımın kolay olmadığını bildiği gibi.

Ama onu dışlayacak değildim. Öğrendiğim bir şey varsa o da sana uzatılan bir eli geri çevirmemektir. O teklifi görüp de kabul etmek zaman zaman zor oluyordu ama kabul ettiğin takdirde de hayatın kolaylaşıyordu.

“Olur” diye fısıldadım. Sonra aramıza bir sessizlik çöktü.

Sebastian elini dizime koydu. “Hazır mısın?”

Gözlerimi pencereden ayırıp başımı salladım.

Beni büyük bir dikkatle izliyordu. “Bugün yapmamız gerekmiyor. Başka bir gün gelip...”

“Yok. Bugün yapmazsam sürekli yarına erteleyip duracağım ve asla yapamayacağım.” Aklıma babam gelmişti; artık haftada bir telefonlaşıyor, birbirimize diyecek bir şeylerimiz tükense bile konuşuyorduk. İlişkimiz günden güne ilerleme kaydediyordu. “Yapmam gerek.”

“Pekâlâ.” Eğilerek elini boynuma koydu ve dudaklarını dudağıma bastırdı. Öpüşü kısa ve tatlıydı. “Berem sana çok yakıştı.”

Gülerek, onun odasından aldığım gri bereye dokundum. Onun da kafasında siyah bir tane vardı. “Gerçekten mi?”

“Herhalde.” İki yanından çekiştirerek düzeltti.

Ön camdan bakarken gülümseyişim soldu. Derin bir iç çektim. Baştan ayağa ürperirken Sebastian’a döndüm.

“Bunu tek başına yapmıyorsun” diye fısıldadı kararlı gözlerle kıınıldamadan. “Ben buradayım. Abbi burada. Dary burada.”

Arkadaşlarım gelmişti. Arkamızdaki arabada, kapıyı açıp çıkmamı bekliyorlardı. Abbi'yle aram iyice düzelmişti. Yeniden birlikte takılıyor, sıkı dostlarımız gibi birbirimizle konuşuyorduk, günün birinde tamamen eski halimize döneceğimizi biliyordum. Bunu varlığımın her zerresiyle biliyordum. Sadece biraz daha zamana ihtiyaç vardı, Abbi'yi kesip atarak kalbini çok fena kırmıştım. Onarmak elbette zaman alacaktı.

Tıpkı diğer her şeyin zaman aldığı gibi.

Başkaları ölmüşken insanın hayatına devam etmesi, bugün gözümü açtım ve geçti denebilecek bir şey değildi, bazen öyle gelse bile. Bazen Megan'ı ve çocukları düşünmeden koca bir gün ya da iki gün geçirdiğimi fark ettiğimde bile, ki bundan zaman zaman suçluluk duyuyordum. Bazen tüm yaşadıklarını ve sahip oldukları tüm fırsatları saniyeler içinde kaybettiklerini düşündükçe hâlâ oturup gözyaşlarına boğuluyordum.

Hayatın devam ettiğini anlamak zamanıma, aileme, arkadaşlarıma ve aşkıma mal olmuştu. Ne var ki hayat devam ediyordu ve artık var olmayan bir geçmişte yaşayarak arkada kalamıyordun.

Peki ya içimi kemiren diğer suçluluk? O da ilerleme kaydediyordu, onu çözmesi daha güçlü, daha karmaşıktı. O geceki ben ile uğraşmak bir süre canımı yakacaktı. Onu içimden oyup çıkarmam gerekecekti. Elbette ardından yara izleri bırakacaktı. Fakat o geceki benle, suskunluğumla yaşamayı öğreniyordum, sadece kendime değil başkalarına da ders olduğum bu durumla yaşamayı öğreniyordum.

Arkadaşlarımın geçmişi, geleceği saniyeler içinde si-

linmişti. Benimki de silinebilirdi ve yazılanlara yapılan tüm o yorumlar benim için de yapılmış olabilirdi, bir bakıma öyleydi de zaten. O geceye geri dönüp hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimi biliyordum. Ancak ve ancak bugün elimden gelenin daha iyisini yapabilirdim. Hayattaydım, hâlâ buradaydım.

Dönüp de sil baştan başlayamayacağımı biliyordum. Hiçbir şeyi baştan yazamadım. Elimden tek gelen yarını değiştirmektir. Bir yarınım olduğu müddetçe.

Zar zor yutkunarak eldivenli parmaklarımla kapı kolunu tuttum. Açmamla soğuk havanın içeri dolması bir oldu, arabadan indiğimde botlarımın altında çakıllar gıcırdadı.

Buz gibi, kar kokulu havanın ciğerlerime dolmasına izin vererek mezarlığa baktım. Diğer arabanın kapıları da açılıp kapandı. Gözucuyla Abbi ve Dary'nin yaklaştığını gördüm. Bir saniye sonra Sebastian'ın parmakları parmaklarımı buldu ve yarının garanti olmadığını, asla vaat edilmediğini ancak önümüzde pek çok olasılık olacağını bilerek o ilk adımı attım.

TEŞEKKÜR

Kitap yazmak hiçbir zaman kolay değildir. *Ya Yarın Yoksa'yı* yazmak da benim için basit olmaktan çok uzaktı. Lena'nın hikâyesi fazlasıyla yaygın ve birçoğumuz onun yerinde olduk. Bazılarımız daha iyi kararlar verdik. Bazılarımızın sadece şansı yaver gitti ve onlar verdiği kararların bedellerine katlanmak zorunda kalmadı. Umarım Lena'nın hikâyesi onunki gibi bazı hikâyeleri engellemeye yardımcı olur.

Bu kitap, inanılmaz temsilcim Kevan Lyon olmasa mümkün olmazdı. Editörüm Michael Strother'a (neden bu kadar çok Michael tanıyorum ki?), Harlequin TEEN'deki editoryal ekibe, halkla ilişkiler uzmanım Siena'ya ve Harlequin'de kitaba eli değen ve onu hayata geçirmeye katkısı olan herkese kocaman teşekkürler. Bu kitabın birçok farklı dile çevrilmesini sağlayan Taryn Fagerness'a teşekkürler. Mükemmel bir asistan ve arkadaş olduğun için Steph sana da teşekkürler.

Sarah J. Maas, seni seviyorum. Teşekkürler. Erin Watt, harikasınız. Teşekkürler. Brigid Kemmerer, te-

şekkürler –neden daha sık görüşmüyoruz hiç bilmiyorum. Jen’e, Hannah’a, Val’e, Jessica’ya, Lesa’ya, Stacey’e, Cora’ya, Jay’e, Laura K. ve Liz Berry’e, Jillian Stein’a, Andrea Joan’a ve JLanders’taki herkese teşekkürler. Müthişsiniz.

Bu kitapta bir isim size tanıdık gelmiş olabilir. Darynda Jones, Charles Davidson serisinin ve daha nicelerinin inanılmaz yaratıcısı. İsmi ni çalmama izin verdiği ve bunu yaparak iyi bir amacı desteklediği için teşekkürler.

Siz, okuyucular olmanız bunların hiçbir i mümkün olmazdı. Teşekkürler.

